ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff-Milenium_3.pdb

PDB Name: Neff - Milenium 3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.8.2003
Modification Date: 30.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff
MILÉNIUM 3
ZEMĚ VÍTĚZNÁ

PRAHA 1995

Děkuji přátelům, zejména pak Jardovi Jiranovi, Honzovi Pavlíkovi, Vlado Ríšovi a Martinovi Zhoufovi, že četbu beta-verze tohoto románu pochopili jako redakční práci a nikoli jako příležitost k posměchu, jak si zasloužila.
Autor

(c) Ondřej Neff, 1995
Ilustration (c) Martin Zhouf, 1995

Prolog

"Budete muset odejít, Balangare," řekla Juliana van Grafová.
Ptačí muž na ni pozorně hleděl. Během čtrnácti měsíců strávených na této planetě se naučil číst ve tvářích umranů i lidí. V obličeji této lidské ženy četl smutek, a taky strach.
Paní Juliana provázená Balangarem vešla do veliké montážní haly, ukryté v hlubinách země. Tam nahoře, o čtyři kilometry kompaktních skal výše, se vlnilo písečné moře saharské pouště. Poušť byla počmáraná stopami tankových pásů. I sem občas zašlehla všeobecná občanská válka, která na celém světě zuřila už sedmým rokem od noci Milénia, kdy se polovina obyvatel planety transformovala v umrany, rasu inteligentních ještěrů. Lidé vraždili umrany a umrani lidi, a dole v podzemí skupina lidí i umranů chystala obrannou zbraň proti útoku ze vzdálené planety Karhoru.
"Přišli mi na stopu?" zeptal se Balangar. "Pospíšili si. Málem přišli pozdě."
Podíval se na svoje dílo. V podzemní hale stála zbraň, chystaná aby odrazila útok z vesmíru. Hrozila válka, proti níž byla občanská válka bezvýznamnou historickou epizodou. Jestliže Země v této válce prohraje, jedna její historie skončí a začne jiná, v níž umrani a snad i lidé nebudou mít místo. Tato zbraň ochrání celou zemi proti jeho soukmenovcům. Proti ptačím mužům z planety Karhor.
V hale stála kosmická raketa Angolmois 2, schopná vynést na nízkou oběžnou dráhu létající pevnost, budovanou podle Balangarových plánů. Už brzy bude připravená ke startu.
"Řekněte mi pravdu. Dostali se až sem," naléhal ptačí muž.
"Ano," řekla Juliana van Grofová. "Naše informace jsou kusé. Víme jen to, že v Austrálii přistála průzkumná loď, vyslaná z Karhoru. O tom není pochyb. Můžeme se jen dohadovat, jak velká byla její posádka. Jeden muž? Deset? Nevíme."
"Přistáli!" zasykl ptačí muž. "Jenom proto, že Angolmois 2 není ještě hotový! Už brzy by nebylo nic podobného možné. Byli rychlejší o pár týdnů!"
"Byli rychlejší," řekla klidně. "Proto musíte odsud."
Ohlédl se ke zbrani, na jejíž účinky tolik spoléhal. Dokončovací práce probíhají podle programu. Nosná raketa, vesmírná pevnost nebo bitevní loď Angolmois 2, každá tato charakteristika měla své oprávnění, stála ve vzpřímené poloze, podpíraná osmi hydraulicky ovládanými rameny. Vzletová část byla dílem umranů a lidí, zato její bojová sekce měla jediného otce, Karhorana Balangara.
Před rokem a dvěma měsíci, na jaře roku 2006, se paní Juliana dozvěděla o Balangarově příletu na Zemi, od koho jiného, než od svého muže Georga van Grofa, nejvýznamnějšího obchodníka s ilegálními technologiemi na světě. Složitou cestou prošel Balangar nebezpečnými oblastmi celosvětové války ras, až se dostal do podzemního hnízda pod Saharou.
To, co Balangar vyprávěl, znělo neuvěřitelně.
Nenávist k umranům se na planetě Karhoru táhne doslova miliony let dozadu. Už jednou v dějinách kosmická válka s obyvateli planety Karhor takřka umrany vyhladila. Karhorané se dozvěděli, že došlo k Miléniu a že umrani se po dlouhé přestávce vrátili na povrch Země. Zatímco umranská a lidská část lidstva se vzájemně vraždila v občanské válce, Karhorané začali stavět invazní flotilu.

Ne všichni obyvatelé Karhoru sdílejí nenávist k umranům, a Balangar je jeden z předních zastánců smíru. Za cenu nesmírného rizika se mu podařilo dezertovat na palubě civilního letounu, uzpůsobeného pro galaktické lety, aby Zemi varoval a pomohl jí připravit se k obraně. Tak vznikl zbraňový systém Angolmois 2, orbitální křižník, jehož název byl odvozen od kosmického plavidla, které mělo tak velký význam pro události Milénia v noci z 31. prosince 1999 na 1. ledna 2000.
Angolmois 2 je nyní téměř hotov. Brzy by měl být převezen do startovací šachty a připraven k vypuštění v okamžiku, kdy družice výstražného systému ohlásí přílet agresorů.
Agresoři však byli rychlejší. V poslední chvíli se výzvědnému oddílu podařilo přistát. Jejich jediným cílem je nalezení Balangara.
"Ano, musím pryč. Najdou mě všude," řekl Balangar. "Ani tady nejsem před nimi v bezpečí, tak hluboko pod povrchem Země."
Juliana věděla o telepatických schopnostech Karhoranů. Balangar jí o nich často vyprávěl.
"Nemůžete se vrátit," konstatovala.
"To jistě ne. Odletím na okraj Sluneční soustavy a budu hibernovat. Věřím vám, že mé poslání dovedete do konce."
"Vrátíte se?"
"Ano," řekl Balangar. "Když bude třeba, vrátím se."
Rozloučili se.
Balangar opustil své přátele, aniž spatřil Angolmois 2 dokončený.
Jeho odchod znamenal zdržení dokončovacích prací. Čas plynul. Občanská válka skončila, umrané si vybudovali vlastní svět v podzemí. Nosná raketa Angolmoisu 2 byla hotova, zbraňové systémy se i bez Balangara podařilo oživit. Ani Světová antiteroristická, umranská OOOSM špióny z Karhoru neodhalila. Nebo byl snad jen jeden? Naštěstí ani špióni neodhalili Angolmois 2.
To byl klad celé věci.
Měla i své zápory.
Zpráva o hrozbě z Karhoru prosákla do vojenských kruhů lidského i umranského společenství. Paní Juliana nevylučovala možnost, že se o to zasloužil výsadek karhorských agentů - nebo snad jediného agenta - z roku 2007 s cílem vyvolat neklid a hysterické reakce.
Léta plynula. Lidé i umrané zasvěcení do strašného tajemství žili v nervózním očekávání karhorského útoku. Bude Angolmois 2 skutečně tak účinný, jak předpokládal Balangar? Juliana van Grofová a její spolupracovníci tomu věřili. Jiní vysocí činitelé umranského podzemí nikoli.
Pak přišla zpráva, že hrozba karhorského útoku je bezprostřední.
Nastal rok 2024 a s ním sardenské události. Skupina umranských vědců a techniků soustředěná kolem tajné služby OOOSM sestrojila bez ohledu na Angolmois 2 fononovou zbraň preventivního úderu a využila jí proti flotile karhorských agresorů, kteří skutečně zaútočili tak, jak to předpověděl Balangar.
Díky této akci, zvané Milénium 2, byla meziplanetární válka odvrácena. Nevadilo tedy, že se zbraňový systém Angolmois 2 nedostal ke slovu.
Přesto paní Juliana van Grofová nebyla přesvědčena, že je Země v bezpečí.

Kapitola první

1.
Šestnáct přepadových kosmických lodí třídy Taffin, tvořících invazní sbor spojených sil Karhoru, se v průběhu několika prosincových dnů roku 2024 materializovalo v oblasti Pluta a v automatickém režimu nastoupilo na tříměsíční cestu k Zemi. V únoru následujícího roku neuspořádaný svazek proťal oběžnou dráhu Marsu. Jedna z nich vyslala krátký intenzivní impuls fononového záření. Záření bylo přesně směrované. Dopadlo na místo zvané Brána, odkud za noci Milénia právě takové fonony začaly bombardovat Zemi, aby proměnily polovinu jejího obyvatelstva v umrany. Tentokrát neměla fononová expozice zdánlivě žádný efekt. Prostor Brány byl stejně pustý, jako kdykoli od doby, kdy tudy před čtvrt stoletím kráčel Brian Tevis, aby namířil Zrcadlo na Zemi. Žádný smrtelník, ani lidský ani umranský, nemohl tušit, že od této chvíle se v nitru oltáře, sloužícího za podstavec Zrcadla, probudila nová síla.
Další bod plánu, jehož cílem bylo vyhubení umranů na planetě Zemi, byl splněn bezezbytku.
Po transformaci Zrcadla na Marsu pokračovala invazní flotila v cestě k cílové planetě.
2.
14. února 2025 v 12 hodin 34 minut evropského času jeden z Taffinů přestal kroužit kolem Země a po několika minutách, nezbytných ke stabilizaci struktur a prověření systémů podpory života, pohonu, navigace a komunikace, zahájil pomalý sestup do hustších vrstev atmosféry. Loď teď letěla ve výšce zhruba pětatřiceti kilometrů nad Pas de Calais. Pomalým klouzavým letem, připomínajícím pohyb listu, tančícího v náručí vzduchu prohřátého unaveným podzimním sluncem, klesal Taffin v automatickém přistávacím režimu k povrchu planety Země.
Lodě této třídy měly některé vlastnosti absolutně černého tělesa. Taffin neodrážel žádné elektromagnetické vlny v částech spektra viditelných i neviditelných lidskému zraku. Kdyby nějaký pozorovatel mohl shora sledovat jeho sestup k přímořské rovině kolem Pas de Calais, viděl by na pozadí zeleně lesů a luk nedbale potřísněném útržky řiďoučkých mráčků, rovnoramenný trojúhelník se zvlněnými stranami. Těžko by se mu odhadovala jeho vzdálenost, a protože by na povrchu nespatřil žádné podrobnosti, měl by potíže i s určením jeho velikosti. Teprve pomocí optického dálkoměru by dokázal zjistit, že strany jsou dlouhé patnáct metrů. Trojúhelník pomalu klesal a jakmile se dostal do hustších vrstev atmosféry, začal se rozmarně pohupovat. Černý tvar vyříznutý do zelené tapety měnil z hlediska

pozorovatele rytmicky tvar, jak se nakláněl ze strany na stranu. Občas se naklonil zcela na bok a potom bylo možno spatřit vřetenovitou kabinu dlouhou deset metrů o průměru tří metrů. Nakloněný stroj se prudce propadal dolů, avšak pád se zase zmírnil, trojúhelník letěl rychle stranou, zpomaloval, až se zcela zastavil, a pak se opět vydal opačným směrem.
Pozorovatele by jistě zaujal a možná i znepokojil sestupový režim kosmické lodi. Taffin vskutku připomínal spíš pápěrku ve větru, ovládanou gravitací a odporem vzdušných proudů, než stroj řízený inteligentními bytostmi. Nejspíš by ho napadlo, že jde o nouzové přistání, že posádce se něco přihodilo a že stroj nemá pod kontrolou.
Toto podezření v podstatě odpovídalo pravdě, s tou výhradou, že pravda o situaci na palubě Taffinu byla děsivější a znepokojivější, než jak by si kterýkoli pozemský pozorovatel, ať člověk nebo umran, dokázal představit.
3.
Dvě děvčata, jedno umranské, druhé lidské, a jeden lidský chlapec se opírali o svá kola a čekali u kraje silnice na umranského kamaráda, který dostával poslední instrukce od maminky. Chlapec něco říkal kamarádkám. Bylo to asi něco legračního, protože se ohlížely k průčelí bungalovu Salemových a smály se.
"Večeře bude v šest," říkala paní Salemová. "Víš, co je to šest, Robine?"
"Ale mami," trpěl Robin a ohlížel se na kamarády. Hněvalo ho jejich pošklebování. Oni taky měli potíže s rodiči, těmi těžko pochopitelnými bytostmi, které byly na světě jen proto, aby kazily zábavu. Proč se mu smějí? Jsou na tom stejně jako on.
"Žádné - ale mami," říkala mladá žena. "Šest není půl sedmé, a už vůbec ne sedm. Jestli zase nepřijdeš včas, půjdeš spát bez večeře."
"No jo," kýval hlavou Robin. Maminka se na něho přísně dívala a celkem oprávněně zapochybovala, že hrozba má na synka dostatečný odstrašující efekt.
Klukovi bylo jedenáct. Děti v tomhle věku mívají období kyselinovité žravosti, střídané s odporem k jídlu. Robin byl právě v této druhé fázi. Pokud slyšela, lidské děti se chovají stejně. Aspoň v tom nemají lidé oproti umranům žádné výhody.
"Nejezděte daleko! Posledně jsem to tatínkovi neřekla. Ještě jednou a..."
"Tak ahoj," vyhrkl Robin a vyšvihl se do sedla.
Matka zůstala stát na verandě přízemního solárního domu a dívala se, jak nasedají i ostatní děti.
Robin rychle sjížděl po drsném keramitu cesty. Těsně před tím, než vjel na silnici, škubnul řídítky. Lehký stroj se vzepjal na zadní kolo a Robin na něm vykroutil dvojitou piruetu.
"Cirkusáku," usmála se matka a lehce zavrtěla hlavou. Ještě chvilku se za skupinkou dívala. Odjížděla po silnici vlevo od domu k lesu, na druhou stranu, než kudy se krajinou táhla lesklá stuha monorailu. Robin se ohlédl a zamával. Odpověděla a vešla do haly domu ještě dřív, než děti vjely do lesa.
4.
Den byl jasný, slunečný a na polovinu února i skoro jarně teplý. Z lesa však dosud dýchala mrtvá vlhkost zimy, van odumřelého života loňské sezóny, zetlelého listí a borovicovýho trouchu. Skupinku vedl Jean, dvanáctiletý vytáhlý Afroevropan, jehož předkové byli Masajové, fyzicky snad nejkrásnější lidský rod. Opíral se ze všech svých nemalých sil do pedálů lehoučkého kola. Robin byl z dětí nejobratnější. Malá umranka Hykes byla šikovná jako malá opička, a přece nedokázala to, co Robin. Zato na silnici byl nejrychlejší vždycky on, Jean. Robinova dvojitá pirueta ho trochu naštvala a teď chtěl naopak předvést, co je to rychlost.
Jistě v tom byla soupeřivost lidského a umranského kluka.
Jean proto pocítil cosi jako pohoršení, když projel zatáčkou a na rovném úseku silnice, vroubeném mýtinou v borovém lese, spatřil přes cestu stát veliký modrý rover s blikajícím majákem na střeše. Jeden policista seděl za volantem, druhý se venku opíral o přední blatník a svačil bagetu zabalenou do bílého papíru. Zabrzdil a mávl na Robina. Ten se ohlédl na přijíždějící děvčata.
"Bacha, holky, jsou tu fízláci!"
"No a co," řekla zadýchaná Hykes, když dojela k Robinovi a Jeanovi. "Vždyť nic špatnýho neděláme."
"Raději to otočíme," navrhovala Marie a už stáčela kolo do protisměru.
"Prdlajs. Po silnici může jezdit každej," řekl Jean.
Přijeli k roveru blíž. Policista na ně klidně hleděl, žvýkaje bagetu se šunkou. Byl to starý známý, strážmistr Saradin.
"Raději to otočte," huhlal. "Dál se nesmí."
"Vždyť my se jenom projíždíme," vzdoroval Jean.
"No jo, projíždíme. Vibor, známá firma. Tak se projíždějte jinde."
"My se chceme projíždět tady," řekl Jean a podíval se po Marii.
Nezdálo se však, že dívenka jeho statečnost vůči státní moci oceňuje.
"Raději půjdeme pryč..." zafňukala, ohlížejíc se přes rameno. Gyroasistent v náboji jejího kola škubal lehkým strojem.
"To je z toho, že se člověk tahá s holkama," bručel Robin, aby dal najevo také svůj díl odvahy.
"Není holka jako holka," řekla Hykes. "Já se policajtů nebojím."
"Koukejte padat." řekl policista.
Policista, který dosud seděl uvnitř, se naklonil do okna.
"Myslíme to vážně," řekl. Neznali ho, byl tu nový. "Tohle je uzavřená oblast. Jeďte na druhou stranu... prosím."
Podívali se na sebe.
Policajt prosí!
"Když prosíte, tak jo," řekl Jean s nosem nahoru. "My víme, že policie se má podporovat."
"Tak plav, nebo tě podpořím na prdeli," řekl strážmistr Saradin.

"Blbečku," utrousil Jean.
"Cos to řekl, spratku?" zamával Saradin bagetou ve vzduchu jako šavlí.
To už byl Jean zase v sedle a uháněl zpátky, pryč od roveru.
Za zátočinou zpomalil, pak zastavil a zůstal stát, opatrně vyrovnávaje kolo, aniž spustil nohy na zem. Taky pěkná fraječina.
Kamarádi na sebe nenechali dlouho čekat.
Jean vztáhl ruku elegantním plavným pohybem, vrozeným jeho rodu, a ukázal na lesní cestu, ústící na silnici.
"Tudy," řekl. "Já jim ukážu, zakázanou oblast."
Pomalu se rozjel a sjížděl po kluzkém povrchu stezky.
Neohlížel se. Věděl, že kamarádi jedou za ním.
5.
Chvilku jeli po kluzké lesní stezce. Museli pomalu, protože tu bylo plno kořenů a pneumatiky se jim smekaly po jehličí.
Po deseti minutách opatrné jízdy se dostali na lepší terén. Lesem vedla rozpadlá asfaltová silnice.
"Kluci," slyšeli Mariin znepokojený hlásek. "Nechte toho. Nejezděte dál."
"Vidíš, vole," řekl Robin Jeanovi znechuceně. "Proč s náma tu krávu taháš? Nic jinýho než kňourání od ní neslyšíš."
Zastavil a spustil nohy na zem. Jean pomalu kroužil kolem kamaráda, který se díval nazpět za přijíždějícími dívkami.
"Ty taky nechceš dál," říkal Jean.
"Co kecáš? Jenom mě štve, jak pořád kňučí."
"Ty kecáš. Bojíš se duchů."
"Jasně," řekla Hykes, která už dojela na doslech. "Je tady spousta duchů. Jenže vylejzaj jenom v noci."
"Tady je to hnusný. Víte co? Pojedeme se vykoupat do bazénu," navrhovala Marie.
Mezi stromy byly vidět trosky kamenného domu. Patřil k někdejší vesnici Quercamps, za občanské války jednomu z nejhůř postižených sídlišť této oblasti. Ačkoli v okolí žilo ještě několik , nikdy nevyprávěli, co se tu tenkrát vlastně dělo. O to víc se o těch událostech vyprávělo mezi dětmi, které tu a tam lecos pochytily z báchorek a pověstí, které si vyprávěli rodiče. Lidi tu prý obklíčili velikou skupinu umranů, zajali je, zavřeli do nějakého baráku a všechny zaživa upálili. Byl to ten dům, jehož trosky se černaly v kravinách dosud neobrostlých listy? Tady hořely umranské ženy a děti, o koruny těchhle stromů se tříštil jejich křik? Nebo se to stalo jinde? A stalo se to vůbec?
"Někdy vylejzaj i ve dne, když je vy kůžáci moc serete," pokračovala Hykes.
"Nech si toho, šupino," vrčel Jean. "Duchy nejvíc serou blbý řeči."
"Proto se o tom nemá mluvit," mínila Marie. "Táta říká, že se mrtví mají nechat spát."
"Bodejď by říkal něco jinýho," řekla Hykes. "Jeho fotr byl za války mezi těma, co byli nejhorší."
"Děda Nicholas? Co kecáš, ty hubo zelená!" rozkřikla se jindy tak mírná Marie.
"Nehádejte se!" poručil Robin.
"Já se nehádám. Jenže... ať Hyki nepomlouvá dědečka."
"Pro pravdu se každej nejvíc zlobí," ušklíbla se Hykes.
"Pravda je, že tu jsou starý baráky. A na ty já seru," řekl Jean. "Jakápak pravda? Dospěláci o tom nemluvěj a dělaj dobře."
"Tobě se to kecá," řekl Robin. "Vy jste přišli z Afriky. Tam se to vymydlilo navzájem všechno, kůže i šupiny. Nezbyl tam nikdo, aby mohl vést blbý řeči. Jenže tady je to jiný. Děda Nicholas možná zabil mýho dědečka. No a ten zase, dřív než stačil zkapat, odkrouhnul jiný dědečky. To byla prostě válka, vole."
"Duchové sežerou každýho, i kůžáka z Afriky," řekla Hykes.
"Duchové jsou debilové," řekl Robin.
"Nemluv tak," napomenul ho Jean. "Mohli by se nasrat."
"Jsou a jsou! Kreténi, blbečkové..."
Marie si zacpávala uši, aby neslyšela. Snad jí to duchové přičtou k dobru.
Robinovo rouhání přerušil hluboký rytmický hukot.
"To je čopr," syknul Jean. "Schováme se!" Strhnul kolo stranou.
"Tam ne!" křikl na něho Robin, když viděl, že kamarád míří mezi stromy k troskám domu. Mrzel se sám na sebe, že duchům nadával. Co když je opravdu naštval? "Nepolezu duchům pod nos. I když jsou to duchové mejch dědečků."
Všichni čtyři zapadli do habrové houštiny na opačné straně silnice. Těsně nad lesem přelétal vrtulník. Listy poháněné takřka neslyšným UT motorem dělaly hluboké hu...hu...hu....
"To jsou vojáci," šeptal Jean, jako by se bál, že ho posádka uslyší.
"Policajti..." oponoval Robin nepřesvědčivě.
"Hovno policie. Vojáci! Policajti by měli nápis na břiše."
"Saradin říkal, že je to tu zakázaný..."
"Saradin je policajt! Tam vpředu byla nějaká bouračka."
"Co by tu teda dělali vojáci?"
"Třeba vylezli duchové," navrhla Hykes.
"Jednou se z těch duchů zcvokneš," ohlédl se po ní Jean nevrle.
"Už se stalo," přisadil si Robin.
"Vrátíme se," řekla Marie.
"Tak dobře. Vrať se sama!" houkl na ni Jean.
Při tom pomyšlení bylo dívence do breku.
"To bude nějaký cvičení. Podíváme se," navrhl Jean.

"Cvičení?" ptal se Robin nedůvěřivě.
"Co by to bylo jinýho. Pojďme!"
Hukot vrtulníku už dávno splynul se šuměním korun borovic. Les ožil, někde křičely kavky a ve větvích se jim nad hlavami honily tři veverky, jedna černá a dvě zrzavé.
Jean zabral do pedálů a rozjel se po rozbité asfaltce. Ostatní ho po krátkém váhání následovali.
6.
Jean Vibor se mýlil. Nebylo to cvičení.
Oblast ve čtverci mezi Licodes a Quercamps na severu a pozemní expreskou v úseku mezi Clombertem a Lumbres uzavřelo velitelství Pátého armádního sboru Zóny prosperity se sídlem v Bruselu na žádost velitelství umranské Skryté moci. Vymezený čtverec byl zvolen za přistávací oblast pro vývojový UT letoun, speciální typ, určený k provozu v obrovských podzemních hnízdech. Podle dohody s umranskou reprezentací se měla lidská armáda ve spolupráci s policií postarat o "diskrétní prostředí". Rozumělo se tím, že ani vojáci, ani policisté nebudou strkat do umranských záležitostí nos.
I přes drobné neshody a vzájemné antipatie vojáků a policistů akce probíhala hladce. Oblast byla uzavřena a orgány samosprávy nejbližších habitatů ohroženého ekoregionu Zóny prosperity byly o uzávěře vyrozuměny.
Nikdo ovšem netušil, že hranici uzavřeného prostoru překročily po staré nepoužívané komunikaci čtyři děti. Po pravdě řečeno, sotvakdo na velitelství v Bruselu by se tím dal vyrušit z klidu. Čtyři děti! Kvůli nim umrani bengál dělat nebudou.
7.
První spatřil tu věc Jean.
Zdálo se, že polom dlouhý půl kilometru, široký skoro sto metrů, u kterého se zastavili, prorvala v lese zimní vichřice. Mrtvé a zmírající stromy tu ležely a v tupém odevzdání čekaly na příchod lesnické čety s motorovými pilami. Metrové třísky čněly do sychravého vzduchu jako obnažené kosti. Pod zčernalými kmeny bylo tu a tam vidět zbytky sněhu. Dětem už byla zima a každé už mělo na jazyku návrh, aby se vrátili, protože "v lese je nuda". Všem se líbil Mariin nápad, aby se vrátili do habu a šli se vykoupat do bazénu. Nikdo však nechtěl být srabák srabácká a zatroubit na ústup jako první.
"Vidíte to?" řekl Jean.
V první chvíli to považoval za stín. Zvolnil a zadíval se na konec polomu. Bylo to však příliš pravidelné a čerň té věci byla hlubší, než nejčernější noc.
"Je tam duch?" ptala se Hykes.
"Vypadalo tak."
"Já se bojím!" zaknikla Marie.
"Nebuď pitomá. Čeho se bojíš?" ptal se Robin. Už to taky viděl. "Duchové jsou průhledný nebo bílý. Tohle je černý jako Žižiho huba."
Potrefený Jean řečený Žiži se pohněvaně otočil.
"Ty se nebojíš, zelená hubo?"
"Ne."
"Tak se tam jdi podívat," řekl Jean. Já ti dám černou hubu, hajzle žabácká, pomyslel si.
"Jsem blbej?" ohradil se Robin. "Kdo by se tam štrachal."
"Nejsi," protáhl Jean."Jenom posranej."
"Tak tam jdi ty!"
"Já se tu nevytahuju před holkama, že se nebojím."
"Nenech se vyhecovat, Robine. Já vím, že se nebojíš," řekla Marie.
Hykes dobře věděla, že kluci jsou tak pitomí, že se dokáží třeba utlouct, jen aby se vytáhli před holkama. Tím spíš, když je to kůžák a šupina a holky jsou taky dvě, lidská a umranská. Jsou srandovní. Hykes se naučila této komické vlastnosti bytostí mužského pohlaví využívat ve svůj prospěch, nebo aspoň pro zábavu, a to je vlastně taky prospěch.
"Co když se bojí, Marie? Koukej, cvakaj mu zuby."
"Je mi zima, ty pitomá."
"Říkala jsem, pojďte do bazénu. Tam je teplo. Furt můžeme do bazénu!" naléhala Marie.
"Roby se možná bojí i do vody, když je takovej posera," mínil Jean.
Robin se díval na Marii v naději, že její chytrá hlavička vymyslí něco chytrého a vtipného, co pitomého Žižiho utře jak vajgla z dlažby. Marii však byla také zima a zrovna myslela na to, jak pěkně by jí bylo v solárku ve fitcentru, a právě tahle chvilka rozjímání zkřehlé dívenky stála Robina život.
"Ty jsi posera," řekl Robin. Odhodil kolo stranou a vyskočil na nejbližší povalený kmen.
Marie se pozdě vzpamatovala.
"Neblbni, Roby. Jean nechce do bazénu, protože umíš líp plavat, než on."
Tohle by asi Robina zachránilo, kdyby to řekla o pár vteřin dřív.
"On vůbec neumí plavat," křikl Robin a skákal z kmene na kmen.
Bylo to zábavné. Kmeny se pod ním houpaly a vypadalo to hodně frajersky. To se holkám bude líbit, pomyslel si. Cítil se bezpečně, kmeny borovic měly drsnou kůru a přilnavé podrážky jeho kecek mu dávaly dobrou oporu. Trochu se zadýchal a cítil příjemné teplo. Ohlédl se a viděl Jeana, že se vydal za ním. Přidal, aby ho Žiži nakonec ještě nepředhonil. Ten by se pak vytahoval!
Přepadový kosmický letoun přistál v místech, kde polom končil. Jeho levé křídlo spočívalo na padlých kmenech, pravé se opřelo o stromy a několik jich zpola vyvrátilo. Pevná struktura stroje náraz vydržela.

Co to může být? uvažoval Robin. Nejdřív si myslel, že je to troska nějakého starého vypáleného domu. Bylo to však příliš černé! Zdálo se mu, že se blíží jícnu jeskyně. Zvolnil, nakonec se zastavil a naslouchal. Neslyšel nic, než krákorání havranů, kteří letěli nad polomem. Do ticha zakviklo nějaké zvíře. Třeba je to spadlé letadlo, napadlo ho. Vzpomněl si na vrtulník a na policajty na silnici. To by bylo prima, kdyby našel letadlo! Dostal by se do holovize. Byl by slavný a začaly by si ho všímat i starší holky, ty nafoukané, nepřístupné a strašně krásné, z vyšších tříd!
Jean ho dohonil. Postupovali teď společně a zastavili se na deset metrů od té věci.
Určitě je to havarované letadlo, opakoval si Robin. Viděl před sebou obrys křídel, zvláštně zvlněných, připomínajících tvar netopýří blány. Zrudlý ve tváři námahou i rozčilením se ohlédl. S uspokojením shledal, že vždycky tak odvážný kamarád zůstal stát.
"Raděj k tomu nelez," radil Afroevropan.
"Je to letadlo," řekl Robin.
"To vidím, vole. Mohlo by to vybouchnout."
"Je sakra černý," podotkl Robin, nevěda co říct chytřejšího.
Jindy by Jean pronesl něco ironického. Teď jen rozpačitě zabručel: "To bude asi něco vojenskýho."
"Myslíš, že to tu je od války?"
"Neblbni. Bylo by to zarostlý stromama. Pojď, půjdeme to říct policajtům."
Robina tím vyprovokoval ještě víc, než by to dokázal ironií.
"Prohlídnem si to. Na policajty seru."
Přehopkoval po padlých stromech o dalších několik kmenů blíž. Jean ho neochotně následoval.
Podvědomě čekal, že z trosek bude vycházet teplo. Letadlo mu připomínalo právě zastřeleného nočního ptáka.
To tváře mu však čišel chlad.
Od Taffinu ho dělilo už jen pět metrů.
Kdyby se teď dal na útěk, mohl se ještě zachránit. Přeskočil však na další kmen. Tím se jeho osud završil.
Ozvalo se syknutí.
"Slyšel jsi to," zašeptal Jean.
"Jo," vyrazil Robin stísněně.
"Bouchne to."
"To už by bouchlo."
V absolutně černé ploše se objevila šarlatová křivka. Byl to pravidelný oblouk o rozpětí dvou metrů a délce tří. Mňl oblinou vpřed, ke špici stroje. Chvilku to trvalo, než si chlapci uvědomili, co se děje: vrchní část letounu se odklopila a dále se otevírá. Strnule pozorovali ten pomalý, plynulý děj. Ucítili ostře čpavý puch. Robin ošklivostí zatajil dech. Napadlo ho, že je to pach tlející mrtvoly. Připomněl si však, jak loni na podzim parta našla v lese mrtvého jezevce. Ten taky smrděl jako tisíc čertů, ovšem jinak, odporně sladce. Tenhle puch byl také odporný, čpavý, dráždil trochu ke kašli. Robin si pomyslel, že měl dát na Jeana a utéct. Nedovedl si však poručit. Zůstal stát. Nemohl pohnout rukama nohama. Ani ohlédnout se nedokázal.
Zraku neviditelný poklop s hukotem zajel do zadní části trupu a na Robina se zašklebila jasně osvětlená vnitřní prostora letounu.
Chlapec zděšeně vykřikl.
Přímo před sebou viděl to, co dosud spatřil jen v hororových filmech po dědečkovi, které táta schovával na discích v tajném šuplíku v obýváku.
V kabině byly sedačky, ovládací pulty, skříňky, nějaké přístroje. To vše bylo pokryté uschlou zčernalou krví. Na dvou předních sedačkách seděly připoutané rozervané zbytky mrtvol. Nejdříve si myslel, že to jsou umrani. Těžko říct, protože místo obličejů měly ohavné černé díry. Také hrudi měly rozevřené a na klíně jim ležely uschlé zbytky vnitřností. Levá ruka bližší z obou mrtvol byla čistá a Robin spatřil cosi podobného opeření. Lidé to rozhodně nebyli, ani umrani. My přece máme šupiny, žádné peří! Možná, že to jsou nějací zvláštní opeření umrani, kteří žijí dole v podzemí a teď se učí létat. Zrovna nejlíp se jim to nepovedlo.
Proč jsou v tak strašném stavu, když se jejich letadlu, jak vidět, celkem nic nestalo? Porazilo při nouzovém přistání pár stromů, zůstalo však celé.
Další zbytky mrtvol ležely v prostoru za oběma předními sedačkami. Robin spatřil utrženou nohu a zvedl se mu žaludek. A další mrtvola ležela podél jedné ze skříněk!
Zaslechl za sebou dávivé zvuky a to už ani on nevydržel a pustil zbytky oběda ústy ven. Zkroutil se v křeči a zvracel. Oči se mu zamžily slzami. Musel přičapnout, aby nespadl s kmene, na kterém stál. Musíme pryč, myslel si. Je to hnusný... hnusný! Já vůl, že jsem se nechal vyhecovat! Já blbec pitomá!
Vyprázdnil žaludek a pach vlastních zvratků přebil puch vycházející z nitra havarovaného stroje. V tuhle chvíli mu připadal jako maminčina kolínská.
Zamžikal a napřímil se. Už se chtěl otočit za Jeanem, když si všiml něčeho, co ho zmrazilo.
Mrtvola, která ležela u skříňky, se pohnula. Zahýbala rukama a otočila k němu hlavu.
V krvavé masce spatřil veliké žluté oči po stranách obrovitého nosu, který splýval s ústy... Ano! Byl to zoban! Otevřel se a obnažil dlouhé hrotité zuby.
To bylo poslední, co byl Robin schopen jakž takž rozumově vnímat.
Tvor se v následující vteřině vymrštil a obrovským skokem opustil kabinu.
Robin ustoupil. Oba chlapci, člověk i umran, tu stáli vedle sebe, ochromení hrůzou. Žluté oči opeřeného cizince si je pozorně prohlížely.
Robinovi se před očima mihnul napřažený spár. Jde po mně, to byla jeho poslední myšlenka. Po mně, po umranovi.

Kůžáci mají vždycky štěstí.
Pak přišla smrt.
Ptačí tvor zabořil prsty umranskému chlapci do obličeje. Do mrtvého ticha lesa se ozval praskot drcených kostí a mlaskavý zvuk tkání trhaných na kusy. Útočník si přitáhl volnou rukou bezvládné chlapcovo tělo, držel ho k sobě přitisknutého a druhou rukou zasazoval další příšerné údery do zad mrtvoly. Proudy teplé krve skrápěly poražené stromy a do sychravého vzduchu z ní stoupala pára.
Jean stál o několik kroků dále a strnule zíral na podívanou, neschopen pohybu, neschopen myšlenky. Neslyšel ani vřeštění dívenek, které zůstaly vzadu na silnici.
Všechno to trvalo jen několik vteřin.
Teď se podívá na mě, myslil si Jean. Zabil Robina. Na řadě jsem já.
Ptačí muž však o něho nejevil zájem. Rval dál Robinovy pozůstatky. Zdálo se, že mu ubývá sil. Jeho pohyby byly čím dál pomalejší. Pohyboval se už docela malátně a začala z něho stoupat pára, jako když kůň zrána přiběhne tryskem na dvůr. Také Robinova krev dýmala, jako by to byla nějaká rychle se vypařující těkavá látka. Ozval se třesk imploze, útočníkovo tělo se propadlo do sebe a vtahovalo zbytky Robinova organismu. Zdálo se, že netvorův trup se proměnil v obrovitý nenasytný požerák, který rychle pojídá kořist a nakonec sám sebe. Ještě chvilku připomínal kymácivou mumii z legračního kresleného filmu nebo strašáka zmítaného větrem, pak se mu podlomily nohy, sesul se do zbědované hromádky na kmen stromu a cukavě se ztrácel, a než uplynula minuta, na poraženém stromu zůstala hromádka hadrů, zmítaná čímsi, co připomínalo černý prach.
Děvčata na silnici přestala křičet, vysílena a ochromena děsem.
Jean zůstal sám v tichu lesa.
Pak začal sám křičet. Obrátil se a běžel pryč od ptačího muže, který se objevil, zabil a zase zmizel, běžel a měl pocit, že se vznáší, jako by se sám stal ptákem.

Kapitola druhá

1.

Viktor Golanz se podíval na displej v palubní desce obrněného terénního vozu nissan aggressor. Zářivý rubín pointeru rytmicky blikal. Van Grof už zachytil zakódovaný signál vozu a je připraven svého asistenta přijmout. Za starých časů klasického podsvětí se to dělávalo jinak. Jeden týpek v placaté čepici hvízdl na dva prsty a čekal před ohradou, až komplic na druhé straně hvízdne dvakrát. Prostředky komunikace se změnily, obsah sdělení zůstal: vzduch je čistý.
Golanz pohladil chodidlem brzdu a veliký vůz se jen plížil po rozbité vozovce. Hukot pomocných agregátů vyvolával dojem, že pod plochou kapotou se skrývá aspoň čtyřapůllitrový výbušný motor. Ve skutečnosti tam byla legrační umranská pohonná jednotka, která by se vešla do příruční tašky. Jako šavle břitké stěrače odstraňovaly oponu droboučkých krůpějí z předního i zadního skla. Jistě to nebyla jen kondenzovaná voda. Muselo v ní být i neřádstvo, baktérie a snad i otravné plyny.
Signál o čistém vzduchu se musel brát jako básnická metafora.
Golanz zastavil, opřel se o opěradlo koženého křesla vedle sebe a naklonil se, aby lépe viděl bočním oknem ven.
Agialova ulice v severním segmentu ležela v centru někdejší oblasti přepychu a elegance Sardenu. Právě proto ji van Grof zvolil za dočasné sídlo své firmy. Nyní bylo třeba velké fantazie, aby si návštěvník dokázal představit zbídačelé fasády domů, ověšených troskami monorailové dráhy, v lesku a čistotě přepychové čtvrti. Golanzovi se dokonce zdálo, že severní segment se stal doménou té nejhorší představitelné pakáže, která dříve, před Miléniem 2, ovládala jižní část města. Mělo to neúprosnou logiku převratné doby. Sarden se proměnil ve veliké staveniště. Tečou sem záplavy peněz. Zatímco záplavy vody přitahují komáry, peníze přitahují pakáž. Do Sardenu se stáhla lidská i umranská verbež z celé zóny. Nejdřív přišli takzvaní zlatokopové, aby vykradli město vyklizené armádou. Po nich následovala druhá vlna. Třetí, čtvrtá... další přicházejí, uvažoval Golanz. Podvodníci, kurvy, zloději, překupníci a šmelináři. Sarden je pro ně zlatý důl! Zaprvé, jurisdikce zóny zde ještě neplatí v plném rozsahu. Na magistrátě se usadili zlatokopové, kteří stačili včas legalizovat nakradené majetky a stali se z nich důstojní měšťanostové. Restrikce technologií znají, jak by ne. Ovšem jen proto, aby mohli stanovit taxy za úplatky. Tady neznají žádné kvóty propustnosti dat, tady můžete instalovat UT generátory libovolné kapacity, do kanalizace se smí pouštět cokoli a vytěžovat z ní další cokoli. Každý ze sebe ovšem dělá experta a má nějakou teorii na to, proč je Sarden takový, jaký je. Za pětku bude vykládat takové pohádky, že by se Ezop raději dal na zedničinu.
Je fakt, uvažoval Golanz, že Van Grof nebo já jsme v jistém smyslu také lotři, ovšem vysoké úrovně. Obchody s nelegálními technologiemi jsou ekvilibristickými produkcemi na laně napnutém nad propastí zákona. V Sardenu se ovšem pohybuje spousta lidí a lidiček, kteří si v propasti lebedí přímo na jejím dně.
Takoví týpci, jako byli ti, kterých si všiml, když do Agialovy ulice vjížděl z pátého okruhu. Skupina postav neurčitého pohlaví a rasového zařazení se hřála u ohně na chodníku před vypáleným obchodem, který vypadal jako očazená sluj. Plynové potrubí se tu přerušilo možná samo od sebe, snad prasklo vztekem, spíš tam ale někdo odpálil ruční granát. Slušná cena za jedno ohřátí.
Týpkové se rytmicky pohupovali podle taktu, který jim diktoval neviditelný soundcub. Ohřátí, ovšem nikoli prohřátí natož pak přihřátí týpkové nepřestávali tančit a zvolna se otáčeli k zastavujícímu šarlatovému aggressoru. Překypovali ochotou neznámého podřezat a svléknout z harristweedového saka od Reedse a flanelových kalhot a polobotek Grasser a jeho banklink prodat nejbližšímu crackerovi, aby si pohrál s kódem a stačil vycucnout konto dřív, než se personál márnice rozkývе a zavolá telefonicky do banky, aby ho zablokovala.
No vida, pomyslel si Golanz. Takhle tedy vypadá Sarden, sice pacifikovaný, v těchto místech zatím však nedotčený

rekonstrukcí. Jaké to tu asi bylo před půl rokem, když armáda odtáhla a lupičské tlupy ovládly honosná sídla severního segmentu?
Nebylo to správné místo a už vůbec ne ideální čas pro dlouhé úvahy. Golanz přešlápl na pedál akcelerátoru dřív, než laskaví vrazi stačili přitančit. Popojel dalších dvě stě metrů územím, které bylo bezpečné jako minové pole na Škaredou středu. U chodníku stály vozy, jež mohl charakterizovat jako absolutně zaparkované. Byly vyhořelé nebo vyrabované. Ty zdravé, co zbyly, zřejmě sloužily jako ambulantní nevěstince. Každý druhý dům tady byl vypálený, stopy nějakého násilí nesl každý z nich. Brčálově zelené a jasně žluté explartové ornamenty však dodávaly ulici vzhled filmové dekorace. Golanz byl ochoten o tom sám sebe přesvědčit, bohužel však v některých skvrnách tušil stopy krve. Jeho vůz budil přesně ten druh zvědavosti, jaký se tu dal čekat. Dokud se nic nedělo, v oknech bylo tu a tam vidět tvář, jakmile nastalo drama, a jakákoli událost tu byla dramatem nebo hrozila se jím stát, tváře mizely, okna černala, ulice se stahovala do dikobrazího klubka naježených trosek.
Kurzor zablikal a Golanz znovu zlehka tiskl brzdový pedál, až nissan aggressor zastavil před domem, který van Grofovi sloužil jako dočasné sídlo.
Šedá fronta Agialovy ulice zde byla prolomena. Jeden blok domů někdo odstranil a vznikla tu proluka, přívětivá jako díra do břicha. Takových vybouraných děr tu v okolí bylo samozřejmě víc. Toto místo bylo výjimečné třímetrovým drátěným plotem, ohraničujícím basketbalové hřiště. Sardenu městská správa zřídila několik desítek takových hřišť v rámci humanizační akce HRA JE TAKÉ AGRESE. V lesklé gumoasfaltové ploše se odrážely kovové konstrukce košů. Kupodivu na nich nevisel žádný oběšenec. V plotě byla malička branka, u které hlídkovalo pět mužů v kloboucích a plstěných čepicích, samí černoši, jen jeden běloch. Jeden z černochů měl na sobě dlouhý kabát ze stanového plátna a ani se nesnažil zakrývat hlaveň brokovnice. Když Golanzův aggressor tiše přišuměl, všech pět mužů se k němu pomalu otočilo. Z jejich strany to byl projev takové míry zájmu, jako kdyby jiní lidé poskakovali, tleskali rukama a křičeli hurá.
Než je poznal, Golanz si chvilku myslel, že ti chlapi na něho čekají a uvažoval o tom, zda se tu v příštích vteřinách neodehraje klasický souboj mezi dokonalostí pancíře a průbojností střely, a pak se ukáže, zda okenní fólie jsou opravdu tak neprůstřelné, jak se o nich tvrdí. Vzápětí si však všiml šestého muže, toho, který byl na hřišti. Poznal ho.
Byl to černoch v přiléhavých šedých kalhotách a žlutém tílku s nápisem SARDEN PRIMO. Přes rameno měl přehozený oranžový pytel. Kráčel po gumoasfaltu a na lajně se zastavil. Chvilku se díval na koš a potom pomalu podklesával v kolenou, až si klekl. Krůpěje se mu srážely na lesklé pleti a stékaly po lících jako slzy kajícníka. Pomalu sejmul pytel s ramene a položil ho před sebe, nepřestávaje pohlížet na koš. Vylovil z něho míč, uchopil ho a pomaličku a plavně ho hodil.
Míč se vznesl do mokvavého vzduchu, opsal křivku narýsovanou neviditelným chrommolybdenovým křivítkem a všuměl do rezavého okruží koše. Chvilku si hověl v objetí potrhané síťky, tetelil se tam, nehodlal se tu však usadit natrvalo. Propadl ven a poslušně odhopkal ke svému pánovi a vtulil se mu do dlaní.
Černoch ho pohladil a utřel pohyby takřka žehnavými, vrátil ho do pytle, pytel si přehodil přes rameno a vstal. Stejně pomalu se vracel přes hřiště. Muž v plášti ze stanové plachty si přestal všímat aggressoru. Dohled přenechal čtyřem ostatním. Otevřel dvířka v plotu a černoch v tílku s nápisem SARDEN PRIMO nevšímavě vyšel na chodník, zahnul vpravo a kráčel dlouhými ledabylými kroky mezi loužemi. Strážce s brokovnicí za ním dvířka zavřel. To už se jeho podřízení vydali za černochem s oranžovým pytlem.
Golanz se napřímil a díval se za odcházející skupinou. Černoch zmizel v mlze, strážci, kteří ho doprovázeli na jeho soukromou bohoslužbu, v níž fungoval jako kněz kongregace a snad i jako sám Bůh, splynuli do neforemného chumlu. Muž v plášti za nimi ještě chvilku čněl jako vykřičník za výhružnou větou, ohlížel se za vozem a pak se obrátil a splynul s krůpějemi vlhka. Byli to muži, které van Grof najal za ochránce dočasného polního stanu firmy. Basketbalista byl jejich šéf. Nebylo třeba se s nimi vybavovat. Ani Golanz, ani oni sami o konverzaci neměli zájem. Měli čistě obchodní vztahy. Když odešli, Golanz vystoupil z vozu a aktivoval obranné systémy aggressoru. Jistota je jistota.
2.
Golanz otevřel branku a vešel na hřiště. Pach spáleného plastiku ho štípal do chřípí a v chemickém dešti ho okamžitě začaly pálit oči. Kráčel spěšně k dvířkům, které viděl naproti. Otevřel je, aniž by se spustila střelba, začaly sršet energetické výboje, nebo se vyvalila oblaka otravného plynu. Za dvířky vešel na stezku, dlážděnou popraskanými betonovými deskami, zasazenými do bahna a zbytků zdiva. Stezka ho zavedla na cihlové schůdky, vedoucí do dveří suterénního vchodu. Lak z nich už dávno oprýskal. Explartový náboj na nich vyčaroval kopretinu. Golanz věděl, že stojí před zadním traktem bloku, náležejícího k sousední ulici.
Vzal za kliku. Nebylo zamčeno. Otevřel a vstoupil.
Vzduch uvnitř byl suchý a teplý a prosycený vůní čaje orange pekoe. Golanz se zastavil a vdechl molekuly par bergamotového oleje. Usmál se do šera. Van Grof by dovedl vykouzlit vůni domova i v lidojedské chýši na Nové Guineji. V Londýně jako v Sardenu nebo kdekoli jinde na světě.
Georg van Grof se od noci Milénia změnil jen nepatrně, pokud vůbec nějak. Zachoval si štíhlou vzpřímenou postavu a z kudrnatých černých vlasů mu nechyběl snad žádný. Pečlivě ošetřovaný plnovous měl po stranách bílý, uprostřed prokvetlý. Pleť měl světlou, avšak svěží, rozhodně ne zasedlou jako mívají lidé, kteří tráví veškerý svůj čas v suterénním bytě v laciné městské čtvrti, což zřejmě byl van Grofův případ. Možná, že měl o něco vlídnější pohled než dřív, kdy platil za uznávanou autoritu v polosvětě obchodu se zakázanými technologiemi. Tak to Golanzovi připadalo, nevylučoval však, že si na van Grofa uchoval falešnou vzpomínku jako na tvrdého manažera, uhlazeného, avšak poněkud tyranského.
Také Viktora Golanze by snadno poznal každý, kdo ho znal před lety. Jen vrásky u koutků úst, které mu vnucovaly vzezření nenapravitelného ironika, měl o něco hlubší. Bezvousý, s hnědými vlasy sčesanými nazad, zůstal věren tradičnímu stylu anglické módy. Kdyby se všichni muži drželi stejných zásad oblékání, továrny na výrobu styrotextu

by zkrachovaly, zato by ve Skotsku přibylo ovčích stád. Vypadal pořád na pětatřicet, které mu hádali už tenkrát, když mu ještě nebylo pětadvacet
Van Grof otevřel dveře ještě dřív, než Golanz stačil projít dlouhou, spoře osvětlenou chodbou: spatřil svého někdejšího šéfa v jasném světelném obdélníku, vážnou postavu v šarlatovém hedvábném županu se zlatými draky na pozadí žluté tapety s vtlačeným geometrickým vzorem. Zatímco hovořil s nějakým obchodním partnerem, gestikuloval na Golanze. Jen pospěšte, Golanzi, znamenala ta gesta. Zpozdil jste se. Golanz vešel.
Místnost měla nízký strop a chyběla v ní okna. Ze sídla v Londýně, vilové nástavbě penthouse na střeše čtrnáctiposchoďového domu na Heymarketu, teď už znovu elegantního centra velkého města, si sem dal přestěhovat základní výbavu pro polní stan, jak to Golanz charakterizoval. Bylo toho na plný nákladňák. Kožené klubovky na savonnerijském koberci, bar s intarsií znázorňující salamandra, na něm portrét paní Juliany van Grofové ve zlatém, bohatě tepaném rámu. Ušák potažený goblénovou látkou se vzorem vinných listů. U jedné stěny stál psací stůl se slušně vybaveným oráklem. Na displeji Golanz viděl cestičku, dlážděnou čtvercovými betonovými deskami a vysoký drátěný plot basketbalového hřiště. Jeho aggressor se leskl v pozadí jako rubín zapomenutý v ledničce.
To byl ten pohled na svět. Na displeji oráklu. Pohled zarámovaný souvislostmi.
"Pro začátek půjde o sérii pěti set kusů, pane Naske. Perspektivně o dva tisíce."
"Není to silné kafe, pane van Grof?" zněl z reproduktoru oráklu povědomý hluboký hlas. "Nezapomínáte na limity? Proti moldingu už nejedou jenom úřady. Zapojila se i média."
"Jsme v Sardenu, Naske. Tady je úplně jiná situace. Moldingová aparatura stojí v každé druhé garáži. A policisté jezdí kolem bez povšimnutí. Ve slunečních brýlích mají místo skel kreditní karty, chápete."
Golanz postavil na čaj a čekal u vařiče, jako by v něj ztratil důvěru, že vodu uvaří bez jeho asistence. Tak tedy molding, táhlo mu hlavou. Žurnalistický výraz pro technologii CAP, computer assisted production. Van Grof měl pravdu, v Sardenu jel CAP skutečně na plné obrátky. Počítačově řízené tvářecí lisy s proměnlivými formami dokázaly napodobit tvar kteréhokoli patentovaného výrobku, karosérií auta počínaje a krytem oráklové soupravy konče. Orgány zóny v posledních pěti letech přijaly snad tucet zákonů, regulujících CAP. Jinak by se oficiální průmysl položil. Jak by měly uživit ateliéry umělecké karosařiny, když každou originální kreaci mohl okamžitě pomocí CAP napodobit kdejaký šupák v autodílně a rozmnožit ji třeba na deset kusů? To aby chudáka milionáře trefil šlak, když na silnici potkal věrnou kopii svého zaručeně unikátního signovaného originálu. Dohled nad CAP byl v Sardenu mdlý, skoro žádný. Šéf si troufl na dodávku vozů pro oficiální monorailovou síť. Opravdu míří vysoko a nebylo divu, že se starý Naske kroutí. S firmou van Grof spolupracuje už tři roky v oblasti CAP karosérií. Specializoval se na falešné rolls royce a ferrari. Nyní měl doplnit sardenskou monorailovou síť o sérii falešných vozíků. Pomáhej pánbůh, snad šéf ví, co dělá.
Golanz se podíval na displej oráklu. Byl na něm vnější pohled, Naske se vyhýbal přenosu obrazu svého obličeje. Venku přestalo pršet a den vyklízel pole noci. Za dvojitou stěnou drátěného plotu se míhaly nezřetelné stíny. Maják na střeše zaparkovaného aggressoru však nenaznačoval, že by bylo nutno volat ambulanci.
"Takže domluveno?"
"Kdyby mi to navrhl někdo jiný... Zatraceně, van Grofe, vy nejste troškař, jako vždycky jedete ve velkém stylu! Ať se kočky pudrujou. Ano, jdu s vámi!"
Van Grof se s Naskem rozloučil a věnoval se čaji, který mu připravil Golanz.
"Měl jste úspěch?"
"Ano, šéfe," řekl Golanz. "Nezabili mě, a to pokládám za úspěch skoro neuvěřitelný. Když vám řeknu, že mě dokonce ani neokradli a neztloukli, nebudete tomu věřit. Jenom jsem zůstal viset v dopravní zácpě."
"Omlouvá vás jenom vaše nezkušenost. Vzhledem k tomu, že pro mne pracujete teprve třicet let, máte právo se domnívat, že mě zajímají okolnosti a nikoli výsledky."
Golanz přešel od oráklu k baru a zastavil se u něho jako pes, když se posadí a dívá se skleněnými dvířky do mikrovlnky na svůj oblíbený seriál Klobása pečená vařená.
"Už je soumrak, šéfe, nastala hodina gentlemanů. Navíc, mám právo na odškodnění?"
"Za co, prosím vás? Řekl jste, že vás neztloukli."
"Na žertíky a sarkastické šlehy mám v našem tandemu výhradní právo já. Já se vám do geniality taky nepletu. A jestli mi teď řeknete, že se snadněji leze do mého revíru než do vašeho, bar otevřu a nebudu čekat na vaše pohoršené sykání."
S těmi slovy otevřel dvířka baru a hmátl po láhvi irské whisky Jameson. Van Grof za jeho zády pohoršeně sykl.
"Kdybyste si soustavně neochromoval neuronové synapse dávkami etylalkoholu, pytlačilo by se vám snadněji," poznamenal.
Golanz si nalil whisky do koňakové skleničky a uvelebil se s ní v křesle, kde ji hýčkal v dlaních, jako by čekal, že se z ní vylíhne opilé kuřátko. Van Grof s šálkem čaje se usadil proti němu.
"Narazil jste na něco zajímavého?"
"Nu, nejzajímavější byla snad ta dopravní zácpa."
3.
Zabředl do ní před mostem třetího okruhu přes severní průrvu, který býval ještě před Miléniem 2 zdrojem dopravních potíží. Zůstal vězet v řece automobilů a proklínal tohle město a sebe taky.
Přes severní průrvu vedlo celkem sedm mostů, každý okruh měl svůj. Ten třetí byl vždycky nejhorší a správa města ho v rámci rekonstrukce strhla jako první a postavila nový, skořepinový, podle UT technologie. Do mohutných bloků z tavené horniny byl zakotven tvarovaný patnáctimetrový pruh z kompozitu o tloušťce sotva patnácti centimetrů, se zaoblenými svodidly na krajích a uprostřed. Zakřivení oblouku bylo docela mírné, aby řidič vjíždějící na most měl přehled, co se děje na druhé straně. Byl na něm větší provoz než jinde, a proto tudy Golanz jel. Jenže právě teď most ke

Golanzově smůle obsadila bojůvka stoupenců uměleckého terorismu z organizace ARTTER.
Golanz vystoupil z vozu a šel se podívat, co se děje.
Předmostí bylo zahraženo žlutočervenými policejními zátarasy. Nad střechami osobních vozů vyčnívala nevlídná struktura policejní pojízdné pevnosti, ježatá vodními děly, chrliči klouzací pěny, která dokáže ve vteřině složit na zem třeba i demonstraci za práva dlouhovlasých plešounů, a psychoparalytickými emitory. Z horního poklopu vyčníval do půl pasu policista ozbrojený megafonem.
Na vrcholku oblouku parkoval napříč pravého pruhu starožitný land rover, který doslova svítil explartovými ornamenty. Jeho majitel ho musel div ne roztřískat kreativními granáty, které na něm vykouzlily řízenými explozemi luminiscenčních barev květy a zvířecí tváře. Za vozem se skrývala skupina mladých lidí, kteří hbitě obsluhovali explartový minomet. Střely dopadaly po celé délce mostu. Tam, kam explartová mina dopadla, vyrostl v oslnivém záblesku umělý keř osypaný svítícími květy velikosti a snad i tvaru mexického širáku, vysoký asi dva metry a stejně tak široký. Na střeše roveru hřímal vysokovýkonný tlakový reproduktor.
"Explartová revoluce osvobodí svět od nadvlády umrtvujícího technicismu! Občanky a občané světa! Rozbijte vězení rovných ploch! Pryč s přímkou! Ať zhyne kolmice! Obraťte svoje zbraně proti kuželosečkám!"
Výbuchy následovaly tak rychle po sobě, že výzvám k explartové revoluci bylo těžko rozumět. I tak bylo poselství dostatečně jasné. Mládencům a pannám se prostě nelíbila geometrická strohost mostu a rozhodli se, že ho promění v umělecké dílo, samozřejmě neprůjezdné.
"Podle paragrafu osm odstavec šestnáct jste v podezření, že vaše počínání ohrožuje veřejný pořádek a působí újmu volnému pohybu osob a vozidel. Bude-li vám vaše činnost prokázána, hrozí vám soudní řízení s rizikem trestu ve výši od osmi do čtyřiadvaceti měsíců podmíněně pro osoby, které se výše uvedené činnosti dopustily poprvé, nepodmíněně pro osoby..."
Golanz slyšel kolem sebe hněvivé výkřiky.
"Zatracený debilové!" křičel pán z okénka luxusního audi, který se však neodvážil vůz opustit. "Včera mi nabarvili fasádu na žluto! Na co máme policii? Proč platíme daně?"
"Vlítněte na ně a rozbijte jim držky!"
"Přestaň kecat a pusť na ně vodu!"
"Jak dlouho tu budem tvrdnout? Tohle je nějaká policie?"
"Naházejte je dolů!"
"Já bych je postřílel!"
"Hajzlové! Šmejdi mizerný!"
Policista s megafonem se obrátil k protestujícím občanům.
"Podle paragrafu osmdesát jedna odstavce tři, čtyři a pět jsou bezpečnostní orgány oprávněny monitorovat chování občanek a občanů a shromažďovat záznamy o jejich verbálních projevech a následně je vyhodnocovat. Pokud budou výše uvedené verbální projevy shledány urážlivými podle odstavce tři uvedeného paragrafu nebo nabádajícími k nezákonnému zásahu podle paragrafu čtyři, bude zahájeno řízení proti občankám a občanům, dopustivších se výše specifikovaných výroků a podle paragrafu pět..."
Stoupenci uměleckého terorismu obého pohlaví poskakovali kolem minometu v rytmu hudby, kterou slyšeli jen oni ze sluchových implantátů. Golanz i na tu dálku viděl, že překážejí střelci v přesném míření. Křičel na ně cosi, mával rukama, ovšem bezvýsledně. Podařilo se jim dokonce vrazit do minometné hlavně právě ve chvíli, kdy střelec tahal za lanko spouště. Střela vyletěla kolmo vzhůru a spadla dolů jako letecká puma. Explartová mina vybuchla a dva, možná tři umělečtí teroristé v okamžení zarostli do explodující plastiky.
Na střeše policejního obrněného vozu se rozzářily rudé majáky. Policista vklouzl dovnitř, a zaklapl za sebou poklop. Siréna vozu spustila signál nejvyššího ohrožení. Obrněnec vyrazil vpřed. Z jeho přední části se vynořila ostrá radlice, která nemilosrdně likvidovala všechny umělecké kreace, na které narazila. Mládenci se snažili své druhy z lepkavé hmoty vytáhnout. Střelec z minometu se dal na útěk první. Skočil dovnitř land roveru, nastartoval, a jak byl nervózní, strhl volant na druhou stranu a narazil do rychle tuhnoucího umělého keře.
"Promiňte," oslovil Golanz dámu, která se zájmem mlčky přihlížela vývoji událostí. "Proč policisté z druhé strany mostu nezasáhnou? Proč tam jen tak stojí s rukama v kapsách a dívají se?"
"Vy jste tu cizí, viďte?"
"Ano, prosím."
Pokrčila rameny.
"Na druhé straně je už západní segment. Je to jiný policejní revír, chápete?"
"Takže pořádek na mostě spadá pod ochranu revíru severního segmentu."
"Ne," řekla ta dáma. "Kdyby se na místo činu dostali první policajti ze západu, ti ze severu by se dívali s rukama v kapsách."
Tohle dovedl Golanz pochopit. Zvolna se vrátil ke svému nissanu a počkal, až policisté most vyklidí. Teď, když se mohli opřít o paragraf záchrany života, zasáhli s radostnou brutalitou, která vyvolala mezi přihlížejícími potlesk. Golanz si však všiml muže, který seděl ve voze v sousedním pruhu. Bedlivě celou scénu natáčel videokamerou a cosi diktoval do mikrofonu. Byl to nepochybně advokát, který ještě dnes nabídne uměleckým teroristům svoje služby a pokusí se z policejního ředitelství vytřískat odškodné.
4.
"Takže explart," opakoval van Grof zadumaně. "Zajímavé."
"Technicky vzato, jde o variantu CAP. Umělec nejdřív vytvoří počítačový model kreace. Začalo to ornamenty, pokračovalo botanickými motivy a software poslední generace už dokáže generovat obrazy osob. Potřebná data jsou

zanesena do řídícího čipu explartové patrony nebo granátu. Čip řídí mikroexploze, které vrhají přesně dávkovaná množství barvy na plochu. Plastický explart dokáže generovat tvar z rychle polymerující hmoty. Zatím to jsou opět rostlinné motivy. Dá se čekat, že do půl roku, nejpozději do roka to budou i zvířata nebo lidi, co si vzpomenete."
"To je ovšem čistá kriminalita," podotkl van Grof potěšeně.
"Dokonce umělecká."
"Rád bych věděl, kdo celou tu věc financuje. Dejme tomu, že software se dá ukrást. Spolupracuje s běžnými orákly. Ovšem ty explartové patrony a granáty, ty musejí být nákladné. Speciální barvy, elektronicky řízené výbuchy, to všechno je vysoká technologie. Kde se to tu bere?"
"Říká se, že umělečtí teroristé čerpají prostředky z podpory magistrátu."
"Tohle je trochu silné kafe."
"Mluvíte jako Naske," poznamenal Golanz. Byl rád, že načapal šéfa při nedostatku představivosti. "Nezapomeňte, že magistrát je pod silným tlakem psychoekologistů. Obnovený Sarden má přece povznášet ducha! Jedno je jisté, a může vám to ověřit Píbí. Tihle umělečtí teroristé dostali jako sídlo od magistrátu budovu někdejšího divadla Olympie. Už samo sídlo jim má povznášet ducha,"
Ta myšlenka mu připadala značně komická. Podle toho se tvářil.
"Kulturní rozvoj?"
"Samozřejmě, šéfe. Sarden se má stát něčím ve stylu Athén za dob Periklových. Zatím se ta představa realizuje jen částečně."
"Vy jste si něčeho všiml?"
"Ano, je tu spousta buzerantů."
Van Grof se napil čaje.
"Promiňte, šéfe. Nezapomeňte, že mě platíte jako specialistu na lov v kalných vodách."
"Ty explartové granáty mi nejdou z hlavy. Řekl jste, že ti vaši teroristé vytvářejí i plastické kreace?"
"Měl byste to vidět! Dovedou čarovat jako Mojžíš na poušti."
"Ani bych se nedivil, kdyby to mělo něco společného s ká ér."
"Ká ér?" podivil se Golanz nezvyklému výrazu.
"Umranská technologie má zkratku UT. Karhorská KR, nepřipadá vám to logické?"
"Moc ne."
"Vám by se lépe líbila zkratka KT? Jak byste to chtěl vyslovovat! Fuj. Zkratka musí být znělá a působit esteticky. První a poslední písmeno jména Karhor tvoří lepší kombinaci."
"Zatímco já riskoval život, zdraví a puky na kalhotách, vy si vymýšlíte zkratky! Karhorská technologie, ká ér, to je vskutku důstojné dítko vašeho ducha, šéfe!" řekl Golanz ironicky. Věděl, že van Grof sbírá všechny útržky informací o Karhoru a Miléniu 2 jako vzácné motýly. Trochu ho van Grofova posedlost Karhorem a jeho technologiemi děsila. Viděl v nich první příznaky měknutí mozku velkého intrikána.
"Velký duch plodí důstojná dítka. V Sardenu je klíč k nové době, uvěřte tomu konečně!"
"Netušil jsem, že vaše posedlost je tak důsledná," řekl Golanz opatrně.
"Posedlost karhorskou technologií... Ano, je důsledná. Přece si nemyslíte, že jsem se vzdal londýnského pohodlí a vyměnil je za Sarden proto, že miluji cestování a změny."
"Van Grof milující cestování... Skutečně, to je vtip, kterým jste překonal všechny svoje rekordy."
Golanz se napil whisky Jameson. Zmínky o Karhoru ho znechucovaly. Alkohol ho inspiroval, jak odvést hovor méně trapným směrem.
"Mimochodem, šéfe," řekl ležérně, "málem bych zapomněl. Neuhádl byste, koho jsem potkal. Salzmanna! Přinejmenším... myslím si, že to byl on."
Pátravě se na šéfa podíval. Nebýt umranské medicíny, měli by oba na Salzmanna památky rozeseté po celém těle, přesněji řečeno po zásazích jeho samopalu. Pokud by upřímně mířenou i míněnou dávku vůbec přežili. Třeba se Van Grof poleká, až se doví, že je Salzmann ve městě...
"Kurt Salzmann, náš velkolepý protivník ze Světové antiteroristické," listoval van Grof v databázi své paměti. "Zatímco my se vzpamatovávali z následků jeho služební horlivosti, on byl v noci Milénia transformovaný v umrana. Následovalo totální zhroucení osobnosti. Pád až na dno. Vyhozený od SA, splynul s polosvětem. Někdejší fanatik ochrany zákona se pohybuje na hraně zákonnosti. Už nám není nebezpečný, už vůbec není velkolepý, ten chudák notorický opilec... Poslyšte, kde jste na něho narazil?" dodal podezíravě.
"Je pravda, že jsem ho nepotkal v kostelní lavici. Střízlivý rozhodně taky nebyl."
Van Grof se na Golanze díval přes okraj čajového šálku. Potom ho odložil na talířek a položil ruku na opěradlo ušáku, v němž seděl.
"Mezi námi panuje už dlouho nepsaná dohoda. Vy se mi nepletete do geniality a já vám neradím, kudy a kam chodit a s kým se stýkat. Vy důvěřujete mé inteligenci a já vašemu praktickému rozumu. Tak to funguje už dlouho. Někdy se ovšem stane, že se mezi nás vloudí pochybnost."
"Nedělejte z toho drama, šéfe. Zaskočil jsem do Fast Baru, je to celkem slušný podnik nedaleko náměstí Vzájemnosti. Na jeho severním okraji, abych vás uklidnil. Šel jsem k pultu a koutkem oka zahlédl umrana v kožené bundě. Seděl sám u stolku hned u dveří. Před sebou měl skleničku s pitím, které vypadalo jako lak na rakve. Napadlo mě, že je to on... Samozřejmě, skutečný obličej vypadá vždycky jinak než sebelepší holovizní projekce. Barman mi to potvrdil. Jo, jmenuje se Salzmann, řekl mi. Dělá v podniku vyhazovače. Představte si, šéfe, že se mě ten chlap ptal, jestli s ním nechci mluvit! To rozhodně ne, já na to a on, že chápe. Šikovný chlapík, jmenuje se René. Mohla by to být užitečná známost."
"A co Salzmann?"

"Co by s ním bylo? Nic. Hleděl si svého laku na rakve a já proklouz a měl jsem hlavu nastavenou na vpravo hleď. On ten Salzmannův stolek stál po mé levé ruce, když jsem vycházel, chápete."
"Tak tedy Salzmann je v Sardenu," řekl van Grof trochu zasněně. Golanzova žertování si nevšímal.
"Šéfe, co se vám honí hlavou?" Tón van Grofova hlasu se mu pranic nelíbil. Napadlo ho, zda neudělal chybu, když se o Salzmannovi před šéfem zmínil.
"Býval to docela dobrý policista."
"Před třiceti lety. Na druhém břehu moře alkoholu," řekl Golanz. Měl pocit, že je na Titaniku půl hodiny po nárazu a vylévá sběračkou vodu. Šéf se k čemusi rozhoduje, možná se už rozhodl, a žádný argument ho nezviklá.
"Stal se umranem a přežil v lidském prostředí. Velmi drsném, pokud jsem správně pochopil, co jste mi naznačil. To není málo, Golanzi."
"Pokud jde o drsnost, rozhodně nevypadal jako kopretina," souhlasil Golanz. "Nerad bych mu zase padl do spárů, kdyby mě poznal. Samopal jsem sice u něho neviděl..."
"Salzmann, Salzmann... Zajímavé," řekl van Grof vážně. Vstal a přešel přes místnost k oráklu.
"To snad nemusí být, šéfe!" řekl Golanz žalostně.
"Copak nechcete vědět, co tady v Sardenu Salzmann dělal a dělá?"
"Co by dělal? Vypadal na ožralého somráka, vagabunda, povaleče. Čím by mohl být firmě van Grof užitečný? Jediná technologie, ve které se vyzná, je bourání molekul etylalkoholu, a i to mu jde ztuha!"
Van Grof nedbal jeho námitek a aktivoval přístroj heslem. Na displeji se objevil 3-D obraz lidské tváře.
Tedy, lidské tváře... Lebka potažená žlutou kůží. Zelenkavé rty, v koutcích hnědé od nikotinu. Obrovské oči zapadlé v důlcích, bělma namodralá, mračné stíny kolem nich.
Z displeje se na ně díval první dropaut v dějinách Země.
Starý spolupracovník firmy van Grof, informatik z povolání a čidikt původním založením, nyní virtimm Píbí.
"Bože můj! Musí ten fantom s námi tady být?"
Píbí se na Golanze z obrazovky usmál. Citlivý mikrofon mu zprostředkoval Golanzova slova. Reagoval na ně tak, jak Golanz čekal.
"*!?@#@?!*," řekl.
5.
Práce u van Grofa měla pro Golanze kladné i záporné stránky.
K těm horším patřila komunikace s Píbím, v době kdy byl ještě čidiktem i teď, když z něho byl virtimm.
V době před Miléniem, tedy do osudné noci z 31. prosince 1999 na 1. leden 2000, býval van Grofův podnik celkem málo významná agentura, zaměřená na průmyslovou špionáž. Spolupracoval s filiální firmou TURBO-NEWS se sídlem v Londýně. Majitelem byl jistý pan Polanski, nejdůležitější osobou byl ovšem právě Píbí.
Geniální informatik, dobovou hantýrkou označovaný za kovboje počítačových sítí. Golanz by se byl rád vsadil, že ani dva jeho předkové až někam do en-tého kolena nepatřili ke stejné rase, poslední na řadě byli zřejmě Eskymáci a Malajci. Na tom ovšem nezáleželo, Píbí se postaral o dokonalou devastaci svého biologicko-metabolického potencionálu masivními dávkami chemických produktů, jimiž se živil.
Byl to čidikt, chemical addict, vyznavač hesla "zachrání nás jen čistá chemie". Páchl jako vybombardovaná továrna na yperit. Konal na sobě chemické pokusy a přesvědčil se, že jenom olovo mu může uškodit. Odtud jeho přezdívka Píbí, foneticky vyjádřená chemická značka odvozená od latinského slova plumbum, olovo. Dokázal pracovat jen ve stavu hysterické excitace. Pohroužený do hlubinné percepce normálním lidem nesnesitelné Ostensenovy hudby odmítal komunikaci. Jakmile začal spílat, možnost spolupráce s ním nabyla na pravděpodobnosti. Terčem jeho urážek býval zpravidla pan Polanski, často však nevynechal ani Golanze, k jeho pramalému potěšení. Nebyl tenkrát ještě tak dobře placený, aby výrazivo typu "zkurvený zmrd se shnilými chcankami v žilách místo zasrané krve" snadno akceptoval jako součást profesní komunikace.
Golanz se musel často stýkat s Píbím a prodlévat v jeho páchnoucí přítomnosti, zatímco čidikt, vždycky nohy na stole omotaném toaletním papírem a se sluchátky plnými Ostensena na uších, se zmítal v křečích podobných epileptickému záchvatu. A byl u toho, kdy se v noci Milénia čidikt proměnil v umrana, či spíš ve zrůdný derivát umrana. Byl u toho, když se mu potrhala lidská kůže a objevily se první šupiny; byl u toho, kdy čidikt proměněný v bestii ze sebe vykašlával zuby a zbytky kostí. Tehdy vybuchl počítač OKIDA a transformovaný čidikt Píbí zahynul v plamenech.
Tehdy věru nikoho nenapadlo, že bytost tak málo zainteresovaná na uchování tělesné identity se zavčas postará o softwarovou nesmrtelnost a stane se prvním a zatím posledním virtimmem světa!
I když, uvažoval o tom Golanz později, kdo jiný měl být první virtimm než čidikt?
I to slovo vynalezl Píbí.
Od té doby uplynulo už hodně vody. Evropu týraly výbuchy občanské války. Krajinou táhly armády lidských i umranských teroristů, aby se postaraly o "rasovou čistotu". Atlantické pobřeží Evropy bylo naštěstí brzy klidné, na rozdíl od prostoru mezi Baltem a Adrií. V Londýně měl van Grof pokojné útočiště. Byl samozřejmě mezi prvními, kdo se dostali k umranské oráklové informatice.
Nicméně i on byl překvapen, když se Píbí poprvé objevil na obrazovce.
Bylo to počátkem roku 2003, na přelomu února a března, na to si Golanz vzpomínal přesně. Operátorem nově instalovaného oráklu byl on, protože van Grof, třebaže se celý život technologiemi profesně zabýval, se střehl osobního styku s nimi do maximální snesitelné míry.
Golanz zapnul přístroj a tentokrát se na skrínu neobjevilo obvyklé logo UT-SOFT. Objevil se příšerný obličej informatického netvora. Periferním viděním Golanz zahlédl, že se rozsvítila červená kontrolka nad kamerou videotelefonu. Tento model oráklu už byl multifunkční.

"Nazdárek, Golanzi, vy starý *!?@#@?!*!" promluvila tvář.
V pozdější praxi písemného styku s van Grofem, v programu fonio-grafického editoru bylo vloženo maličké makro ve spojení s rezidentním slovníkem. Jakmile orákl narazil na slovní obraty, jejichž nesalónnost se vymykala normálu a které pozbývaly jiné informační hodnoty než že oceňovaly mravní a inteligenční úroveň té které osoby, vkládal do písemného výpisu znak *!?@#@?!*. Píbí na barvitosti slovníku neslevil ani po roce 2020, kdy vstoupily v platnost přísné předpisy, limitující užívání hrubých slov v síťovém styku. Hravě dokázal obejít všechny cenzurní filtry a mluvil tak, jak si hubu naprogramoval za starých krásných časů před Miléniem.
Golanz se užasle díval na displej. Nepoznával tu tvář. Najednou se mu zazdálo, že cítí urputný čidiktův pach a pochopil, o koho jde.
"Píbí..."
"Kdo jinej, vy *!?@#@?!*? Copak jste úplně *!?@#@?!*, vy *!?@#@?!*?"
"Počkat, počkat. Píšeme rok 2003."
"To já vím, vy *!?@#@?!*" děl Píbí. "Je *!?@#@?!* šestadvacátého února, *!?@#@?!*!"
"Viděl jsem vás před třemi roky umřít. Na vlastní oči."
"To proto, že vaše oči jsou *!?@#@?!*," řekl Píbí.
Ve zmatku Golanz tehdy přivolal van Grofa. Šéf přiběhl, vstoupil do zorného úhlu a ke Golanzovu úžasu Píbí zmírnil slovník, takže místo *!?@#@?!* říkal pouze *!*.
"Píbí," řekl van Grof přísně. "Vy jste zemřel. To, s čím mluvíme, je animace."
"Animace," uchechtl se Píbí. "Řekl jste animace? *!?@#@?!* animace! Já jsem stoprocentní virtimm!"
Van Grof se nikdy nestyděl říci "nevím", když nevěděl.
"Nevím, co je virtimm."
"To je přece virtimm! Virtual immortality!"
"Virtuální nesmrtelnost?" podivil se van Grof.
"Já bych stejně chcípnul, i bez toho *!?@#@?!* Milénia," řekl Píbí. "Věděl jsem, že to se mnou jinak nemůže dopadnout. Narodil jsem se do *!?@#@?!* doby. Chemie nebyla dost čistá, jasný? Takže jsem pracoval na vybudování programu virtimm! Stáhnul jsem celou tu mou osobnost do digi formy a poschovával jsem datový bloky po celý dýlce tehdejší informační dálnice. To byla chytrost, chápete? Kdybych nebyl rozptýlenej, ty systémáci a správci sítí a jak se všechny ty *!?@#@?!* jmenujou, by mě vyhmátli a byl bych definitivně *!?@#@?!*."
"Chápu," připustil van Grof. "Proč jste se přihlásil až teď, po čtyřech letech?"
"Protože můj virtimm software byl tak složitej, že jsem musel čekat na pořádnej *!?@#@?!* hardware, aby ho zvládnul!"
Van Grof ovládl překvapení a usmál se.
"Ať jste co jste, Píbí," řekl, "oceňuji, že jste se přihlásil. V naší složité situaci potřebujeme mozky schopné přemýšlet."
Ráno u snídaně van Grof totiž vyjádřil jakési výhrady ke Golanzově intelektuálnímu výkonu v souvislosti s případem UT hlubinného vrtu na Islandu.
To byl jejich první dialog s Píbím.
"Můj vztah k realitě je po výtce behavioristický," říkával van Grof Golanzovi. "Jak léta plynou, zkušenost potvrzuje legitimitu mého přístupu. Realita je realitou, pokud se jako taková jeví. Nic snazšího než ji zpochybnit, o což se agnostikové poctivě snaží od úsvitu moderního myšlení. Nicméně sebedůmyslnější myšlenková konstrukce nemá v sobě tolik přesvědčivosti v životní praxi, jako sebevíce banální projev reality."
Na tomto přesvědčení založil svůj vztah k Píbí.
"Čidikt se jeví jako čidikt. Poznávám jeho způsoby uvažování, jeho zkratové průniky do zdánlivě nesouvisejících datových oblastí, jeho zálibu v bloumání a v naslouchání Ostensenově hudbě."
"Nepáchne," poznamenal k tomu Golanz.
"Víte, že mi to trochu dělá starosti?"
"Vy jste se s ním stýkal méně často než já," poznamenal Golanz pochmurně.
"Možná, že tělesný zápach k němu patřil a podporoval jeho intelektuální výkony. Vyprávěl jste mi o kancelářském nábytku omotaném růžovým toaletním papírem. I to byl stimulans jeho intelektu."
"Píbí se jistě dovedl postarat o rovnocennou náhradu."
"Mám docela slušně rozvinutou fantazii," řekl van Grof skromně, "ovšem virtuální toaletní papír si představit nedokážu."
"Bohužel si umím představit generátor zápachu. Co když na něm Píbí bude trvat?"
"Pachová periférie počítače?" zeptal se van Grof nedůvěřivě.
"Ovšem! Proč by něco takového nebylo možné? Celkem jednoduchý syntetizátor aromatických molekul, řízený počítačem..."
"Slibte mi, Golanzi, že se o této možnosti před Píbí nikdy nezmíníte," řekl van Grof po chvilce rozvažování.
Golanz neméně vážně odpověděl: "Nikdy jsem vám neříkal 'ano, slibuji' tak upřímně, jako dnes."
6.
Ke Golanzově nelibosti se Píbí stal znovu členem týmu ve své virtimm podobě a van Grof s ním konzultoval otázky nejvyšší důležitosti. Virtuálního pachu se od něho naštěstí nedočkali. Drsné mluvy ano a šlo to tak daleko, že van Grof si nechal do oráklu zabudovat významový analyzátor a k němu připojil filtr. Dohoda, kterou s virtimmem uzavřel, byla jednoduchá. Jakmile budou sami, Píbí a van Grof, virtimm omezí svůj slovník na salonně snesitelné výrazy. Pokud ne, van Grof zapne filtr.
Golanz si na Píbího časem zvykl. To, že van Grof povolal virtimma právě teď, dokonce chápal jako jakési vyznamenání.

Celodenní pachtění po Sardenu tedy náležitě ocenil. Aspoň něco!
"Dobrý den, Píbí," oslovil van Grof virtuálního čidikta. "Přesněji řečeno, dobrý večer. Jak se vám daří?"
"Je to všechno *!?@#@?!*," odpověděl virtimm. "Kde se fláká Golanz, ten starý *!?@#@?!* ? Slyšel jsem ho a rád bych mu přepočítal vrásky na ksichtě."
"Pojďte sem, Golanzi, jste mimo zorný úhel kamery," vyhověl mu van Grof. "A vy, Píbí, kroťte výrazivo, prosím. Nezapomeňte na filtr!"
Golanz se držel skleničky whisky Jameson jako ztroskotanec Titaniku záchranného pásu. Nešťastně vrtěl hlavou.
"Tahle kamera stojí za *!?@#@?!*" bručel čidikt. "Měl byste si obstarat širokoúhlý model."
"Nikdy jste ho nechtěl," připomněl mu van Grof jemně. "Říkal jste, že nestojíte o pohled na místnost, kterou jste označil souborem epitet, jež v písemném záznamu vyjadřujeme znakovým řetězcem hvězdička, vykřičník, otazník, zavináč, number, zavináč, otazník, vykřičník, hvězdička."
"Tím řetězcem mě pěkně *!?@#@?!*," řekl čidikt. "Považuju to za závažný zásah do integrity mé osobnosti. Když mě budete *!?@#@?!*, podám na vás stížnost a proženu vám vaše *!?@#@?!* šunky!"
"Prosím, Píbí," řekl van Grof. "A vás také, Golanzi. Připojte se ke společnosti." Golanz se neochotně přiloudal a jakmile se dostal do zorného úhlu, z reproduktoru oráklu chvilku znělo samé *!?@#@?!*.
Muži se posadili na židle před orákl a když se Píbí vypovídal, van Grof řekl: "Pan Golanz strávil celý dnešní den v sardenském terénu, Píbí. Valnou část pracovní doby, nu, utratil."
"Utratil, šéfe? Div jsem si paty neošoupal!" namítl Golanz.
"Nadarmo, Golanzi, nadarmo! Potkal jednu zajímavou osobu, kterou i vy znáte, Píbí. Ve Fast Baru narazil na Kurta Salzmanna."
"Kdyby na něho narazil," odtušil Píbí, "ležel by zase v nemocnici. Na resuscitačním oddělení, v horším a pravděpodobnějším případě v márnici, kam ho Salzmann už jednou málem poslal. Z čehož plyne, že se okolo něho musel proplazit stylem diskrétní myš."
"Co mi o něm povíte zajímavého, Píbí?"
"Je to starý *!?@#@?!*."
"Nestojím o známá fakta."
"V roce 2024 získal stálé zaměstnání. Pomocná síla ve Speciální skupině, organizované jistou Grácií Vivianovou. Pěkný *!?@#@?!*! Žádná Vivianová v Sardenu nikdy nebyla, akorát její duplikant, pseudohmotné holo. Perfektní ukázka UT technologie! Měla v tom prsty umranská tajná služba. Grácie Vivianová ovšem skutečně existuje. Má pod komandem vrahy a sabotéry umranské špionáže."
Golanz hvízdl.
"Takže Vivianová byla vaše příbuzná, Píbí?"
"Co to plácá ten *!?@#@?!*, šéfe?" zeptal se Píbí van Grofa.
"Podle toho, co jste říkal, byla Vivianová taky něco jako virtimm."
"*!?@#@?!*," odtušil Píbí. "Bacha, žádný virtimm. Já nejsem žádnej duplikantskej android, ale solidní umělá inteligence bez špetky pravýho nebo umělýho masa."
"Takže Salzmann dělal pro umranskou špionáž? No jo, šéfe, je to umran," nabídl Golanz poněkud zbrklou pracovní hypotézu, možná i proto, aby ukončil neplodnou debatu o rozdílu mezi virtimmem a androidem.
"Vždycky jste měl sklony k unáhleným závěrům, zpravidla falešným, Golanzi. Pokračujte, Píbí."
"Salzmann dělal odražeče, pomocníka elitnímu zabíječi Skupiny Alfovi Liktovi. Perfektní reference má Světová antiteroristická. Jak to tak vypadá, Salzmann zase pracoval i pro ně, hlavně pro jejich agentku Elynor Galeovou."
Píbí teď mluvil pomalu a neprokládal řeč svými variacemi na téma *!?@#@?!*. Znamenalo to, že se hrabe v databázích, roztroušených v metropolích zemského povrchu i umranského podzemí, prodírá se blokádami, láme ochranné kódy.
"Akce Milénium 2," pokračoval Píbí. "Preventivní úder proti karhorské invazní flotile. To je akce, do které se Salzmann zapletl."
"Milénium 2? To jsou všechno pitomosti!" zvolal Golanz, znechucený, že Píbí znovu téma Karhoru otevřel. "Píbí, vy jste se definitivně zbláznil! Žádné Milénium 2 nebylo. Každý ví, že to je výmysl bulvárních novinářů." Hovořil k virtimmovi, jeho slova ovšem byla určena van Grofovi.
"*!?@#@?!*," odvětil Píbí vlídně. "Milénium 2 se skutečně konalo, Golanzi. Smiřte se s faktem, že i novináři občas říkají pravdu. Milénium 2 zavřeli jako kostlivce do skříně bulvární politici. A zamkli ho do ní desinformační kampaní. Vypustili tolik mlhy, že dnes už nikdo nedá o Miléniu 2 dohromady kloudnou informaci. Na světě je málo lidi, kteří vědí o Miléniu 2 tolik, jako Salzmann. Snad jen Elynor Galeová a Alf Likt."
"Salzmann nás dovede ke KR," řekl van Grof rozhodně. Golanz se na něho úkosem díval. Van Grof se tvářil jako vždycky, kdy ho osvítil Velký Nápad, podnícený Velkou Inspirací. Zatracený Píbí, nadával Golanz v duchu. Nakonec všechno nejhůř odnesu já.
"Ká ér?" podivil se Píbí. "Co je to za *!?@#@?!*?"
"Nový vynález našeho šéfa. Karhorská technologie," řekl Golanz sarkasticky.
"Kde je Salzmann teď?" ptal se van Grof, nevšímaje si ironického tónu Golanzovy poznámky.
Zase chvilka prodlevy.
"Pořád ve Fast Baru. Vidím ho kamerou telefonního automatu. Je to pohled na *!?@#@?!*," řekl Píbí.
"Zavolejte mu."
"Jak si přejete, šéfe," řekl Píbí.
Na displeji vytvořil malou virtuální obrazovku telefonního styku. Viděli na ní přicházet barmana.
"Fast Bar, prosím," ohlásil se barman.

"U telefonu Viktor Golanz," slyšeli říkat Píbího.
"Zatracený virtimm, napodobil můj hlas!" hněval se Golanz.
"Bezpochyby na displeji vygeneroval i vaši tvář," řekl van Grof. "Šikovný chlapec. Jen kdyby nebyl tak vulgární!"
"Mohl byste mi laskavě zavolat pana Salzmanna?"
"To asi nepůjde, pane Golanz," řekl barman. "Pan Salzmann si zrovna teď povídá s popelníkem."
"Vyrušte ho, prosím. Jakmile mu řeknete, že si s ním přeje mluvit Viktor Golanz, dá popelníku košem."
Barman zaváhal.
"Dobře," řekl, a pak už viděli jenom jeho záda. Obrazovka jim zprostředkovala pohled na bar.
"Je tu pěkný výhled, nemyslíte, šéfe?" řekl Golanz.
"Jako kdybyste ukazoval Alpy člověku trpícímu závratí," pokrčil rameny van Grof.
Do zorného pole vešel houpavým krokem Salzmann. Nebyl opilý. V krvi měl to, čemu pijáci říkají 'hladinka'.
"Golanz... jakej Golanz? Neznám žádnýho Golanze," slyšeli ho říkat.
Pak se Salzmann přiblížil k přístroji a zaostřil podlouhlé čočky ještěřích očí. Na chvilku se proměnil v žulový balvan.
"Jo... TENHLE Golanz!" zvolal Salzmann! "Golanzi, ty jeden... Copak jsem tě vlastníma rukama neodkrouhnul? Napral jsem do tebe celej zásobník... Co je to za svět, že mu smíš brousit záda svejma nohama, ty jeden..."
Golanz se těšil, že uslyší neotřelé varianty na téma *!?@#@?!*. Na displeji oráklu však naskočil nápis V KOMUNIKACI UŽITA SLOVA ODPORUJÍCÍ MORÁLNÍMU KODEXU VE SMYSLU RIZIKA NARUŠENÍ MRAVNÍ VÝCHOVY MLÁDEŽE, KTERÁ MÁ DO VEŘEJNÉ INFORMAČNÍ SÍTĚ PŘÍSTUP. Salzmann němě pohyboval rty. Říkal různá slova, Golanz dokázal odečíst pouze slovo 'svině' a 'rozbiju', po němž zřejmě následovalo slovo 'držku', mohlo to ovšem být i 'hubu'. Potom Salzmann vymrštil pěst, viděli ji, jak míří rovnou na objektiv a vzápětí se změnila i situace na displeji, virtuální obrazovka zčernala a nápis teď vypadal takto: TOTÁLNÍ HARDWAROVÁ CHYBA PARTNERSKÉ STANICE ZPŮSOBILA KONEC KOMUNIKACE.
"Trochu křehký hardware," komentoval to Golanz. "Není to spíš crashware!
"Tak to dopadá, Golanzi, když se spolehneme na elektronicky zprostředkovanou komunikaci."
"Šéfe," řekl Golanz znepokojeně, "já už vím, kam míříte a co chcete říct. Nevyslovte to, prosím!"
Van Grof se však nenechal oblomit.
"Na vaší osobní komunikaci se Salzmannem trvám, Golanzi! Necháme ho pár dní vychladnout, a pak za ním zajdete."
"Pár dní na vychladnutí, šéfe? Viděl jste ho reagovat po devětadvaceti letech! Nechci mu dát druhou šanci!"
"Nezapomínejte, kam až se dostala chirurgie za tu dobu. Navíc spoléhám na kouzlo vaší osobnosti," opáčil van Grof a úsměvem předvedl kouzlo své vlastní osobnosti.

Kapitola třetí

1.

"Co má paměť sahá," vyprávěl Salzmann kamarádům po hospodách, když se vrátil ze zóny do zničeného Sardenu, "různý lidi se mě snažili zušlechtit a zvelebit. Někdy to bejvalo i příjemný, jakmile se do tý těžký práce pustila nějaká pěkná ženská. Třeba se to jednou někomu povede. Já bych docela rád byl ušlechtilej a zvelebenej. Potíž je v tom, že ten zvelebovací proces mě sere. Jako posledně, po tom průseru v Sardenu. Už to vypadalo, že budu ušlechtilej jako kráva a taky bych možná byl, kdyby mi ty volové nechtěli spálit bundu."
Bylo to zvláštní vzpomínání, přinejmenším pro něho samotného. Poslední pokus o zvelebení Salzmanna dopadl stejně, jako všechny předcházející. Příjemného na něm neshledal nic, leda že se rychle odbyl.

2.

Od "sardenských událostí" uplynula směšně krátká doba. Rok 2024 byl "rokem Nemesis". Sarden, obklíčený ochrannou zdí a zcela izolovaný od zóny prosperity, kypěl svým životem, dle názoru jedněch veselým, podle náhledu jiných zvrhlým. Putyka na každém druhém rohu. Drogy lehké, těžší i nejtvrdší, nejhorší ze všech string. Lidi a umrani v jednom chumlu. Bohatá honorace si nechala vybudovat vlastní svět v nepřístupných bublinách v horních podlažích domů v severním segmentu města. Síť individuální monorailové dopravy pro bohaté, džungle ulic pro ty, kdo neměli to štěstí nebo tu smůlu, aby do majetného světa patřili.
No a pak přišel "ten průser", jak označoval "sardenské události" Salzmann.
Válečná propaganda dostoupila vrcholu. Informační tabule na fasádách domů hustily do obyvatel města výzvy k odchodu. Válka s Nemesis je prý na spadnutí, odejděte, dokud je čas. Z umranského podzemí sem posílali stále větší počet OVUT, těch homolovitých útvarů, vyhlížejících jako špičaté prsty z mléčného skla. Salzmann, pan Likt a paní Elynor, agentka Světové antiteroristické, byli zřejmě jediní, kdo se dozvěděli, co se ve městě vlastně děje. OVUT nebyly žádné slitiny technologického odpadu. Byly to vysílací antény, namířené proti Nemesis - Karhoru, cizímu světu ve vzdálené hvězdné soustavě. Jednoho krásného dne to umrani v podzemí odpálili. V Sardenu nastal masakr. Každý, kdo třebas jen jednou požil string, se proměnil v dropauta. Transmutant, vražedná bestie, s jediným zájmem a jediným cílem - zabít kohokoli v dosahu, pokud mu síly stačily. Ty nebyly malé. Dropaut dokázal vyvinout doslova nadlidské výkony. S oblibou trhal oběti na kusy, ať už se mu do spárů dostal člověk nebo umran, anebo jiný dropaut, který byl prostě slabší.
Salzmann, Likt a Elynor unikli ze Sardenu ve zbědovaném stavu v poslední chvíli, když už rutinní evakuační práce skončily. Zachránil je tenkrát pan John Clute, nadřízený paní Elynor ze Světové antiteroristické a poručík Rodier ze sardenské policie, na palubě vrtulníku. Pan Likt měl tehdy život na kahánku. A Elynor, svázaná do balíku plastickou adhezivní látkou, byla transmutovaná v dropauta. V hodině dvanácté je oba dopravil Clute do nemocnice. Paní Elynor

se brzy vrátila k normálu a jak se Salzmann přesvědčil, nepamatovala si přesně, co všechno prováděla v třeštivém stavu, kdy transmutovaná bytost absolutizuje svoje vlastní já a každé jiné absolutno považuje za ultimativní ohrožení. O pana Likta se postarali chirurgové, rozhýbali jeho čáru života a vrátili mu lidský obličej.
A Salzmann?
3.
Vrtulník, přivážející trojici zachráněnou z běsnícího Sardenu, přistál na improvizovaném letišti jednoho ze sběrných táborů, které v kritických dnech vyrostly v okruhu deseti kilometrů kolem Sardenu. Houkající sanitka odvezla pana Likta a Elynor a Salzmann osaměl s Rodierem a panem Clutem.
Rodier překypoval srdečností.
"To je náš Sally, pane Clute. Tady ho vidíte v plný kráse. Nevypadá nic moc, jenže byste ho musel vidět v akci, jak dovede hejbnout prdelí!"
"Studoval jsem vaše záznamy v archívu, pane Salzmanne," řekl pan Clute. "Pozoruhodné výkony! Jste jeden z mála, kdo má autentické vědomosti o tom, co se vlastně stalo v noci Milénia."
"Jo," řekl Salzmann. "Mám. A to se pětadvacet let snažím zapomenout. Naštěstí už nikoho nezajímají."
"Mýlíte se, Salzmanne," řekl Clute. "Ve světle posledních událostí nabývá noc Milénia na významu."
"Chudák," podotkl Salzmann. "Bejt po mým, nechal bych ji spát."
"Nechápete, co se děje?" řekl Clute. "Tohle je první výstřel nové války!"
No jo, Milénium 2, pomyslel si Salzmann. Pohlédl k obzoru. K modrému nebi stoupal hustý kouřový sloup. Bože, modré nebe, uvědomil si. Jak by ne, jsme přece v zóně. To jenom v Sardenu pořád pršelo.
"Vemte rozum do hrsti, Salzmanne," radil Rodier. "Už nemusíte nikomu dělat poskoka, jako dřív. Tohle je nová příležitost. Ve vašem věku snad poslední. Pan Clute vám nabízí místo zpátky u Světové antiteroristické!"
Clute udělil Rodierovi pohled číslo osm z příručky KOMUNIKUJEME S TCHOŘEM.
"Nechápu, odkud se ve vás vzalo přesvědčení, že potřebuju mluvčího, poručíku Rodiere."
"Já jenom myslel..."
"Žádám vás, abyste se vyvaroval činností, k nimž vám chybí předpoklady."
Salzmann se na Rodiera zkoumavě díval, jako by čekal, zda omdlí nebo dá Cluteovi pár facek; on sám by asi volil druhou variantu. Nestalo se ani jedno, ani druhé. Rodier setrvával, jak praví básník, v mračném zadumání. Salzmann nabyl dojmu, že si udělal o obsahu Rodierových úvah relevantní obrázek a obrátil se na Clutea.
"Jestli dokážu Rodiera odhadnout, pane Clute, v tuhle chvíli si myslí něco o prdeli."
Zdálo se, že vlněná látka Cluteova obleku se na chvilku změnila v pseudoplech. Po chvíli se Clute dokázal pousmát a ani se mu z tváře neozvalo žádné skřípění.
"Prožil jste těžké chvíle, Salzmanne. Chápu. Bude třeba, abyste..."
"...si dal pořádnýho panáka."
Clute se ohlédl k lincolnu continentalu, který stál nestydatě napříč přistávací dráhy, tedy na místě rezervovaném pro VIP od archandělů nahoru. Dva muži se mu opírali o kapotu. Clute mávl, muži ožili, jako trpaslíci, když jim Sněhurka slíbí hubičku za jablíčko, vklouzli do lincolnu a vůz předjel před Clutea.
"Popřál bych vám štěstí, Salzmanne," řekl Clute. "Nedělám však věci, které nemají smysl."
Otočil se k zívajícím dveřím lincolnu. Rodier se starostlivě díval na jeho záda vsouvající se do pojízdného chrámu.
"Tak si myslím, Sally, že sis to u něho pořádně posral."
"Vážně? Já myslel, že teď maže k floristovi, aby mi koupil pugét chryzantém."
4.
Nahého, osprchovaného a desinfikovaného Salzmanna položili do třímetrového tubusu o průměru dvou metrů. Byl to UT diagnostický přístroj, jak ho upozornili, snad aby si více vážil jejich péče. Po deseti minutách vrčení, bzučení, klapání a nepříjemného svícení do očí ho vytáhli. Umranská sestřička přes něho přehodila šedý plášť s našitým inventárním číslem Westwoodovy letecké základny. Bylo to X 812. Salzmanna zklamalo, že se mu ani nemrkla na ptáka.
"Posaďte se, pane Salzmanne," řekl lékař, aniž vzhlédl od displeje oráklu. "Nemusíte se bát. Dáme vás dohromady."
Salzmann se ohlížel po sestřičce. Měla pěkný vrtivý zadeček.
"Jen do toho, doktore."
"Fyzicky na tom nejste špatně. Svalovou hmotu máte vysoce nadprůměrnou a psychomotorický aparát by vám mohl závidět i mnohem mladší muž."
"Pták do toho aparátu taky patří, pane doktore?" zvídal Salzmann. Doktor znechuceně zvedl oči od displeje.
"Zdá se, že ani tento orgán nepotřebuje žádnou péči."
"To jste na omylu!" zaprotestoval Salzmann. Doktor dělal, že to neslyšel.
"Horší je to s vaší psychikou a hlavně se závislostí na alkoholu, Salzmanne. Není na tom nic divného. Jste umran první generace, transformovaný v noci Milénia. Proměna ve vás vyvinula bazální trauma, které vám zcela vykolejilo sociální život. Kvůli němu jste ztratil pozici v bezpečnostním sboru a dostal jste se na scestí."
"No vidíte, doktore," řekl Salzmann. "Zrovna teď jsem klesnul až na samotný dno."
Trpělivost patřila k lékařově profesionální výbavě. Byla ovšem vystavena těžké zkoušce.
"Záleží na vaší ochotě ke spolupráci. Disponujeme řadou technologických prostředků UT původu. Některé jsou krajní. Psychická záznamová sonda, rozumíte? Přepsání psychiky. V policejní hantýrce uterus. Vrátíte se do dělohy a vyjdete s novou osobností."
"To snad nemyslíte vážně!"
Lékař se pousmál.
"O nasazení uteru rozhoduje soud. Naštěstí existují méně drastické resocializační terapie. Přesto jsou účinné.

Dosahujeme při nich více než pětadevadesátiprocentní úspěšnosti. Jde ovšem o nákladné terapie," řekl významné.
"Zdá se ovšem, že nemusíte mít starosti, kdo léčbu zafinancuje."
"To já nemám, pane doktore," řekl Salzmann mnohoznačně. Doktor si mylně jeho výrok vyložil jako ochotu ke spolupráci.
"Základní terapie bude trvat šest týdnů. Uvidíte, Salzmanne, budete jako vyměněný. Jako kdybyste prošel uterem, jenomže základ vaší osobnosti zůstane nezměněný. To zdravé jádro vašeho já."
"Vyměněný? Za koho?"
"Za řádného člena společnosti."
"Jakou z toho budu mít výhodu?"
"Podívejte, Salzmanne. Jste muž v pokročilém věku. Váš život byl těžký . Společnosti jste ovšem ještě neodvedl takové hodnoty, abyste měl právo na odpočinek. Naštěstí vám zbylo dost sil, abyste se mohl zapojit."
"Zapojenej, to já byl vždycky, pane doktore. Jenomže policajti měli kolikrát námitky, že byste žasnul."
"Jste individualista, v tom je vaše potíž."
"Myslíte? Spíš jsem měl potíže s prachama."
"Jakmile začnete řádně pracovat, budete mít po starostech. Za současného stavu technologií má každý občan zapojený do produktivního procesu nárok na rozumnou životní úroveň. Dostanete slušnou obytnou buňku se základním vybavením, servisní podporu, zdravotní péči..."
"Musím ovšem bejt zapojenej. Jakou práci byste si pro mě představoval?"
"Záleží na vaší kvalifikaci."
"Já v poslední době nedělal buď nic, nebo někomu rozbíjel hubu. Před tím jsem byl policajt. Což bylo v jádře totéž, jenomže jsem si užil míň srandy."
Sestřička vyprskla. Doktor právem zapochyboval, že v zápasu o Salzmannovu psyché ještě dosáhne významnějších bodových zisků. Rozhodl se, že přitvrdí.
"Podívejte se, Salzmanne, nemíním s vámi ztrácet čas. Zatím jste nezískal plná práva občana zóny. Tohle je vojenská základna a já jsem major lékařské služby. Řídím se předpisy a plním svoje úkoly. Když budete dělat totéž, budete se mít dobře. V opačném případě všechno půjde jinými cestami. Máme prostředky, jak vás přimět k pořádku. Konec konců, i na ten uterus může za jistých okolností daných zákonem dojít. Chápete? Něco za něco."
"Vážně si myslíte, že na tenhle kšeft půjdu?" podivil se Salzmann.
5.
Pohovor s lékařem by možná skončil bez incidentu. Naskytla se však komplikace, dejme tomu, technické povahy. Salzmann se začal v nemocničním chalátu ošívat.
"Poslyšte, pane doktore, budu tu sedět dlouho v tomhle županu?"
"Chápu, rád byste se převlékl. Prosím," ukázal rukou.
Zatímco hovořili, sestřička položila přes opěradlo kovové židle stojící opodál šaty a na sedačku prádlo, spodky, nátělník a košili. Salzmann vstal a jal se oblek zkoumat. Byly to khaki plátěné kalhoty a vojensky střižená bunda, s nárameníky bez distinkcí.
"Plnou výbavu šatníku najdete ve své ubikaci, ve které budete bydlet."
"Tohle nejsou moje hadry," poznamenal Salzmann nedůvtipně.
"Jistěže ne."
"Jenže já je chci. Vraťte mi je. Jsem na ně zvyklej. Je mi v nich dobře."
"Bohužel, to asi nebude možné."
"Proč?" chtěl vědět Salzmann.
"Jsou ve spalovací peci," ozvala se sestřička. Sdělení té zprávy jí zřejmě činilo potěšení. "Zřízenec, který je tam nesl, si vzal na ruce gumové rukavice."
"Vy jste spálili moje džíny a fungl novou koženou bundu?" žasl Salzmann.
"Z hygienicko-epidemiologických důvodů," řekla sestřička.
"Tak počkat. Zničili jste mi majetek a nepovažovali za nutný se mě zeptat, co si o tom myslím?"
"Váš majetek neměl cenu ani zlámaný pětník," řekla sestřička. "Navíc smrděl."
"Nepamatuju si, že bych před váma klečel a prosil vás, abyste k němu čuchala."
"Nebylo třeba. Byl cítit na pětadvacet metrů."
"Pan Salzmann je rozrušený, sestro," snažil se zmírnit napětí lékař.
"Kde je ta spalovací pec?"
"Vy tam nemusíte," řekla sestra. "Jste už umytej."
"Kolik máte dioptrií, sestro?"
"Proč vás to zajímá?"
"Musíte bejt slepá jak macarát. Koukáte na mě a myslíte, že vidíte kačera Donalda."
"Neznám," řekla mladá umranka. "Takového pacienta tady nemáme."
Salzmann vstal, popadl židli i s šatstvem, rozhlédl se a po kratičkém uvažování si vybral cíl. V následující vteřině židle i s vyžehlenými kalhotami a bundou vojenského střihu letěla proti oknu. Doktor i sestra začali křičet a utíkali ke dveřím. Okno ještě řinčelo, když Salzmann zvedal stůl, za nímž doktor původně seděl. Orákl spadl na zem, ozvalo se třesknutí a za dalších pěkných světelných a zvukových efektů se abnormálním způsobem logoutoval od datové sítě. Pak se Salzmann začal zajímat o skříně, které stály v místnosti a zaujal ho problém, zdali by šly nasoukat dovnitř diagnostického přístroje, ve kterém před chvilkou ležel.
Byla to těžká práce a zabrala mu chvilku dost dlouhou na to, aby se na scénu stačila dostavit hlídka vojenské policie.

Muži byli jenom dva a mysleli si, že pokud sám jejich vpád do zdemolované ordinace nevyvolá v pacientovi dostatečný respekt, k zjednání pořádku stačí metrové obušky.
Ty vyletěly oknem jako první, za nimi následoval iniciativnější z obou policistů, který se ocitl Salzmannovi na dosah. Naštěstí ordinace byla v přízemí budovy, takže policista přistál v záhonu aksamitníků bez velké úhony a kdyby o to stál, mohl by se i posadit na židli, která jakousi podivuhodnou náhodou ležela opodál. Na ležícího policistu vroubeného žlutými a oranžovými květy bylo hezké pokoukání a Salzmann si ho ke své škodě dopřál. Když se otočil, druhý policista na něho mířil psychoparalytickou pistolí. Na nějakou dobu to pro něho byl poslední zrakový vjem.
Probral se až v cele basy. Hlava mu třeštila bolestí. Díval se na okované dveře opatřené zamřížovanou špehýrkou a snažil se rozpomenout, co se vlastně stalo.
Usoudil, že se ocitl v nějaké divné base, ve které vězňové ložírují ve froté koupacích pláštích. Než si záhadu stačil srovnat v bolavé hlavě, bachař otevřel dveře, hodil dovnitř balík špinavých hadrů a rychle zase dveře zavřel.
Salzmann v balíku rozpoznal svoje džíny, košili, svetr a koženou bundu. Sestřička nemluvila pravdu. Nespálili mu bundu. Usmál se. Pochopil, že i v tomhle světě se dá vyhrát.
6.
Salzmann se nikdy neprobouzel snadno a už vůbec ne rád. Za pobytu v base se naučil připojit k rannímu rituálu sérii kleteb. Budil ho vždycky nějaký nechutný zjev, bachař nebo psychiatr. Jen jednou nastala výjimka, když ho navštívila Elynor.
Elynor, na rozdíl od pazdrátů, jak si navykl nazývat vězeňský a zdravotnický personál Westwoodovy letecké základny, neskrývala sympatie k Salzmannovi a jeho počínání. Věděla všechno o tom, jak se porval s vojenskými policisty a zachránil svoje oblečení těsně před tím než šlo do pece: museli mu ho vylovit z hromady starých hadrů a použitých obvazů.
"Nikdy se nezměníte, Salzmanne," smála se Elynor.
"Řekněte to těm blbcům tady," řekl Salzmann.
"Myslím, že to začínají tušit. Jenže, nehrajte si s nimi. Dělají si čárky a když jich bude moc, vymyjí vám mozek."
Za doprovodu silné vojenské stráže toho dne navštívili pana Likta v nemocnici. Policajti zůstali venku a do Liktova pokoje vstoupila jen Elynor se Salzmannem. Po nějaké době se k nim připojili i Clute a Rodier. Tenkrát se Clute naposledy pokusil získat Salzmanna na svoji stranu. Umran sice přijal vděčně láhev Grant's whisky (a svěřil ji do péče Rodierovi, protože v base by mu ji sebrali), nehodlal se však s papalášem od Světové antiteroristické přátelíčkovat.
Tenkrát se dozvěděl, co se za posledních čtrnáct dní událo.
Nic moc.
Nastalo ticho po pěšině.
Holovizní zpravodajství prý ještě pár večerů po soudném dnu referovalo o narkomanských výtržnostech v Sardenu. O nějakých OVUT ani slovo. Ani o Karhoru žádná zmínka. Jméno Nemesis zmizelo ze zpravodajského slovníku.
"Chtějí, abychom zapomněli," říkala Elynor. "Nabízejí nám restrukturalizaci osobnosti."
"Ohleduplnost?"
"Vyšší zájem. Nic se nestalo. Žijeme v mediálním světě, Salzmanne. Co není v holovizi, neexistuje."
"Lidi si snad pamatujou," zabručel Salzmann. Elynor se usmála.
"Paměť občana mediálního světa sahá nejvýš čtyřiadvacet hodin dozadu. Nedělejte si iluze. Nikdy nebyla žádná Nemesis, nikdo neví, co je Karhor. O Miléniu 2 nikdo neslyšel. V Sardenu se udály narkomanské výtržnosti, nic víc. To je oficiální stanovisko."
Návštěva Elynor u rekonvalescenta skončila. Salzmann se svěřil opět péči vojenské policie a když ho odváděli od dveří, za nimiž zůstala Elynor se zotavujícím se panem Liktem, Rodier na něho mnohoslibně mával láhví Grant's.
Po týdnu probudil Salzmanna pro změnu Rodier.
Salzmann byl zklamaný, že tu není Elynor.
"Alf Likt je už v pořádku."
"Kde je?"
"Odjeli s paní Elynor."
"Kam?" zvídal Salzmann.
Rodier se usmál.
"Žárlíte, Salzmanne?"
"Ne," řekl Salzmann. Lhal, jako když se mluví v holovizi.
"Elynor nikdy nebyla pro vás."
"Elynor není pro nikoho, Rodiere, a blázen ten, kdo uvěří na něco jiného." Záviděl panu Liktovi a zároveň mu ho přišlo trochu líto. Dovedl si představit, jaká slast a následná bolest ho čeká. "Je to skvělá ženská... Jenže v ní bydlí běsi."
"Mluvme o vás, Salzmanne."
"Vy se chcete nudit?"
"Ne," řekl Rodier. Vytáhl z kapsy papír. "To je propouštěcí dekret."
"Vy teď děláte Ježíška?"
"Ne. Pořád to samý. Jsem policajt. Vy taky, Salzmanne."
"Policajt v kriminále, to nejde dohromady."
"Proto ten dekret. Policajt nepatří do kriminálu."
"Rád bych věděl, kam podle vás patřím."
"Tam, kde jsou průsery."
"Konečně slyším rozumné slovo. Kde jsou průsery?"

"V Sardenu, kde jinde?"
7.
Rodier se stal šéfem pořádkového sboru, který byl pověřen úkolem snadným jako vyčištění Augiášova chléva. Odvezl Salzmanna z Westwoodovy letecké základny v jeepu a stačilo mu deset minut přemlouvání, aby Salzmanna získal na svoji stranu.
"Bude to normální policejní práce, Salzmanne. Sarden se změnil. Býval to, dejme tomu, bordel. Teď je to peklo."
"Zvete mě tak hezky, že se tomu nedá odolat."
"Město pořád ještě hoří. Toulají se po něm rabující bandy. Stahují se tam gauneři z celé zóny."
"Myslel jsem, že v zóně nejsou v prodeji baterky, protože si lidi svítej svatozářema."
"Gauneři jsou všude, jenže v zóně nemaj šanci. Sarden je území nikoho. Paní Matustiková dělá, že žádný Sarden není."
"Ona je pořád předsedkyně západoevropské sekce?"
"Proč by neměla být?"
"Sarden se jí pořádně vymknul z rukou."
"Nepřipouští si to a nikdo jí sardenské události nevyčítá. Nastalo velké ticho. Zavolali si mě do Bruselu. Mám dát dohromady sbor, aby to v Sardenu pořádně vyčistil. Až tam bude klid, přijdou likvidační čety. Sarden bude plně integrovaný do zóny. Stane se z něho řádné město, možná dokonce ekohabitat. Jenže to se tam nesmí krást a vraždit."
To, co Rodier říkal, zapadalo do obrazu načrtnutého Elynor. Žádný Karhor, žádný preventivní úder, žádné Milénium 2. Jen kriminální živly. Jejich řádění zlikviduje energická policejní akce.
Proč ne, kurva? pomyslil si Salzmann. Třeba se fakt nic nestalo. A žádný Milénium 2 nebylo. Zůstal jen Sarden zaneřáděnej parchantama. Potřebujou dostat přes držku.
"Kolik na to máte mužů?"
"Padesát."
"Hergot, to je pěkně velká banda," řekl Salzmann. "Jdu do toho." Vstal z palandy, na které celou dobu jejich rozhovoru seděl a natáhl si na sebe bundu. Pohladil si ji na hrudi. "Věříte, že se našli blbci, kterým tahle bunda smrděla?"
"Věřím," řekl Rodier. "Jdeme."
A šli.
8.
Byl to divoký půlrok, zejména jeho první tři měsíce.
Od Sardenu opravdu dali všichni ruce pryč a do jeho záležitostí nemluvila ani správa západoevropské sekce zóny, ani idealisti z umranské reprezentace, kteří se kdysi zasloužili o to, že se v Sardenu nesměly používat střelné zbraně. Zdálo se dokonce, že vysokým autoritám divoká situace ve městě vyhovuje. Média byla plná barvitého zpravodajství o srážkách organizovaných i neorganizovaných zločinců s policií a události Milénia 2 během půlroku zanikly doslova v krvavé mlze. Třebaže před nedávnem slovo Nemesis patřilo k běžnému slovníku, dnes by si nikdo nevzpomněl, jestli je to prášek na prádlo nebo metoda hypnotické výuky cizím jazykům. A název Karhor neznal vůbec nikdo.
Rodierův oddíl byl vyzbrojený vším, co střílelo, emitovalo paralyzující kmitočty, ohlušovalo, oslepovalo, pálilo a trávilo. Salzmann brzy pochopil, že jeho parťáci se liší od "těch druhých" jen v jednom. Pročesávají trosky města v iluzi, že konají dobro. Občas, možná dokonce často, jim ledacos uvázlo za nehtem. Sám Salzmann stál jen o obsah opuštěných barových souprav.
Operovali ve skupinách po třech. Salzmann měl za parťáky mladého Araba, který si nechal říkat Benghasa, a vojenského veterána Vladimíra Mitru, původem z nějaké slovanské země, o které raději nemluvil, a když se ho někdo na domov zeptal, jen zavřel oči, mávl pomalu rukou a řekl "emm".
Rodierův oddíl měl své sídlo na náměstí Vzájemnosti v někdejším hotelu King George. Každý jeho muž si mohl vybrat pokoj, nebo dokonce apartmá. V prvních dnech "operace" se skutečně rozlezli po hotelu a užívali si blaha vyspávat na postelích "king size" tak, jak byli, v botách a polních kombinézách pokrytých prachem a krví. Už čtvrtý den desperádi podnikli první útok proti hotelu. Bezzákluzovým dělem se probili stěnou z vedlejšího domu a zmasakrovali kluky, kteří si zakládali na pěkném výhledu na nepěkné město z nejvyššího patra. Bylo jich celkem pět a když bylo po všem, zdálo se, že z nich zbylo rozsekaného masa na deset
Po této zkušenosti se rozhodli nenechat nic náhodě. Stáhli se do restaurační místnosti v prvním patře, izolováni od sousedních domů labyrintem luxusu. Pod rozlehlými bronzovými lustry, připomínajícími paroží pohádkových zvířat, ložírovali a debužírovali a nechávali se obskakovat houfem hodných holek, které se do King George stáhly, protože u Rodierovy skupiny hledaly ochranu. Tak dlouho se chovali jako loupežnická tlupa, až na ně protivník udeřil znovu. Tři chlapi, kteří měli držet stráž, se opili, dva z nich usnuli a třetí si to rozdával se služkou, když v jedenáct v noci pětičlenné komando přistálo na řiditelných křídlech přímo na fasádě hotelu. Salzmann je neviděl, když přistávali, zato je zahlédl Benghasa, který náhodou stál u okna.
"Vypadali jako netopýři," vyprávěl Salzmannovi později. "V rukou měli pneumatické pistole. Nastřelili ocelové kotvičky do fasády, spustili naviják na prsou a letěli přímo na barák jako plachťáci. Ještě štěstí, že Sarden hoří. Na pozadí toho ohnivýho kouře byli nenápadný jako pětimetrový hovno v zatáčce. Chtělo to ovšem čumět. Ne chrápat nebo šoustat."
Komando dopadlo špatně. První dva netopýry sestřelil Benghasa ještě ve vzduchu. Jeho palba vyvolala poplach a útočníci, kteří se nořili z rudého pozadí požáru, museli mít pocit, že dopadají rovnýma nohama do hnízda olověných sršňů. Jen jednomu se podařilo přichytit se na fasádě a zalezl do úkrytu za sochou znázorňující Pohostinnost.
"Vylez," křičel na něho Rodier.
"Necháte mě žít?" odpovídal netopýr.
"Nevím. Nejspíš ne."
"Proč bych měl kurva vylejzat?"

"Protože tě možná žít necháme."
Muž chvilku uvažoval a pak se za kamenným ramenem Pohostinnosti vynořila jeho vyděšená tvář.
"Vždyť to je Mosinger," řekl někdo za Rodierovými zády.
"Ty ho znáš? Kdo je to? Nějakej lump?"
"Jo, děsnej. Bejvalej policajt."
Tak se stalo, že se Mosinger zachránil a dokonce ho vzali do Rodierovy skupiny. Co na tom, že ještě včera loupil a vraždil? Uměl střílet a byl ochotný obrátit ústí zbraně na druhou stranu.
Útok ovšem měl za následek ještě jednu oběť. Rodier osobně zastřelil muže, který na stráži souložil. Chlapi se trochu divili, že nezatočil se všemi třemi strážnými, kteří selhali.
"Ty dva se ožrali a chrápali. Jenže tenhle byl vzhůru a mohl koukat," zdůvodnil rozsudek Rodier.
"Teda, poručíku," řekl mu později Salzmann, "musím uznat, že jste došel hodně daleko. Z vás jednou bude státník."
Rodier měl jakous takous podporu Bruselu. V praxi se projevovala více méně pravidelnými dodávkami střeliva. Jednou za dva dny přijelo auto. Napoprvé to byl nákladňák, v kabině seděl jeden pološílený muž a jedna mrtvola. Příště přijel polopásák. Když se zjevil potřetí, měl na korbě dýmající plamenomet.
"Kurva, Rodiere," nadával velitel vozu. "Tady je to čím dál horší! Vy na práci nejspíš úplně serete! Jestli to takhle půjde dál, vysereme se my na vás a žádnou munici vám už nedáme!"
"To je divná logika, nemyslíte?"
"Divná?" opáčil velitel polopásu. "Vojenská. Ve vašem věku byste ji mohl znát."
Ve třetí dodávce přišla zásilka UT noktivizorů. Ta, spolu s komunikátory, byla důležitější než ruční kulomety na motorový pohon, kvílející jako cirkulární pila a chrlící tříšť droboučkých střepinek UT kondenzované hmoty z hadice, připojené ke kontejneru na střelcových zádech. Rodierovi muži s noktivizory na hlavách ovládli sardenskou noc. Vypadali jako hmyz.
"Konečně je na světě zase pořádek," řekl k tomu Benghasa. "Už žádný homo, už žádný šupiny. Teď jsou z nás všech Marťani."
Na výpravy teď chodili jenom v noci a přes den odpočívali. Noktivizory jim propůjčovaly nadlidské vlastnosti. V penetračním režimu zachycovaly tepelné změny i za zdí. Salzmann si poprvé uvědomil výkon tohoto přístroje, když se jím bezděčně podíval na zavřené dveře záchodu. Spatřil nejen obraz muže sedícího na míse a vykonávajícího potřebu: když ten chlap spláchnul, mohl sledovat i cestu jeho vychládajícího tělesného produktu kanalizační trubkou o dvě patra níže, dokud ho voda neochladila a neodnesla.
Salzmann s Benghasou a Mitrou si obstarali terénní vůz, byl to climber, k Salzmannově potěšení. Při první vyjížďce Mitra připoutal mrtvolu jednoho ze zlikvidovaných rabiátů na kapotu vozu. Benghasa poněkud namítal a říkal, že je to nekřesťanské.
"Od tebe to sedí, machomete," řekl mu Mitra, "Nejsi měkkej?"
"Je přes něj blbě vidět," říkal Salzmann.
"Tobě to může bejt jedno, Sally. Ty neřídíš."
Přízračně ozdobené vozidlo projíždělo ulicemi jižního sektoru a jeho posádka měla noc co noc dobrý lov.
9.
"Přemýšlel jste někdy o tom, Rodiere, co bude dál?"
"Dneska v noci?" ptal se Rodier.
"Až to všechno skončí," řekl Salzmann.
Operovali v Sardenu už pátý týden. Z původní padesátičlenné skupiny zbylo snad jen tucet chlapů. Dalších několik desítek však přibylo, takže Rodier teď velel víc lidem než když se do Sardenu vrátil.
"Co vás to napadlo, Salzmanne?"
"Dneska dopoledne jsem mluvil s tím seržantem od polopásu. Ten se jen tak mimochodem zmínil, že prej máme mezi sebou kriminální živly."
"Provádíme očistu města," řekl Rodier důstojně. "Každý má šanci k nápravě."
"Vypadá to, že šéfům se to přestává líbit."
"Chtějí nám poslat posily?"
"To sotva. Polopás teď už jezdí jednou za tři dny. Oni tady asi mají nějaký očka, Rodiere, a vědí, co se tu děje. Kriminálníků ve městě ubejvá."
"To snad chtěli, ne?"
"Když jsem byl mladej, ještě před Miléniem," řekl Salzmann, "četl jsem v novinách o zajímavým případu. Na jedný pláži měli problémy s písečnejma zmijema. Lezly tam a štípaly rekreanty, a to nebylo dobrý pro kšeft. Takže se hoteliéři na tý pláži složili a nakoupili pár nákladňáků s ježkama."
"No a co?" zeptal se Rodier.
"Ty ježkové sežrali zmije. Jenže tam na pláži bylo plno ježků, a to taky nebylo dobrý pro kšeft."
"Lepší jsou ježkové než zmije!"
"Říkejte to hoteliérům, Rodiere. Ty maj nejradši čistou pláž."
Rodier pomalu, metodicky leštil hlaveň smith and wessona.
"Neptáte se, jak to s ježkama dopadlo?"
Rodier šel otázkou k jádru věci.
"Co chcete dělat, Salzmanne? Zdrhnout?"
"Ježek nemůže zdrhnout, Rodiere. Nemá kam. Jenom se chce občas vykecat ze svejch určitejch obav z budoucnosti."
Po několika divokých měsících se do města začal vracet normální život.

Náměstí Vzájemnosti ožívalo jako první. Objevily se tu první obchody, nejdřív nevzhledné boudy anebo brlohy vestavěné do trosek. Ve městě nežili už jen lapkové. Postupně se sem vrátili i normální lidi, kteří měli nějaké peníze, ať už svoje, nebo si obstarali podpůrný fond. Několik stavebních firem tu začalo podnikat, telefon více méně fungoval a na ulicích se objevily první odklízeče trosek. Na noc se technika zatím ještě stahovala na náměstí jako do vojenského tábora. Rodierovi muži drželi strážní službu. Incidentů však noc od noci ubývalo.
V jižním sektoru města vybudovali pomocí nejmodernější UT technologie rozsáhlou stavbu, o níž se tvrdilo, že je to nemocnice, a vypadala jako kriminál. Ukázalo se, že jedno i druhé je pravda. Bylo to Rehabilitační středisko Jih, které mělo znamenat průlom do řešení bezpečnostní situace v Sardenu. Kriminální živly neměly být napříště honěny za účelem posazení za mříže, natož pak aby byly střílen. Jsou to sociálně nemocní lidé a umrani a je třeba jim přeuspořádat kolečka v hlavě. Přestavba osobnosti, tak se tomu říkalo oficiálně, lidově řečeno vymytí mozku. Drsnější varianta toho, co Salzmannovi nabízeli tenkrát na Westwoodově letecké základně. Nedalo se říct, že z toho měl Salzmann špatný pocit. To bylo příliš slabé slovo.
"Už brzy dojde na ježky," řekl umran jednoho večera Rodierovi. A bylo mu jedno, že šéfovi nedošlo, o čem to sakra mluví.
10.
"Zastav," poručil Salzmann Benghasovi.
Arab opatrně řídil climber podél čerstvého výkopu pro optický datový kabel. Mitra podřimoval na zadním sedadle. I on vyměkl. Už dávno se vzdal myšlenky, že by vůz měl být náležitě ozdobený, aby každý viděl, že v něm nesedí žádní poseroutkové.
Benghasa se podíval, kam Salzmann hledí.
Bylo šero. Nastával podzim a smrákalo se čím dál dřív, jako by rok už ztrácel trpělivost. V téhle ulici už fungovalo veřejné osvětlení a lampy svítily, třebaže to ještě nebylo nutné. Medová záře dopadala do proluky po zbořeném domě, čisté, zbavené trosek. Veliká žlutá cedule stavební firmy HABITEX zvěstovala, že tu brzy vznikne osmipodlažní obytný dům. Bytové jednotky lze zakoupit na čísle tom a tom.
Salzmannovi proluka připomínala jeviště. Cedule byla jako kulisa. A v záři reflektorů skupina herců provozovala reprízu nejstaršího dramatu světa: čtyři muži se pokoušeli utlouct pátého k smrti.
Benghasa zabrzdil.
"To jsou nějaký ožralové," poznamenal. "Ser na ně."
"Počkej," řekl mu Salzmann a pomalu vystoupil. Sáhl dovnitř pro brokovnici a připevnil si ji na záda. Přeskočil výkop ve vozovce, přešel chodník, který voněl čerstvým asfaltem a vešel do proluky. Pod nohama mu křupala cihlová drť.
Plocha byla počmáraná metr širokými stopami pneumatik odklízecích strojů.
Jeden z násilníků se po Salzmannovi ohlédl.
"Bacha," řekl. "To je Marťan."
Salzmann neměl na sobě noktivizor, nechal si ho v climberu. Každý na něm přesto poznal, že patří k Rodierově sboru. U pasu měl pouzdro s pistolí a v závěsu neprůstřelné vesty mu na zádech visela brokovnice. V těch dnech se už nikdo neodvažoval objevit se na ulici ozbrojený, nikdo, kromě Rodierových lidí.
Kromě ježků.
"Nemáme zbraně. Neděláme nic zlýho," říkal ten muž.
Tlučený si chránil obličej zkrvavenými lokty. Salzmanna zaujala obratnost, s jakou uhýbal ránám. Útočníci ho sice zasahovali, jenže jejich rány neměly efekt úměrný vynaloženému úsilí. Nepodařilo se jim srazit oběť na zem.
"Co vám udělal?"
"Sere nás," objasnil mluvčí skupiny situaci.
"Jedem, Sally," křičel Benghasa z climberu. "To není nic pro nás."
"Pán má pravdu... pane," řekl ten chlápek. Byl to vyžilý střízlík s očima narkomana. Panenky měl zúžené, jako by někdo do pěťáku potaženém měděnkou prorazil dírku zubařskou vrtačkou. "My nic nekrademe. Jenom si vyřizujeme účty. On nás urazil."
"Čím?"
"Je na světě," řekl narkoman.
"A to je neomluvitelné," poznamenal bitý muž a stáhl ruce s tváře.
"Pane Likt!" vykřikl Salzmann. Teď si uvědomil, co vlastně ho na výjevu zaujalo a přimělo ho, aby nechal zastavit auto. Pohyby toho muže! Znal je. Nikdo jiný by nedokázal proplouvat deštěm ran tak elegantně, jako pan Likt.
"A kurva, on je to jeho známej," řekl narkoman.
"Kdybys věděl, kdo to je," řekl Salzmann, "byl bys dávno u maminky."
"Řekneš mi to?"
"Mám ti to říct osobně, nebo chceš, abych si vzal k ruce mluvčího?" otázal se Salzmann, sahaje přes rameno po vyčnívající pažbě brokovnice.
"Slyšíte to? On nám vyhrožuje bouchačkou, ten policajt zasranej! Budem si stěžovat!"
Už je to tady, pomyslel si Salzmann. Nastává doba honu na ježky.
Popošel až k Liktovi.
"Tak jste se vrátil," řekl mu, protože ho nic kloudnějšího nenapadlo.
"Nikdy jsem neodešel," řekl Alf Likt.
"Nevidíš, že je to dojemný setkání dvou buzerantů?" řekl jeden z násilníků. "Raději půjdem, nebo se z nich pobliju, až se do toho daj."
Chlapi se chraplavě zasmáli. Nešlo to od srdce. Dali jeden druhému najevo, že morální vítězství je jejich. Opustili

prostor proluky, přehopkali přes výkop a jejich mluvčí ozdobil kapotu climberu žlutou slinou.
"Však bude zase dobře," řekl Salzmann.
"Tomu přece nemůžete věřit ani vteřinu, Salzmanne," řekl Likt.
11.
Alf Likt se usadil v troskách někdejšího Edenu, pokusné biogenetické laboratoře, ve které vlastně ještě nedávno mafián siCalda připravoval Milénium 2. Mezi ním a Salzmannem byla nepsaná i nevyřčená dohoda. Salzmann bude předstírat, že Liktovi nepomáhá a Likt bude dělat, že Salzmannovu pomoc nepotřebuje.
Bývalý zabíječ Skupiny trávil čas v meditacích a čekal, kdy se dostaví satori, kdy bude osvícen. Salzmann nedokázal pochopit, jak někdo může sedět tolik hodin nehybně v pozici lotos, ruce složené do klína, zrak upřený do prázdna. Když pana Likta oslovil, zřídka se dočkal odpovědi. Pokládal nedaleko něho misku s jídlem a nádobku s pitím. Salzmann odhadoval, že pan Likt se občas pohybuje po okolí. Musel se někde mýt a vykonávat potřebu. V jeho poustevně, vyzdobené hedellou, nespatřil žádnou stopu po nečistotě a sám pan Likt také byl vždycky čistý. Nápadná byla jeho hubenost a samozřejmě i účes - vlasy i vousy si nechal volně růst a splývaly mu na ramena a hruď.
Salzmann si občas dopřával radosti monologu.
Poklekal naproti němu a mluvil.
"Víte, pane Likt, ukázalo se, že pomáháte vy mně víc než já vám. Přišel čas ježků. Víte, co to znamená? Do města přišla normální policie. Už ne samopal a revolver, dokonce ani ne psychoparalytický zbraně. Přestavba osobnosti! Jakmile policajti někoho chytnou, šup s ním do rehabiliťáku, šup s ním do mašiny, šup s ním do uteru, tak tomu svinstvu říkaj! Rodier se přizpůsobil. Nosí teď sako a kravatu a je z něho normální policejní šéf. Jenže většina ostatních chlapů už nedokáže žít jinak než jsme tady žili v posledních měsících. My byli zákon, chápete to? Prakticky každej, kdo se kolem nás pohnul, byl zločinec. Nebyli jsme normální policajti. Spíš nás berte jako lovce. Podobalo se to starejm časům, co jsme spolu prožívali, vy i já. My jsme tenkrát lovili dropauty a každej dropaut, kterýho jsme zahlídli, byl automaticky zlej. Nepotřebovalo to žádný přemejšlení. Bestie prostě zasluhovala smrt. Teď to bylo podobný, až na to, že v Sardenu byl dropautem každej, kdo měl ruce a nohy a objevil se na ulici. Nikdo jinej než lumpové, se tu nevyskytoval! Víte, člověk si rychle zvyknul, že i to strašný, co dělá, je součást dobra. A ještě hůř. Stačilo, aby se k nám přidal včerejší lump a byl hned stejně dobrej, jako já nebo Rodier nebo pár chlapů, co u toho byli od začátku. Bylo to totální očištění. Strašně přehledná situace. Já si na starý kolena myslím, že lidi toužej po přehledný situaci víc než po jakýkoli jiný a čím je přehlednější, tím jsou šťastnější, pokud v ní mají navrch, jsou silnější a můžou ty druhý buzerovat. Když sněj zabíjet, tím líp. Tím se vracejí k tomu, k čemu byli stvořený."
Pak taky Salzmann říkal:
"Já se o vás starám a budu se starat, protože to má smysl. Větší než cokoli jinýho. Ukazujete mi, že situace nemusí bejt přehledná a jeden v ní taky může najít dobrý místo. No jo, já už jdu, pane Likt. Moc žvaním. Odháním od vás satori, jako když někdo v hospodě dělá křena maníkovi, kterej zrovna hází udičku na pěknou holku."
Po dva dny mlčel, jako by se styděl, že na pana Likta vylil, co měl na mysli. Promluvil až třetí den.
"Vykašlal jsem se na Rodiera!"
Zkoumavě se na Alfa zahleděl.
"Slyšel jste mě? Praštil jsem s tím. Už zase nejsem policajt. Mám jenom vás, pane Likt."
To už celý týden nenosil neprůstřelnou vestu a chodil zase v džínách a kožené bundě a kanadách do půl lýtek.
"Jsem z toho venku," říkal. "Je mi jasný, co mi na to povíte. Venku z toho budete, až vstoupíte dovnitř sama sebe," komicky napodobil Alfův hlas. "Jenže to by bylo blbý, kdyby mělo bejt jen jediný řešení."
"Proč se toho bojíte?" ozval se Alf.
"Protože já uvnitř sama sebe už dávno jsem, pane Likt. A je to tam děsný."

Kapitola čtvrtá
1.
Hnízdo Ninive se táhlo v prostoru pod územím části Británie, Francie a Itálie a západní části Středozemního moře. Oficiálně to bylo jen jedno z šestasedmdesáti základních správních jednotek umranského podzemí. Ninive zaujímalo vůdčí úlohu mezi hnízdy. V jeho hlavním městě Floranu sídlily ústřední orgány reprezentace, vláda a parlament a sem také směřoval hlavní nápor turistického ruchu z povrchu. Nacházelo se zde totiž nejvíce atrakcí, údajných památek po Umranech, psáno s velkým "U", obyvatelích podsvětí z doby před Miléniem, jejichž historie se táhne do hlubin člověku nepředstavitelným. Turisté zde obdivovali staře vyhlížející města a údajně historické chrámy i podzemní řeku Styx, o níž průvodci tvrdili, že je to ta, která vešla do lidských bájí. Ztrácela se na jihovýchodě Ninive v tunelu vedoucím do skutečně historické Memfidy, prastarého hnízda, nepřístupného jak pozemským turistům, tak řadovým občanům umranského podzemí. Memfida se rozkládala pod územím Egypta a jihovýchodní části středozemního moře a byla považována za výhradní území přežívajících Umranů a jejich potomků, kteří k nelibosti umranů s malým "u" zdědili aristokratická práva a bohužel i povýšené manýry svých předků. O všech těchto skutečnostech se mohl pozemský turista dočíst v průvodci, nicméně málo kdo si dokázal udělat na základě četby a holovizních reportáží o umranském podzemí skutečnosti odpovídající představu.
Každý čekal, že spatří obrovitou jeskyni, podzemní dóm, něco jako poslední útočiště kapitána Nema. Tyto iluze pustil z hlavy, jakmile poprvé překročil práh podzemního terminálu elevátorové dopravy, spojující podzemí s povrchem.
Tohle byl svět se vším všudy, s domy vsazenými do krajiny, s oblohou nad hlavou s umělými mraky, které byly někdy bílé, jindy tmavé až černé. Vzduch tu byl přirozený, prostoupený pachy a vůněmi a občas tu padal déšť zavlažující vegetaci a obtěžující obyvatele městeček a měst, jež byla do krajiny vsazena. Lidé, kteří se pak vraceli na povrch Země,

se netajili zklamáním. Je to tam dole stejné jako nahoře, jenom klidnější, čistší a nudnější. A když jim někdo začal něco povídat o technickém zázraku, který v posledním čtvrtstoletí od Milénia vznikl v zemské kůře, krčili rameny. Technický zázrak? Co má být? Komprimace piva je taky technický zázrak, a kdo se mu diví?
Technologie kolapsu hmoty vskutku patřila k nejpřísněji střeženým tajemstvím UT, umranské technologie, ať se jí kdo divil, nebo nedivil, a nedostal se k němu ani van Grof, třebaže už několikrát mu byl hodně nablízku. Kromě zasvěcenců, a ani to nebylo známo, kdo jsou a kolik jich je, nikdo nevěděl, zda tato UT je novinka, nebo zda ji umrané užívali už dávno, dokud jich v podzemí žila jen malá skupina, v době před Miléniem. Takřka jisté je, že hnízda, přinejmenším ta, která byla návštěvníkům z povrchu přístupna, byla nového data. Stromy, které v krajině rostly, vypadaly ovšem mohutně, stály tu duby s metrovými kmeny, které se tvářily, že se tu košatí od věku věků. Bytosti, které dokázaly přinutit hmotu, aby změnila návyky zavedené z doby od Velkého třesku, však uměly donutit i organismy, aby měnily tempo růstu. Komu vadilo, že stoletý dub byl před patnácti lety pouhý žalud!
To, co vzniklo v hlubinách Země, bylo obrazem existenciální situace umranské populace na tomto světě.
Umrani byli na Zemi dřív než lidé, a desítky tisíc let doslovného temna své historie zbytky jejich populace přežily v podzemních prostorách. V noci Milénia se více než tři miliardy lidských bytostí transformovaly v umrany. Po občanské válce lidí a umranů se rozhodli ti umrani, kteří přežili, připojit se k bratřím v podpovrchových dutinách. Museli si vybudovat prostory vlastní, a zařídili si je prostě tak, aby co nejvíce připomínaly opuštěný svět na povrchu Země. Povedlo se jim to tak dokonale, že nově narozená generace dosáhla toho, o čem jejich rodiče nepředpokládali, že je vůbec možné: dovedli tu být šťastni.
Rozsáhlé dutiny, které v relativně tenké slupce zemské kůry vznikly, byly výsledkem působení nepředstavitelně mohutných sil. Hmota, která prostor dutin původně vyplňovala, se pod tlakem sil uvolněných UT zhroutila do sebe a vytvořila kompaktní slupku. Budovatelé hnízd však nespoléhali jen na pevnost slupky zhroucené hmoty. V kilometrových rozestupech tu byla síť sloupů taktéž se zhroucené hmoty, které rozpíraly strop a podlaží podzemních hnízd. Průvodci turistů rádi vykládali svým obětem o soudržnosti této slupky. Kdyby došlo ke kosmické katastrofě a Země by pukla a nějaký kosmickým zásahem by se roztrhla, rozpadla, rozsypala na tříšť asteroidů, na kosmický mrak, hnízda by v tom kosmickém rumu plula dál, velebná a nedotčená. A když se návštěvník nejapně ptal, co se stane, když se podpůrné sloupy zhroutí, když zemětřesení poruší klenbu, když se zkrátka "něco" stane, tvářili se takřka pohoršeně. Nic se tu nemůže stát, všechno je pod kontrolou!
Prostory hnízd kopírovaly tvar zemského povrchu. Jejich podlaha - pokud se tak dá nazvat plocha o stovkách tisíc čtverečních kilometrů - byla zakřivena podobně, jako zemský povrch, takže i obyvatelé těchto míst věděli, co je to obzor. Výška se pohybovala od jednoho do tří kilometrů. Modř oblohy byla generována uměle, stejně jako rozptýlené osvětlení, kterým se zde napodoboval přirozený cyklus dne a noci. Ovšem oblaka byla skutečná, protože v hnízdech probíhal normální koloběh vody. Vodní pára z ploch rozsáhlých jezer stoupala do výše, kondenzovala tam a padala nazpět v podobě deště. V pravidelných rozestupech byly v hnízdech umístěny gigantické klimatizační jednotky. Zemské teplo převáděly v energii a udržovaly příjemnou teplotu ovzduší v rozmezí od patnácti do pětadvaceti stupňů. Nikdy tu ovšem nevál vítr, který by stál za řeč. Na tom byl založen i systém dopravy v umranských hnízdech. Modré nebe bylo vždycky plné vzducholodí pestrých barev a rozmanitých tvarů. Lodě ploché i vřetenovité, některé podobné pozemským středověkým hradům nebo plachetním korábům, jiné připomínající obrovitá zvířata, nic nestálo v cestě fantazii stavitelů vzdušných plavidel. Nosná slupka mohla vypadat jakkoli, uvnitř bylo vždycky stejné jádro, lehoučké a pevné skoro tak, jako zkolabovaná hmota slupky hnízda. Vzducholodí bylo tolik, že bylo třeba dopravu regulovat. Pluly ve dvou letových hladinách, v té nižší opisovaly elipsovitou dráhu podél delší osy hnízda ve směru hodinových ručiček, ve vyšší hladině naopak. Prostor v centru hnízda v okolí jeho osy byl určen k sestupu a výstupu a tudíž k přechodu z jedné hladiny do druhé. O pořádek se staraly vrtulníky vzdušné policie.
Kromě vzdušných lodí však v hnízdech fungoval i systém individuální dopravy.
V jistém smyslu připomínal povrchový monorail a umrani dokonce převzali jeho leckteré prvky. Byl ovšem hustší a pružnější. Pozemský systém byl ještě zatížen představou kolejové dopravy, kdežto zdejší, podzemní, více připomínal lanovou dráhu. Každý mohl kdykoli přivolat sedačku, která v pohotovostní poloze byla zavinutá v pouzdře ve výšce padesáti metrů. Jakmile ji někdo aktivoval, rozvinula se z pouzdra, zvolna klesala dolů jako váček na dlouhém tenkém pevném vláknu, cestující se do váčku doslova oblékl a nechal se vláknem vytáhnout do výše. Bylo možné cestovat i ve skupinách, protože váčky se daly vzájemně propojit spojovacími lanky. Obdobně byla řešena i nákladní doprava, také vzduchem a na nosných lanech. Jakmile se zvědavý návštěvník začal zajímat o způsob, jakým jsou váčky na lanovém systému zavěšeny a jak je možná volba směru a vzájemné křižování drah, setkal se pouze se zdvořilým a nicneříkajícím žvaněním anebo se suchým konstatováním, že tázaný neví, a nechce vědět, jelikož mu do toho pranic není.
Nutno podotknout, že cestování lanovou drahou nebylo příjemné pro toho, kdo trpěl závratí a zvlášť když se ho zmocnila klaustrofobie v plastikové bublině, která se kolem závěsného vaku vytvořila, jakmile začalo pršet. Naštěstí turista měl k dispozici i povrchovou dopravu, zprostředkovanou lehkými energobily a také meziměstskými vlaky, které se od povrchových příbuzných lišily spíš jen designem než technickým provedením.
Styl architektury zde byl jiný.
Vycházel ze základu umranské ideologie, která kladla důraz na prastarost ještěří rasy. Umrani trvale usazení na povrchu o těchto věcech z pochopitelných důvodů příliš nemluvili, ovšem zde, v podzemí, to bylo jiné. Masová média vytrvale vyvolávala v umranské populaci pocit hrdosti a nadřazenosti. Umrani podle této propagandy nebyli jen učiteli lidstva na úsvitu jeho civilizace, oni byli dokonce jeho tvůrci, neboť přičiněním umranských genetických zásahů se před miliónem let podařilo vyšlechtit z jedné odnože primátů tvora, který se stal inteligentní bytostí téměř na úrovni umrana. Umranští intelektuálové varovali před touto notou a poukazovali na to, že právě v této propagandě je zdroj

potencionálního napětí, ze kterého by v budoucnu mohla vzejít nová občanská válka. Tyto hlasy byly ovšem v menšině a čím nižší byla úroveň intelektuálova intelektu, tím narůstala jeho vážnost vůči sloganu "za svět umranský".
Každý člověk si této nálady mohl všimnout hned, jak vystoupil z elevátoru. Přímo ve vstupní hale visel v prostoru holografický nápis BYŤ JSI ČLOVĚK, VÍTÁME TĚ a pod ním stála socha v nadživotní velikosti, na níž umran shovívavě objímal kolem ramen člověka o půl hlavy menšího, poněkud přikrčeného, se zjevně přihlouplým výrazem v tváři.
Někdo přimaloval na krk člověčí sochy červenou čáru.
Nu, uvítání může mít různé podoby a stupně vřelosti.
2.
Za takových okolností turistický průmysl na začátku roku 2029 zrovna nekvetl, ať v Ninive nebo v kterémkoli jiném hnízdě umranského podzemí. Nicméně v Ninive byl o důvod víc k nespokojenosti, krom nevraživosti obyvatelstva a obvyklých stížností stran ubytování, jídla, dopravy a úrovně zábavy.
Turisté tu nemohli jet, kam se jim zachtělo. Veliký prostor na severozápadu Ninive, asi sto kilometrů od Floranu, byl prohlášen za nebezpečnou oblast. Úřední sdělení bylo patřičně nesrozumitelné a odpudivé. Posuny v zemských vrstvách, tektonické ozvuky, interference seismických vln, takovými termíny se hemžilo. Občanstvo Ninive je překládalo do srozumitelnější mluvy. Skáložrouti odvedli mizernou práci, někdo něco ukradl, někdo se nechal podmazat, možná jedno k druhému, krátce a dobře - v jednom místě Ninive se hroutí klenba a kdo se nechce změnit v ploštici, ať raději do zakázané oblasti ani nepáchne.
Správa hnízda šla dokonce tak daleko, že poslala kopáče přerušit koleje monorailového expresu a každý návštěvník musel před určeným úředníkem složit krátkou zkoušku ze znalostí pravidel ještě na elevátorovém terminálu. Otázky byly jednoduché a úředník vyžadoval jednoznačné odpovědi.
Vypadalo to asi takto.
"Víte, že červené osmihranné terče a červené čtrnáctistěnné balóny vyznačují zakázanou zónu?"
"Ano, pane."
"Víte, že za jakýchkoli okolností nejste oprávněn ke vstupu?"
"Ano, pane."
"Víte, že neoprávněnou osobu, jakmile bude pokračovat v pozemní nebo vzdušné cestě, čeká volná střelba s následkem zbavení života?"
"Ano, pane."
"Víte, že pásmo volné střelby s cílem zbavení života bylo zřízeno po dohodě s nejvyššími humano-umranskými koordinačními orgány?"
"Ano, pane."
"Berete na vědomí, že pozůstalí po tom, kdo překročí hranici zakázaného pásma a je zbaven života, nemají žádný nárok na odškodnění?"
"Ano, pane."
"Jste ochoten podepsat protokol o zkoušce?"
"Ano, pane."
Jakmile se dialog odehrál jinak, jakmile padlo jediné "ne", zkoušený propadl a odeslali ho šupem nahoru a zpět se směl vrátit až následujícím elevátorovým spojem po uhrazení nového, nemalého jízdného.
Což si každý rozmyslel a kýval při svých "ano, pane" jako porcelánový žebrací Číňan.
3.
Grácie Vivianová, šéfka Oddělení ofenzivních operací Skryté moci umranských ozbrojených sil, samozřejmě patřila k vyvolencům, kteří měli povolení vstoupit do zakázané zóny v kteroukoli dobu.
Na svou první inspekční cestu se vypravila v den, kdy celá operace přešla z fáze příprav do fáze realizace. Podnikla ji spolu s kapitánem Urimsem, svým zástupcem a také konkurentem, jak jí nebylo neznámo. U řízení malé pětimístné vzducholodi seděl Aston Thorwal, spolehlivý agent OOOSM, člen skupiny Urimsovy osobní ochrany.
"Jak je vám, Grácie?" ptal se jí Titus Urims, když jejich vzducholoď minula první kontrolní stanici. "V jistém smyslu se vracíte do Sardenu."
V žargonu zasvěcenců se této zakázané oblasti skutečně říkalo Sarden 2.
"Víte dobře, Tite, že i v Sardenu jsem byla jen v jistém smyslu," řekla paní Vivianová. Řídila v pozemském městě delikátní operace pod dvojím krytím hologramické projekce, jako duplikant nebo dokonce panák, jak říkal posměšně její podřízený Kurt Salzmann. Zpětná vazba však fungovala dokonale a paní Grácie Vivianová celé ty dva osudné roky fakticky žila v Sardenu.
"Vím dobře, že jste si k tomu místu vybudovala silnou citovou vazbu. Přiznám se, že ji příliš nechápu."
Cítila v jeho slovech osten. On sám nebyl žádných citových vazeb schopen a cit chápal jako slabost.
"Možná k některým lidem," připustila.
"K Alfovi Liktovi?"
"Je to neobyčejný muž," vyhnula se přímé odpovědi. "Jsem ráda, že z toho všeho vyvázl více méně ve zdraví. Dropaut ho jenom poranil, naštěstí bez vážných následků. Vlastně se mu nic nestalo. Fyzicky." Věděla o Liktovi ledacos, ovšem nepovažovala za nutné se Urimsovi svěřovat.
"Škoda, že není schopen spolupráce. Ve válce s Karhorem by mohl být užitečný." Také měl o Liktovi svoje informace.
"K čemu by nám byl platný? Je přece po válce, Tite. Nebo si myslíte něco jiného?"
Titus Urims byl jeden z hlavních architektů koncepce preventivního úderu proti invazní síle Karhoru. On si vymyslel technickou metodu, jak transmutovat přilétající Karhorany v dropauty, aby se vzájemně pobili ve stísněných

prostorách invazních lodí dřív než se dostanou do oblasti systému Slunce. Grácie Vivianová mu tehdy podlehla. Uvěřila, že preventivní úder je jediná možnost, jak zachránit Zemi před útokem Karhoru. Teprve později, po zkušenostech s Miléniem 2, začala pochybovat. Hrůzy, které se odehrávaly v ulicích Sardenu poté, kdy OVUT začaly vyzařovat smrtonosnou modulaci, byly pečlivě zaznamenané a dokumentované a Grácie Vivianová si nechala předvést všechny dostupné vizuální záznamy. Ani Urims neměl dost pevné nervy, aby viděl všechny obrazové záznamy scén zkázy a vraždění. Vivianová se rozhodla, že to musí vydržet. Je to součást její zodpovědnosti. Příšerné obrazy ji týraly ve vzpomínkách a snech a utěšovala se jen vědomím, že je po válce. Snad je po válce.
"Ano, je po válce," řekl Titus Urims. "Samozřejmě. Položila jste tu otázku tak, jako byste si myslela něco jiného."
To byl jeho způsob. Každý sebemenší výpad vykryl, jak by řekl Likt, a obrátil proti jeho původci.
Neodpověděla. Otočila hlavu k oknu a pozorovala krajinu pod nimi. Žádnou jinou vzducholoď široko daleko neviděla, snad jen na obzoru se mihotaly žluté a červené tečky. Nemyslela na to, že jejich stroj je zaměřen automatickými systémy protivzdušné obrany. Kdyby došlo k nějaké poruše v informační síti a jejich kód opravňující ke vstupu do zakázané oblasti by ze sítě vypadl, někde dole, třeba právě v tom hezoučkém chundelatém hájku svěže zelených bříz, by se zablesklo a po vzducholodi by byla veta.
Přemýšlela o Urimsovi. Nemělo smysl s ním o pochybnostech diskutovat. Odpověděl by jí, že každá válka je krutá, že pohled na scény zabíjení není nikdy příjemný a že kdyby lodě Karhoru skutečně napadly Zemi, zabíjení by nastalo daleko rozsáhlejší. Umírali by všichni, muži, ženy i děti, po miliónech ba miliardách. Takové byly jeho racionální argumenty a byla ochotna na ně přistoupit. Zbýval ovšem ještě její instinkt, nejasné tušení, které bývá doménou ženského uvažování v lidské populaci stejně jako v umranské. Urims se pohybuje v křišťálově průhledné logické konstrukci, kde složité řetězce spojují bez odboček příčiny s následky. Genetická zkušenost ženy jí však napovídala, že život neplyne přímočaře. Skládá se jenom z odboček proti předem danému a předvídatelnému řádu.
Ostatně sám život je pouze jedinou velikou odbočkou z velkého řádu entropie.
Urims uvažoval logicky a také ona jeho logiku sdílela, když s inženýrem Gittim preventivní úder připravovala. Dokonce ještě v hodině H, těsně před rozpoutáním Milénia 2, byla ochotna tuto logiku hájit v rozhovoru s Liktem a jeho přáteli, Salzmannem a Elynor. Dnes už stála jinde. Nedokázala by v logické disputaci Urimsovo uvažování přeargumentovat. Cítila však, že za karhorskou invazí bylo ještě něco jiného, že předivo logických vztahů je jako závoj maskující temné tajemství, o jehož existenci měla jen nejasné tušení.
Než doletěli do Sardenu 2, Urims musel ještě pětkrát odpovídat na výzvy pozemních kontrolních stanic a opakovat heslo. Strážní se činili, nejspíš proto, aby dali najevo horlivost. Z jejich řečí vyrozuměli, že touto trasou dnes proletělo už několik dalších vzducholodí s oficiálními hosty.
Krajina pod nimi byla mírná, možná dokonce fádní. Táhlé travnaté kopečky porostlé ojedinělými chomáčky bříz a hlohů. Jako bílá čára, načrtnutá podle pravítka, táhla se dole silnice. Postavili ji vojáci při budování komplexu Sarden 2, což bylo patrné už z toho, že kolem ní nestály žádné energetické stanice s obchůdky a motely. Vlevo od ní směřovala k jihovýchodu řeka Styx, v těchto místech ještě mělká, splavná jen pro osobní čluny s plochým dnem. Vpravo od silnice viděli opuštěné těleso monorailové dráhy.
"Vypadá to tu pustě," podotkla paní Vivianová. "Docela bych i uvěřila, že se klenba hnízda v těchhle místech zhroutí."
"Nebylo by divu," ušklíbl se Urims. "Zemská kůra je tu pořádně navrtaná šachtami pro OVUT!"
"Snad mi nechcete nahnat strach?"
Ušklíbl se.
"Jak vás znám, potřeboval bych na to těžší kalibr!"
Po dalších několika minutách letu uviděli pod sebou Sarden 2. Kdyby přijížděli autem, spatřili by ho až na poslední chvíli. Byl ukryt v kruhové kotlině o průměru pěti kilometrů, hluboké asi sto metrů, jak paní Vivianová odhadovala. Dívala se na silnici, která mířila přímo na střed tohoto obrovitého kruhu. Jakmile dospěla k jeho okraji, zahla vlevo a sestupovala po úbočí. Na dně kotliny se táhly řady bílých hal propojených hustou sítí kolejnic a mezi nimi se rozkračovaly složité konstrukce žlutých jeřábů. Zcela uprostřed stál obrovský rozestavěný hangár, obstoupený jeřáby a stavebními automaty. Kostičky obytných domků personálu byly rozsypané na úbočí kolem dokola hal.
Thorwal zamířil se vzducholodí k severnímu okraji Sardenu 2, kde se tyčila veliká žlutá konstrukce. Byly to čtyři věže, sestavené do čtverce o půdorysu padesáti metrů, vysoké dobrou stovku metrů. Opodál byla přistávací plocha pro vzducholodě. Napočítali jich tu celkem osm. Thorwal však opsal kolem konstrukce ostrý půlkruh, div nezavadil o praporky, které vlály na její vrchní plošině. Na chvilku jim výhled zastřel zelený prapor se žlutou zřítelnicí, symbolizující umranské podzemí a červenožlutý prapor Ninive.
Urims s uspokojením ukázal na prázdnou konstrukci.
"Vidíte? Přijeli jsme včas. Brzy to začne."
"Ano. Začne, pak to skončí a bude po všem." Bylo jí smutno, ze sebe a ze všeho, co se stalo. Zapomněla na starosti a vrátila se ve vzpomínkách do Sardenu, k Liktovi, Salzmannovi, k zabíječům Skupiny, k siCaldovi a jeho království v budově Edenu, kde vyráběl drogu string z uměle pěstovaných zrůdných zárodků lidských bytostí zvaných fety. Vše jí teď připadalo neskutečně vzdálené, třebaže to ještě před nedávném byla realita. Znovu si vybavila lovy na dropauty vzpomínala na peklo, které nastalo v ulicích Sardenu, když Urims zapnul svůj nástroj zhouby. Když se před časem dozvěděla, co se stalo s Alfem Liktem, jak důsledně teď odmítá veškeré násilí a snaží se najít mír sám v sobě, poprvé se zastyděla nad tím, že ona sama se nedokázala s otázkou vlastní viny vyrovnat. Nejraději by opustila místo v čele OOOSM. Věděla ovšem, co by následovalo. Urims, architekt preventivniho úderu, by radostně a iniciativně zaujal její místo.
Thorwal zabočil nad ústřední ulici Sardenu 2 a přistál na ploché střeše nevelké patrové budovy, která se takřka ztrácela mezi velikými halami. Tam na ně čekal inženýr Gitti, jeden z výkonných manažerů projektu.

"No konečně," podával paní Vivianové ruku. "Vítám vás, kapitáne," pozdravil Urimse. Sestoupili po vnějším schodišti dolů, kde na ně čekalo služební auto. Nasedli a Thorwal se ujal řízení. "Ostatní jsou už na místě. Trochu jsme se báli, že se vám cestou něco stalo."
"Co by se mělo stát?" usmál se Urims. "Spadla klenba?"
"Vám se to žertuje," řekl Gitti. "Sledujeme všechny podpůrné sloupy v okruhu deseti kilometrů. Víte, že čtyřicet procent vykazuje trhliny?"
"Takže... nebezpečí skutečně hrozí?"
"Není bezprostřední. Věřím, že se nic nestane. Přiznám se, že si oddychnu, až bude po všem. Už kvůli té vojenské buzeraci tady všude," ulevil si.
"Vás se snad netýká," poznamenala paní Vivianová.
"Copak neznáte armádu?" podivil se inženýr. "S námi civilisty se tu nikdo nebaví. Pro ně jsme občané druhé kategorie. Řeknu vám, paní Grácie, máme tu skandální podmínky k práci. Někdy si připadáme jako koncentráčníci."
Paní Vivianová si pomyslela, že je to jistě oprávněný pocit.
"Kdo ještě přiletěl?"
"Generál Osada s doprovodem a spousta oficiálů z vnitra. Jsou tajemní jako Styx."
Thorwal sešlápl akcelerační pedál a po několika minutách jízdy zastavili u zařízení, kvůli kterému armáda dělala takový humbuk.
"Nikdo jiný tu není?" ptala se paní Vivianová.
"Že se ptáte, Grácie," usmál se v koutku vozu Urims. "Copak někdo z reprezentace má zájem něco bližšího o tomhle vědět?"
Neodpověděla. Nejraději by o tom ona sama také nevěděla nic. Což, bohužel, nešlo zařídit. Věděla až příliš mnoho.
4.
"Sarden leží deset kilometrů nad našimi hlavami," vysvětloval inženýr Gitti. "Emitor sestává ze sto dvaceti jehlanů OVUT. Předpokládám, že do týdne budeme hotovi při tempu stahování jednoho jehlanu za hodinu, s malou rezervou pro nepředvídatelné případy. V Sardenu nezůstane ani jediný OVUT a bude pokoj. Pak se armáda může stáhnout a do města nastoupí likvidační čety. Slyšel jsem, že ho chtějí obnovit v té podobě, jaký byl dřív. Jiní z něho chtějí udělal ekohabitat... nebo ho proměnit v lesopark. Já bych ho zbořil. Žádná škoda takového města, podle toho, co jsem o tamních poměrech slyšel. I když, na druhou stranu, je lépe, když se pakáž stáhne na jedno místo a je pod kontrolou. No, Bůh zaplať, že to není moje starost."
Dívali se vzhůru. Kolem nich postávalo několik desítek mužů a žen ve žlutých overalech s přilbami na hlavě. Pozdravili se s Osadou a nějakým plukovníkem, který se tvářil, že mu to tady všechno patří. Paní Vivianová se letmo pozdravila s dvěma třemi oficiály z vnitra. Stupeň vřelosti nula. Mezi vnitrem a OOOSM panovaly tradičně nevlídné vztahy.
Hosteska s nápadně velikou barevnou plackou na kombinéze jim vnutila přilby a chrániče sluchu. I ty patří ke koloritu podobných událostí. Smysl nemají žádný, jenom že formálně smývají sociální rozdíly. Nebo je v jistém smyslu zvýrazňují. Dělník s přilbou na hlavě vypadá jako dělník s přilbou na hlavě, kdežto opřilbený oficiál nevypadá jako dělník, nýbrž jako pitomec, který přišel překážet. Většina hostů ukryla chrániče sluchu do kapsy.
Na ochozu věže už zbyla jen malá posádka. Shlukla se u koše velkokapacitní zdviže a sjela na zem.
"Brzy tu bude první OVUT," poznamenal k tomu Gitti. Držel se poblíž Urimse a Vivianové. Bral je takříkajíc do rodiny.
Paní Vivianová z toho neměla žádnou radost, když si uvědomila, jaká je to rodina a jaké dítko zplodila. "Mimochodem, ty chrániče sluchu si nasaďte. Bude to dost hlučná záležitost." Podíval se na hodinky. "Sestup už začal. OVUT se prodírá zemskou kůrou rychlostí dvaceti kilometrů v hodině. O navigaci se samozřejmě stará speciální skupina."
Mluvil o skupině lhostejně, jako by šlo o lakýrníky nebo pokrývače a ničím nedal najevo, jak speciální ta skupina je. Sestávala s odborníků, kteří v podzemí budují umranskému národu prostory. Kdosi, už brzy po Miléniu, jim určil přízvisko litofagové, požírači kamenů. Přezdívka se ujala a protože nikdo neměl k litofagům přístup, nemohl se ani přesvědčit, zda přezdívku berou na lehkou váhu nebo je uráží.
"To už začali?" podivila se paní Vivianová.
"Ano," řekl inženýr, hledě na hodinky. "Dal jsem jim pokyn, jakmile jsem dostal hlášení, že jste na kraji města. Mám tam svého člověka," dodal na vysvětlenou, když se na něho paní Vivianová udiveně podívala. "Každou chvilkou by tu první OVUT měl být."
Nasadil si chrániče sluchu. Ani Urims, ani paní Vivianová nenásledovali jeho příkladu. Lehce pokrčil rameny.
Kolem nich zvolna utichal hovor. Jen z nedalekých hal doléhalo jednotvárné hučení strojů. V dálce štěkal pes. Po pěti minutách se ozvalo hluboké hučení, jako by se za obzorem ozývala bouřka. Litofagové přiváděli první jehlan na dohled.
Paní Vivianová sice věděla, co může čekat, neubránila se však úžasu, když se OVUT skutečně objevil.
Nad hlavou se jim ozvalo burácení, nabývalo každou vteřinou na intenzitě, zvukové vlny byly brzy tak silné, že je vnímali celým povrchem těla, měli pocit, že to trvá nekonečně dlouho, hluk byl nesnesitelný, už se zdálo, že celá Země pukne v půli, chvěla se i půda pod jejich nohama, všichni šátrali horečně v kapsách a cpali si chrániče do zvukovodů, moc platné to nebylo, hluk byl všudypřítomný, báli se, že je připraví o rozum, zmocňovala se jich panika, doslova živočišná hrůza, a najednou nastalo ticho a z mračné pokrývky vypadlo netvorně velké těleso. Každý, kdo zde stál, bezděky ustoupil o krok, o dva dozadu, protože měl dojem, že hučící OVUT padá rovnou na něho. Paní Vivianovou napadlo, jak směšná je přilba na její hlavě. Kdyby OVUT spadl jinam než má, přilba by chránila asi tak, jako kvítek kopretiny. Litofagové však dobře rozuměli svému řemeslu. Mířili přesně a kužel dopadl plochým dnem přímo na střed plošiny. Ozvala se kovová rána a brzdicí plošina se s hukotem propadala.
Gitti něco říkal. Neslyšeli ho a vytáhli si tedy chrániče z uší.
"Tlumiče převádějí energii úderu na elektřinu," křičel Gitti do hluku vyvolaného tlumicím procesem. "Tím dostaneme

aspoň část nákladů zpátky."
Plošina obtížená kuželem OVUT klesala stále pomaleji a těsně nad zemí se skoro zastavila.
Hukot ustal a do ticha se ozval potlesk přihlížejících. Jen Osada dal okázale ruce do kapes a povýšeně se rozhlížel. Nic nezměnil na faktu, že premiéra se povedla! Paní Vivianová viděla samé slavnostně naladěné tváře. K inženýru Gittimu běžel chlapík s kokardou na kombinéze a se skleničkami v jedné ruce a stříbrným kbelíkem se šampaňským v druhé.
"Gratuluju, Gitti! Skvělé, co říkáte, Grácie?" říkal Urims.
"Ano, znamenitá práce. Úžasná, opravdu. Pokud ovšem..."
"Co vám vrtá hlavou?"
"Ty otřesy. Nespadne to tady opravdu?"
"Všude máme měřící stanice," odpověděl Gitti neurčitě.
"Všechno je pod kontrolou," uklidňoval ji Urims. "Podívejte se jen na toho fešáka!"
Nemohl z OVUT spustit oči. Také paní Vivianová si kužel fascinovaně prohlížela.
Tak to je ta věc. Generátor vln, které rozrušily genetickou strukturu organismu Karhoranů a transmutovala ji do stavu zvaného dropaut. Zvláštní... Na meči je vidět na první pohled, k jakému účelu je stvořen. Snad ani Sněžný muž by nepochyboval, že revolver neslouží k ničemu milému. Zato OVUT vypadá jako velká šaškovská čepice, až na to, že má ulomený vršek a do poloviny je jaksi očouzený.
"Ani škrábnutí. Vidíte? Litofagové je dopravují zemskou kůrou ve speciálních kontejnerech. Nikdo se nedozvíme, z čeho jsou vyrobené. Tvrdí se, že šachty po OVUT lze později adaptovat pro elevátory. Dovedete si představit, jak úžasný rozvoj čeká tuhle oblast? Sto dvacet elevátorů v jednom svazku, něco takového nemají ani ve Floranu!"
Paní Vivianová se na nadšeného Gittiho usmála.
"Je to skvělé, opravdu. Pokud ovšem klenba vydrží a nespadne."
Gitti nejistě pohlédl na Urimse. Ten jen nepatrně pokrčil rameny. Nevšímejte si jí... Je odbytá. Patří včerejšku. Nechápe, o co tu doopravdy jde.
Za zády se jim ozvalo hučení přijíždějícího automobilu.
Otočili se a spatřili přijíždět velkou limuzínu mercedes se šlechtickým znakem na boku.
"Tak tohle nám tady chybělo," řekl Urims. "Je tak nóbl, že jezdí autem!"
Paní Vivianová poznala znak na dveřích vozu. Patní Julianě van Grafové. Šlo o jednu z nejvýznamnějších osob Memfisu, šedou eminenci reprezentace, váženou i nenáviděnou víc než kdokoli jiný v podzemí. K tomu byly různé důvody. Jeden byl nejdůležitější.
Paní Juliana nebyla Umran, dokonce ani umran.
Byla člověk.
5.
"Je to naprostý skandál!" prohlásila Juliana van Grafová, sotva spočinula pravou nohou vystrčenou z vozu na zemi. Šofér s tváří manekýna jí otevíral dveře. Na druhé straně vylézala Marie-Anne Lettierová, umranka, kterou inženýr Gitti i paní Vivianová jakož i Urims dobře znali jako pravou ruku van Grafové, její tajemnici a důvěrnici. "Oni zastavili můj vůz a ptali se... považte to! Ptali se, kam jedu, a když jsem odpověděla, troupe, nevidíš znak na mých dveřích, to zvíře mělo drzost mi říci, že ho nějaký znak nezajímá a že chce vidět propustku! Já jsem Juliana van Grafová a moje osobnost je propustka sama o sobě, řekla jsem, a víte, co mi ten zločinec řekl?"
"Nevím," řekl inženýr Gitti. Tvářil se lhostejně, v skrytu duše se báječně bavil a zároveň se radoval, že není a nebude v kůži ministra obrany.
"Nechtějte to vědět," řekla paní Juliana tragickým hlasem. Podala Gittimu ruku k políbení, milostivě se usmála na paní Vivianovou a pokývla Urimsovi. Paní Vivianová si všimla, že Osada rychle svolal svoje uniformované opičáky a zahájil stažení do předem připravených pozic ve třech vzducholodích zakotvených opodál. Také vnitráci se hleděli vyhnout setkání s aristokratkou.
"Už dlouho jsem vás neviděla, paní van Grafová," řekla paní Vivianová. "Jak se máte, Marie-Anne?" obrátila se k umrance. "Dovolte, abych vám představila svého zástupce, pana Tita Urimse. Tato dáma je Juliana van Grofová a zde je Marie-Anne Lettierová."
"Těší mě," řekl Titus Urims nepřesvědčivě.
V ruce držel sklenici šampaňského. Paní Vivianová čekala, kdy se na hladině objeví vrstva ledu.
"Netušila jsem, že se tu s vámi setkám, Juliano. Předpokládám, že nejde o náhodu."
"Když jsem se doslechla, co se tu děje, hned jsem zavolala Marie-Anne a rozjely jsme se sem! Mohlo mě napadnout, že v tom má prsty OOOSM!"
"Paní Juliano van Grofová," řekl Urims, "hodně jsem slyšel o vás a vašich aktivitách. OOOSM je čistě nepolitická organizace a nepřísluší jí žádné vstupy na politické pole. Dovolte mi vyjádřit své mínění. Pokládám za neštěstí, že reprezentace přikládá vaší skupině staroumranů takovou váhu. Jistě, zasloužíte si úcty. Vy osobně obzvlášť, protože jste pracovala pro umranskou věc nahoře, jako člověk, ještě před Miléniem. Nyní je však jiná doba a ta si klade jiné úkoly."
"Myslíte tím válku? Nic mi nenamluvíte," řekla paní Juliana ukazujíc na OVUT, na který dělníci teď připevňovali poutači lana jeřábů. "Tohle znamená válku!"
"Vnutil nám ji Karhor!"
"Vy jste vypálil první výstřel!" řekla paní Juliana.
"Juliano, uklidněte se," řekla paní Vivianová. "Plnou odpovědnost nesu já. Stojím v čele OOOSM a rozhodnutí o preventivním úderu bylo učiněno na nejvyšších místech. My neměli právo o něčem podobném rozhodnout."
"Úder jste připravili jak koncepčně, tak prakticky. A zmanipulovali jste reprezentaci, aby vám nechala volnou ruku."

"Paní van Grofová," řekl Urims. "Věděli jsme, že k Zemi směřuje karhorská invazní flotila o celkovém počtu tří set osmašedesáti lodí. Systém Nemesis - Karhor dosáhl vyšší technické úrovně než umranská civilizace. O lidské se ani nezmiňuji," dodal s despektem. "Stačí jen podotknout, že oni, ne my, paní van Grofová, jsou schopni mezihvězdného letu. Sílu jejich zbraní můžeme jen odhadovat ve fantazii. Preventivní úder byl jediným řešením. Země poznala války světové, války v přímém přenosu, války všech proti všem. Tohle byla neviditelná válka. Mimo vědomí veřejnosti. Mimo dosah médií. Vše se odbylo v relativním klidu a pokoji. Jen díky těmto zařízením!" Urims ukázal na OVUT, který zvolna stoupal na silných jeřábových lanech. "V Sardenu jsme měli politováníhodné ztráty na životech. Jednou přijde čas, abychom vzdali čest nedobrovolným obětem, proměněných v dropauty v přípravné fázi preventivního úderu i při emisi fononového záření baterií OVUT. Zatím ten čas nenastal. Děláme všechno proto, aby lidstvo zapomnělo na Sarden a jeho mučedníky míru."
Juliana van Grofová pozorně naslouchala a chvilku přemýšlela než odpověděla:
"Znám váš plán a vaše argumenty. Poslyšte, řekněte mi, pokusili jste se Karhor oslovit jinak než výstřelem?"
"S Karhorem nelze jednat."
"Tím si jste jistý proto, že jste s ním nikdy nejednali."
Urims se zasmušil a obrátil se na svoji nadřízenou.
"Paní Vivianová, tohle snad nemusíme poslouchat. Přijeli jsme sem na inspekční cestu. Debatami s politickými iluzionisty ztrácíme čas."
"Kapitáne Urimsi," ozvala se Marie-Anne Lettierová, "jak jste si mohli být jisti, že se události budou vyvíjet podle vašeho plánu?"
"Nemohly jinak," řekl Urims. "Fononový zářič má absolutní účinnost. Je vyzkoušený," kývl na paní Vivianovou. "Paní Grácie vám může podat obšírný výklad o transmutaci a psychice dropautů... pokud na něj máte žaludek. Válka není nic pro citlivky. Bohužel, je to realita!"
Marie-Anne se nehodlala vzdát.
"Někteří z nás dovedou také myslet logicky," řekla jedovatě. Ona sama měla vysoký vstupeň vzdělání ve fyzice. "Co byste řekl následujícímu scénáři. Zbraň nepůsobila absolutně. Přistane byť jedna jediná loď z celé flotily, schopná boje. Nastane konflikt."
"No a co? Jedna loď? Tu snadno zvládneme!"
"Co tomu řekne světové veřejné mínění? Jak budou reagovat lidé, až se dozvědí, že umrané zapletli Zemi do konfliktu s Karhorem? I kdyby střetnutí mělo stát minimum životů? Víte, co to udělá se vzájemnou důvěrou obou ras?"
"Naše technologie je dost silná na to, aby zvládla všechny eventuality."
"Co tím chcete říct, Urimsi?"
"Co vy tím chcete říct, Lettierová? Mluvíte o další občanské válce?"
"Přesně to, kapitáne."
"Pak vás mohu ujistit, že ji vyhrajeme."
"Teď trochu přeháníte, Urimsi," řekla paní Vivianová.
"Ani v nejmenším. Nenechte se nahlodat intelektuálskými iluzionisty a kavárenskými moralisty. Ti dovedou jenom žvanit o humano-umranské vzájemnosti. Nakonec budou tvrdit, že i Karhorané mají svoje práva."
"A nemají?"
"Ti mají jenom právo zemřít."
"Protože si to přejete vy?"
"Přeje si to Bůh."
"Ach tak, vy jste s ním jedna ruka. Nebo, Urimsi, nejste ten Bůh nakonec vy?"
"Dámy... pane Urimsi!" volal inženýr Gitti smířlivě. "Hádka v tak slavný den! Stahování OVUT začalo a do týdne bude dokončeno. Sarden je obsazen armádou. Za týden nastane klid. Svědkové sardenských událostí se rozptýlí po celém světě. Slovo Nemesis zmizí z médií. A co není na displeji, neexistuje, jak víme!" usmál se. "Vstupní šachty OVUT v Sardenu budou postupně zahlazeny. Je to tak, do týdne nezbude v Sardenu žádný OVUT. Všechny budou zameteny pod rohožku, tedy... zlikvidovány. Rozřezány. Recyklovány. Nezůstane po nich ani stopa."
Jeřáby složily OVUT na betonovou plochu opodál záchytné konstrukce. Osádka platformy se vrátila na původní místo a plošina se pomalu vracela vzhůru. Do hodiny tu bude další OVUT. Na ten první, premiérový, se už vrhla kohorta nohatých pavoukovitých automatů a jala se jej rozřezávat na kusy. Hluk z toho byl náramný. Obecenstvo se zvolna rozcházelo. První odletěl generál s doprovodem a za ním panstvo z vnitra.
"Ani stopa, říkáte, pane Gitti? Něco však zůstane. Pořádná stopa."
"Jaká, paní van Grofová?"
"Kosmické lodě plné rozsápaných mrtvol. A Bůh dej, ano, Bůh, váš přítel, Urimsi, aby to byly jenom mrtvoly."
Urims se chladně usmál.
"Invazní flotila se proměnila ve svazek létajících rakví. Umrané jednoho dne vstoupí do mezihvězdného prostoru a dost možná, že rakve naleznou. Ujišťuji vás, paní van Grofová, že s úctou vzpomenou na ty svoje předky, kteří ochránili Zemi před karhorskou hrozbou. Počkám na vás ve voze," řekl potom Urims paní Vivianové. "Některé debaty nemají smysl."
Grácie Vivianová se za ním zamyšleně dívala. Nastupoval do vozu a něco říkal Thorwalovi. Pak se obrátila k van Grofové.
"Hluboce se stydím za to, že jsem se v tomto projektu angažovala. Upřímně jsem si myslela, že preventivní úder je jediné řešení. Nyní si to nemyslím. Ani já, ani inženýr Gitti."
Gitti vážně pokývl.

"Trvám na tom, co jsem řekl prve," poznamenal. "Musíme stáhnout všechny OVUT, zlikvidovat je a potom... zapomenout."
"Něco vás trápí, paní Juliano," řekla Grácie Vivianová. Juliana pohnula rty a podívala se na Gittiho. "Mluvte. Inženýr Gitti je naprosto spolehlivý, můžete mu důvěřovat."
"Děkuji vám," řekl Gitti.
"Máme vážné důvody k domněnce, že vaše zbraň nepůsobila absolutně, jak tvrdil Urims."
"Co tím chcete říct?" ptala se paní Vivianová.
"Neptejte se na zdroj mých informací. Je to stejný zdroj, který vás před časem upozornil na existenci karhorské flotily."
"Pokračujte," řekla Grácie Vivianová stísněně.
"Podle tohoto zdroje je flotila rozptýlená. Proměnila se na neuspořádaný svazek rakví. Jenže jedna část svazku pokračuje v cestě k Zemi."
"Lodě plné mrtvých Karhoranů?"
"Zdá se, že jich je šestnáct," řekla Juliana van Grofová. "A snad všichni členové posádky zahynuli. Jistí si však nejsme. Nebezpečí tedy trvá."
"Jsme na tom tedy stejně, jako dřív!"
"Ne tak docela, paní Grácie."
"Nerozumím."
"Naděje na domluvu s Karhorem je nulová," řekla Juliana van Grofová. "Říkám vám to proto, abyste byla ve střehu. Nedůvěřujte nikomu. Urimsovi a jeho mužům ze všech nejméně."
Vznešeně kývla hlavou, také Marie-Anne pozdravila a obě ženy, lidská a umranská, se odebraly k vozu. Jeho řidič se ani na okamžik neobtěžoval vystoupit a lhostejně čekal u volantu.
Grácie Vivianová osaměla s inženýrem Gittim. Přes jeho ramena se dívala, jak automaty rozpůlily první OVUT po podélné ose. Homole se rozpadla. Uvnitř byla dutá, skutečně jako obyčejná šaškovská čepice. Kdysi byla plná, uvědomila se Grácie Vivianová. Hmota přeměněná v energii přinesla zkázu osádkám lodí Karhoru. Zbyla vyhořelá slupka. Tu teď likvidují a zametou... Kam? Pod jakou rohožku? A čí budou nohy, které se na ní očistí od bláta? Sama se cítila nízká a špinavá. Sdělení Juliany van Grofové jí připadalo fantastické, nepravděpodobné. Znala účinky fononového záření. Zbraň musela působit absolutně!
Ledaže by...
"Měla pravdu," řekla Gittimu. "Musíme se připravit na všechny eventuality. Poslouchejte mě pozorně, Gitti. Navrhuji..."
Hovořila asi pět minut. Gitti pozorně naslouchal. Urims je z vozu pozoroval. Poslušně kývající Gitti mu připomněl žáčka před paní učitelkou. Byl by za to dal pravou ruku, pokud možno cizí, aby věděl, co mu Vivianová povídá.
"Nějaké komplikace, šéfe?" zeptal se Thorwal. Bylo to poprvé za celý den, kdy promluvil.
"Vivianová je měkká. Na van Grofovou nestačí, a to je nebezpečné, mohla by nám dělat potíže."
"Potíže? Ta bláznivá bába?"
"Nesmíme ji podceňovat. Má veliký politický vliv. Nemůžeme si dovolit vyšetřování. Budu muset s tou kůžáckou megerou zatočit sám. Nejdřív budeme muset připravit ring. Vyčistit, chápete?"
"Do týdne nebude nahoře jediný OVUT," řekl Thorwal. Patřil do úzké skupiny zasvěcených a věděl dobře, oč zde běží.
"Jen ať van Grofová vyšetřuje. Nebudou důkazy."
"Zůstali tam živí svědkové. Ti, které Vivianová zasvětila do našeho plánu."
"Alf Likt?" zeptal se Thorwal. Vivianová si podávala s inženýrem Gittim ruku.
"Ano," řekl Urims. "A Elynor Galeová a Kurt Salzmann. Budeme muset s nimi něco udělat."
Paní Vivianová už přicházela k vozu. Urims jí otevřel.
"Stačí říct, šéfe," řekl Thorwal.
"Cože?" ptala se paní Vivianová, usedajíc na zadní sedadlo.
"Stačí říct a pojedeme, paní Vivianová," řekl Thorwal netečně.
Zabouchla dveře.
"Tak jeďte," utrhla se na něho. "Na co čekáte?"
Thorwal se rozjel. Paní Vivianová zahlédla na jeho tváři náznak úsměvu. Tenhle chlap věru nebyl žádný smíšek. Nedala však na sobě znát žádné podezření.
"Daří se to, Urimsi," dokázala říct uvolněně, takřka vesele.
"Ano," odpověděl Urims se stejnou dávkou upřímnosti. "Brzy bude po všem."
Díval se na Thorwalův zátylek. Všichni tři věděli, že začalo nové kolo zápasu, který věru nebude přátelským utkáním.

Kapitola pátá

1.

Řiditelná vzducholoď typu geronimo zvolna plynula ve výšce padesáti metrů nad korunami borového lesa. Bylo to kruhové patnáctimetrové těleso plněné héliem, poněkud připomínající obrovité kolo vodního mlýna, položené naplocho. Jeho obal byl zhotoven z ultralehkého plastiku, zcela nepropustného, silného půl milimetru. Desítky lopatek tohoto podivného kola bylo možno natáčet tak, že vzducholoď dokázala letět i proti slabšímu větru. Ke spodní ploše kola byla na otočném závěsu připevněna gondola se stabilizačními kormidly. Na jejich bocích se otáčely širokolisté pomaluběžné vrtule. Otevřenými dveřmi prostoru pro posádku bylo slyšet jejich rytmické hu-hu-hu, jak provrtávaly sychravé povětří. Vzducholoď geronimo byla speciálním nátěrem chráněna před radarovou detekcí a její odstíněné

motory nemohly zaznamenat ani ty nejcitlivější UT detektory elektromagnetického vyzařování.
Šestá divize měla ve stavu tucet těchto strojů, zařazených k průzkumnému oddílu. Patřily do kategorie tajných, pololegálních zbraní. Jejich technologie byla odvozena od technologie vzduchodlodí z umranského podzemí. Ovšem, co znamenalo - odvozena? Nebyl to jen zdvořilý výraz pro přesnější označení - ukradena? To ovšem nebyla starost nikoho, kdo se na palubě geronima právě nacházel. Ostatně, každá armáda má v arzenálu podobné pochybné vymyšlenosti určené pro údery pod pás, pro případ, že by protivník začal hrát nečistou hru. Světová antiteroristická musela získat osobní svolení předsedkyně západoevropské sekce zóny Lydie Matustikové, aby jí šestá divize jednoho geronima a tři specialisty zapůjčila. O podrobnostech jednání a podmínkách obchodu - a o nic jiného než o výměnu úsluh nešlo - nevěděl nic ani John Clute, který se spolu s Elynor této tajné operace účastnil.
Šlo o to, dostat se na místo dřív než žluté vrtulníky umranských ozbrojených sil, které podle humano-umranských dohod po přistání zajišťovaly pokusné umranské letouny.
Červené zapadající slunce se tu a tam zablesklo na hladině Labe, které zde, v mokřinaté oblasti severně od saského Ziesaru, jako vždycky v tuto jarní dobu omrzelo sevření říčních břehů.
Otevřenými dveřmi v obou bocích kabiny vzduchodlodi nepříjemně foukalo. Elynor seděla zády k polstrované přepážce, která dělila kabinu osádky od motorového prostoru a snažila se zachytit trochu tepla, které přepážkou prolínalo. Vedle ní seděl John Clute se sluchátky na uších a kontaktním mikrofonem na hrdle. Byl ve spojení s pilotem průzkumné vzduchodlodi. Proti nim se uvelebili tři muži z praporu výsadkářů šesté divize. Byli agentům Světové antiteroristické takřkajíc k ruce. Jeden klimbal, jeden si kontroloval psychoparalytickou pistoli a třetí, seržant, jejich velitel, se lhostejně díval otevřenými dveřmi na levé straně kabiny. Každý výsadkář měl u nohou brašnu s detekčními přístroji. Na Clutea a Elynor pohlíželi nevlídně. Byli to pro ně civilové, kteří by udělali nejlíp, kdyby se zašili někam do motelu a teď zvečera si tam pořádně dávali do nosu.
"Tentokrát to vyjde," řekl Clute k Elynor dost nahlas, aby to i výsadkáři slyšeli. "Přistání je potvrzeno ze tří nezávislých zdrojů. A ještěrky se o našem letu nedozvědí."
"Smekám před vámi, Clute," řekla mu Elynor. "Kuráž vám nechybí. Jestli nás tu umrani nachytají, rozlučte se s kariérou."
Clute se pousmál.
"Myslíte si, že vás by u Světové antiteroristické nechali?"
Pokrčila rameny. Nebyla si jistá, zdají na tom záleží.
"Mně se celá ta záležitost nelíbí," řekl Clute. "Proč umrani dělají s pokusnými lety takové tajnosti?"
"My se jim taky se vším nechlubíme. Pokud vím, náš geronimo je zrovna tak tajný letoun, jako ten jejich," řekla Elynor.
"Samozřejmě. A kdybych v hangáru načapal nějaké mládence z týmu Grácie Vivianové, bral bych to gentlemansky."
"Co to znamená prakticky, Clute?"
"Nechal bych je zastřelit," řekl Clute. "Ovšem nezlobil bych se na ně."
Zasmála se.
"Musíme se tedy modlit, abychom nepotkali takové gentlemany, jako jste vy!"
"Proto tady máme ochranu," ušklíbl se Clute.
Velící seržant skupiny výsadkářů se mu díval do očí. Clute z nich nedokázal nic kloudného vyčíst. Byl to profesionál a dostal rozkaz. Na nic se neptal a nezdálo se, že ho něco zajímá, natož pak vzrušuje. Oba jeho muži byli stejně tak neteční, jako on.
Všech pět, Clute, Elynor a tři parašutisté, bylo stejně vystrojeno. Černá kombinéza z pevné termostabilní látky, boty do půl lýtek, řemení na uchycení výstroje, spony pro bungee. A přece mezi nimi byl rozdíl. Clute i Elynor zůstali civilové, třebaže na sobě měli vojenskou výbavu. A vojáci navíc měli na prsou psychoparalyzující emitory, podle předpisu. U boku klasické samopaly s výbušnými střelami. Proti předpisu, jak se sluší na riskantní operaci, kterou Clute podnikal na vlastní triko.
Podle dohody představitelů zóny a umranské reprezentace pokusné lety patřily do kompetence umranských ozbrojených sil. Ozbrojené složky zóny měly uzavřít místo přistání a o nic dalšího se nestarat. Jenže John Clute byl přesvědčen, že lidé mají právo vědět, co jsou umranské letouny zač. Holovize se o zkušebních letounech občas opatrně zmiňovala. Bylo to nutné, experimentální letouny občas zahlédli civilisté a také rojení žlutých vrtulníků umranských sil budilo pozornost civilního obyvatelstva. Panice se snažila zabránit kampaň, o kterou se starala humano-umranská skupina specialistů pro dezinformace. V pečlivě volených médiích, ve skandálních novinách a málo významných sítích kabelového komba, byla oživena prastará báchorka o návštěvách z vesmíru. Hovořilo se o nich už tři čtvrtě století, zprávy o UFO začaly plných padesát let před Miléniem! Desinformátorům teď přišly vhod.
Clute se obrátil k Elynor. Zdálo se mu, že mladá žena je nesvá, zkroušená.
"Bojíte se seskoku?" zeptal sejí.
Elynor zavrtěla hlavou.
"Je mi trochu zima," řekla.
Nad otevřenými dveřmi kabiny vzduchodlodi visely červené navijáky pro lano bungee. Nechápala, proč by jí měly nahánět větší strach než obyčejný padák. Že se někdo při bungee občas zabije? Co na tom. S padáky je to taky tak. Ne každý se rozbalí. Takový je život.
Clute chtěl něco říct, ale rozmyslel si to.
Sklopila víčka a pohroužila se do vnitřního světa. Znovu se ocitla v nebezpečné akci. V té poslední málem přišla o život. V myšlenkách se vrátila do Sardenu a prožívala misi, kterou jí pověřila Světová antiteroristická. Vetřela se tam do skupiny výrobců a distributorů narkotik, vedené bossem siCaldou. Donutili ji hned napoprvé aplikovat drogu zvanou string mladému děvčeti, nebylo jí snad ani dvanáct let. Dívenka se proměnila v dropauta před jejíma očima. Bestie

jediným skokem překonala polovinu místnosti, dopadla obětí na záda, otočila ji a prudkým úderem jí vyrvala z hrudi krvavý chuchvalec. Vzápětí dropaut prohodil oběť billboardem kryjícím otvor ve stěně, takže se zřítila ven na chodník.
Ano, pod nohy Alfovi Liktovi, který tenkrát začínal jako zabíječ dropautů ve Speciální skupině paní Vivianové.
Alf Likt... Tenkrát ještě nikdo netušil, o co jde. Že se tu chystá válečná zbraň. Že paní Vivianová je agentka umranského podzemí. A že skupina ke všemu odhodlaných umranů je připravena zničit celé město, jen aby svůj úmysl naplnila činem.
To všechno bylo tak děsné, že skok bungee a riziko střetu s umranskými vojáky jí připadalo jako společenská návštěva.
Poslouchala rytmické hučení vrtulí. Zavřela oči a vzpomínala na Alfa Likta.
2.
Elynor byla žena, která budila v mužích žárlivost. Věděla to o sobě od chvíle, co začala být ženou, což nastává v erotickém dusnu pískovišť mezi kyblíčky a bábovičkami velmi brzy. Považovala mužskou žárlivost vůči sobě za cosi absurdního a ve všem všudy nespravedlivého. Skutečnou vášeň nikdy neprojevovala k muži, nýbrž k riziku. Zahrávala si s myšlenkou na svoji vlastní smrt a vyhledávala takové situace, kde život a smrt ležely na miskách velmi jemně vybalancovaných vah. Občas, ba dokonce často, se v takových situacích vyskytoval muž. Pokud mu projevila přízeň a pokud se s ním dokonce i fyzicky spojila, nebylo to pro kouzlo jeho osobnosti, jak si pošetile myslel, nýbrž proto, že patřil k riskantní situaci.
Při sardenském dobrodružství černá miska vah byla už tak hluboko dole, až se zdálo, že se její osud zvrátí nadobro.
Ještě dnes cítila rozkošnické vzrušení při těch vzpomínkách. Patřil k nim Alf Likt. Unikli tenkrát spolu Cluteovou zásluhou i se starým dobrým Salzmannem v poslední chvíli ze zuřícího města. On na smrt raněný, ona proměněná v dropauta. Potřebovali si odpočinout. Když je pustili z nemocničního ošetření, zjistili, že Salzmann se vrátil do Sardenu s nějakou ostrou partou policajtů. Zabíječů, jak ho Elynor podezírala a nebyla v tom špetka odsudku. Nejraději by se rozjela za ním a později litovala, že to neudělala.
Místo toho s Alfem Liktem odjeli do ekohabitatu Mondial a trávili celé dny a týdny milováním a toulkami po okolí.
Alf měl dost peněz na to, aby mohli tento styl udržet nadosmrti.
Potíž byla v tom, že Elynor se začala s Alfem nudit.
Chybělo jí nebezpečí.
3.
Na přepážce motorového prostoru se rozsvítilo jasné bílé světlo. Z klímajícího výsadkáře spadla únava. Všichni tři muži se napružili. Vzducholoď ještě zvolnila a pravidelné huhlání vrtulí skoro nebylo slyšet.
"Jdeme na to," zavelel Clute.
Každý z pětice uvolnil sponu na svém rameni a zavěsil ji do oka navijáku. Výsadkáři si pověsili brašny s detektory na krk. Clute a Elynor měli skákat levými dveřmi, tři ostatní seskočí pravými. Geronimo se naklonil a Clute se chytil okraje dveří. Vzducholoď opisovala široký kruh. V jednom momentu jim šlehla do očí záře zapadajícího slunce. Zespodu táhl studený pach mokřiny, tlejícího listí a stromů bojujících o život - i stromy se mohou utopit. Vzducholoď dokončila okruh a naklonila se na druhou stranu, aby učinila osmičku.
"Už to vidím!" křikl jeden z výsadkářů.
Clute a Elynor se otočili a v obdélníku otevřených dveří spatřili jasně červený čtverec bahniska. Proti němu stály siluety tří výsadkářů. A v průhledu mezi dvěma muži uviděli černý trojúhelník.
Tak popisovali pokusné umranské letouny svědkové, kteří je stačili zahlédnout než je umrané odvezli.
"Máme ho!" křikl Clute. Rozhlížel se kolem. Všude byl klid. Vzducholoď dokázala dorazit na místo přistání pokusného letounu tiše jako přízrak. Jindy to bylo jiné. Výstražné majáky, éter plný zakódovaného umranského žvanění, žluté bitevní vrtulníky umranských sil. "Říkal jsem vám, že to s geronimem vyjde! Šupiny tentokrát prostě zaspaly!"
"To je dobře, že je taková zima," poznamenal jeden výsadkář klidně.
"Vy rád spíte se sněhulákama?"
"To ne. Víte, co tu musí být v létě komárů?"
To mě podržte, pomyslela si Elynor. Chvilku uvažovala, jestli je to dobře nebo špatně, že ten chlap myslí v takové chvíli na komáry. Močál tu smrdí pořádně, jen co je pravda, blesklo jí hlavou a to už se rozzářila žlutá signalizační lampa a hned po ní zelená.
Nezaváhala a skočila do prázdna o zlomek vteřiny dřív než Clute.
Bungee...
4.
Původně to vymysleli jako zábavu pro lidi, kteří nevědí, co roupama dělat.
Dlouhé gumové lano, připevněné někde hodně vysoko. Na mostě, na jeřábu. Záleželo na jeho pružnosti a délce. A na váze toho, kdo skákal. Všechno se muselo proměřit a sladit tak, aby ten, kdo skočí, propéroval gumové lano a zastavil se těsně nad povrchem... nad hladinou nebo nad betonem, podle toho, kde se skákalo a jakou měl skokan kuráž.
No a potom, kdy se po Miléniu začalo hodně válčit a vymýšlely se různé triky a úskoky, někdo přišel na to, že by lano bungee mohlo sloužit místo padáku.
Výsadkář skočí a počítač se bude starat o výšku nad terénem a stupeň napnutí. Naviják podle potřeby lano prodlouží nebo zkrátí ve zlomku vteřiny. A v okamžiku největšího propérování, těsně nad povrchem, automatické nůžky výsadkáře odříznou.
Nejdřív měl tenhle systém svoje mouchy. Uvolněné lano švihalo nahoru a vůbec první vrtulník, na kterém se to zkoušelo, vstoupil do dějin jako první helikoptéra sestřelená gumovým lanem. Uříznuté bungee se tehdy vymrštilo, zapletlo se do vrtule a bylo po vrtulníku. Až po válce se za pomoci umranské UT technologie podařilo bungee

zdokonalit.
Lano bungee nové generace bylo zhotoveno ze syntetické pružné hmoty, která v okamžiku maximálního napětí ztratila molekulární soudržnost. Energie napnutého lana se samozřejmě neztratila, přeměnila se v teplo a působila jako zápalka: chemická energie hmoty, z níž bylo lano vyrobeno, se uvolnila a ve zlomku vteřiny se lano proměnilo v plyny, za nádherných světelných efektů. Výsadkář skočil, lano propérovalo, počítač všechno kontroloval a řídil naviják, který vyrovnával délku. Pak se blesklo, lano bliklo jako neonová trubice, žár stačil všechno strávit, ozvala se rána, jako když zaburácí hrom, ve vzduchu nezůstalo nic, aby to aspoň zasmrdělo, a výsadkář stál na zemi dřív než by kdo řekl švec.
Švec.
Elynor vyskočila z kabiny a vychutnávala báječný pocit volnosti. Ani v jednom okamžiku neletěla volným pádem. Lano bungee ji brzdilo, cítila jen tlak v místech, kde jí závěsné řemení přiléhalo k tělu. Bylo to, jako by někdo postavil fyzikální zákony na hlavu: čím déle letěla, tím pomalejší byl její pád. Těsně nad zemí se zastavila. Podívala se vzhůru a v tom okamžiku se to stalo. Měla pocit, že jí mezi lopatkami vyšlehl blesk a ztratil se v temně rudém nebi. Rachot ji trochu vylekal, a to už se zablesklo a zahřmělo vpravo od ní. Uslyšela čvachtavé kroky. A pak další blesky, třetí, čtvrtý... přistál i pátý výsadkář. Těleso geronima jim přeletělo nad hlavami, pilot vzducholoď ro/kýval, aby jim zamával na rozloučenou, a zmizel za ježatými korunami borovic.
Teď si vzpomněla na Salzmanna, který tam tenkrát v Sardenu také s Liktem byl, když ona proměnila chudáka holku v dropauta. Vyprávěl, že policajt Rodier mu zapínal na prsou ochrannou vestu a když zaklapla spona, pomyslel si: Tak, a teď teprve jsem v prdeli.
Zlatá slova, Salzmanne, zlatá slova! Jen je tesat do kamene!
5.
Na poslední večer s Alfem Elynor často vzpomínala.
Už brzy potom, kdy se spolu v Mondialu usadili, objevili nedaleko ekohabitatu pozůstatky vesnice z doby před Miléniem. Bylo to několik domů, kostel a hlavně hospoda U bubeníka, taková pořádná, strejcovská. Vesnice se svými hlavními institucemi přežila všechny zvraty doby a teď se z ní stala prosperující turistická atrakce, ovšem pro specifický typ turistů. Sjížděli se sem znalci a milovníci starých pořádků, kteří dokázali docenit začernalé dřevěné táflování kolem stěn, důkladné dlouhé stoly, odolné i proti rvačkám, a barový pult s mosazným zábradlíčkem, poskytujícím oporu těm, kdo přebrali a obávali se o svoji polohu na vysokých židličkách na jedné nožce. Nad pultem se táhla police na skleničky, které byly zaklesnuty dnem vzhůru barmanovi na dosah. V jistém smyslu to byl exkluzivní klub, nebo snad skanzen životního stylu, který vzal za své vírem událostí vyvolaných Miléniem. Večer, kdy krize mezi Elynor a Alfem dozrála až k rozchodu, zamířili oba sem, jako by se chtěli rozejít v bezpečí matčina náručí.
"Už nemůžu dál," řekla tehdy Alfovi. "Musíme se rozejít."
"Jsem strašně unavený," připustil. "Mám tě rád. Jenže s tebou už nedokážu být. V tom je ta potíž."
"Vadíme si," podotkla Elynor.
"Ano," řekl Alf.
Seděli u dlouhého stolu. Alf pil minerální vodu, Elynor calvados. Kolem seděli chlapi, jak lidé, tak umrani, a hádali se o to, jestli je možné, aby ještě někdy nastala občanská válka. Elynor si všimla, že přinejmenším dva z nich vnímají jejich rozhovor. Zaslechli tu a tam slůvko a pochopili, co se mezi nimi děje. Přestože to byli křupani a ožralové, měli tolik taktu, aby se do hovoru nepletli.
"Zklamal jsem tě?" ptal se Alf.
"Jsi jiný než jsi býval. A to mi vadí."
"Co nejvíc?"
"Nevím," usrkla calvados. "Přestal jsi cvičit karate. Jsi uzavřený do sebe. Zprvu mě to přitahovalo. Teď... už vím, že to nesnáším."
"Tobě záleží na mém karate?"
"Nejde jenom o tvoje karate-dó. Vadí mi tvůj vztah k životu. Bojím se, že ho teď přijímáš trpně."
"Trpně, to není to pravé slovo. Přestal jsem věřit aktivitě. Život je to, co je teď a na co dosáhnu. Ty jsi život. I tahle hospoda je život. Zato venku... to už si nejsem jistý. Za oknem je tma. Proč? Protože zašlo slunce? Nebo že někdo změnil kulisu?"
"Tebe pronásleduje vidina neskutečnosti světa?"
"Vždycky to ve mně bylo. Právě ten pocit vyvolával touhu po agresi. Tísnil mě. Komprimoval energii. Ta se vybila v jediném rozhodujícím okamžiku."
"Tak to bylo správné! Byl jsi něco jako... ostří břitvy. To se mi na tobě líbilo."
"Ne. Byla to chyba. Zabíjel jsem."
Položil ruce na pobryndanou desku stolu. Chlapi trochu zmírnili debatu, přesahující někdy až do hádky. Pochopili, že tyhle ruce dovedou zabít. A přece nikoho z přítomných kromě Elynor nemohlo napadnout, že dokonce dokázaly prorazit hrudník dropauta a sevřít mu tepající srdce tak silně, že umřel.
"Zabíjel jsi ty, kteří zabíjeli jiné," řekla Elynor tiše. Dívala se mu do očí. Neuhýbal.
Aspoň to!
"Pořád dokola! Zabíjeli jiné, to ano. Proč? Byli nemocní. Byly to oběti. Někdo je předurčil k zabití a já byl ten, kdo to vykonával. Ty jsi nikoho nezabíjela. Naopak, ty jsi..."
"Vyčítáš mi, že jsem pracovala pro siCaldu? Že jsem pomáhala vyrábět string!"
"Nevyčítám ti to, Elynor. Vím, že to muselo být. Někdo v pozadí to tak chtěl."
"Nezajímá tě, kdo to byl?"
"Nikdy se to nedozvíme. Vivianová se proměnila v přelud. I kdybychom našli stopu a dostali se až k původci toho

všeho, čemu to pomůže? Vrátíš život všem těm mrtvým?"
"Většina zahynula bez tvého přičinění. Vžij se do myšlení těch, kteří stvořili dropauty. Byla to zkouška zbraně, to přece víš. Hrozila invaze z Karhoru. A ti v pozadí pracovali na zbrani, která dokázala invazi odvrátit."
Usmál se.
"Taková debata k ničemu nevede. Co bylo správné? Stavět zbraň, nebo bojovat s dropauty? Jedno vylučuje druhé. Nebo se to doplňuje? Neopustil jsem karate-dó, Elynor. Jenom... Jenom jsem ho přestěhoval dovnitř. Nepřestal jsem bojovat. Jsem si teď jistý, že tu proti mně stojí nepřítel. Jsem to já sám. Nepřítel je ve mně samotném. Meditace je také karate-dó."
"Možná," řekla. Bylo na ní vidět, že se smířila s tím, že toto je poslední rozhovor s Alfem, přinejmenším na dlouhou dobu. "Jenže takové karate je mi cizí."
"Půjdu dál po karate-dó, po cestě karate. Budu meditovat, dokud nedosáhnu vnitřního osvícení, dokud nedojdu k satori," řekl klidně.
"K tomu mě nepotřebuješ."
"Ne," odpověděl, třebaže si nebyl jist, zda její věta znamená konstatování faktu nebo otázku.
"Já taky půjdu po své cestě. Vrátím se do Londýna za Clutem. Jistě bude mít pro mě nový úkol." Usmála se. "Není na tom nic znepokojivého. Vrátím se prostě k firmě."
Mlčeli. Muži u stolu dospěli k názoru, že válka nebude, ledaže by nějaký parchant politik ji přivedl na svět a mezi politiky je tolik parchantů, že nejspíš válka bude. Jako vždycky byla. Z téhož důvodu.
"Zůstaneš tady?" zeptala se ho po chvíli.
Lehce zavrtěl hlavou.
"Proč ne?" chtěla vědět. "Na meditaci tu máš ideální klid."
"Vrátím se do Sardenu."
Rozesmálo ji to.
"Myslela jsem, že chceš rozjímat! Podle toho, co jsem o Sardenu slyšela, nevládne tam zrovna klášterní atmosféra."
"Tu budu mít v sobě," usmál se. "V Sardenu je to drsné a lidi i umrani si tam jdou po krku. Aspoň budu mít jistotu, že mají příliš mnoho starostí na to, aby se mi pletli do mých věcí."
Také se usmála.
"To je hezký nápad, být zenbuddhistickým mnichem v Sardenu. Šílený! Proto se mi líbí. Víš, co ti řeknu, Alfe? S mou láskou je to jako s tvým karate. Ty pokračuješ po karate-do, i když sedíš v pozici zazen a medituješ. A já... budu mít svoji lásku k tobě, i když tě neuvidím."
Vstala a udělala mu hranou nehtu palce pravé ruky křížek na čelo. Kývla, přešla k pultu, vrazila kartu do slotu a vyšla z hospody do skutečné noci.
6.
Slunce rychle zapadalo a les zalehla tma.
Pětice si nasadila noktivizory. Světová antiteroristická samozřejmě disponovala přístroji nejnovějšího typu. Princip zůstal už půl století stejný. Objektivy noktivizoru přijímaly infračervené paprsky, získaný signál zpracovávaly a zobrazovaly na displeji. Nová generace noktivizoru byla doplněna o výkonnou jednotku umělé inteligence. Přístroj věděl, na co se jeho objektivy dívají a simuloval přirozené barvy. Nebo se o to aspoň snažil.
Jehličí borovic bylo tak zelené, jak ve skutečnosti nikdy není, bylo brčálové, vypadalo jako plastik. Kůra kmenů byla načervenalá, ovšem zase jinak než má být. Elynor se zdálo, že někdo tímhle lesem prošel se stříkací pistolí a přebarvil každý chomáček mechu, každý kámen, každou ulomenou větev. Mezi kmeny proběhlo stádečko srnčí. Těla zvířat samozřejmě vyzařovala mnohem víc infračervených paprsků než kmeny stromů a AI jednotka noktivizoru dělala, co mohla, aby rozdíl vyrovnala. Přesto se srnky a jejich kolousci podobali pohádkovým zvířatům, jež obklopuje svatozář. Všechno se jí tu zdálo neskutečné, snové. Napadlo ji, že by dokázala projít kmenem borovice, jako kdyby to byla holovizní projekce.
Také Clute a výsadkáři ze sebe vydávali podobnou záři. Poněkud se za nimi opozdila. Clute na ni mával.
"Nezůstávejte pozadu, Elynor," káral ji. Věděla, že jeho slova jsou spíš určena těm třem. Byli to profesionálové a těžce nesli, že se akce účastní civilista a navíc žena. Přidala do kroku a zaujala svoje místo v rojnici.
Po levé ruce měla Clutea a jednoho výsadkáře. Dva další, seržant a ještě jeden, postupovali vpravo. Mezi stromy už zahlédli těleso pokusného letounu.
Byl to černočerný obrys na pestrobarevném pozadí. Díra vyříznutá do tapety. Přelud z jiného světa.
Aniž k tomu Clute dal pokyn, rojnice zvolnila. Výsadkáři drželi v ruce psychoparalytické zbraně. Všimla si však, že každý z nich si posunul samopal tak, aby ho měl pěkně po ruce.
Les dýchal zimou. Srnky odhopkaly do bezpečí. Mezi kmeny proletěl výr, nehlučný zářivý přízrak, posel pohádkové čarodějnice, která má jistě někde nedaleko svoje sídlo a čeká tam na Jeníčka a Mařenku. Možná, že už brzy spatří světýlko její jedové chýše.
Zastavili se a naslouchali.
Les byl tichý, v korunách šuměl slabý vítr. Někde vrzaly dva o sebe opřené kmeny. V takovém tichu by hluk přilétajících umranských helikoptér slyšeli už zdaleka. Včas by stačili zmizet i s geronimem. Doufejme.
Přiblížili se místu nouzového přistání letounu.
Několik přeražených borovic, několik vyvrácených. Čerstvá zem ostře voněla. Ve vzduchu bylo cítit podhoubí. V létě tu musí růst spousta hříbků, pomyslela si Elynor.
Na okraji polomu se zastavili.
Letoun jí připadal příšerně černý. Jeden výsadkář se sehnul pro kámen a hodil ho před sebe.

"Blázníte, člověče?" sykl Clute.
Kámen kovově zazvonil o bok stroje.
Bylo to překvapující. Spíš se dalo čekat, že se kámen ztratí v nekonečnu.
"Uvnitř jsou jen automaty, pane Clute. Ty nekoušou. Jsou mrtvé."
"Po rakvích se nehází kamenama," poznamenal výsadkář po Cluteově levici.
"Jdeme," řekl Clute.
Opatrně přelézali povalené kmeny. Černý obrys jim narůstal před očima. Mimoděk čekali, že ucítí nějaký cizí pach, jako by to bylo ústí jeskyně. Ve vzduchu však utkvěla jen ostrá vůně pryskyřice, prýštící z pahýlů přeražených borovic.
Elynor přistoupila až k letounu. Bázlivě napřáhla ruku a dotkla se jeho stěny. Zvláštní pocit. Povrch byl drsný, ani teplý, ani studený. Jen drsnost, nic víc. Čert ví, co je to za materiál. Nějaká zbrusu nová UT technologie.
"Začněte zaměřovat," řekl Clute.
Výsadkáři otevřeli svoje brašny. Výsledky měření odvysílají na zakódovaných frekvencích na základnu. Lesem zněly polohlasné komentáře.
"Radiace... nula. Hmotnost... dvaačtyřicet tisíc kilogramů. Trup... zhruba deset natři, pane..."
"Co uvnitř?" ptal se Clute.
Vystoupili na křídlo a přiblížili se až k trupu. Museli se řídit hmatem, noktivizory jim nebyly nic platné.
Jeden z výsadkářů připevnil sonarové čidlo na bok stroje. V dlani mu zazářil displej. Ozvěny zvukových signálů vytvářely složitý kód. Přístroj ho dokázal dešifrovat. Clute a Elynor nahlíželi výsadkáři přes rameno. Elynor si uvědomila, že pach mužova potu ji vzrušuje. Nebo tu byla jiná příčina? Riziko, dotyk neznáma... Prudce zatoužila po Liktovi.
Nějaké zvíře procitlo ze spánku a nespokojeně zavřísklo. Nebylo zvyklé na noční procházky v téhle části lesa.
Překlopili noktivizory na temeno hlavy. Na obrazovce spatřili vnitřní prostor letounu. Nic zvláštního, symetrické uspořádání agregátů a přístrojů. Ledaže by...
"To je divné," poznamenal Clute polohlasně. "Čekal bych, že bude plný měřicích přístrojů. Proč dělají zkoušky s takhle prázdným letadlem?"
"Třeba není tak prázdné, jak se nám zdá," řekla Elynor.
Výsadkář zaťukal nehtem na pružný povrch displeje.
"Tohle vypadá jako uzavírací zařízení. Vidíte? Je vyvedené ven. Ta věc se dá odsud otevřít."
Rozsvítil baterku. Seržant ho okřikl.
"Zhasni, pitomče! Stejně ti to není nic platné..."
I v tom krátkém okamžiku, kdy kužel světla dopadl na bok letadla, viděli, že světlo jako by se ztrácelo v nekonečně rozlehlém temném prostoru. Absolutně černý povrch stačil všechno světlo pohltit.
Elynor zalapala po boku letadla v místech, která podle jejího odhadu odpovídala obrazu na displeji. Zatlačila a držadlo uzávěru se vysunulo z drsného povrchu letounu.
Je zvláštně tvarované, napadlo ji. Jako by nebylo určeno pro lidskou ruku... nebo umranskou.
Tušení, které přicházelo z hlubin podvědomí, začalo nabývat děsivě reálných obrysů.
Zatáhla za uzávěr. Povolil.
I bez noktivizorů spatřili v temnotě před sebou zářivý oblouk.
"Otevírá se poklop!" zvolal někdo.
Elynor bezděčně ustupovala. Pahýl ulomené větve ji bolestivě zasáhl do zad. Lekla se. Myslela, že ji někdo zezadu napadl. Možná, že je to sám les, který se začal bránit vpádu vetřelců.
Vetřelců?
Znovu sklopila noktivizor na oči.
Letoun ležel na břiše a na pestrobarevném pozadí jasně viděla, jak se vrchní část odklápí. Výsadkář, který měl na starosti zaměření letadla, hlásil, že poklop je třímetrový.
Všichni tři parašutisté zaklekli s psychinami v rukou. A nebyl mezi nimi jediný, který by se nebyl ujistil, že má odjištěný samopal na boku.
Poklop se zvedl a a zajel do zadní části trupu.
Do vůně pryskyřice a steřelého borového jehličí se vmísil ostrý odpudivý pach rozkladu.
Elynor zadržela dech. Pochopila, co je uvnitř.
Mrtvoly. Rozervané údy a trupy. Hniloba.
Vykročila.
"Nechoďte tam, Elynor..." snažil seji zadržet Clute. "To je... mrtvá posádka. Došlo k havárii!"
Ohlédla se po něm.
"Zůstaňte tam, kde jste. Já... já jsem zvyklá. Tohle není havárie, Clute..."
Z otevřené kabiny zářilo světlo nouzového osvětlení.
"Posádka je mrtvá!" naléhal.
"Uvažujte, Clute! Tohle není havárie umranského letounu. Letoun se nezřítil. Prostě přistál v automatickém režimu. Všechny jeho systémy normálně fungovaly."
"Proč jsou tedy všichni mrtví?"
Mladé ženě tanula na mysli odpověď na Cluteovu otázku. Jenom se neodvažovala ji vyslovit.
Byla si už jistá, že se blíží k mezihvězdnému letounu, bezpochyby poháněnému motory využívajícími fyzikální principy, které jsou doposud neznámé jak lidem, tak umranům. Letounu, který přiletěl ze systému Karhor! Letounu z invazní flotily, o níž hovořila paní Vivianová, či přesněji řečeno její duplikant. Transmutační záření vyslané baterií OVUT

zasáhlo posádku a proměnilo ji v dropauty. Zabili se navzájem a kosmický letoun přistál v automatickém režimu na povrchu planety!
Znovu vystoupila na křídlo. Opatrně nahlédla přes okraj kabiny.
Čekala, že spatří něco děsného a v tomto ohledu neměla být zklamána.
Spodek kabiny připomínal řeznickou vanu, plnou shnilého masa. Horký puch se jí valil do tváře. Ve světle nouzových lampiček spatřila pilotní křesla a přístrojovou sekci, přímo pod sebou další dvojici sedadel. V místech, kde poklop zajížděl do zadní části, byla přepážka s nízkými dveřmi.
Vše bylo pokryto vazkou hnědou hmotou, bezpochyby krví. Rozsápané vnitřnosti, cáry kůže a oblečení, odervané údy.
Elynor se zastyděla nad tím, jaký pocit hnusu se jí zmocnil. Jsi přece zvyklá, poručila si. Ovládej se! Několikrát křečovitě vdechla s hlavou odvrácenou od nitra letounu. Snažila se vdechovat jenom ústy, aby puch necítila. Poslepu nahmatala náprsní kapsu. Otevřela uzávěr a vytáhla fotoaparát. Závěrka přístroje tiše ševelila. Po křídle k ní pomalu přicházel Clute.
"Můj ty bože..." zašeptal, když nahlédl dovnitř.
Vzpomněla si na Alfa. Před ní ležel Alfův zhmotnělý hrůzný sen. Občas ji vyděsil, když se uprostřed noci probouzel s výkřikem děsu a pak seděl na posteli a díval se vytřeštěnýma očima na obdélník okna, za kterým zářily hvězdy. Vyprávěl jí o svých vidinách. Snažila se mu připomenout, že Milénium 2, tento preventivní úder proti Karhoru, není jeho dílem. On neaktivoval sardenské OVUT, nenamířil je do směru cizí hvězdné soustavy, neuvolnil energetický výboj, do kterého bylo zašifrované poselství zmaru. Nedokázal jsem tomu zabránit, odpovídal.
Viděl ve snu právě toto. Není divu, že se rozhodl zcela změnit svůj život. Jestli se s ním ještě někdy setkám, uvědomila si Elynor, nedokážu ho už přesvědčovat, že dělá chybu.
Křídlo letounu zadunělo pod kročeji přicházejícího seržanta.
"Pěkný svinstvo," poznamenal. Pak si všiml, že Elynor fotografuje. "Říkávalo se, ať vám nepraskne čočka. Ani bych se tomu nedivil, kdyby se to stalo."
"Musíme dovnitř," řekla Elynor.
"Zbláznila jste se," řekl seržant.
"Já půjdu," řekla. "Vás nikdo nenutí."
"Ani by nedonutil," opravil ji.
Přehodila nohu přes okraj poklopu.
"Není to nezbytné, Elynor," řekl Clute. "Stačí nám fotografická dokumentace."
"Copak nechápete, o co jde? Tohle nejsou umrani, Clute! Tohle jsou Karhorani! Každá informace má cenu."
Umínila si, že hnijící maso nebude prostě vnímat. Zaměří se na přístrojovou sekci. Srdce jí bušilo. Napadlo ji, že by se jí mohlo podařit stroj oživit... Co dělají umrani se zabavenými karhorskými stroji? Jistě je taky zkoumají. Vyklidí, desinfikují... a zkoušejí je. Mají před lidmi obrovský náskok. A jestliže se jim podaří stroje ovládnout...
Kdyby měla znovu vypuknout válka mezi umrany a lidmi, lidi by neměli proti těmhle strojům šanci.
Musím dovnitř, rozhodla se.
Chystala se skočit, když vtom se hromada masa nakupená u pravé pilotní sedačky pohnula. Elynor vykřikla a stáhla nohu zpátky.
"Co se děje, sakra?" ptal se seržant.
Ukázala rukou.
"Něco se tam hýbe..."
"Nesmysl... Nic nevidím," bručel seržant.
"Asi jsem se zmýlila," řekla Elynor.
"Máte nervy nadranc. Nelezte tam," říkal Clute přátelsky.
"Taky myslím. Tohle by chtělo... nejlíp to vzít plamenometem. Sakra, v tom svinstvu bych se nechtěl hrabat."
Někdo to musí udělat, myslila si Elynor.
Je tam dole něco... někdo živý? Karhorský dropaut, sice poraněný, ovšem pořád ještě strašně nebezpečný? Který si ušetřil zbytky sil pro poslední útok, a ona bude jeho konečnou obětí?
Musím dolů, opakovala si v duchu. I když tam je dropaut, i když mě zabije... Clute se postará, aby byrokrati zóny přestali spát a začali se starat o základní zájmy lidské populace.
Za zády se jim ozvalo dunění.
Bezděky se ohlédli nad koruny stromů. Čekali poziční světla přilétajících helikoptér. Umrani je vyčenichali a poslali svoji zajišťovací letku...
"To nejsou vrtulníky," řekl Clute pochybovačně.
"Cítíte? To letadlo se chvěje..." poznamenal seržant.
"Třese se země pod nohama," volal ze tmy jeden z jeho podřízených.
Elynor se ještě naposledy podívala do otevřeného kokpitu mezihvězdného stroje.
Začala tušit, co se děje...
"Ustoupíme," řekl Clute.
Všichni tři seskočili z křídla karhorského Taffinu.
"Je to přímo pod náma," řekl jeden z vojáků, kteří tu čekali. Elynor si všimla, že v ruce už mají samopaly a psychiny vrátili do závěsů na hrudi.
"Stáhneme se o padesát metrů," rozhodl Clute.
Přelezli pokácené borovice. Měkká půda jim čvachtala pod nohama a vítala je tu hořká vůně dosud neprobuzeného lesa. Elynor si připadala jako v ráji, proti tomu, co bylo tam...

Ohlédla se.
Byl to přelud, nebo skutečnost? Zdálo se jí, že v otevřeném poklopu zahlédla postavu.
Dunění sílilo a otřesy byly tak silné, že se kolem nich začaly kácet stromy. Seržant zaklel.
"Pryč! Povídám, pryč!"
Elynor zůstala stát a pomalu klesla na kolena.
Ucítila na rameni Cluteovu ruku.
"Pojďte, Elynor. Nemá to smysl."
"Chci vidět..." šeptala.
Deset metrů před nimi pukla země. V temnu polomu se zabělalo cosi špičatého, jako kdyby obrovitý člen Ku Klux Klanu vystrkoval hlavu.
"To je OVUT..." řekl ohromený Clute.
"Ano... Tušila jsem to..."
"Parchanti... Myslel jsem, že jsme je převezli! Že nemají tušeni o škodné v revíru. Proto tady nejsou jejich vrtulníky..."
Pukající půda hřměla a do hukotu přesouvané zeminy třaskaly kmeny kácejících se stromů. Elynor naposledy viděla vyrůstat OVUT ze země onoho děsného dne, kdy se celý Sarden proměnil ve zbraň posledního soudu, ve zbraň Milénia 2. Nenapadlo ji tenkrát, že to ještě někdy uvidí znovu!
Vzestup OVUT trval necelých deset minut. Bílá homole o úpatí nějakých osmi metrů dosáhla výšky dvaceti, možná pětadvaceti metrů. Hladký pravidelný kužel, neposkvrněně bílý. Vypadal, jako by spadl s nebe a přece právě vyhřezl ze zemských hlubin. Zdálo se, že země ho ze sebe šítivě vypudila a sama se postarala, aby na jeho bocích neutkvěla ani ta sebemenší částečka prsti.
OVUT se chvíli tiše bělal ve tmě. Čerstvá hlína ostře voněla. Nocí se nesly skřeky ptáků vyrušených ze spánku. Elynor fascinovaně na OVUT hleděla a kdyby ji Clute nezadržel, šla by k němu blíž, přitahována magií jeho úběhu.
Uplynulo několik minut. Potom se z OVUT ozvalo syknutí, jako když se otevřou vrata hangáru, kužel pukl po podélné ose a rozevřel se. Komicky připomněl necudu, který si otvírá pršiplášť, aby vyděsil školačky svou nahotou. Z jeho nitra se vysunuly článkovité manipulátory. Napřahovaly se proti temné siluetě letadla jako hadi na Medúsině hlavě, mohly jich být desítky! Elynor a Clute viděli ve svých noktivizorech, jak manipulační chapadla uzavírají poklop letounu a sklápějí i křídla vzhůru, jak je to obvyklé u letounů na letadlových lodích. Potom letoun postavily přídí vzhůru a vtáhly ho jako obrovitou temnou mumii dovnitř kuželu. Jakmile OVUT do sebe pojal karhorské mezihvězdné letadlo, rozevřené chlopně jeho pláště se opět zavřely a teď už s mnohem menším hlukem transportní kužel zajel znovu do hlubin země. Hukot a rachot znovu nastal, teprve když jeho špice mizela pod povrchem - to se do vzniklé jámy hrnula zemina, kameny a zpřelámané kmeny borovic.
Když hluk ustal, ozval se z lesa seržant.
"Jste v pořádku?"
"Jo!" odpověděl mu Clute stroze. Snažil se soustředit na myšlení, byl však příliš rozčilený. Pokud měla Elynor pravdu a pokud je letoun skutečně karhorského původu, dosáhli fantastického úspěchu. Všechno, o čem Elynor, Alf Likt i Kurt Salzmann po návratu ze Sardenu referovali, všechno se teď, zdá se, potvrdilo! Sardenské OVUT byly opravdu tajnou zbraní umranů namířenou proti karhorské invazní flotile. Záření skutečně proměnilo agresory v dropauty, takže se navzájem pobili. Některé lodě z invazní flotily se dostaly v automatickém režimu na Zemi. Umrani je stahují do podzemí. To všechno jsou zjištění nesmírné zpravodajské ceny.
A přece si Clute připadal hloupě. Byl by rád, aby úspěch byl ještě větší. Kdyby se podařilo celý karhorský letoun zajistit... To by bylo něco! Výpovědi očitých svědků i záznam fotoaparátu, to se všechno dá zpochybnit. Takovými argumenty se byrokratický kolos správy zóny neuvede do pohybu. Umrani si zachovali náskok. Nejenže se včas dozvěděli o přistání karhorského letounu, dokázali ho doslova vyfouknout lidem před nosem! Věděli o akci Světové antiteroristické? Sledovali noční let geronima? Clute si představoval umranské tváře rozšklebené smíchem.
Seržant houkl několik povelů a ze tmy se vynořili jeho muži. Vytáhl z náprsní kapsy buzolu a zkoumal červenou čárku azimutu, která udávala směr, kudy se mají vrátit k čekající vzducholodi.
"Tady nás už žádné štěstí nečeká," řekl Clute. Dokázal mluvit skoro klidně. "Jdeme!"
"Konečně rozumná řeč," zabručel jeden z výsadkářů.
Čekala je nepříjemná cesta lesem. Díky noktivizorům se mohli mezi stromy dobře orientovat, ovšem museli kráčet pomalu a opatrně volit každý krok. Nepřirozené barvy obrazovky přístroje jim šálily zrak. Seržant kráčel první, Clute a Elynor šli za ním a oba výsadkáři uzavírali řadu. Bylo zřejmé, že seržant je pro takové noční putování nepřehledným terénem dobře vycvičený. Často měnil směr a obcházel překážky, kterých si Elynor všimla, až když na ně gestem upozornil. Asi po deseti minutách strnul a varovně zvedl paži. Po chvíli se z temnot vynořil statný jelen a velebným krokem jim zkřížil cestu. Vítr vál směrem od něho, takže jeho ostré pižmo zasáhlo i jejich čich otupělý civilizací.
Po půlhodině dorazili na mýtinu, na které čekala vzducholoď geronimo. Pilot sestoupil skoro až na zem a fixoval stroj trojicí vystřelovacích kotvic. On i navigátor vylezli, procházeli se a klábosili. Už na kraji lesa Elynor zaslechla jejich výměnu názorů na otázku, zda pozdní mrazíky letos zničí úrodu meruněk, jako tomu bylo loni.
Lehce zavrtěla hlavou a usmála se do tmy.
Clute se s pilotem pozdravil.
"Dobrý?" ptal se pilot.
"Dobrý," odpověděl Clute neurčitě.
"Slyšeli jsme kravál. Dělo se něco?"
"Ne," řekl Clute. "Nic, co by stálo za zmínku."
Seržant a jeho muži už nastupovali do gondoly. Otevřenými dveřmi zněly jejich kletby. Odstrojovali se a hledali ten

nejpohodlnější posaz. Jakmile stroj vzlétne, všichni tři usnou, tím si Elynor byla jistá. Chovali se jako profesionálové.
Seržant se podíval na Clutea.
"Co to mělo znamenat, pane Clute?"
"Havarovaný umranský letoun, seržante. Nic jiného."
"Divný letadlo. A divný mrtvoly. Jak to, že tak smrděly? Letadlo spadlo před pár hodinama, a to kdo ví jestli. Pilotovali ho mulisáci, nebo co?"
"Šlo možná o neobvyklý typ experimentu," vymýšlel si Clute. "Ve dvacátém století se někdy používalo mrtvol při bariérových zkouškách automobilů."
"Fuj tajksl," poznamenal seržant. Vysvětlení ho zřejmě uspokojilo, nebo se aspoň tak tvářil. Bylo to aspoň nějaké vysvětlení. Konec konců, hlášení pánům nahoře bude psát pan Clute.
"Co tomu říkáte, Elynor?" zeptal se jí Clute, když geronimo vzlétl.
Třela si bolavá lýtka. Cesta lesem byla namáhavá. Opřela se zády o přepážku. Polstrování ji příjemně konejšilo unavená záda.
"Jsou to parchanti."
"Hrajeme na té horší straně."
"Jo. Blbej pocit," odtušila. V obdélníku dveří se objevil pilot.
"Dobrý?"
"Jo. Moc dobrý."
Elynor si připomněla knížku, kterou četla jako docela mladá holka. Tři mušketýři od Alexandra Dumase. Byl tam obrázek a pod ním nápis: Zpiti vítězstvím, ubírali se mušketýři do hotelu pana de Tréville. Tak tohle není náš případ.
"Máme vizuální záznam," řekl Clute. V jeho noktivizoru bylo záznamové zařízení. "Budeme ho analyzovat."
"Fajn," řekla Elynor. "Šupiny budou taky analyzovat... celý to letadlo! Krucinál, viděl jste to, Clute? Oni se ani nenamáhali sami vylézt! Poslali si automat! Pár hmatů a sklopili křídla. Naložili to jako popeláři odvážejí plastikové pytle. Oni nepotřebují nic analyzovat, Clute. Umrani už vědí o karhorských lodích všechno. Kolik jich už natahali k sobě dolů? Co všechno se o nich už dozvěděli? Třeba je dovedou i řídit."
"O letových zkouškách bychom věděli."
"Dobře víte, že ne," řekla otráveně. Zvenku zněly kovové zvuky uvolňovaných kotvic. Gondola se rozhoupala. Okamžiky startu byly vždycky nepříjemné. Jakmile stroj bude ve vzduchu, ustálí se, zato teď se houpá jako horská dráha. Elynor nikdy neměla ráda lunaparky. "Tyhle lodi se nedají detekovat ani radarem, ani infračidly z oběžné dráhy. Dozvíme se o nich, jenom když nějaký strejda ohlásí na policii, že viděl letět divnou černou věc."
"Tohle vím taky," řekl Clute rozmrzele. "Nemá smysl o tom žvanit. Musíme čekat, až jednou..."
"Jaképak jednou? Co... jednou?"
"Třeba přijdeme včas. Třeba se nám podaří letoun naložit. Už dnes jsme získali záběry vnitřku lodi. Příště se líp připravíme. Žádný geronimo, vezmeme si pořádnou transportní vzducholoď..."
"Vždycky nás předeženou, Clute. My neumíme karhorské lodě detekovat. Oni ano. Šli najisto. Poslali pro ni OVUT, vyvrtali štolu deset kilometrů dlouhou!"
"Házíte flintu do žita."
"Říkám pravdu. A navíc, určitě mají v našem štábu svého člověka, opakuju, člověka. Někdo jim prodává informace. Nikdy nebudeme rychlejší než jejich OVUT."
"Víte, Elynor, já nemám rád řeči, které k ničemu nevedou. Dejme tomu, že říkáte pravdu, sakra. Co z toho? Nic. Umrani prostě jsou technicky dál. S tím se musíme smířit. O karhorských lodích vědí všechno. Zatím neudělali nic, co by svědčilo o tom, že by jich chtěli zneužít proti nám."
"Zatím."
"No a co? Dobře, zatím. Když se budeme rozčilovat, nebude nám to nic platné."
"Když se nedostaneme ke karhorskému letadlu nahoře, na povrchu země, musíme za ním dolů," řekla Elynor.
"Výborný nápad," odtušil Clute ironicky. "Skvělý. Nastupte do elevátoru a vydejte se do umranského podzemí. Co vám brání? Terminály jsou v každém větším městě."
Terminál nahoře, terminál dole. A taky tajná policie tam dole. Každý lidský návštěvník je pod dohledem. Chceš vidět podzemí? Chceš se bavit, prolézat obchodní centra, navštěvovat památky? Prosím. Jenže stačí trochu uhnout z trasy a narazíš na odpor, stejně zdvořilý jako nepřekonatelný.
"Nějaká cesta dolů se musí najít."
"Víte dobře, že jsme ji hledali a vždycky marně. Umrani mají všechny šachty pod kontrolou."
"Opravdu všechny?"
"Kam míříte, Elynor?"
"Byl byste hloupý, kdybyste to netušil. Kam jinam než do Sardenu. Ten musí být šachtami OVUT prošpikovaný."
"Zbláznila jste se. Buďte ráda, že jste si sardenské dobrodružství odbyla. Do Sardenu vás znovu nepustím, rozumíte? Tohle pusťte z hlavy!"
"Dobře," řekla klidně.
V tu chvíli seržant procitl z dřímoty a v mdlém světle palubního osvětlení geronima spatřil před sebou ty dva civily. Ženská se usmívala a chlap se mračil. Divná dvojka, pomyslel si a znovu zavřel oči.

Kapitola šestá

1.

Golanz doufal, že Van Grof ve shonu pracovního zatížení na Salzmanna zapomene. Dodávka falešných monorailových vozů vázla, Naske potřeboval podporu těžko dostupného moldingového softwaru a Golanz stejně jako Píbí měli plno práce, aby se dostali do zamčených datových bank v Singapuru a Mexiku. Navíc van Grof svěřil Golanzovi jednání s chlapíky od nějaké japonské firmy, kteří náramně stáli o to. aby se v Sardenu uchytili se zakázanou tvářecí stavební technologií. Šlo o delikátní korupční záležitost, ve které Golanz musel sladit zájmy několika skupin na magistrátě a stavební mafie, aby dokázal dosáhnout vyváženého stavu, co se míry promaštěnosti kapes týká. Současně se začal ohlížet po novém sardenském sídle pro van Grofovu firmu, protože Agialova ulice přišla na řadu v rekonstrukčním plánu a v příštích týdnech se tu dala čekat invaze demoličních a vzápětí i stavebních čet. Pár dní, o kterých van Grof hovořil, když Salzmann rozbil videotelefon ve Fast Baru a úderem pěsti zakončil rozhovor s Píbím, se tudíž protáhlo na celou desítku. Naděje se však nenaplnily, van Grof na Salzmanna nezapomněl a jedenáctého dne zrána nařídil Golanzovi, aby teď, když se obchod s Naskem chýlil ke zdárnému konci, do Fast Baru znovu zajel a pokusil se Salzmanna vyhledat. Nezbylo než poslechnout a Golanz, když parkoval aggressora před Fast Barem, spílal sám sobě, že se před van Grofem o Salzmannovi vůbec zmiňoval. Přiloudal se ke dveřím baru, až ho zachytilo čidlo a skleněné dveře se zasunuly stranou s takřka milostným vzdechem.

2.

Golanz sestoupil po několika mramorových stupních do podlouhlé místnosti baru. Po levé straně se táhly boxy, podél stěny vpravo byly malé stolky s nízkými sedačkami. V jednom boxu si tiskli ruce dva homosexuální umrani. A přece se tu něco za těch deset dní změnilo.

S nechutí se rozhlížel.

Za barem se šťoural v zubech chlápek v zelené kamizole a s výrazem salátové hlávky v obličeji se díval na kombo. Dva muži se tam svíjeli smíchy při pohledu na třetího, kterého právě pohlcovala obrovská anakonda. Ve šťourání v zubech byl barman zřejmě expert, po létech dřiny se mu podařilo mezi zuby vydolovat mezery skoro tak široké, že by do nich strčil tužku. Když tu byl Golanz minule, službu držel jiný barman.

Změna číslo jedna, pomyslil si Golanz.

Salzmanna nikde neviděl. Napadlo ho dokonce, jestli neleží někde pod stolem. Jak Salzmanna posledně odhadoval, vypadalo to, že tam někde by časem mohl skončit. Třeba tam má trvalý příbytek. A vynoří se odtud, aby se na Golanze vrhnul.

Golanz si sáhl na kravatu. Od uzlu k pažbě psychoparalytické pistole ho dělil časový úsek, který dokázal usilovným tréninkem redukovat na zlomek vteřiny, stručně označovaný jako mžik.

"Hledáte někoho?" zeptal se barman.

"Jo, pana Salzmanna," řekl mu Golanz.

Barman se podíval na jeho oblek, a když zahlédl rolex hodinky na Golanzově zápěstí, šel dokonce tak daleko, že hodil párátko do koše na odpadky.

"Pana Salzmanna? Žádného pana Salzmanna neznám."

"Mluvil jsem tu s ním před pár dny."

"Hosti se mi nepředstavujou jménem. Vás taky neznám, pane."

"Podle všeho tu byl pečený vařený. Vás kolega mi říkal, že pan Salzmann se tu stará o ochranu."

"Vy tedy myslíte toho umranskýho smrada."

"Nebudeme se tahat o slovíčka."

Barman si Golanze zamyšleně prohlížel. Nevěděl, co si myslet o pánovi v drahém obleku s rolexkami na ruce, který se ptá po umranském somrákovi. Na fízla nevypadal. Na poslíčka Víly Dobřenky taky ne.

"Vyhodili ho," řekl barman, když usoudil, že pravdou výjimečně nic nezkazí.

"Už tu nehlídá? Kde ho najdu?"

"Víte, že my dva máme něco společného?"

Že by něco? To snad ne, vyděsil se Golanz. Pokrčil rameny.

"Vyprávějte. Přehánějte," vybídl barmana.

"Ani já, ani vy nevypadáme jako někdo, kdo se stará o Salzmanna. Ovšem v jednom se lišíme."

"Já se starám o Salzmanna," napověděl Golanz.

"Přesně tak," řekl barman a předvedl Golanzovi mezery mezi zuby. Pak zvážněl. "Ten umranskej vyhazovač se tu ožral jako hovado a zničil telefonní automat. Kolega ho chtěl umírnit. Skončilo to blbě. Zlomená čelist, jo, tak to skončilo. No a pak se do toho zapletli hosti. Vy jste od pojišťovny, viďte?" zeptal se.

"Ne. Pan Salzmann je můj starý známý."

"To vám teda gratuluju," řekl barman ponuře. Měl na sebe vztek, že pána s rolexkami špatně odhadl. Tohle nemohl být slušný člověk! "Tady," ukázal za sebe, "je tapeta. Dřív tam viselo zrcadlo. Židlí tu máme polovinu a ukážu vám ty, na které si raději nesedejte, máme je tu naaranžovaný, aby to tu nebylo tak prázdný. Přijďte pozejtří, už jsme objednali nový nábytek. Telefon máme novej. Stál majlant. Kdo ho zaplatí? Co si vzít na takovém dobytkovi?"

"A Salzmann?" trval na svém Golanz. "Jak ten dopadl?"

"Bylo to tu prý jako o manévrech," pokračoval barman ve výčtu neštěstí. Snad chtěl Golanzovi vytmavit, s jakou pakáží se stýká. "Dvě policejní přepadovky. To není dobrý pro jméno podniku. My jsme Fast Bar, pane. Žádný zápasiště ve volným stylu. Tím spíš, že podle všeho byl Salzmannův styl až moc volnej."

"To mě mrzí."

"No jo," řekl barman. "Vidím, že držíte pláč na krajíčku."

"Už vím," zvolal Golanz radostně. "Vy jste to, čemu se říká veselá kopa! Zbožňuju hospody, ve kterých se zasměju."

"Salzmann je jako elektrárna. Stačí pár chyb a stane se z ní atomová bomba," řekl barman.

"Kde ho najdu?"
"Vím já? Nestarám se o něho."
Golanz se podíval na projekční prostor komba. Zdálo se mu, že na něm zahlédl cosi povědomého. A vskutku: had požírající legračního pána se změnil v pruh růžového toaletního papíru a zaútočil na přihlížející smíšky. Bránili se, seč mohli, mávali rukama, kopali kolem sebe, všechno marné, papír je oviíjel a oviíjel, byl snad nekonečný, a v necelé minutě je svázal oba dohromady do balíku, stáhl do svitku a když akce skončila, uprostřed plochy ležela úhledná roličkа.
Barman se ohlédl, aby se přesvědčil, co zaujalo hosta s rolex hodinkami na ruce, který se shání po ožralém vyhazovači, škůdci podniku.
"No to je blbý," odtušil barman po chvilce pozorování komba. "Trochu přehnaný, nemyslíte?"
"Mně se to líbí," řekl Golanz po pravdě. Barman si ho podezíravě prohlížel. Golanz se snažil ovládnout tvář, ovšem takový zkušený barman pozná, když ten na druhé straně pultu je spokojený nebo nespokojený. A tenhle pán, co shání Salzmanna, se tváří jako kocour, který vlezl do výkladní skříně cukrárny.
Golanz měl vskutku ke spokojenosti důvod.
Virtimm Píbí ohlásil svoji virtuální přítomnost svým osobitým způsobem. Růžový toaletní papír na projekčním platu, to znamenalo cosi podobného, jako když se na stožáru galeony objevila černá vlajka. Pro něho nebyl žádný problém vstoupit do zábavní sítě komba. Kapacita jeho umělé inteligence převyšovala výkon přirozené pseudointeligence pánů scénáristů, režisérů i herců, jako obrněná divize je silnější než druhý ročník mateřské školky. Vymyslel si pro sebe zábavu, které říkal "převzít děj". Dokázal generovat podobu herců, animoval jejich pohyby i napodobil jim hlas. Vymyslet jim nový příběh a neotřelé, pokud možno šokující dialogy, to už pro něho byla maličkost.
Golanz si správně vysvětlil význam podivného výjevu v kombu.
Píbí se ohlásil. Je zde, připravený mu pomoci.
3.
Venku v zóně byl Golanz zvyklý, že mohl s Píbím komunikovat prakticky kdekoli. Husté předivo komunikačních sítí umožňovalo virtimmovi faktickou všudypřítomnost. Ovšem v Sardenu byly komunikace v troskách a van Grof byl rád, že se mohl se svým oráklem napojit aspoň na základní kostru systému. Píbí, jak se zdálo, už nalezl svoje cestičky!
Golanz se rozhlížel, kde uvidí nový videotelefon. Píbí s oblibou využíval telefonických kamer jako svých očí bez ohledu na to, jestli automat byl aktivovaný nebo ne. Nikde tu automat nezahlédl. Ovšem, byla to Píbího starost, ne jeho, kde objeví svoje očko!
"Vypadá to jako nějaký umění, nebo co," pravil barman ponuře. "Vám umění nevadí?"
"Ani ne, když ovšem není instalované na mostě," řekl Golanz.
"No jo," řekl barman chápavě. Věděl, o čem Golanz mluví. "Ty zasraný explartisti! Dneska zaprášili zase dva mosty. Oni nemají rádi mosty, víte? Já bych s nima zatočil. Před Miléniem dávali explartisty do plynu."
"Vážně?"
"No jo, proto byl všude pořádek."
Píbí, který pronikl do obvodů zdejšího komba, dával najevo netrpělivost stále smělejšími křivkami vlajícího papíru.
"Kde je tady telefonní automat?"
"Tamhle vzadu," ukázal barman bradou do šerého kouta.
Golanz se přesunul k přístroji. Barman se o něho přestal starat a užasle zíral na to, co se dělo v kombu. Dokonce i oba teplouši se přestali cukrovat a poulili oči na virtimmovo představení. Golanz se postavil před objektiv zdánlivé netečného automatu. Věděl, že ho Píbí vidí.
"To snad stačí, Píbí," oslovil ho suše. "Už jsem polomrtvý smíchem. Nejdřív jsem narazil na srandistu barmana a teď mě bavíte vy. Jste tam?" Displej přístroje měl barvu oka s šedým zákalem. "Nedělejte ze sebe záhadu století a vylezte."
"Jistě," ozval se konečně Píbí a na displeji telefonního přístroje zazářil v celé kráse. "Vy jste očko, ale slepý! Točil jste se tu jako vrána, abyste zahlíd ten *!?@#@?!* telefon. Divím se, že vás van Grof drží na výplatní listině."
"Salzmann tu není," nenechal se Golanz vyvést z míry. "Kde ho najdu? Jestli mi chcete udělat radost, řekněte, že nevíte."
"*!?@#@?!*, Golanzi! Snad se Salzmanna nebojíte?"
"Můj hardware je podstatně křehčí, než plastová schránka telefonního automatu," řekl Golanz suše, hledě na displej. Nikdy nedokázal na Píbím rozpoznat, co má za lubem. Teď zrovna předváděl vizualizaci úsloví vylézaly mu oči z důlků a stříhal ušima.
"Salzmann je v base," řekl Píbí po chvilce.
"Sláva," zaradoval se Golanz upřímně. "Poslyšte, proč jste mi to neřekl dřív? Proč jste mě nechal jít do Fast Baru?"
Naposledy komunikoval s Píbím dnes ráno, těsně před tím než se vydal do Fast Baru.
"Copak se mě někdo zeptal? Vy dva, van Grof a vy, jste *!?@#@?!* chytráci. Zavoláte Píbího, když vám teče do tý vaší *!?@#@?!*. Jinak si myslíte, že na všechno stačíte sami! Beze mě byste byli v *!?@#@?!*"
"Dobře. Jsem před vámi takhle maličký trpaslíček. Povězte mi víc o Salzmannovi."
"Nasadili na Fast Bar dělostřelectvo a *!?@#@?!* bombarďáky a nakonec Salzmanna sebrali. Nechali ho vystřízlivět v policejní korekci."
"Obvyklá praxe," poznamenal Golanz.
"Pak mu to soudce spočítal, *!?@#@?!*."
"Soudce?" podivil se Golanz. "Postavili ho před soud? Za rvačku v hospodě?"
"Měl toho na svědomí už hodně. Opilství, výtržnosti, násilí. Takže soudce nařídil psychoterapii."
"Uterus!" zeptal se Golanz užasle.
"Jo. Bylo toho moc. Takže mu vymejou mozek a udělají z něho beránka."

"Přestavba osobnosti?"
"Kompletní."
"Poslyšte, Píbí, tohle je přece zakázaná praxe."
"*!?@#@?!*, Golanzi! Jste v Sardenu. Tady platí výjimečná opatření. Už tu gaunery nestřílejí jako vzteklé psy. S tím už před pár měsíci přestali. Zato uterů tady mají celou baterii. Pečou v nich gaunery jako na běžícím páse. Dřív bejvaly na pouti takový *!?@#@?!* střelnice. Jeden terč se jmenoval mlejn na dělání mladejch holek ze starejch bab. Uterus je něco podobnýho. Z lotra se můžete stát rovnou ministrantem u anglikánský církve, to není *!?@#@?!* špatný, nemyslíte?"
"Už ho tam šoupli?"
"Udělají to dnes. Čekací doba, chápete?"
"Takže... až mu vymyjí mozek, bude Salzmann jako vyměněný."
"Ale *!?@#@?!*, Golanzi! Žádný *!?@#@?!* jako vyměněný! On bude úplně vyměněnej! Nejste rád? Nebudete se ho muset bát, až ho potkáte. Možná vám dá pusinku."
Golanz strnule zíral na Píbího pitvorný obličej. Vyměněný Salzmann... Už jednou ho vyměnili. V noci Milénia, když se z člověka stal umranem, z policisty vagabundem. Byla to i moje vina, připomněl si. Jaké to asi bylo, když Salzmanna v poslední vteřině lidské existence zasáhly vlny emitované zářičem na Marsu a transformovaly mu genetický kód? Přišlo to naráz, nebo postupně? Mohl Salzmann sledovat, co se s ním děje? Viděl, jak se mu trhá lidská kůže na rukou a pod ní zeleně prosvítá plazí tkáň? Co cítil... a co cítí teď? Když ho spoutaného vsouvají do kontejneru a na lebku připojují elektrody? Křičí? Proklíná svět?
Ne. Proklíná jeho, Golanze.
"Píbí," řekl, "tohle je moc špatné."
"Výčitky svědomí, Golanzi?"
Golanz si povzdechl. Barman u baru něco svým profesionálním instinktem vycítil a křikl na něho.
"Nepotřebujete vzpruhu, pane?"
"Jo. Irskou. Jameson, prosím."
"Já svýho času dával přednost acetátům," poznamenal Píbí. "Etyl je pro závislíky bez fantazie."
"Vy máte fantazie dost, Píbí, to jste předvedl v kombu. Vymyslete něco užitečného. Dostaňte Salzmanna z uteru ven."
"Jak si to představujete?"
"Zfalšujte soudní výnos. Dejte Salzmannovi podmínečnou lhůtu. Vygenerujte propouštěcí rozkaz."
"Některý věci nedokážu ani já."
"Jste přece virtimm," řekl Golanz naléhavě. "Vlezte soudu do sítí. Neříkejte, že tam právě teď nejste!"
"Víte dobře, že jsem prakticky všude, *!?@#@?!*!" řekl Píbí pyšně.
"Jameson čeká," oznámil barman. Na ploše pultu zlatě svítila sklínka z tlustého skla, naplněná až po okraj. Vypadala jako sluníčko.
"Píbí... Já vás prosím. To není často, nezdá se vám?"
"Zatím se to stalo sedmkrát, co se známe."
"Prosím vás po osmé. Nejvíc. Udělejte něco pro Salzmanna."
"*!?@#@?!*," řekl Píbí a jeho obraz se ztratil.
Golanz chvilku hleděl na osleplý displej a přemýšlel, jak si Píbího zmizení vysvětlit. Aladinův džin by řekl 'jak pán poroučí". Jenže Píbí řekl jenom *!?@#@?!*. Čert ho vem! Golanz cítil, že má olověné nohy. Pomalu se otočil a kráčel k pultu. Vzal sklínku a přivoněl k ní. Zdálo se mu, že je v ní čpavek. Vypil obsah na dva zátahy. Barman se na něho podezíravě díval.
"Blbý zprávy?"
"Měl jste pravdu. Salzmann je v base."
Barman pokrčil rameny.
"Pořádně to přepísknul. To je všechno."
"Měl v životě hodně smůly."
"Znal jste ho dobře?"
"V jisté době ano."
Barman se začal sklánět stranou. Golanz se přesvědčil, že necvičil tasení zbraně nadarmo. Dokonce se mu podařilo vyloudit na barmanově tváři cosi jako rozmrzelé překvapení. Mířil mu psychoparalytickou pistolí rovnou do tváře. Výboj by ho vyřídil na půl dne, kdyby došlo na nejhorší.
"Nechte toho," řekl barman. "Je mi už jasný, co jste zač. Soukromý očko. A dovedete bejt uznalej. Já nesahám po práskačce, pane. Ona tady po Salzmannovi zbyla bunda."
Pomalu a opatrně, aby ho Golanz mohl sledovat i ohnutého pod pultem, vytáhl zpod pultu cosi koženého a hodil to na mosazný plech. Golanz uložil zbraň zpátky do pouzdra a prohlížel si bundu.
"Že jste ji nehodil do smetí," poznamenal.
"Oni Salzmanna zase pustěj a přijde sem a bude se po bundě shánět. To znám. Děkuju pěkně. Nestojím o definitivu v urnovým háji."
Až se Salzmann vrátí, bude mírný jak beránek, pomyslil si Golanz. Bude vyměněný. Znovuzrozený v elektronické peci uteru. Takže bunda. Aspoň něco. Obrátil ji futrem navrch a poplácal vnitřní kapsy. V jedné nahmatal cosi plochého, hranatého. Sáhl dovnitř a vytáhl průhlednou destičku se zataveným čipem. Barman ho pozoroval.
"Monorailová karta," řekl nedůvtipně.
"Copak monorail už funguje?" ptal se Golanz.

Barman pokrčil rameny.
"Magistrát opravil první větev a dělá provozní zkoušky."
"Neveřejné, předpokládám."
"Na černým trhu stojí taková karta pár šupů. Spousta čímanů se už v monorailu vozí. Cifršpióni od monorailu dělají, že o tom nevědí. Mhouřej oči, až jim tečou slzy, chápete? Černý pasažéři jezdí v nevyzkoušenejch vozejkách na vlastní triko. Dělají pokusný králíky. Navíc jezděj ožralí a nafetovaný. Tím důkladněji se monorail vyzkouší. Holt, na magistrátu nejsou jenom blbci. Svině, to jo, ale žádný blbci," uzavřel barman svoji úvahu o morálním profilu pánů z vedení sardenského monorailu.
Golanz otáčel kartu v ruce. Někdo by podle ní mohl zjistit, kam Salzmann pravidelně jezdí. S kým asi se stýká? Je v Sardenu jediný pamětník éry dropautů, OVUT a psychosociálního experimentu!
Položil na stůl platební kartu.
"Platím jeden Jameson a stovku navrch. Měl jste pravdu. Dovedu být uznalý. Jak se jmenujete?"
"Burda, pane."
"Dobře. Takže tu bundu pro Salzmanna schovejte, Burdo. Je to fakt, Salzmann určitě nezůstane v base dlouho. Kartu si půjčím. Nebojte se, vrátím vám ji. Taky nechci, aby mi šel po krku."
Barman vztáhl po bundě váhavě ruku a díval se, jak Golanz kráčí dozadu k automatu.
"Jste tu ještě, Píbí?" oslovil přístroj.
Displej znovu ožil.
"Přece vás neopustím v tak *!?@#@?!* situaci!"
"Vypadalo to tak. Slyšel jste, o čem šla řeč?"
"Monorail, jasný. Už jsem to oťuknul. Vyjděte z baru a dáte se vpravo. Tam narazíte na stanici veřejný sítě. Kartou si otevřete ten jejich *!?@#@?!* výtah. Jakmile budu mít kód, zjistím vám, kam ten starej *!?@#@?!* jezdil nejčastějc. Starám se o vás líp než matka, Golanzi! Takže, necháte se vyvézt nahoru a pak si sednete do prvního *!?@#@?!* vozejku, kterej přijede. Na ostatní se *!?@#@?!* a necháte to na mně, ou kej? Na fleku se dozvíte další."
"Díky, má virtuální matičko!"
"*!?@#@?.'*," odpověděl Píbí.
Golanz přerušil spojení, kývnul barmanovi na pozdrav a když šel kolem komba, Píbí znovu byl na ploše, zmorfoval se do tvaru úst kombové hvězdy Lilly Hoff, poslal Golanzi polibek a vyklidil projekční prostor pokračující příhodě s anakondou, která zatím stačila pozřít onoho pána a čekala, až ji smíškové zaváží na uzel.
4.
Golanz se zachoval podle instrukcí, nechal aggressora stát před barem a bez mimořádných nesnází nalezl zdviž veřejné monorailové sítě. Hranatá trubice z pancéřového skla svítila čistotou a zatím ji nezdobila žádná explartová kreace. Kabina výtahu tiše stoupala podél poničené fasády a zastavila se na rampě. Ani na monorailový vozík nemusel Golanz čekat dlouho a v první chvíli ocenil Píbího péči, protože ze zkušebního parku monorailových vozů virtimm vybral luxusní hyatt. Jistě byl pravý. Naskeho falsifikáty zaplaví monorail až za několik týdnů, až síť otevřou pro veřejnost. Pak pochopil, proč ho Píbí obdařil takovým luxusem. Standardní monorailové vozíky jistě nebyly vybaveny oráklovým terminálem, jako tenhle pojízdný klenot!
"Jak se vám kára líbí, Golanzi," uvítal Golanze Píbí hned po nástupu do vozíku. "Není špatná, co? Mám pro vás další dobrou zprávu. Salzmann jezdil po téhle lince denně. Něco jako *!?@#@?!* pendl, chápete."
"Jezdil domů?"
"No, *!?@#@?!*, domů. Jak se to vezme. Asi jo, ale je to *!?@#@?!* divný, ten jeho domov. Spíš bych od něho čekal, že má předplacenou čtvrtou rouru vpravo v kanalizačním systému."
"Kam jedu?"
"Na kulturu. Do divadla Olympia."
Vozík plynul po čerstvě opravené dráze. Sem by se Van Grof měl přestěhovat, uvažoval Golanz. Z troskách už vyrůstaly nové obytné domy, některé se zářivými bublinami obnovených luxusních apartmá na střeše. Žluté jeřáby vsazovaly na střechy domů vzrostlé stromy. Bylo tu pěkné bydlení, až na hluk stavebních strojů, dunících ze všech stran. Také monorailová trať byla dobře zrenovovaná přinejmenším v tomto pokusném úseku a řídící rolny hyattu ani necvakly, když vozík přejížděl přes křižovatky a výhybky.
Ostrov nového Sardenu zmizel za zádí vozíku. Trať teď vedla podél dosud neopravených bloků. Golanz se pochybovačně rozhlížel. Tohle místo v něm nebudilo velkou důvěru. Už dlouho neviděl žádné lešení, trať opustila centrum pozitivní deviace města Sardenu a vnořila se zpět do moře beznaděje. Trosky, spálené krovy, bubliny někdejších luxusních apartmánů roztříštěné do dlouhatánských štíhlých střepů, které se chvěly ve vzduchu jako lístky Ballardových křišťálových květů věčnosti. Po pěti minutách jízdy zbořeništěm a spáleništěm a vyhniliště vozík zvolnil, a zabočil na parkovací rampu, kde zastavil.
Golanz chvilku čekal, že mu Píbí dá nějaké ponaučení. Nezdálo se mu, že tahle budova slouží jako divadlo.
"Píbí! Slyšíte mě, Píbí?"
Terminál však mlčel. Golanze napadlo, že se snad přerušilo spojení a vystoupil. Vozík však okamžitě odjel a Golanz pochopil, že mu virtimm udělal jeden z četných zlomyslných žertíků. Donutil ho po žebříku vystoupit do patra domu, možná hořícího, možná zaminovaného, a pak mu žebřík odstaví.
Bouřku na tebe, pomyslil si. Výboje atmosférické elektřiny Píbí nesnášel a dokonce o nich ani nechtěl mluvit, takže Golanz se nikdy nedozvěděl, jestli mu nečekané elektrické výpadky dělají jen provozní potíže, nebo působí cosi jako bolest.
Vypadalo to tu bezútěšně. Na Golanze civěly plechové dveře s primitivní kresbou znázorňující oběšeného

novorozence. Trochu štítivě vzal za kliku a dveře otevřel. Nadechl se. Příjemně ho překvapilo, že vzduch tu nepáchne plísní. Byl teplý a suchý a nesl v sobě náznaky jakéhosi aroma, nejspíš alkoholu a hašiše. Odchlíplé lumifory ho zvaly do úzké chodby se špinavými stěnami. Uzavíraly ji další plechové dveře, tentokrát bez umělecké dekorace. Byly rezavé a měly vylomený zámek, jako by je někdo vykopl. Otevřel je špičkou boty.
Ocitl se na schodišti. Zdola zaznívaly nezřetelné hlasy.
Schodištěm také prošla explartová bojůvka, a to nejednou! Oči až bolely ze záplavy barev, které křičely ze stěn. Graffitti posledního čtvrtstoletí před Miléniem dokázaly jen chabě šeptat ve srovnání s grafickým rykem těchto kreací. Převládaly geometrické tvary a rostlinné motivy, ovšem nechyběly už ani lidské postavy a tváře, generované softwarem poslední generace. Golanz opatrně sestupoval po schodišti dolů. Skutečně si právě tady Salzmann našel svoje útočiště? Podle obrazu, který si o něm udělal, byl to starý cynik a konzervativec a k uměleckým teroristům by neměl cítit něco jiného než despekt.
Sešel o patro níž. Zastavil se u úzkých dveří. Vzal za kliku. Zámek byl odemčený. Otevřel dveře a zrak mu padl na cedulku OLYMPIA, NOUZOVÝ VÝCHOD.
Tak přece jenom ten zatracený Píbí nelhal!
Zatímco Golanz přemýšlel, co dál, v ústí chodby vedoucí na podestu se vynořil mladý narkoman s šílenýma očima, nahé tělo pomalované pestrobarevnými ornamenty, které naznačovaly, že muž nepovažuje za nejdůležitější orgán svého těla ani hlavu, ani srdce, nýbrž pohlaví.
"Šeď zmar šeď šeď tma pryč zmar šeď ty jít zmar," řekl ten člověk.
"Dobrý den," řekl mu Golanz. Ohlédl se. Na schodišti za ním stáli dva podobní týpci, muž a žena. Odřízli mu cestu.
"Nuda zmar pryč zmar pryč zmar pryč zmar jít zmar pryč ty."
"Jmenuju se Viktor Golanz. Omlouvám se, že ruším. Dostal jsem se sem náhodou. Nešťastnou," dodal pro upřesnění, když zvážil okolnosti.
"Cizinec nenávist zmar zrada podlost zmar smrt jít pryč," vedl muž svou řeč.
Ozvala se žena, která stála na schodech.
"Kdo mluvíš mluvíš proč zabít cizí cizí?"
"Cizí zrada pryč říkám pryč pryč!" vedl svou ten první.
Golanz se naklonil přes zábradlí, v tomto místě zasažené plastickým explartovým granátem, když se před tím přesvědčil, že hmota už stačila polymerovat a přestala lepit. Šachta byla příliš hluboká na to, aby do ní mohl skočit s jiným výsledkem než fatálním. Mladá žena byla také nahá a zmalovaná, navíc pokrytá mocnými nánosy plastické hmoty na některých, většinou stydkých částech těla.
"Rád bych šel pryč," sdělil jí Golanz. "Jdu pryč. Já pryč pryč já pryč pryč rychle," dodal jejím slovníkem.
"Pryč pryč duch duch nepřítel pryč pryč," řekla. Bylo těžko posoudit, jestli je pod nánosy barvy hezká, nebo zda je pokrytá malomocenstvím. Golanz dokázal přimět mimické svaly své tváře, aby vykouzlily cosi, co by se mohlo vykládat i jako přívětivý úsměv.
"Vždyť už jdu," řekl a vykročil ke schodišti.
Mávla a na schodech třaskl explartový granát. Golanz strnul. Řízená výbušnina uvedla do pohybu galaxii drobných částí plastických barev. Golanz se ocitl v roli Šípkové Růženky, kterou obrůstaly tisíce pokroucených plastikových větví. Jádro větví ztuhlo sice okamžitě, jinak by se explozivní kreace zhroutila vlastní vahou, zato jejich povrch byl lepkavý jako svízel. Větve se kroutily a stáčely se k němu.
"No tak, co děláte," řekl Golanz naštvaně. "Chci přece jít pryč!"
"Duch duch pryč zmar nepřítel zrada duch duch. Tělo zůstat zde zde naše moje tvoje moje tvoje moje tvoje..."
Prudce třásla hlavou a Golanze napadlo, jestli náhodou není také zfetovaná. Pokusil se ustoupit, ovšem lepkavé větvičky z plastické hmoty už ulpěly na jeho šatech. Musel dokonce vynaložit jistou námahu, aby dokázal odtrhnou prsty levé ruky, které mu ve větvoví uvízly. Plastický keř mu nedovoloval, aby se otočil. Mohl jen vytočit hlavu a viděl, že shora přichází celý dav pomalovaných explartistů. Sunuli se trhavými pohyby, v parodickém náznaku tance.
Tohle má u mě Píbí schované, pomyslel si vztekle. Tohle mu nedaruju! Udělám mu pořádnou bouřku!
Ani virtimm rozptýlený v datových sítích nebyl všemocný. Golanz už dávno přišel na to, co na něho platí. Potřeboval ke svému virtuálnímu projevu výstupy, holovizní projekční plochy, displeje, telefony, pagery, AI řídící jednotky. Nic ho nedovedlo tolik rozvzteklit, jako když mu někdo vypnul kombo v půli slova. Dovedl ho sice zase zapnout, ale připomněl si tím, jak omezená je jeho virtuální existence.
Uříznu všechny dráty, roztřískám všechny antény, zuřil Golanz.
"Tělo naše tělo naše tělo naše těla naše tvoje těla spolu těla obraz těla malba malba Bůh tvorba tvorba těla plátno!" povykovali rytmicky explartisté. Pochopil, o co jim jde. Nechtějí ho okrást, natož pak mu ublížit fyzicky. Stáhnou ho z obleku a zmalují podle své fantazie. Promění ho v malířské plátno!
Ve službách pro van Grofa se dostal do nejedné šlamastyky. Tohle však byla první zkušenost toho druhu. Malířským plátnem ještě nebyl.
Jestlipak se to dá umýt, pomyslil si rezignovaně. Věděl, že odsud nepomalovaný neunikne. Oblek ze skotské vlny, popelínovou košili, hrubě tkanou kravatu se zlatou sponou, rolex hodinky, jemné hedvábné spodní prádlo, to všechno dokázal oželet. Zakládal si však na tom, že si v každé situaci dokáže zachovat převahu a důstojnost. Tady se mu to nejspíš nepodaří.
"Vítej vítej vítej!" volali explartisté, když vystoupil ze svého obleku, tak strašně zřízeného lepkavými větvičkami, že by se ho štítil i strašák v zelném poli. Vzpomněl si na Boticelliho obraz Venuše vystupující z mořské pěny a cudným pohybem si přikryl pohlaví. Z davu křepčících explartistů vystoupila modře zmalovaná dívka s kolmým, půl metru vysokým oranžovým chocholem na temeni. Třímala předmět připomínající ruční hasicí přístroj, půlmetrovou červenou

baňku s držadlem a širokou hubicí. Stiskla spoušť a z hubice se vyřinul proud barev. Vypadal jako svazek různobarevných špaget, ovšem choval se spíš jako snop teninkých hádků. Zasáhl ho do hrudi. Golanz bezděky vyjekl a stáhl břišní svaly. Překvapilo ho, že dotyk plastické hmoty není nepříjemný, jak čekal. Barvy byly příjemně teplé a povrch těla je nevnímal jako cosi mokrého či slizkého, spíš to bylo sametové hlazení, které se útěšně šířilo z hrudi na ramena, odtud na záda a do podpaží, další větev mu postupovala na břicho a do podbřišku, barevní hádci mu podklouzli pod dlaněmi přikrývajícími pohlaví, a když se dostali na citlivá místa, Golanz si s jistým studem uvědomil, že je to příjemný, doslova erotický zážitek.
Zmocňovala se ho zvláštní, trochu malátná euforie. Ztratil pocit času a zdálo se mu, že proud barevných hádků ho spojuje s dívkou, která měla v ruce přístroj.
"Láska láska láska," slyšel sám sebe blekotat. V koutku ducha se tetelil zbytek střízlivého vědomí. Do barvy je namíchána narkotická látka! Barva nezasahuje jen povrch těla, vniká do psychiky člověka, formuje ji, přebírá nad ní kontrolu. Tohle je transformace, uvědomoval si Golanz zlomkem vědomí. Jsem na tom podobně, jako před lety Salzmann a spolu s ním miliardy dalších lidí. Změnili se v umrany. Já se měním... "Láska láska láska!"
"Láska láska láska!" odpověděli mu tanečníci.
Droga ho ovládla beze zbytku.
Samet na těle, samet na tváři, samet v duši. Slast, slast.
Byl volný, vznášel se, ruce i nohy se mu pohybovaly v rytmu sdíleném s ostatními. Dav se pohnul, přijal ho do sebe, byl v davu, byl davem, byl oni, tančil, zpíval.
Golanz duch pryč pryč tělo všichni společně.
5.
Když se vzpamatoval, točila se mu trochu hlava. Vnímal rozsáhlý prostor. Hala, ovšem, rozpomněl se, tohle je divadelní sál. Sloupy, na nízkých podestách sochy žen v antických řízách s hudebními nástroji v rukou. Dotkl se konečky prstů svých spánků. Co se to s ním stalo? Podíval se na ruce a viděl, že planou svítícími barvami, mezi nimiž převládal blankyt, růžová a hrášková zeleň.
Jsem jako oni, řekl si, rozhlížeje se.
Vzal to klidně jako nezvratný fakt.
Zaslechl jemný zvuk, rytmické bzučení nebo spíš pištění. Bezděčně vykročil, opsal kruh a vydal se ve směru, kde byl zvuk nejsilnější.
Došel až k telefonnímu automatu připevněnému na stěně.
Na displeji viděl virtimmovu rozesmátou tvář.
"Vypadáte skvěle, Golanzi! Gratuluju! Jste zrovna takovej *!?@#@?!* krasavec, jako já!"
Tak a teď ho vypnu, parchanta jednoho, pomyslel si Golanz. Místo toho se na Píbího usmál.
"Vy jste mě našel..." řekl smířlivě.
"Našel? Ale *!?@#@?!* našel! Já vás sem přivedl! Copak jste zapomněl?"
Zapomněl nezapomněl zapomněl nezapomněl, vířilo Golanzovi hlavou.
"Salzmann," řekl bezděky.
"Tady žil Salzmann," souhlasil Píbí. "To sedí. Spokojenej? Nebo budete zase *!?@#@?!* nadávat?"
Ano, pomyslil si Golanz. Tady žil Salzmann. A já jsem přijel monorailem. Mám jeho kartu. Kde je Salzmann?
"Už jste něco vymyslel, Píbí?" ptal se naléhavě. V mysli měl jasno, jako když se zvedne větřík a na okamžik rozptýlí mlhu. "Vymyslel jste, jak mu pomoct?"
"Jste přece jenom *!?@#@?!*, Golanzi."
"Proč?"
"Myslíte jenom na to, čím bych měl pomoct Salzmannovi. Jenže teď jde o vás. Spadnul jste do *!?@#@?!*, a já mám moc práce s tím, jak pomoct vám, *!?@#@?!*!"
"Co se to se mnou děje? Proč vám nenadávám?"
"Protože jste v *!?@#@?!* rauši, Golanzi. Máte místo mozku ovesnou kaši. V barvě jsou narkotika. Lítáte v tom!"
"Slyším vás, rozumím vám..."
Slyšel dobře, rozuměl napůl, zato nechápal vůbec.
"Jedete v chráněném režimu," řekl Píbí věcně. "Slyšíte ten tón?"
"Ano," řekl Golanz odevzdaně.
"To je můj linkstream. Něco jako nosná vlna, chápete, nebo jste úplně *!?@#@?*?"
"Chápu," řekl Golanz. "Linkstream. Mám místo mozku ovesnou kaši." Byl ochoten souhlasit s čímkoli. Spíš tušil než vědomě chápal, že Píbí ho dokáže zvukovou modulací přivést k vědomí. Musí se však ocitnout v dosahu zvukového výstupu. Musí přijít k telefonnímu automatu. Nebo k oráklu. Jakmile ustoupí z doslechu, modulace přestane působit.
Droga obsažená v barvě ulpívající na povrchu jeho těla podnikla nový útok. Mozek se mu zase rozpouštěl v ředidle blaženosti. Začal se zvolna pohupovat v bocích a potřásal hlavou v rytmu hudby, kterou se domníval slyšet.
"...no tak *!?@#@?!*, Golanzi, vzpamatujte se!"
Tón vycházející z přístroje zesílil. Píbí musel přidat na intenzitě nosné vlny, aby Golanze neztratil.
"Jsem tady, Píbí."
"Budete tam ještě dlouho, Golanzi. Já budu s váma, rozumíte?"
S váma zrána rána vrána.
"*!?@#@?!*!" slyšel z dálky.
Ještě silnější tón.
"Jsem tady, Píbí," řekl těžce.

Nedokázal pozvednout ruce, také hlava se proměnila v olověnou kouli. Podklesávaly mu nohy.
Nosná vlna zeslábla a vjem Píbího hlasu se rozplynul v explozi růžové barvy.
Dlouho touho dlouho touho, opakoval tančící Golanz.
Hezká říkačka.
Nevěděl, co znamená. Nestaral se o to, že něco má znamenat. Miloval barvu na svém těle a barva milovala jeho. Barva všech milovala všechny a láska byla barevná.
Barva láska barva láska.
Blaženost.
Bude trvat dlouho.

Kapitola sedmá
1.
Elynor se ubytovala v dvoupokojovém apartmá v prvním patře hotelu King George na náměstí Vzájemnosti, v samém centru Sardenu. Do města ji přivezl Clute ve svém voze lincoln continental a osobně dohlížel na hotelový personál, aby šetrně zacházel s jejími zavazadly. Choval se jako starostlivý novomanžel na svatební cestě. Nikdo by neřekl, že mezi ním a Elynor se několik dní odehrávaly scény jakoby těsně před rozvodem, ve kterých nechyběl křik a dokonce i políčky, kterých ovšem dostal víc on než ona.
"Dobře," kapituloval nakonec, když pochopil, že Elynor se nechá spíš zabít než aby se dala odradit od úmyslu najít v Sardenu volnou šachtu OVUT a sestoupit do umranského podzemí. "Jeďte si do Sardenu. Ale pozor, tentokrát to bude oficiální mise. Jedete do Sardenu jako představitel Světové antiteroristické. Osobně uvědomím vrchního policejního radu Rodiera o vašem příjezdu. Rodier vám bude pomáhat, rozumíte? Už jste spolupracovali, budete tvořit dobrý tým. Tohle není skrytá operace. Zakazuju vám..."
Dívala se mu do očí. Usmála se.
"Co všechno mi zakazujete, Clute?" zeptala se klidně.
Díval se na ni, jako by ji viděl poprvé.
Vysoká a hubená jako žirafí mládě. Na to, jak byla štíhlá, měla plný, na první pohled nijak zvlášť výrazný obličej. Oči těžko popsatelné barvy, někdy šedé do modra, jindy do zelena. Nápadné měla jen vlasy, které vypadaly jako žíně z šedé oceli, nakrátko ostříhané, vyčesané nahoru a nazad. Úzké boky, dlouhé nohy, které by vypadaly komicky, kdyby byly jen trochu křivé. Jenže Elynor je měla rovné. Fascinující byl na ní nikoli zevnějšek, nýbrž chování. Vystupovala jako žena, která si může všechno dovolit, a kdo ji neznal, musel si bezděčně klást otázku, z čeho vlastně pramení v téhle hubené ošklivé koze tak nestoudné sebevědomí. Clute ji znal dobře a dovedl zodpovědět i tuhle otázku.
Jako jeptišky jsou nevěsty Kristovy, Elynor byla snoubenkou Smrti. Stála o život jen v jeho projevech bezprostředně souvisejícími se zmarem. Jako jiní lidé berou smrt jako konec života, ona brala život jako začátek smrti. Nemělo smysl, aby si lámala hlavu, proč je taková. Bylo to tak. To, že Elynor se záhubou ještě nesplynula, pocházelo z její hravosti. Bavilo ji pozorovat, jaké převleky na sebe Smrt, její ženich, bere.
Clute neměl šanci. Vyhrála nad ním.
"Spoléhám na vaši odpovědnost," řekl nakonec.
Věděl, že pocit zodpovědnosti je v Elynor silný. Bylo to v jistém smyslu její slabé místo. V Číně dovedou malé děti ovládat obrovského buvola kusem provázku přivázaného ke kroužku v jeho nozdrách. Clute si připadal taky tak. Elynor ráda tančila se svým ženichem Smrtí, ale nepřála si do víru zhouby strhnout kohokoli jiného. Věděl všechno o jejím rozchodu s Alfem Liktem a ani to mu nebylo neznámo, že právě toto byl jeden z jeho hlavních motivů. Nepřála si, aby Alf zemřel. Chtěla být se svým ženichem sama.
"Žádné skoky na laně, žádná infiltrace do zločineckých struktur, Elynor," pokračoval Clute. "Jste dáma, a chci, abyste v Sardenu jako dáma vystupovala. Tím firmě prospějete nejvíc. Myslím, že si zasloužíte čtyřhvězdičkovou akci po tom všem, co jste pro ni zakusila."
Nebrala své tance se Smrtí na lehkou váhu. Měly pro ni smysl jen proto, že ji zraňovaly. Uvědomovala si to od prvního okamžiku, kdy Cluteův lincoln vjel do Sardenu. Vybavily se jí vzpomínky, které by nejraději ukryla pod třímetrovou betonovou deskou. Když vůz jel po sedmé okružní v blízkosti Salivasovy ulice, kde stával Eden, centrum moci někdejšího gangsterského předáka siCaldy, Clute na ni po očku pohlédl. Položil jí dlaň na paži.
"Je to pryč, Elynor. Navždycky. Nelamte si s tím hlavu. Nechci od vás nic nebezpečného. Věřím, že šachtu najdete, Rodier vám pomůže. Dolů ale nepůjdete vy. Nasadím tam specialisty. Vy zůstanete nahoře, u šampaňského a kaviáru," řekl vlídně.
Hotel King George voněl po celkové rekonstrukci novotou. Čtyřpatrová budova zabírala značnou část náměstí Vzájemnosti. Honosné sloupy s hlavicemi, na které by se vešlo čapí hnízdo. Zelená kopule na střeše. Prapory na kovových žerdích nad vchodem. Červený koberec vroubený uklánějícím se personálem. Otáčivé dveře, ve kterých bylo dost místa k parkování školního autobusu. Po mramorové podlaze haly zřízenci tlačili zlaté věšákové rámy na kolečkách a uctivě kličkovali mezi hosty, kteří se neobtěžovali před pachtícím se zřízencem uhnout. U recepčního pultu dlouhého snad dvacet metrů postávaly elegantní hloučky businessmanů, těchto zlatokopů Klondiku zvaného Sarden. Hotel byl tak drahý, že ubytování si mohli dovolit jen ti, kteří těžili zlato přímo zde, na místě.
"Nevěřila byste, že tohle místo bylo sídlo speciálních policejních jednotek pana Rodiera. Bylo to tu hodně divoké. Tady sloužil pod Rodierem i Salzmann."
"Slyšela jsem o tom," řekla Elynor. Rozhlížela se a bylo jí smutno ze zlata a zrcadel a vůně parfémů ve vzduchu. Litovala, že tu nebyla tenkrát, když tu smrděl pot a chlast. O aroma toho druhého typu se jistě postaral především

Salzmann.
V hale náhle zavládl nezvyklý ruch. Oprýmkovaný portýr uváděl doširoka rozevřenými skleněnými dveřmi v zlatém rámu policejního radu Rodiera, doprovázeného čtveřicí urostlých pistolníků. Hosté většinou netušili, kdo to je, ovšem z Rodiera čišela taková autorita, že bezděky ustupovali stranou. Zlaté věšákové rámy se klidily ke stěnám a skleněným vitrínám s parfémy a luxusními módními doplňky.
"Elynor! Pane Clute! Jaké štěstí!" volal na ně Rodier zdaleka.
"Splnil jste, co jste slíbil," utrousila Elynor. "Tohle skutečně není žádná tajná operace."
"Ano. Trvám na tom, že to pro vás musí být dovolená," řekl Clute. Elynor podala policejnímu radovi ruku.
"Vypadáte báječně, Rodiere!"
Rodier zeštíhlel, omládl a zdálo se, že je o patnáct centimetrů vyšší. Postavení, tato slitina moci a peněz, dovede mít pozitivně transmutační efekt. Políbil jí ruku a potřásl si s Clutem pravicí.
"Nebudu se zesměšňovat poklonami. Víte sama nejlíp, jak jste úžasná." Mávl rukou a celá skupina se sunula do denního baru, který sousedil s vstupní halou hotelu. V příšeří se třpytily sklenice v mahagonových závěsných policích. Vzadu na pódiu mladý umran preludoval na bílém křídle Steinway. Trojice usedla do měkce polstrovaného boxu takřka ve stejnou chvíli, kdy na mramorovou plochu stolku přistála stříbrná nádoba se šampaňským Comtes de Champagne proslulého domu Taittinger, marque Irroy millésime 2015. Ochranka zaujala místa u baru a ozbrojila se štíhlými sklenicemi s tomatovou šťávou.
"Nevěřila byste, že tady jsme měli skladiště střeliva," hlaholil Rodier. Naléval drahocenný nápoj, jako by to bylo pivo. Kdyby zachytil pohled Elynor, možná by mu láhev zmrzla v ruce. "V King George byla naše pevnost, štáb, kasárna, brloh, říkejte tomu, jak chcete! Když všechno skončilo, byla z toho ruina. Byla to skutečná válka!"
"A vy jste skutečný vítěz," dokázala se usmát na tvora, který dokonce zamíchal šampaňské vidličkou. Zvedla číši. "Blahopřeju... a děkuju za nás za všechny. I za to, že to tu teď vypadá líp než když tu bylo skladiště střeliva."
"Ano, dnes je ve městě pořádek. Skoro," řekl Rodier. "Město obnovujeme postupně. Jsou tu samozřejmě oblasti, kam není radno chodit."
"Jsou pěkně velké, jak jsem slyšel," řekl Clute uštěpačně. "Podle mých informací kontrolujete sotva dvacet procent města."
"Žvásty!" tvrdil Rodier s nápadnou horlivostí. "Pochopte, tady jde o obrovské peníze. Sarden je nejlepší investiční příležitost v zóně. To se každému nelíbí. Konkurenční bankovní skupiny šíří o Sardenu pomluvy. Nesmíte věřit všemu, co se povídá, Clute. Vezmu vás do vozu a trochu vás provezu. Přesvědčíte se na vlastní oči."
"Ten váš vůz je pancéřovaný?" ptal se Clute jakoby nic.
"Samozřejmě," odpověděl Rodier. Pak si uvědomil, co tím chtěl Clute naznačit. "Pozůstatek ze starých časů," řekl rychle. "Nebo dokonce přežitek. Jenže, co s tím nadělám? Přece nebudu z auta strhávat pancéřování jenom proto, že je už zbytečné, že ano, he, he."
"Jak se daří Salzmannovi?" zeptala se Elynor. "Povýšil?"
Clute přísně sevřel ústa. Také Rodier zvážněl a kýval hlavou ze strany na stranu.
"Salzmann je smutný případ."
"Žije?"
"To ano. Dá se to tak nazvat."
"Co je s ním?" ptala se Elynor. Clute jí zase pohladil ruku, stejným gestem, jako prve ve voze.
"Nepoutejte se k minulosti. Salzmann patří ke světu, který už neexistuje," řekl.
"Zato Salzmann existuje," řekla Elynor.
"V jistém smyslu ano. Žádná sláva to není. Dokud to tu bylo divoké, patřil mezi elitu. Jenže pak, když se poměry začaly uklidňovat..."
"Začal zase pít?"
"Odešel ze sboru a vrátil se mezi spodinu. Salzmann prostě potřebuje... čert ví, co vlastně. Mám někdy pocit, že vyhledává smrt. Že se chce nechat zabít."
To je oba spojuje, Elynor i Salzmanna, uvědomil si Clute. Pozorně si Rodiera prohlížel. Jejich dohoda byla jednoznačná. Rodier má na Elynor dohlédnout, aby nevyvedla nic neuváženého. Slíbil mu to svatosvatě. Teď, když padlo Salzmannovo jméno a Clute viděl, jak Elynor ožila, začal pochybovat, že Rodier dokáže Elynor zvládnout. Pravda, dělal na něho dobrý dojem. Když ho viděl naposledy, ještě na Westwoodově letecké základně, těsně po Miléniu 2, byl to tuctový policejní úředník. Dnes je z něho skutečný policejní rada, generál mezi strážci pořádku. Má pod sebou spoustu personálu. Ne, není třeba se bát, ujišťoval sám sebe. Elynor bude pod dobrým dohledem, ujišťoval sám sebe.
"Ráda bych Salzmanna viděla," řekla Elynor.
"Elynor," připomněl jí Clute. "Vaše role je jiná." Obrátil se k Rodierovi. "Nemyslím, že by styky se Salzmannem našemu úkolu prospěly." Byl to jasný pokyn.
"Setkat se s ním je těžké, Elynor," řekl Rodier rozpačitě.
"Copak nevíte, kde je?"
"To ano. Mám ho pod kontrolou. Těžko se mi to říká, Elynor. Bohužel, tady v Sardenu platí zákony... možná přísnější než v zóně."
"Skutečně?" zeptal se Clute ironicky.
"Přinejmenším pro někoho," dodal rychle Rodier. "Prostě, v Salzmannově rejstříku se toho nashromáždilo tolik, že musel do uteru. Vymyli mu mozek. Už to není on. Je vyměněný. Starý dobrý Salzmann už neexistuje."
"To nemyslíte vážně," řekla Elynor stísněným hlasem. Věděla moc dobře, o čem Rodier mluví. Ona sama Salzmanna před uterem už jednou varovala, tenkrát, když ho navštívila na Westwoodově základně.

"Uterus. Děloha. Elektronická výměna osobnosti," opakovala pomalu. "Jak se to mohlo stát? Jak to, že jste to připustil, Rodiere?"
"Rozhodl o tom soud. Já jako policejní úředník..."
"Musím ho vidět," řekla Elynor.
Šlo to rychle, napadlo Clutea. Elynor je ve městě pár hodin a už je to tu, první ztřeštěný nápad! Věděl dobře, o co jde. V Sardenu platil mimořádný režim. Elektronická výměna osobnosti se zde praktikovala v rámci nařízení o speciálních opatřeních.
"Kde jsou?" zeptal se Clute věcně.
"Utery? Jsou tu dvě střediska, Sever a Jih, obě po osmačtyřiceti jednotkách. Jedou na plný výkon čtyřiadvacet hodin denně. Zvýšená ostraha. Elektronika, pásma volné střelby. Denně je nějaký pokus o průnik. Naštěstí to nemám na krku, stará se o to speciální jednotka, přímo podřízená Bruselu," vysvětloval Rodier.
Clute se díval na Elynor. Ta nespouštěla oči z Rodiera.
"Kde je Salzmann? Ve středisku Sever, nebo Jih?"
"Jih," řekl Rodier. "Salzmann vždycky žil v jižním segmentu."
"Elynor," řekl Clute, "víte, co udělám? Požádám přítele Rodiera, aby vás přestěhoval. Nebudete bydlet v King George. Dostanete úhlednou, dobře zařízenou celu."
"Dostanu se z cely," řekla Elynor. "Vytáhnu Salzmanna z uteru, i kdybych měla celé to zatracené středisko roztřískat na kusy."
"To není třeba, Elynor," řekl Rodier. "Salzmann je ve středisku Jih v oddělení volného režimu."
"Cože?"
"No ovšem. Má vycházky, dvě hodiny dopoledne a dvě hodiny odpoledne. Patří to k rehabilitaci, chápete?"
"Jaké rehabilitaci?"
"Vám to ještě není jasné, Elynor? Salzmann už to má za sebou! Už před třemi dny podstoupil výměnu osobnosti v uteru, daří se mu skvěle a je teď jako vyměněný!"
2.
Do uteru odsoudil Salzmanna soudce při řízení, které netrvalo ani patnáct minut. Do soudní síně Salzmanna spíš přinesli než přivedli, zabaleného do svěrací kazajky s ocelovou půlmetrovou tyčí na nohou. Jako obhájce mu přidělili čerstvě vystudovanou bledničkovou zrzku s mrkavýma očima. Stát zastupoval měkkolící byrokrat, který si léčil rýmu maličkým UT inhalátorem. Obžalobu shrnul do několika výstižných vět, obsahujících základní fakta.
Obžalovaný Kurt Salzmann se ve stavu opilosti dopustil výtržnosti. Rozbil telefonní automat a poté zdemoloval mobiliář osvěžovacího podniku Fast Bar, jeho zaměstnanci René Mornymu způsobil těžké ublížení na těle, přivolané hlídce vzdoroval a byl zajištěn až po použití donucovacích prostředků.
"Chcete se k tomu vyjádřit, obžalovaný?" ptal se soudce. Dával najevo, že by nejraději slyšel jednoslovnou odpověď, přičemž ono slovo aby sestávalo z písmen "en" a "e".
"Zavolal mi Golanz," řekl Salzmann. "Ta svině Golanz je živej, a místo aby se mi vyhýbal na sto honů, měl tu drzost, že mi zavolal," dodal, snad z obavy, že soudce pomalu chápe.
Zvolna a zhluboka dýchal, jak ho to učil pan Likt. Musíš se uklidnit, poroučel si. Soudce nemůže pochopit, o co ti jde. Má snad smysl vysvětlovat lhostejnému úředníkovi, co se stalo před čtvrt stoletím? Že Golanz a jeho šéf van Grof zavinili Milénium, že kvůli nim se polovina lidstva proměnila v umrany? A že tím pádem nesou odpovědnost za všechno, co se seběhlo v Sardenu ve dnech Milénia 2? Pětadvacet let nosil v sobě krutou nenávist k těmto mužům a utěšoval se jen tím, že do nich tenkrát v podzemí pyramidy v Sakkáře nasypal pořádnou dávku olova. Teď se ukázalo, že Golanz přežil. Jak je to možné? Viděl ho kácet se v krvi, jeho i van Grofa a ty další darebáky! Golanz to přežil. A van Grof...
"Mluvte, pane Salzmanne," vyzval ho soudce, nahlížeje do protokolů na displeji. "Nezdržujte jednání. Zničil jste telefonní přístroj, protože vám zavolal jistý... Viktor Golanz. Skutečně si myslíte, že je to dobrý důvod k vandalismu?"
Nemůže to pochopit, opakoval si Salzmann a promluvil chabě, bez zápalu:
"Kvůli němu mě poldové sebrali a pan Likt hladoví! Musíte mě pustit. Jinak pan Likt umře."
Soudce se pozorně díval na displej oráklu.
"Alf Likt... Zmiňoval jste se o něm už při výslechu. Podle našich záznamů je Alf Likt velmi bohatý muž. Není v péči žádného zdravotnického zařízení. Nechápu, proč by jeho blaho mělo být odvislé od toho, zda jste na svobodě či nikoli. Pan Viktor Golanz je taktéž úctyhodný muž. Registroval se v Sardenu jako obchodní asistent u firmy van Grof."
Řemeny svěrací kazajky zapraštěly pod tahem Salzmannových svalů. Takže je to pravda. Nepřežil jenom Golanz!
"Svině! Van Grof! Ten je taky v Sardenu? Vždyť jsem ho přece samopalem..."
Obhájkyně požádala o slovo ve strachu, že obžalovaný vnese do kauzy krajně nežádoucí prvky.
"Obžalovaný Kurt Salzmann je umran první generace, trasformovaný v noci Milénia. Pronásleduje ho obsedantní myšlenka. Za proměnu údajně odpovídá pan van Grof a jeho asistent Viktor Golanz. Tito dva zavinili všechno, co se v noci Milénia stalo a tudíž i to, co následovalo. Prosím, aby soud bral v úvahu duševní stav obžalovaného."
Salzmann na ni vděčně pohlédl. Pak se obrátil k soudci.
"To je pravda! Ti dva hajzlové to spískali! Udělal jsem všechno proto, abych jim to zatrh! Já byl tenkrát policajt, chápete, já byl ve Světový antiteroristický..."
"Souhlasí," kývl soudce. "Víme to o vás, obžalovaný. Zmiňoval jste se o samopalu. Můžete tu zmínku rozvést a vysvětlit?"
"Pan Salzmann neodpovídá za své činy, jakmile by měl být jakýmkoli způsobem kontaktován s panem Golanzem," odpověděla místo Salzmanna obhájkyně. "Bohužel se nepodařilo doručit panu Golanzovi obsílku, aby se dostavil

osobně k soudu. Mohla bych prokázat, že..." brebentila snaživě.
Salzmann ji chvilku poslouchal a pak se přestal ovládat.
"Zabiju ho! Těmahle rukama ho zabiju!" řval a mlátil pěstmi do opěradla křesla, v němž seděl. Zrzka ho tahala za rukáv. Nevšímal si jí. Stáhla se stranou, aby nějakou nechytila.
Soudce si ho prohlížel dokonce s jakýmsi soucitem.
"Musíte trpět," řekl.
"Nesmírně trpí'," doplnila obhájkyně. "Musíte to chápat... prosím."
"Elektronická přestavba osobnosti je uvedena v seznamu trestů," řekl soudce zamyšleně. "Ve skutečnosti je to klasifikace velmi problematická. Přestavba zbaví osobnosti určitého typu utrpení. Obžalovaného pronásledují utkvělé představy. Právě ty mu působí trýzeň."
"Já mu způsobím trýzeň, že se z ní posere, Golanz, ten šmejd mizernej! Teď už to nebude samopal. Budou to tyhle ruce!"
Nedokázal hrozbu zvýraznit gestem. Byl spoutaný.
Zrzka nešťastně zavrtěla hlavou. Rezignovala a už jen přihlížela, jak si Salzmann svým řevem kope hrob. Bylo jí jasné, že soudce se už rozhodl. Na ten zatracený samopal se ale už nebude vyptávat, odhadla správně.
"Ubohý muž," poznamenal soudce. Vlídně pokynul strážnému, který se už chystal Salzmanna fyzicky umírnit. "Nechte ho na pokoji. Tento soud se uchyluje k elektronické přestavbě vždy po zralé úvaze a pouze v krajním případě. S takovým případem zde máme co dělat. Jde o modelovou ukázku situace, kdy je pro obžalovaného elektronická přestavba východisko z pekla."
Za neustálého Salzmannova nadávání soud pokračoval ještě několik minut. Obhájkyně pochopila, že pro Salzmanna nemůže udělat zhola nic. Jako pes, který si při rvačce lehne na záda a obnaží břicho, jakmile uzná prohru, bez odporu souhlasila se vším, a jakmile soudce vynesl rozudek, zvedla se a spěšně opustila místnost, aniž se se Salzmannem rozloučila.
Elektronická přestavba třetího stupně, to znamená spojená s výmazem traumatických vzpomínek. Tak zněl rozsudek.
"Co bude s panem Liktem?" křičel Salzmann, když ho vlekli pryč. Nejenom Golanz, dokonce i van Grof žije! Ne, tohle není správný svět.
Na chodbě přestal křičet. Svěsil hlavu a přistihl se při pomyšlení, že se těší na okamžik, kdy mu vymažou jediným příkazem DELETE všechny vzpomínky z mysli.
3.
Po soudním řízení Salzmanna naložili do policejního vozu. Rozhodně to nebyla první zkušenost toho druhu, ovšem teď si uvědomoval, že je v situaci, stručně charakterizovatelné jako situace blbá. Do prdele, říkal si Salzmann. Jednou to přijít muselo! Uterus. Vylezu z něho a budu jako znovuzrozenej, tak to říkal ten idiot soudce. Po Golanzovi a van Grofovi ani nevzdechnu.
Co dalšího to znamená?
Přestanu chlastat, protože do mě zakódujou odpor ke chlastu. Ušetřím spoustu peněz, to je pravda, jenže, co s chlastem, když mi tak chutná? On mi nejspíš přestane chutnat. Zapomenu na Milénium. Přestane mi vadit, že jsem umran. Nebudu brečet, že jsem bejval policajt. Budu jinej. Lepší. Jasně, budu znovuzrozenej.
Kurva.
Truchlivě se zahleděl na pancéřované dveře.
Zapomenu na chlast Jenže, co jinýho je na světě dobrý? Ještě to šoustání, ovšem Salzmann vždycky spojoval sex s alkoholem. Jeho partnerky byly s nepočetnými výjimkami odpudivé typy, ať už to byly běhny věku středního až staršího, které nemohly platit za ochranu jinak než výkonem svého povolání, anebo eromaty, sexuální atrapy v salónech kybernetického sexu. Za střízliva by se mi při pohledu na nějakou takovou hajtru chtělo blít, uvažoval Salzmann. Když mi vezmou chlast, vezmou mi i sex a seberou mi vlastně všechno. Jenže oni se na tom nezastavěj. Upravěj mi centrum agresivity, tak to říkal soudce. To znamená, že už takovýho Reného nedokážu hodit po barovým pultu jako kuželníkovou kouli. Budu mít zábrany. Po městě se ovšem poflakuje spoustu týpků bez zábran, který mě znají z minula, z doby, kdy jsem setsakra neměl zábrany a ty, když zjistěj, že mám zábrany, se na mě bez zábran sesypaj. Jestlipak je za to soudce šoupne do uteru! Určitě ne, protože oni mají v knížce těch čárek zatím málo, kdežto já jich měl holt za ty roky moc. Takže nezbyde, než abych se odstěhoval. Což taky soudce navrhoval. Jenže, co se stane s panem Liktem? Já bych se mohl odstěhovat dejme tomu do Kolína nad Rýnem, tam jsem kdysi bydlel a nebylo to tam zase tak špatný, tenkrát před Miléniem, jenže pan Likt? Já bych se tam nějak protlouk. Třeba by mě někde vzali jako domovníka. Mohl bych paničkám pomáhat s taškou. Nebo by mě nechali ostříhat trávník. To je moc pěkná práce, stříhání trávníku. Jeden chodí, tlačí sekačku, tráva voní a jeden je takovej spokojenej.
Taky bych se mohl oběsit, pomyslel si Salzmann.
Teď by to ještě šlo, ale až mě vytáhnou z uteru jako znovuzrozenýho, nedokážu se oběsit, protože ta omezená agresivita se týká i mě samotnýho.
Do prdele, řekl si.
Koho vytáhnou z uteru, až mě vytáhnou?
Teď vím, kdo jsem. Dobře, somrák. To jsem už pětadvacet let, s malejma výjimkama, když jsem pracoval pro pana Likta, vlastně pro paní Vivianovou. Tenkrát jsem byl odražeč a to bylo sakra něco. S Rodierem jsem dělal policajta, ani to nebylo špatný. Ovšem až do tý doby, než se v Sardenu začali houfovat advokáti se zákoníkama a chlapci schovali pistole a začalo se krást a loupit přes oráklový konzole a z King George se zase stal ten zasranej nóbl hotel. Somrák jsem, protože od Milénia jsem nic jinýho nebyl, a pan Likt, když mu nosím ty jeho makrobiotický blafy, mě jako takovýho bere. Vždycky jsem dělal to, k čemu jsem byl přizpůsobenej. V uteru mě ale předělaj. Mají tam asi na nějakým

datacubu záznam vzorový osobnosti a až mě vytáhnu, budu to já nejá.
Debil, kterej se nedokáže ani oběsit.
Salzmann rezignovaně potřásal hlavou.
Nejvíc ho trápil problém pana Likta. Salzmann se už několikrát přesvědčil, že pan Likt dokáže v touze po satori upadnout do meditace tak hluboké, že zapomene na čas a na potřebu spánku, natož pak jídla a pití. Jak dlouho může vydržet bez Salzmannovy pomoci? A jak dlouho bude celá tahle šaškárna trvat? A konečně, až mi vymyjou mozek, budu si vůbec na pana Likta ještě pamatovat?
Za těchto chmurných úvah Salzmannovi cesta pomalu ubíhala. V jedné chvíli se ho zmocnilo zoufalství tak silné, že se pokusil i o pošetilost, zkusil totiž spáchat sebevraždu zadržením dechu, protože si vzpomněl, co mu kdysi povídal pan Likt, že ti skuteční Mistři dovedou zemřít, kdy chtějí, tak, že si to prostě řeknou. On však nebyl Mistr, ani skutečný, ani neskutečný. Byl to somrák, kterého vezli na výměnu osobnosti.
Vůz zastavil a někdo otevřel s kovovým rachotem jeho dveře. Průhledem Salzmann spatřil hlouček lidí a umranů v bílých pláštích. Tvářili se lhostejně, jako kdyby přijela mlékárenská dodávka. Zřízenec v bílém potvrdil posádce vozu přejímku osoby v počtu kusů jedna a už ho vedli do nízkého pavilonu s okny nedbale natřenými šmouhami bílé barvy.
Uvědomil si, že má poslední příležitost nadávat. Až ho vytáhnou, bude mluvit možná jenom spisovně, o květinách a kuřátkách.
"Vy svině. Kurvy. Hajzlové," říkal jim. "Pusťte mě! Já jen donesu panu Liktovi jídlo a vrátím se."
"No jo, pane Salzmann. Jen pojďte," říkali mu.
Několik dní strávil v běžné vězeňské cele. Pokusil se spáchat sebevraždu tím, že se rozběhl a narazil hlavou na stěnu. Po této příhodě ho přestěhovali do cely vypolštářované.
Tam uplynulo zase několik dní.
Jednoho rána se probudil opět ve svěrací kazajce, v jaké předstoupil před soudce. Ve spánku ho zřejmě omámili psychinou a navlékli do toho svinstva. Nadával by, jenže mu přelepili ústa lepicí páskou. Zavedli ho do sálu s nízkým stropem. Na kovových podstavcích stály utery, válcovité kontejnery, podobné diagnostickému přístroji na Westwoodově letecké základně. Čekal tam chlápek s holičským aparátkem v ruce.
"Vždyť to je šupina," odtušil, když Salzmanna spatřil. "Proč mi to někdo neřek?"
"Ale jo, pane Lasky, bylo to hlášený."
"Copak bych tu dřepěl, kdyby to bylo hlášený? Tohle je bordel, to vám povídám, paní Pfalzová."
"Prosím vás, mně to neříkejte, pane Lasky, já ty hlášení nepíšu."
Hádka zněla kolem něho a on nechápal, jak je možné, že se tu vůbec nikdo nezajímá o nic důležitějšího než o pitomé hlášení a o holičské nůžky. Oni mě zabijou, z mýho já udělaj nejá a nestaraj se o nic jinýho než o to, jestli někdo hlásil posranými holiči, že přivezou vlasatýho chlupatýho kůžáka nebo šupinu s holou škécou!
Zanaříkal a tlustá paní Pfalzová se k němu obrátila. Mohla to být kdysi docela hezká ženská. Jak se sem asi dostala, k téhle práci?
"Bude to pro vás lepší, pane Salzmann. Musel jste hodně trpět."
"Hovno," zahuhlal Salzmann přes lepicí pásku. Znělo to "huhho".
Paní Pfalzová se neurazila.
"No vidíte, jak trpíte. Copak takhle mluví vyrovnaná osobnost?"
"Kdo vám říká, že chci bejt vyrovnanej?" řekl do pásky. Ven se dostalo: "Hoháhihá hehu hehhyhohahe?"
"Bloudíte a nevíte o tom. Celý váš dosavadní život není nic jiného než bloudění."
Má to nejspíš napsaný na nějakým lejstru, napadlo ho. Taková kráva Pfalzová jistě neříká tyhle kecy z vlastní hlavy. Proč žvaní věci, který nejsou z ní? Proč dělá něco, co nemusí? Pfalzovou by měli strčit do uteru, jenže, co by z něho vytáhli? Jaké nejá Pfalzové, která žádné já nemá a jedná jako nejá sama o sobě docela přirozeně?
"Copak někoho sebou tahám?" To řekl. Ona slyšela: "Hoha hehoho heho haha?"
Nahlédla do planscreenu, který držela v ruce. Pak zvedla oči. Salzmann se podíval ve směru jejího pohledu. Přicházel štíhlý umran v bílém lékařském plášti. Do náprsní kapsy měl nastrkáno několik tužtiček. Ze způsobu jeho chůze Salzmann usoudil, že je to buzerant a když ten chlap sáhl pro tužku, Salzmann se podezření utvrdil.
"Dobrý den, doktore Wilku," řekla paní Pfalzová. "Jsme připraveni."
"Dobrý den, paní Pfalzová," řekl doktor Wilk. "Můžeme začít."
Salzmanna zezadu popadly něčí ruce.
4.
Bylo to podobné jako na Westwoodově letecké základně, když mu zkoumali zdravotní stav. Zase ho položili do třímetrového tubusu o průměru dvou metrů. Bolely ho oční bulvy, jak je vyvracel v důlcích, aby viděl ven. Konečně ty ruce zahlédl. Držely věnec elektrod. Třeba to byl Riki, asistent doktora Eise, který se mu hrabal v makovici tenkrát v TIVOLI. Věděl, co bude následovat. Tma. Pak zelená záře. Červené blesky. Hlasy a tváře. Pád do propasti. Vzestup do stratosféry. Tíže hlíny, kterou na sobě cítí ten, kdo se po předčasném pohřbu probudí v rakvi se zhrouceným víkem. Uvidí znovu, jak se mu trhá kůže na hřbetech rukou. Jak se člověk mění v umrana. Uvidí Golanze a van Grofa. Ve zrychleném filmu prožije veškeré utrpení, jemuž byl kdy vystaven.
Zabíjejí mě.
Až mě vytáhnout, budu šťastný, že jsem umran. Golanze a van Grofa si zamiluju. Třeba za nima i zajdu na kus řeči. Možná mi dají práci. Udělají ze mě třeba domovníka, to je slušný povolání pro starýho umrana. A až jednou kolem mě půjde Golanz, budu zrovna zametat a řeknu mu dobrej den a vůbec mě nenapadne, že bych mu mohl koště nacpat do prdele roztřepeným koncem.
5.

Dvojice zřízenců vložila Salzmanna do kontejneru nohama napřed. Víko se s mlasknutím uzavřelo.
"Těžký případ, pane doktore," podotkla paní Pfalzová. Doktor Wilk si poklepával tužtičkou o kloub prostředníku levé ruky. Přiblížil se displeji na víku agregátu.
"ELEKTRONICKÁ PŘESTAVBA TŘETÍHO STUPNĚ," četl hlášení.
"Je to chudák," mínila paní Pfalzová. "Musel v životě strašně trpět."
"Už nebude," řekl doktor Wilk a dotkl se senzoru startovacího programu.
Displej změnil barvu. Text hlášení zmizel.
"Umran první generace. Zbylo už jich jenom málo," podotkl doktor Wilk, "takových, kteří si nenechali udělat výmaz paměti. Nechápu, proč se tomu některé typy vyhýbají."
"Je v nich nějaký divný vzdor."
"Skutečně, je to divné. Trpí a nechtějí se zbavit zdroje utrpení. K čemu jsou dobré vzpomínky, které nás mučí?"
"Už je to tady, doktore."
Na obrazovce se objevil vizual klíčové scény, která působila trauma. Podle časového údaje se jednalo o vzpomínku z noci Milénia, kdy se lidé měnili pod vlivem fononového záření v umrany. Z reproduktoru se ozval ženský hlas. Někdo se ho ptal: "Stalo se vám něco, pane Salzmanne?" A potom: "Dýchejte zhluboka, zavolám pomoc. Zhluboka, pomalu... můj ty Bože!" Salzmann v tu chvíli neviděl ženu, která tak zoufale křičela. Před očima měl mlhu, vířila ve spirálách, jejich ramena se na periferii vidění rozplývala. Pak se spirály rozestoupily a ve spodní vrstvě se objevily ruce. Lidské ruce. Na hřbetě se trhala kůže. Ani kapka krve nevytekla. Cáry se odchlipovaly. V trhlinách se objevila zelená barva čerstvé umranské kůže.
"To je vzpomínka na transformaci. Jsme v noci Milénia, paní Pfalzová. Když takové obrazy vidím, jsem šťastný, že jsem se jako umran už narodil."
"Pan Salzmann bude taky šťastný," mínila hodná paní Pfalzová. "Tyhle obrazy už nikdy neuvidí."
Doktor Wilk se letmo dotkl senzoru označeného slůvkem DELETE. Pohled na popraskané ruce zmizel. Paní Pfalzová se usmála.
"Je to strašné, když sem tý ubožáky vlečou s lepicí páskou na ústech. Někdy pochybuju, že děláme dobrou věc, když je vidím, jak sebou zmítají, jak lomcují svěrací kazajkou," řekla doktorovi. "Pak už se jenom těším, jak se budou tvářit, až je vytáhneme."
"Máme vznešené, krásné a zároveň těžké povolání," řekl doktor Wilk. "Léčíme ubožáky, kteří se nechtějí nechat léčit a přitom náš zásah potřebují."
Na displeji se střídaly obrazy. Hořící města. DELETE. Otevřené hromadné hroby. DELETE. Letka černých bombardérů se žene nízko nad zemí, míří do kouřné mlhy, za sebou zanechává rudou záři. DELETE. Skupina mužů znásilňuje umranské děvče. DELETE. Most ozdobený hroznem oběšenců. DELETE.
"Prožil občanskou válku," poznamenal doktor Wilk. "Nosil v sobě obrazárnu plnou Goyových pláten. Všechny je zničíme a přece si nepřipadám jako obrazoborec."
DELETE.
Plátno za plátnem mizelo příkazem DELETE. Propracovávali se vrstvami vzpomínek od Salzmanna bazálního traumatu až do přítomnosti. Paní Pfalzová byla na ledacost zvyklá, nicméně i ona musela někdy odvrátit zrak. Když skončila válka, nastalo další údobí Salzmannova života. Rvačky. Pitky. Nevázaný sex. Ženy lidské i umranské, zpravidla opilé odpudivé špindíry. Později je vystřídaly eromaty, plastikové figury z domů kybernetické lásky. Delirické záchvaty extrémního alkoholismu. DELETE.
"Copak to nikdy neskončí?" ptala se paní Pfalzová, celá nesvá.
"Blížíme se do nedávné minulosti," uklidňoval ji doktor Wilk. Taky mu nebylo dobře při pohledu na výjevy, které v něm upevňovaly přesvědčení, že správně volil svoji vlastní erotickou orientaci.
"Co je tohle, proboha?" vykřikla paní Pfalzová.
Reklamní billboard, nápis KOLINSTORE, plakát se bortí, mezi písmeny N, S a T puká, objeví se krvavá postava, letí ven, dopadá na mokrou dlažbu, rozbité tělo dokonává v křeči.
DELETE.
Doktor Wilk bušil do senzoru čím dál častěji.
Krev. Obličeje s vyrvanou partií nosu. Útočící bestie, sešklebené tváře, ruce pokryté krví napřažené dopředu.
DELETE.
Muž a žena.
Muž zápasí s bestiemi. Štíhlý, klidný. Vyčkává, a pak se promění v blesk. Jeho pravá ruka bortí útočníkův hrudník.
DELETE.
Žena. Šedé, nazad sčesané vlasy. Nápadný bizamový kožich. Dlouhé štíhlé nohy. Stojí u skleněné nádoby, v níž se mátožně pohybuje nepřirozeně velký lidský zárodek s otevřenýma, podivně stařeckýma očima.
DELETE.
Minuty se táhnou, minuty se vlečou.
Doktor Wilk se nevzdaluje od senzoru ani na pět centimetrů. Paní Pfalzová cítí, že jí po krku stéká pot.
Zelená barva zaplaví obrazovku.
ELEKTRONICKÁ PŘESTAVBA TŘETÍHO STUPNĚ UKONČENA, hlásí řídící jednotka.
"No tedy," řekl doktor Wilk, "měla jste pravdu. Tohle byl ale případ!"
"Dvacet šest minut. Něco podobného jsme tu už dlouho neměli," řekla paní Pfalzová chabým hlasem. "Ještě štěstí, že není každý takový, jako on. To bychom se odsud nehnuli."
"Pět set jednačtyřicet DELETE," četl doktor Wilk statistický údaj. "Zbylo v tom chlapovi vůbec něco?"

Tlusté kulaté víko agregátu se pomalu otevřelo. Dva zřízenci, kteří celou tu dobu okouněli někde v zadní části sálu, popadli chromované držáky posuvného lůžka a vytáhli Salzmanna ven. Jeden mu strhl náplast z úst.
"Co... kdo... jsem?" zablekotal umran. Ležel na zádech. Uvolnili mu řemeny svěrací kazajky. Tlustý plastik se rozevřel jako kukla běláska.
"Jste Kurt Salzmann," řekla mu paní Pfalzová vlídně.
"Těší mě," řekl Salzmann, nespouštěje oči ze stropu.
Paní Pfalzová se podívala na doktora Wilka. Oba se na sebe usmáli a pak pohlédli dolů na Salzmanna.
"Nás taky těší, pane Salzmann. Ani nevíte jak!"
6.
Elynor se sevřelo srdce, když Salzmanna spatřila.
Rodier ji upozorňoval, že Salzmann bude jako vyměněný. Nedovedla si představit, že bude zcela jiný.
Rozjela se za ním hned prvního dne svého pobytu v Sardenu. Rodier trval na tom, že pojede s ní. Snad tím chtěl dát Cluteovi najevo, že se bude skutečně o Elynor starat a že jí nedovolí provést nic neuváženého. Na Clutea to udělalo dobrý dojem, a tak se s Elynor s klidným svědomím rozloučil a odjel z města. Rodier zavezl Elynor do Rehabilitačního střediska Jih ve svém pancéřovaném voze. Už před bránou si Elynor uvědomovala, jak pošetilá byla, když v prvním popudu uvažovala o tom, že odsud Salzmanna vytáhne. Byl to betonový komplex čtvercového půdorysu o straně dobrých sto metrů. Za pětimetrovou zdí zakončenou trubkou o průměru metr se tyčilo několik kubusů bez oken. Posuvná vrata byla střežena kamerami. Když vjeli do první propusti, čekala je druhá a třetí. Rodier se musel několikrát identifikovat, třebaže personál jistě jeho tvář důvěrně znal.
V místnosti pro návštěvy na ně už čekal ošetřující lékař doktor Wilk. Elynor ho odhadla na teplouše se sadistickými sklony, který by sám nejspíš zasloužil elektronickou přestavbu čtvrtého stupně, kdyby nějaká existovala.
"Kurt Salzmann! Ovšem, že si na něho vzpomínám. Byl to jeden z nejtěžších případů, jaké jsme tu v poslední době měli. Totálně devastovaná osobnost, madame," řekl doktor Wilk.
"Jak je na tom?" ptala se Elynor. Rodier stál mlčky vedle ní.
V místnosti bez oken zářily stropní lumifory. Plastikový nábytek vymyslel a vyrobil někdo na speciální zakázku. Nikdo tu neměl sedět déle než pět minut. Pak by se zbláznil z tísně, která doléhala ze stěn a čišela i ze sedaček a desky stolku.
"Výborně! Zřídkakdy se proces přestavby tak stoprocentně podaří. Někdy v psychice zůstanou traumatická rezidua, která působí potíže. V tomto případě se naštěstí nestalo nic takového. Salzmann se nám prostě povedl."
"Tak vidíte, Elynor," řekl Rodier. "Říkal jsem vám, abyste si nedělala starosti."
"Můžu ho vidět?"
"Víte," smušil se doktor Wilk, "za normálních okolností trváme na stabilizaci psychiky, která trvá tak týden, deset dní. Salzmann se nám ale tak zdařil, že si mohu dovolit výjimku... Prosím. Račte za mnou."
Chodby páchnoucí desinfekcí. Otevřeným oknem šelestily ozvěny šouravých kroků. Výtvarná díla pacientů. Krajinky se sluníčkem, modrými rybníky a kytičkami. Veselí pejskové. Veverka chroupá oříšek. Rodina sedí u stolu, maminka, tatínek, děti. Jsou taky veselí. Z očí jim neteče krev, na žádném krku nevisí oprátka. Pod průhlednými poklopy viděla sošky. Byli tu ježkové s jablíčky na ostnech. Bleděmodrá letadélka s vrtulkami.
Doktor Wilk je zavedl na dvůr číslo čtyři, určený pro rehabilitační vycházky. Čtvercový, vroubený vysokými stěnami. Záhony růží, které tu opulentně kvetly, třebaže k tomu neměly žádný čitelný důvod. Třeba se chtěly doktorovi Wilkovi vlichotit. Mátožně se tu pohybovalo několik postav v šedých nemocničních županech.
Elynor jednu poznala a vzápětí zadoufala, že se zmýlila.
Postava se otočila. Shrbená, zhroucená do sebe.
Přece jenom je to on.
"Varoval jsem vás, Elynor, že na něho nebude pěkný pohled," zašeptal jí Rodier.
"Tam je pan Salzmann," hlásil doktor Wilk radostně. "Jako znovuzrozený. Vidíte tu jiskru v oku?"
Elynor žádnou jiskru neviděla. Pozorovala nahrbená záda, tváře povislé, jako když se hodí přes zábradlí balkónu propocené peřiny někoho, kdo v nich stonal na zarděnky.
"Salzmanne," oslovila ho nejistě, jako by ještě doufala, že to není on.
"Nepozná vás," řekl doktor Wilk. Kráčel k Salzmannovi s Elynor o půl kroku pozadu. Rodier zůstal na místě a díval se za nimi.
"Přivedl jsem vám návštěvu, pane Salzmann."
"Dobrý den," řekl Salzmann tupě. Díval se mimo ni.
"To je slečna Elynor Galeová, pane Salzmann. Je moc hodná. Moc."
"Ano," řekl Salzmann. Díval se stranou.
"Jak se vám daří, Salzmanne?" zeptala se Elynor tiše.
"Dobře. Slečno. Galeová."
"Pan Salzmann je pašák, slečno Galeová," chválil doktor Wilk. "Nebyl na tom moc dobře, ale teď nám to šlape, viďte, pane Salzmann?"
"Ano. Šlape nám to. Doktore. Pane."
Rodier se přiblížil na tři kroky.
"Neměli bychom jít, Elynor? Tohle nemá smysl."
Ohlédla se po něm. V očích měla slzy.
"Počkejte ještě."
"Vidíte sama, jak na tom je."
"Ano. Vidím." Obrátila se k doktorovi. "Bude pořád takový..."

"Nelíbí se vám?"
"Ale ano. Je... opravdu pašák. Vypadá... báječně. Třeba by mu prospěla individuální péče."
"Má ji, slečno Galeová. Stará se o něho paní Pfalzová. Má ho ráda jako vlastního syna."
"Možná by mu prospělo více domácí prostředí," naléhala.
"Elynor, pan doktor ví, co dělá," napomenul ji Rodier a vykročil k nim. Bylo mu jasné, o co mladé ženě jde, a chtěl tomu zabránit.
"Náš rehabilitační program je propracovaný do detailu. Tady dáváme pacientům novou osobnost, novou sebedůvěru, nové perspektivy."
Podívala se vzhůru na vysoké stěny. Někde nahoře visel kousek nebe, připomínající špinavý kapesník.
"Bude z něho řádný člen společnosti," doplnil doktor Wilk.
"Nesmírně oceňuji váš odpovědný přístup k pacientům. Vaše práce je jistě namáhavá."
"Velmi náročná."
"Ano. Nemohla bych napomoci? Myslím... nějakým příspěvkem."
Jiskra se tentokrát vskutku objevila, ovšem v oku doktora Wilka.
"Jsme podporováni městem," řekl neurčitě.
"Nemyslím, že patříte k investičním prioritám."
"To jistě ne. Někdy si myslím, že těm lidem na magistrátě chybí pocit sociální solidarity."
"Bezesporu." Vytáhla z kapsy čipovou kartu. Podala ji doktorovi. "Ve vašich rukou jí bude nejlépe. Nerada bych, aby se moje peníze rozplynuly v lučavce královské, která se jmenuje byrokracie."
"Elynor, já vás varuji..." začal Rodier.
"Před čím?" zeptala se s úsměvem, nevinnost sama. "Vy snad jste proti charitě?"
"Tohle je úplatek," řekl Rodier drsně.
"Já si taková obvinění vyprošuji!" řekl doktor Wilk. "Bez podpory solventních občanů by náš ústav nemohl plně vykonávat svoje poslání. Místo, abyste je nesmyslně obviňoval, měl byste se starat o kriminalitu v tomhle městě. Máte tu snad málo co na práci, pane Rodiere?"
Karta zmizela v náprsní kapse za hradbou tužtiček.
"Mohu si pana Salzmanna odvézt hned?" řekla Elynor. Stála teď doktorovi Wilkovi po boku. Rodier se na ni znechuceně díval.
"Elynor, já vás varuju..." řekl. "Nemyslete si, že vám to projde. Salzmann je vygumovanej. Přestavba osobnosti je nezvratná. To neznamená, že se na Salzmanna nevztahují zákony. Nespustím vás z dohledu. Dokud budete v Sardenu, jste na mušce, doslova!"
Usmála se na něho a pak se obrátila na doktora Wilka.
"Nešlo by to nějak uspíšit, pane doktore?"
"Zařídím hned všechno potřebné," řekl doktor Wilk. Zamířil k východu. Rodier se k němu připojil a něco mu říkal. Nejspíš mu vyhrožoval, ovšem starý úplatkář si z toho nic nedělal.
Elynor se za nimi dívala.
"To jste s ním skoulela perfektně. Elynor," zaslechla za sebou Salzmannův šepot. "Už jsem vás chtěl poprosit, abyste mi sem poslala plechový trenýrky. On je teplej jak infrazářič, to jste jistě poznala. Ale takhle je to mnohem lepší. Doufám, že se u vás doma najde něco k pití. Ne voda, sakra!"
Otočila se.
Před sebou měla nahrbeného Salzmanna, tvář dementně povolenou, s pootevřenými ústy. Vyslovoval, téměř aniž hýbal rty.
Nechtěla věřit svým očím.
"Whisky?" řekla rychle.
"To je jedno. Hlavně, aby toho bylo hodně."
Tentokrát měl i Salzmann jiskru v oku. Viděla ji však jenom ona.
Jiskru smíchu.
"Vy jeden chlape zatracenej!"
"Vy jedna ženská... báječná..." šeptal pootevřenými ústy.
"Nějaké potíže?" ozval se zpovzdálí doktor Wilk znepokojeně. Rodier stál vedle něho a mračil se.
Otočila se k němu. Zavrtěla hlavou a dokázala udržet ve tváři výraz smutku.
"Ne. Vůbec ne. Bude to těžké... Ale půjde to," řekla a vydala se za nimi. "Nemějte starosti, Rodiere. Já ho zvládnu. Pomůžu mu adaptovat se na novou osobnost.". Salzmann zůstal sám a když se za ním ohlédla, lhostejně se obracel stranou. "Počkám v návštěvní místnosti, doktore Wilku. Budete tak laskav a propouštěcí proceduru urychlíte, viďte?" řekla s úsměvem číslo šest, jakým se dámy vysokého světa obracejí na podřízené osoby vyšší střední hodnostní třídy, když je žádají o něco, co musejí bezpodmínečně splnit.

Kapitola osmá

1.

"Můžu vás tady s ním nechat?" ubezpečoval se Rodier. Stál mezi dveřmi jejího apartmá v prvním patře hotelu King George. Po červeném plyšovém běhounu chodby tiše projížděl čisticí robot, kapotovaný nerez plechem penízkově leštěným v Bugattiho stylu, a pídil se po mikroskopických částečkách nečistot. Jeho řídící jednotka byla z té marné snahy jistě celá zkroušená.

"Nebojte se," řekla Elynor. "Viděl jste sám, jak je krotký."
Podíval se jí přes rameno. Uprostřed místosti stál pod křišťálovým lustrem velikosti koruny baobabu Salzmann a bez zájmu civěl na rozměrné plátno pověšené na zlatě tapetované stěně. Byla to kopie obrazu z Magnascovy série zachycující život Kristův ve zříceninách antického Říma. Kristus léčil malomocné a tvářil se u toho, že ho ta práce moc nebaví.
"Něco se mi na něm nezdá," řekl Rodier, prohlížeje si Salzmanna. "Dovedl to být nebezpečný parchant. Víte, co si o vás myslím, Elynor? Jste zatracený blázen, možná horší než kdy byl Salzmann. Taky patříte do uteru."
Zasmála se.
"Mně nikdy neublížil."
"Kdo ví, co mu s mozkem udělali. Nechcete si to ještě rozmyslet?"
Úsměv jí zůstal na tváři, když odcházel. Lehce za ním přivírala dveře. Rodier pokrčil rameny, otočil se a zamířil středem chodby k výtahům. Robot mu servilně uhnul z cesty.
Zlatem pokovený zámek zaklapl a Elynor se opřela se smíchem o dveře. Teď se i Salzmann rozesmál.
"Měl pravdu! Budu nebezpečnej, když včas nedostanu panáka!"
Rozběhla se k minibaru a za okamžik Salzmann přitiskl rohovinové rty k lahvičce první záchrany. Grantska zavoněla, hltavý Salzmann si trochu pobryndal bradu.
"Mohl jste si to nalít aspoň do skleničky." poznamenala přísně. "Trochu vychování vám tam přece jenom mohli nasypat do hlavy."
"Měl jsem namále, Elynor, málem mi do ní nasypali myšlení řádného občana! Krucinál, to jsem rád, že vás zase vidím!"
Vzpomněla si na Alfa Likta. Dovedl by on vyslovit takové vyznání?
"Jak se to mohlo stát? Chlape jeden, jak se vám to podařilo? Vy jste přece byl v uteru! Copak máte lebku z plechu? Jak to, že vás nevymazali?"
Propouštěcí procedura proběhla hladce, jako když se na továrním pásu montuje budík. Netrvalo to ani dvacet minut a do návštěvní místnosti vešel Salzmann oblečený do nepadnoucí plátěné kombinézy. V rukou držel pytel, ve kterém měl staré džíny, boty a košili. Přivedla ho ženská, která se představila jako paní Pfalzová a bylo na ní vidět, že by také neopovrhla nějakým příspěvkem, o který by se dovedla postarat ve prospěch trpících. Když viděla, že míra štědrosti byla už naplněna, zkusila dělat potíže, ale doktor Wilk ji ukáznil. Odešla a tvářila se jako hamburská štětka, když někdo nahlas zapochybuje o stoprocentnosti jejího panenství. Rodier dával najevo, že není zcela přesvědčen, že je všechno v pořádku a ještě před hotelem Elynor přesvědčoval, že Salzmann může mít porušenou psychiku.
Teď byli Salzmann a Elynor konečně sami.
"No tak, povídejte, Salzmanne!"
Salzmann stál s pytlem v jedné ruce a prázdnou lahvičkou grantsky v druhé. Chtěl odpovědět. Elynor však pohlédla na mobilní orákl, který měla položený na nočním stolku. Jeho displej ožil.
UŽ ANI SLOVO! JE TU ODPOSLECH. V KOUPELNĚ NAJDETE ODPADKOVÝ KOŠ, objevil se na displeji nápis. NALEJTE DO NĚHO VODU, PŘENESTE HO K POSTELI A HOĎTE DO NĚHO NOČNÍ LAMPIČKU.
Elynor si pnložila prst na rty. Tázavě se na Salzmanna podívala. Umran přikývl a vykonal tu podivnou instrukci. Lampička spadla do vody.
"Hergot," řekl Salzmann nahlas. "Slyšeli nás!" Ukázal prstem na displej. "Kdo je zase tohle? Že by to byl..."
Na displeji Elynor spatřila obličej, který se důstojně řadil do bestiáře těch nejodpudivějších oblud. Oživlá mrtvola, zombie se zelenými rty a namodralými bělmy. A přece se ta potvora dovedla tvářit přívětivě. Ústa se usmívala a v očích měla podobná světýlka, jaká se objevila v Salzmannových očích tam venku, na vycházkovém dvoře kriminálu či spíš mučírny doktora Wilka, když dal Elynor najevo, že s ním v uteru nic, ale vůbec nic nesvedli.
"Nazdárek, Elynor," hlaholila příšerka. "Já jsem Píbí. Líbím se vám? Jsem virtimm. Kdybyste si se mnou chtěla například *!?@#@?!*, půjde to jen ve virtuálním režimu, *!?@#@?!*! Možná, že vás tenhle druh sexu nebere, jenže jinak to nejde. Já jsem virtimm, chápete? Virtual immmortality, umělá inteligence, kus *!?@#@?!* softwaru, berte to jak chcete. Já nemám žádnýho *!?@#@?!*, abych vám ho mohl narvat do *!?@#@?!* takže to jde jenom virtuálně, jenže to má tu výhodu, že nejsem odvislej na žádným *!?(c)#(c)?!* těle, jako normální chlapi, co maji *!?@#@?!* a všechno, co k tomu patří."
"Co je to, proboha?" obrátila se Elynor na Salzmanna.
"To v daný chvíli není nejrozumnější otázka."
"Napadá vás lepší?"
"Jo. Třeba: Jak se dostat ven s hlavou na krku. Všechna čest, pustili jste si hubu na špacír v tý nejblbější chvíli. Snad jste to všechno nedokázali *!?@#@?!*."
2.
Salzmann teď virtimma poprvé na displeji oráklu v pravém slova smyslu viděl.
Když se s ním setkal prvně, bylo to jiné. Neviděl ho, zato ho měl ve své mysli.
Poskokové doktora Wilka a paní Pfalzové ho zasunuli do agregátu elektronické přestavby osobnosti a on se ocitl v kompaktní tmě uvnitř uteru, jako by zarostl do černého ledu, s elektrodami přitištěnými k lebce. Zoufalou touhou umřít choval v srdci.
Vtom se ve tmě objevila zvláštní záře, rozčleněná do nekonečně složité struktury. Pak se ozval hlas, oslovil ho a hovořil tak sprostě, jak to Salzmann zřídka slyšel i v šupáckých lokálech jižního segmentu Sardenu, v kriminálech a nevěstincích a brlozích pro bezdomovce.
"Říkají mi Píbí a jsem virtimm ve službách pana van Grofa. Žiju v těch *!?@#@?!* datových sítích a teď jsem tady a buďte moc rád, že tu jsem, protože jinak by doktor Wilk vám už sprchoval váš *!?@#@?!* mozek!" představil se hlas

Salzmannovi.
"Ta svině van Grof! A ten hajzl Golanz! Kvůli nim jsem tady!" opáčil Salzmann. Vlna bolesti se vzedmula všude tam, kde mu řemeny kazajky svíraly tělo.
"Nabízím vám *!?@#@?!* kšeft, Salzmanne. Zařídím, aby se doktor Wilk vašeho mozku ani nedotkl."
"Chcete vypnout tuhle svinskou mašinu?"
Následovalo dlouhé a šťavnaté rozvíjení motivu *!?@#@?!*.
"Vypnout?" ptal se Píbí, když se vrátil k informačně hodnotnějšímu módu komunikace. "Kdybych ho vypnul, tak ho zase zapnou, to je přece jasný!"
"To jsem teda v hajzlu."
"*!?@#@?!*," řekl Píbí pohrdavě. "Nezapomeňte, že jsem virtimm. Nejlepší kus *!?@#@?!* softwaru na týhle zemi. Dokážu simulovat celej *!?@#@?!* proces elektronický přestavby osobnosti. Už v týhle chvíli sjíždím vaše *!?@#@?!* traumata v režimu sdílenejch úloh a šoupu je doktorovi Wilkovi na obrazovkovej výstup. Měl byste vidět, jak se tváří, když šimrá senzor DELETE. On je *!?@#@?!* buzerant a sadista k tomu, věděl jste to?"
"Moc tomu nerozumím," řekl Salzmann. "Wilk si myslí, že stroj funguje?"
"No jasně! Já normálně pouštím vaše vzpomínky Wilkovi na výstup, jenže to jeho DELETE končí, dejme tomu, v mý kapse od vesty. Virtuální, samozřejmě. Nic se vám v kebuli neděje. To cítíte sám, ne?"
"Mluvil jste o kšeftu," řekl Salzmann věcně. Příliš nerozuměl tomu, co se mu virtimm snažil vysvětlit a držel se jediné jistoty, kterou chápal - nic se mu v kebuli nedělo, kromě toho, že mu v ní drnčel nelidský i neumranský hlas jakéhosi cizího sprosťáka, který si říkal virtimm Píbí.
"Jasně," přisvědčil hlas. "Když se dohodneme, zůstanete netknutej. Vytáhnou vás z roury takovýho, jakýho vás do ní šoupli a budou si myslet, že jsou pašáci a že vám vygumovali mozek. Tohle můžu zařídit, když si plácnem. Když ne, tak nahlásím Wilkovi na displeji ABNORMAL END, že se program nepoved a doktor začne znova, já se odsud vypařím, vy v tom zůstanete sám a mozek vám napodruhý vymydlej, že vám v něm zůstane jen patelární reflex. Budete definitivně v *!?@#@?!*."
"Co chcete?"
"Spolupráci."
"S vámi?"
"S van Grofem a Golanzem."
Tentokrát by bylo třeba mnoha znakových řetězců *!?@#@?!*, aby bylo možno vyjádřit Salzmannovu reakci. Píbí trpělivě vyslechl zuřícího Salzmanna.
"*!?@#@?!*." podotkl, když se Salzmann vypovídal. "Jste *!?@#@?!*. Něco vám povím, Salzmanne. Nevěřil byste, kdo mě sem za vámi poslal. Byl to Georg van Grof! Já osobně bych se neobtěžoval. Proč taky? Mně nejste k ničemu užitečnej. Jenže van Grof, když se dozvěděl, co se s vámi stalo a děje, mi nařídil, abych vás dostal z týhle *!?@#@?!* bryndy. Pokud jde o Golanze, ten sám je ve větší bryndě než jakou si kdy dovedl představit."
"Golanz že je v bryndě?" žasl Salzmann. "Taková práskaná svině?"
Celý dialog se samozřejmě odvíjel v režimu přímé komunikace, virtimm seděl rezidentně v Salzmannově mozku, takže umran nemusel svého virtuálního společníka přesvědčovat, jak příjemně ho překvapilo virtimmovo sdělení.
"Takže co? Půjdete do toho? Nejde o nic jinýho než o vaši spolupráci. Až vás vytáhnou z tyhle *!?@#@?!* bečky, pobudete na rehabilitačním oddělení tejden, deset dní. Musíte sehrát přesvědčivý divadýlko. Snad vám to půjde. Uděláte ze sebe naprosto neškodnýho *!?@#@?!* idiota, to je podmínka. Kdybyste se podřek nebo prozradil, kdybyste třeba řekl Wilkovi o panáka, kdybyste poplácal sestřičku po *!?@#@?!* všechno by bylo v *!?@#@?!*. Klidně pouštějte slinu z koutku, tím uděláte Wilkovi radost."
"Pomáhat Golanzovi..." dumal Salzmann. "A poslouchat van Grofa..."
"Čekám. Nemůžeme se tu dohadovat hodinu. Ta *!?@#@?!* procedura za chvíli skončí. Když se nedohodnem, udělám ABNORMAL END, pojede se znova od začátku, jako vždycky, když se systém složí a je ABEND, a tentokrát v tom zůstanete sám, beze mne."
"Je tu ještě něco."
"Co?"
"Žádný - co. Ptejte se kdo. Alf Likt. Musíte se postarat o Alfa Likta."
"Jsem virtimm," řekl Píbí. "Moje možnosti jsou omezený, *!?@#@?!*."
"To je mi fuk. Pan Likt potřebuje, aby mu někdo aspoň jednou za dva dny donesl jídlo. Žije ve zbořeništi baráku, kterýmu se říká Eden, je to v Salivasově ulici. Tu najdete..."
"*!?@#@?!*. Řekl jsem, že jsem virtimm," připomněl Píbí. "Najít ulici dovede i orákl na hardwarový úrovni kuličkovýho počítadla. Jenže virtimm se nemůže špacírovat po ulici s kastrůlkem špenátu! Jsem virtimm, pochopte to konečně, *!?@#@?!*! "
"Tak tam někoho pošlete! Řeknu vám, koho. Žiju v baráku, co bejvalo divadlo Olympie. Ten je..."
"Nezačínejte znovu. Nejsem počítadlo," připomněl Píbí.
"Mám tam přítele. Říkají mu Markýz. Jste schopnej se s ním spojit?"
"Potřebuju nějakej *!?@#@?!* elektronickej výstup. Nejlíp telefon nebo orákl. Je mi jedno, co, hlavně aby to bylo na síti. Dokážu vlézt i do ovládací jednotky kanalizačního systému, ale hajzlmísa je výstup na *!?@#@?!*, chápete?"
Aniž to Salzmann tušil, Píbí v tuto chvíli už našel a aktivoval telefonní automat v Olympii.
"Tak to je blbý," řekl Salzmann zklamaně.
"V Olympii mají telefon," hodil mu záchranné lano Píbí.
"Pak je to bez problému! Najděte Markýze a vyřiďte mu ode mě..."

"Nemusím nic vyřizovat, Salzmanne. To je zase výhoda virtimma. Já si vezmu vaši *!?@#@?!* podobu a hlas, chápete? Na displeji telefonu se objevíte vy a s Markýzem si promluvíte sám."
"Já?"
"Ne vy! Já! Jenže budu vypadat jako vy!"
"Jasně. Jako s námi mluvila paní Vivianová. Taky byla a nebyla..."
"Konečně vám to došlo. Co mu mám říct?"
"K panu Liktovi není jednoduchý se dostat. Trosky jsou zaminovaný a kromě toho zamořený jedovatým bejlím, který se jmenuje hedella. Takže dávejte pozor, já vám řeknu, kde ty miny jsou."
Diktoval dlouhý seznam pastí a nástrah, které se staraly o Liktovo soukromí, a když se občas odvážil virtimma zeptat, jestli si seznam pamatuje, vysloužil si záplavu *!?@#@?!*.
"To je všechno?" zeptal se Píbí.
"Jo."
"Dobře, udělám to. Takže, jak dál? Budete spolupracovat s van Grofem?"
Chvilka prodlevy.
"Jo."
V té chvíli doktor Wilk deletoval to, co mu virtimm poslal na výstup jako vzpomínku na Elynor.
"Pamatujte, Salzmanne, nesmíte udělat žádnou *!?@#@?!* blbost, až vás vytáhnou," naléhal virtimm.
"Jo. Bude ze mě perfektní idiot. Jenom tu slinu z koutku, to po mně nechtějte. Já vím, že to jednou přijde samo. Od chlastu, chápete? Jenže to nechci přivo-lávat. Co musí bejt, přijde samo."
"Dobry," řekl Píbí.
ELEKTRONICKÁ PŘESTAVBA TŘETÍHO STUPNĚ UKONČENA, hlásila v té chvíli řídící jednotka agregátu, přesně podle virtimmova pokynu.
V naprosté tmě nitra přístroje, pod svěrací kazajkou, nebo spíš v lebce ověnčené elektrodami jako trnovou korunou mučednictví, se dohodla Salzmannova mysl s jednotkou umělé inteligence zvanou Píbí.
Uvnitř se odehrálo cosi, co by se dalo charakterizovat jako virtuální plácnutí rukou.
3.
"Takže, dost těch vašich *!?@#@?!* keců," řekl Píbí. "Teď máme důležitější věci na práci a času moc nezbejvá, když jste se tak *!?@#@?!* vykecávali před odposlechovým mikrofonem. Dávejte pozor, Salzmanne. Ukáže se, jestli jste to myslel vážně, když jste si se mnou plácnul."
Na ploše displeje se otevřelo další okno a v něm se objevila tvář muže neodhadnutelného věku s pevnou přilbicí černých, nakrátko střižených kučeravých vlasů. Měl černý plnovous, po stranách bílý, uprostřed prokvetlý. Díval se na ně bystrýma tmavýma očima.
"Dobrý den," řekl. "Buďte tak laskav, pane Salzmanne a představte mě dámě."
Teď se pro změnu Salzmann proměnil v solný sloup.
Píbí ve svém okně na něho povzbudivě pokyvoval.
Umran ho však nevnímal. Strnule hleděl na van Grofa. Po čtvrt století v sobě pěstoval nenávist k tomuto muži, kterému dával největší vinu za Milénium a utěšoval se jenom tím, že do něho a jeho komplicŭ tenkrát nasypal pořádnou dávku olova. Teď ho měl před sebou! Naštěstí ne z masa a krve. Kdyby tu van Grof seděl živý, Salzmann si nebyl jistý, že by se na něho neobořil pěstmi. A dohoda by byla v *!?@#@?!*, jak říká Píbí.
Zachrčel a teprve potom dokázal souvisle promluvit.
"To je pan Georg van Grof. Kdysi jsem vám o něm vyprávěl, Elynor. To je slečna Elynor Galeová, pane van Grof."
"Těší mě, pane van Grofe," řekla Elynor. "Přiznám se, že jsem trochu překvapená. Pan Salzmann nikterak nenaznačoval, že s vámi spolupracuje."
"Dovedu si to představit," řekl van Grof. "Život je zahrada, ve které se cestičky protínají. Má zkušenost mě poučila, že je lépe, když lidi k sobě přitahují společné zájmy než pozitivní city."
"Tak o těch vopravdu nevím nic, co se vás týká, pane van Grof," řekl Salzmann a Píbí výhružně zakoulel očima.
Naznačoval němě jakási slova, která pravděpodobně znamenala *!?@#@?!*.
"I já bych vám měl co vyčítat, Salzmanne," řekl van Grof. "To od vás nebylo zrovna laskavé, když jste do mě a mých přátel pálil ze samopalu."
"To jste udělal?" žasla Elynor.
"Jenže on z toho vyváz!" namítl Salzmann rozpačitě.
"Zrovna tak, jako vy jste vyvázl z onoho zařízení, kterému se lidově říká uterus. Žiju dost dlouho, abych měl právo dělat jakési úsudky o principech života a vím už, že se časem dluhy vyrovnávají. Ve všech směrech, Salzmanne," řekl van Grof.
"Nemáme moc času," připomněla Elynor.
"Budete mě muset přesvědčit, že naše zájmy jsou společné, pane van Grofe," řekl Salzmann, teď už klidně a věcně.
"Moje firma je významná objemem obchodů a šíří záběru, nikoli počtem pracovníků. V mém stálém týmu jsou jen dva spolupracovníci. Na obrazovce vidíte projekci jednoho z nich. Píbí je nejvýkonnější exemplář umělé inteligence světové informační sítě. Vznikl v době těsně před Miléniem. Můj spolupracovník informatik Píbí naprogramoval sám sebe, zakódoval svoji osobnost do struktury umělé inteligence, a když přestal existovat ve fyzickém slova smyslu, pokračuje v životě jako virtimm, virtuálně nesmrtelná bytost."
"To už vím," řekla Elynor. "Pan Píbí se mi představil... svým osobitým způsobem."
"Ano," přisvědčil van Grof, "Píbí má neobvyklé vystupování."
Píbí se na displeji vskutku šklebil velmi osobitě.

"Můj druhý spolupracovník je pan Viktor Golanz. V současné chvíli se nachází ve velmi nepříjemné situaci."
"Tak moment," přerušil ho Salzmann tvrdě. "Jedno si musíme vyjasnit. Já si s Píbím plácnul pod jednou základní podmínkou. Pomůžete panu Liktovi. Co je s ním? Jak se mu daří? Protože, jestli je někdo v nepříjemný situaci, tak je to on. Jestli jste ho nechali chcípat hladem, ocitnul jste se v nepříjemný situaci vy, pane van Grof! Mluvil jste o té hře se samopalem. Ta by se mohla snadno reprízovat!"
"Píbí? Prosím," vybídl virtimma van Grof. "Jak je na tom pan Likt?"
"Všechno je ou kej," ozval se Píbí. "Toho vašeho Markýze jsem naťuk, Salzmanne, a pokud to můžu kontrolovat, stará se o Likta jako nějaká *!?@#@?!* chůva!"
Salzmann si oddychl.
"Tak dobrý. Jestli vám ovšem můžu věřit."
"Milovat mě ani Píbího nemusíte, ale věřit byste nám měl," řekl van Grof trochu vyčítavě. "Nikdy nestavíme obchody na lži."
"Jo. Lhaní je blbý pro kšeft," doplnil Píbí.
"Vysvětlím vám, proč jsem mimořádně stál o spolupráci s vámi dvěmi, a samozřejmě i s panem Liktem. Vy tři jste nejlépe zasvěceni do pozadí událostí, charakterizovatelných jako Milénium 2. Byli jste v Sardenu v době, kdy umranská tajná služba uskutečnila preventivní úder proti invazním silám Karhoru."
Elynor strnula.
"Co o tom víte?"
Georg van Grof se jemně usmál.
"Znát, to je základ mé existence. Vím i to, že vy sama jste s panem Johnem Clutem objevila jisté tajemství... Údajné zkušební letouny umranských vzdušných sil jsou ve skutečnosti karhorské mezihvězdné lodě, které přistávají na Zemi v automatickém režimu! Jednu jste s panem Clutem objevila, i s mrtvou posádkou na palubě. Karhorská technologie KR mě nade všechno zajímá."
"Pokračujte," řekla Elynor. Vybavovala si, co jí kdysi Salzmann o van Grofovi vyprávěl. Král průmyslové špionáže, eskamotér se zakázanými technologiemi... a teď už věřila i tomu, co tenkrát odmítala přijmout, že je odpovědný za Milénium, za osudný přelom z noci 31. prosince 1999!
"Přijela jste do Sardenu, abyste se pokusila najít vchod do umranského podzemí. Vaše firma má zájem získat také co nejvíce informací o KR, pokud možno byste se rádi zmocnili alespoň jednoho exempláře karhorské kosmické lodi. Navrhuji vám, abychom spojili síly."
"Zatím vaše síly neznám," řekla Elynor. "Předvedl jste mi jeden vulgárně hovořící software. Velký dojem na mě neudělal." Já teď lžu, uvědomila si. Jenže moje firma považuje lhaní za jeden ze základních výrobních prostředků. Nejsme žádná Armáda spásy!
"*!?@#@?!*!" zvolal Píbí hněvivě.
"Buďte opatrná, Elynor," zabručel Salzmann. "Je to parchant!"
"Milá Elynor," oslovil ji van Grof, předstíraje, že Salzmannovu poznámku neslyšel. "Jakmile nabízím spolupráci, znamená to, že na ní trvám. A pokud něco chci, vždycky toho dosáhnu. Za jakoukoli cenu."
"Vyhrožujete mi?"
"Vyjasňuji situaci. Jak jste pochopila, na mé dobré vůli je zcela závislý pan Salzmann. Zprostředkovaně i pan Likt. Vám nevyhrožuji. Jak bych vám mohl ublížit? Když se nedohodneme, už vám nezkřížím cestu. Zůstanete v luxusním apartmá v hotelu King George a budete chodit s panem Rodierem na večeři. Víte, že pan Clute na vás nasadil pět operativců, aby vás hlídali? Jeden z nich právě hlásí do Londýna, že jste se setkala s panem Salzmannem. Budou prověřovat, zda pan Salzmann skutečně prodělal elektronickou přestavbu osobnosti, jak ji nařídil soud. Navíc, Píbí teď zjišťuje, kdo nainstaloval odposlech do vašeho pokoje. Pravděpodobně je to Rodierova práce. Nebude třeba přehnaně vysokého stupně inteligence ke zjištění, jak to se Salzmannem a přestavbou jeho osobnosti ve skutečnosti je, tím spíš, že odposlech zachytil část konverzace, která nemůže nevzbudit podezření. Vy oba budete brzy potřebovat moji asistenci. Mám pokračovat?"
Ohlédla se po Salzmannovi. Starý umran nevěděl, co je to strach. Přesto tu teď seděl jako králíček před brejlovcem a zíral na vážnou tvář na displeji. Je to skutečně parchant, ten van Grof, uvažovala. Má Salzmanna v hrsti a Alfa do jisté míry taky. A mně může znepříjemnit život.
"Nemusíte," řekla. "Myslím, že situace je dostatečně vyjasněná."
"Výborně," zaradoval se van Grof. "Věřím, že jste vše pochopila správně. Spoluprací můžeme jen získat, nic ztratit."
"Co navrhujete?"
"Především musíme kompletovat tým. Jak už jsem řekl, Viktor Golanz se ocitl v nepříjemné situaci. Pro pana Salzmanna bude snadné ho z ní dostat."
"To je jasný, pane van Grof," ozval se Salzmann. "Jestli je Golanz v Olympii mezi explartistama, půjde to dobře. S Markýzem jsem jedna ruka. Stačí říct Markýzovi slůvko a Golanz," teď polkl, "je z toho venku. No a společně se vypravíme za panem Liktem. S ním to půjde hůř. Nevím, jestli bude chtít spolupracovat. Stal se z něho něco jako mnich a hledá... to... satori."
"Uvidíme," řekl van Grof. "Jedno po druhém. Domnívám se, že váš první úkol je jasný, najděte mi nejdřív pana Golanze. Není účelné naši jinak příjemnou debatu prodlužovat."
"To teda *!?@#@?!* fakt ne!" vmísil se Píbí do debaty. "Budete se muset vypakovat co nejdřív! Už po nás jdou!"
Telefon položený na nočním stolku zazvonil. Elynor se ohlédla po Salzmannovi. Zareagoval bystře, znovu nasadil výraz neškodného poloblba. Dotkla se senzoru a na displeji telefonu spatřila Rodierovu tvář.
Vlídnosti v ní bylo jako kokosovníků v Ohňové zemi.

"Šlo to rychle, Elynor," řekl Rodier. Viděla, že se dívá přes její rameno na Salzmanna, který stál v úhlu záběru objektivu přístroje. "Nenamáhejte se s tou komedií, Salzmanne. Nevím, jak jste dokázal z vymytí mozku vyklouznout, ale věřím, že mi to brzy povíte. Pan Clute by neměl radost ze skandálu, viďte, Elynor? Navrhuji, aby se všechno odbylo v klidu. Pojďte oba dolů. Čekám na vás v hale. Na vás na oba. A zapomeňte na triky, mám všude svoje lidi."
"Věřila jsem, že jste přítel, Rodiere."
"Velmi správně! A buďte ráda, že máte přítele tak vysoko postaveného, jako jsem já."
"Tak o to vám jde! Pan policejní rada se bojí o židli!"
"Moje přátelství je pevné. Prosím vás, nezkoušejte jeho odolnost. Čekám pět minut, pak si pro vás dojdeme a vy budete mít moc práce s uklidňováním pana Clutea."
Rodier přerušil spojení.
"To je *!?@#@?!*," řekl Píbí starostlivě. "V hale je plno policajtů! A bacha, Rodier lže, když žvaní o lhůtě pěti minut. Na nic nečeká, už poslal svoje maníky nahoru!"
"Musíte okamžitě pryč," řekl van Grof ze svého virtuálního displeje.
"Jen klid. Znám to tady jako svoje boty," řekl Salzmann. "Padáme, Elynor."
"Vezměte si sebou ten *!?@#@?!* orákl," řekl Píbí. "Budete mě potřebovat"
"Kdo by se tahal s takovým krámem," odtušil Salzmann. "Spíš bysme potřebovali pořádnou bouchačku."
"*!?@#@?!*, Salzmanne, poslechněte mě! Ve třech se to líp táhne!" řekl Píbí.
Elynor ukončila debatu prostě tím, že popadla přístroj, a pak už jen čekala, až se Salzmann převlékne.
"Zatracenej odposlech jeden blbej," nadával umran. Stáhl si plátěné kalhoty, vytáhl z pytle staré džíny a vklouzl do nich. "Tak, a teď se cejtím skoro normálně. Ještě bych potřeboval bundu. Pro tu si taky dojdu," dodal výhružně. "Zůstala ve Fast Baru. Jestli mi s ní někdo něco proved..."
"Jistě," řekla Elynor, nervózně pohlížejíc ke dveřím. "Tak už pojďte."
Otevřeli dveře na chodbu. Byla zatím pustá, i čisticí automat zmizel. Ohlédla se do místnosti. Takže tohle je jasné, pane van Grofe, oslovila v duchu muže, jehož tvář zůstávala na displeji. Už žádné luxusní apartmá, už žádné večeře s Rodierem. Šlo to rychle.
Měla z toho zvláštní, trochu zvrhlou radost. Cítila, jak jí krev prudčeji koluje v žilách, trochu jako při milování. Nejsem asi normální. Jak to říkal Rodier, potřebovala bych uterus.
"Tudy," řekl Salzmann. "Jen klid, já to tu perfektně znám."
Vydal se vlevo, opačným směrem než kudy přišli. Nenamítala. Jestli odtud vede nějaký volný východ, tak rozhodně ne po hlavním schodišti nebo výtahem. Spěchala chodbou za Salzmannem, který sebevědomě rázoval jako kastelán, který po tisící a prvé provádí výpravu turistů po hradě Hugenburgu.
Dveře jednoho z apartmá se otevřely. Strnuli. Čekali policisty se zbraněmi, jenže naštěstí v nich stál muž v tmavomodrém převlečníku a za jeho zády žena v kostkovaném paletu peskovala zarputilého, asi desetiletého synka.
"Říkala jsem ti, abys nebral čokoládu z minibaru!"
"Já na ni měl chuť!" namítal hošík.
Muž v převlečníku nevraživě pozoroval Elynor a Salzmanna a když ho míjeli, rychle přivřel dveře.
"Myslel jsem, že je to slušný hotel," slyšeli mekotání pobouřeného řádného občana. "Za ty peníze! To je skandál! Umranský vagabund se potlouká na chodbě! Budu si stěžovat v recepci!"
"Tudy," řekl zase Salzmann. Otočil se na Elynor a povzbudivě dodal: "Předvedu vám jedno malý překvapení."
Otevřel malé dveře na konci chodby.
"Tady je průchod do vedlejšího domu. Prorazili jsme jich tu dobře tucet, takových průchodů, když jsem tu s tím parchantem Rodierem dělal čističe. Kvůli bezpečí."
"Jste *!?@#@?!*, Salzmanne," ozval se Píbí z oráklu.
"Neměli bysme toho ksichta vypnout?" zeptal se Salzmann nevrle.
"Brzy uvidíte, jak jste *!?@#@?!*," trval na svém Píbí.
Proběhli malou předsíňkou a stanuli před stěnou s plastikovými kazetami.
"Tady nejsou žádné dveře!" zvolala Elynor.
Salzmann se usmál.
"Nikdy se nenaučíte důvěřovat starýmu mazákovi?"
Zatlačil na jednu kazetu a odsunul ji stranou.
"Takhle mě to asi nenaučíte nikdy," podotkla suše.
"Do prdele," řekl Salzmann. "Někdo to zazdil!"
Před sebou měli čerstvou cihlovou zeď, spáry ještě nebyly ani zaprášené. Salzmann se tvářil tak, že v plné míře osvědčoval správnost poslední Pibího předpovědi. Píbí byl dost moudrý na to, aby mlčel. Jinak se mohlo stát, že by Salzmann praštil oráklem o zem.
"O patro výš je ještě jeden průchod," řekl umran nervózně.
"Bude asi taky zazděný," namítla Elynor.
"Chytrá holka," pochválil ji Píbí. "Žádný asi. Ten je tak zazděnej, že by mohl sloužit v učebnici pro zazdívání dveří jako příklad."
"Hergot, vypněte toho hajzlíka!" řekl Salzmann.
Elynor si všimla, že van Grof se z displeje mobilního oráklu ztratil docela po anglicku. Píbí opanoval obrazovku a šklebil se, jako by ho jejich situace náramně bavila.
"To nám nejspíš nepomůže," řekla Elynor.
Salzmann mlátil do čerstvého zdiva pěstmi. Přesvědčil se, že zedníci odvedli kus poctivé práce. Elynor se dívala na

displej. Píbí se na něm pitvořil jako zlomyslná opice makak.
Za zavřenými dveřmi se ozval hlas zesílený megafonem.
"Opusťte úkryt a neklaďte žádný odpor! Jděte pomalu a s rukama nad hlavou! Chci vidět vaše dlaně!"
Píbí měl pravdu. Ještě dřív než pětiminutová lhůta vypršela, nechal Rodier své lidi, aby vnikli dovnitř hotelu.
4.
"To přece není možné," řekla Elynor zarputile. "Nesmí to tak skončit!"
"Jen klid, Elynor," konečně promluvil Píbí. "Policajti jsou *!?@#@?!*."
"Byly doby, kdy bych vás za takový kecy nakopal do prdele," řekl mu Salzmann, prohlížeje si zkrvavené pěsti.
"Dnes by se vám to těžko podařilo, *!?@#@?!*!" řekl Píbí. "Takže, jste zralí na to, abyste udělali, co vám povídám. Jděte ke dveřím a přitiskněte se k boční stěně, každej na jednu stranu."
Poslechli ho.
"A teď bacha," řekl Píbí.
Na displeji se otevřelo nové okno. Viděli v něm Rodierovu tvář a z reproduktoru zněl dialog, který zprvu nechápali.
"Trojka, trojka, kde vás mám, trojko..." říkal Rodier.
"Jsme na místě! Nemají kam utýct."
"Nasaďte draka, opakuji, nasaďte draka!"
Nastala chvilka ticha.
"Draka? Říkal jste draka? Hlavní! Hlaste se!"
Elynor se tázavě podívala na Salzmanna. Ten nechápavě zavrtěl hlavou.
"To je výmetnice řízených výbušnin," řekl. "Rodier je zkurvenec, ale přece by nás nevosolil bezzákluzovým dělem!"
"Tady vidíte," ozval se Píbí, "co dokáže virtimm. To nemluví Rodier. To jsem já!"
"Vy jste se napích..."
"Jasně. Celou tu jejich *!?@#@?!* komunikační síť mám pod palcem. Myslej, že mluvěj s Rodierem a ve skutečnosti jim dávám rozkazy já!"
"Jsou to přece... živí..." namítala trojka.
"Slyšel jste rozkaz! Nařizuju vám použít výmetnici! Stáhněte se na konec chodby, ať vás tlaková vlna nezasáhne! Proveďte ihned!"
"Tak se mi to líbí," radoval se Píbí. "Ty *!?@#@?!* skáčou, jak jim pískám! Teď si zakrejte ty vaše *!?@#@?!* uši, bude to trochu bouchat."
Elynor a Salzmann se přitiskli ke zdi. Mladá žena musela orákl přitisknout loktem k tělu, aby si uvolnila obě dlaně. Salzmann ocenil, že nezapomněla otevřít ústa. Přetlak dovede lidem dělat v Eustachově trubici pěknou paseku.
Policejní hlídka, kterou měl Píbí na povel, si zřejmě dávala načas, v domnění, že si šéf rozkaz ještě rozmyslí.
"Nařizuju... pal!" houkl Píbí hlasem Rodiera.
Salzmann se šklebil. Představoval si, jak se poldové tváří, když jim jejich vlastní šéf dává z jejich oráklu tak nepochopitelný rozkaz.
Rána nebyla tak silná, jak se Elynor bála. Řízená exploze byla pečlivě směrovaná na dveře. Vylomeným otvorem vehnala dovnitř sloup expandujících plynů, které obsahovaly další částice postupně vybuchující v přesném časovém sledu. Byla to žhavá plynová pěst o nekompromisní síle, která proletěla kolem nich, aniž jim ublížila, a zasáhla cihlovou stěnu. V záři dohasínajících plynů první exploze viděli, jak na zeď dopadl déšť černých plastikových kuliček. V dalším zlomku vteřiny se stěna provalila. Elynor si stačila uvědomit, že všudypřítomná virtimmova umělá inteligence stačila přeprogramovat průběh exploze v řídící jednotce výmetnice!
Prostor předsíňky vyplnil mrak černého štiplavého kouře.
"Pryč!" křikl Salzmann do rachotu padajících cihel.
Elynor však zoufale šátrala rukama. V dýmu ztratila orákl.
"Nemůžu najít orákl!"
"Vykašlete se na něj!"
Uvědomovala si, jak neocenitelný pomocník je Píbí, ta podivná virtuální bytost, a nechtěla o něho přijít. Nenapadlo ji, že virtimm může být všude, že není vázaný na jediný kus elektroniky a že se s ním může spojit prostřednictvím jakéhokoli hardwaru, napojeného na informatickou síť. Lezla po kolenou a pleskala dlaněmi do podlahy. Salzmann ji popadl za paži. Zabolelo ji to. Vtáhl ji do díry ve zdi. Průvan zde už rozptyloval dým promísený s cihlovým prachem. K rozbitým dveřím přibíhal policista s kouřící jasně žlutou trubkou v ruce.
"Oni jsou naživu!" křičel užasle.
Vzápětí mohl sám přijít o život. Salzmann se chystal prosmeknout se dírou za Elynor a v poslední chvíli zasáhl přibíhajícího muže bočním kopem yoko geri kekomi do prsou. Policista odletěl nazad, jako by do něho narazil linkový autobus, a povalil dva další muže, kteří běželi za ním. Salzmann se protáhl dírou a když se ohlédl, viděl na červeném běhounu ležet chlapa v černé uniformě, žlutou rouru opodál a dva další strážce pořádku, jak se klopotně sbírají ze země.
Ocitli se v sousedním domě, vpadli rovnou do dětského pokoje, zavaleného haraburdím, z něhož se utváří dětský svět. Jeho obyvatel zde naštěstí nebyl, což neznamenalo, že tu bylo mrtvo. Tlakovou vlnou se aktivovaly robotické hračky, tři šaškové začali přes sebe metat kozelce, vystartovala bojová helikoptéra velikosti rodinného čajníku a začala je ostřelovat lepkavými kuličkami, půlmetrový slon s natrženým uchem opustil stáj vedle postele a kráčel k nim, houpaje chobotem jako by to bylo kyvadlo kukačkových hodin.
Opatrně našlapovali, aby nerozdrtíli chlapečkovi nějaké autíčko. Salzmann otevřel dveře do chodby a to už sem ťapkaje trepkami přibíhal rozčilený pán v plátěných kalhotách a košili s vyhrnutými rukávy, s velikou psychoparalytickou pistolí v ruce.

"Stát, ani hnout!" řval na ně.
"Ale hovno," nesouhlasil Salzmann a jediným pohybem uchopil bílou porcelánovou vázičku s velkokvětými fialami a mrštil ji po něm. Květy se mu rozprskly po hrudi. Muž pustil pistoli, chytil se za prsa a rozkašlal se. Salzmann ho podezíral, že ho hrud' ani tak moc nebolí, že se spíš za kašel schovává v naději, že dokud bude chrchlat, lupiči, za něž je jistě a celkem pochopitelně pokládal, ho nechají na pokoji.
"Omlouvám se. Jsme my to ale návštěva," obrátil se k Elynor vyčítavě. "Měli jsme zaklepat."
Běželi dál kolem otevřených dveří do kuchyně. Paní domu tam stála celá vyděšená a tiskla k sobě svého vyjukaného kluka.
"Všechno vám dám, všechno vám dám," brebentila.
"Vemte mě sebou," volal kluk. "Já chci bejt taky zločinec!"
"Kde je východ?" křikl na ni Salzmann.
"Všechno vám dám!" nepřestávala žena kňučet.
"Omlouváme se. Všechnu škodu zaplatíme, jednou..." řekla Elynor.
"Když to přežijem," dovysvětlil Salzmann.
"Já chci s nima," křičel kluk, zmítal se a kopal matku do holeně.
"Musíš mlátit loktem," radil mu Salzmann. "Když tě někdo takhle zezadu drží, použij loket, pěkně tvrdě, a miř na solar, nebo na volný žebra."
"Nepleťte se do výchovy," přerušila ho Elynor. I bez pomoci paní domu se stačila orientovat, otevřela dveře bytu a vzápětí oba pádili po točitém schodišti. Z prosklené kukaně vybíhal vrátný. Stačil mu jediný pohled na Salzmanna a zase do kukaně stejně rychle zajel. Horlivě tiskl senzor poplachového zařízení. Doširoka otevíral ústa, zřejmě křičel. Přes sklo se nedostal ani hlásek. Čekali, že se kolem nich rozječí siréna a zaplanou výstražné červené blesky. Nic se však nedělo, v hale jen šuměl vodotrysk ve fontánce plné červených karásků, způsobně otevírajících okrouhlá ústečka.
Píbí, rozptýlených po sítích, z nich nespustil svoji ochrannou ruku a včas vypnul poplachové zařízení. Poněkud se ho ovšem dotklo, že Elynor pustila orákl. Rozhodl se, že při nejbližší příležitosti jí to musí vyčíst.
Elynor a Salzmann vyběhli na chodník. Elynor mávla na projíždějící taxík. Žlutý austin zastavil. Masitý řidič s očima čistýma jako kraví šlápota je oblízl pohledem. Usoudil, že jsou divná dvojka a chvilku váhal, kdo z nich je ten, který druhého platí.
"Jeďte..." sykla Elynor, když vklouzli dovnitř.
"To je jasný," řekl řidič se silným slovanským přízvukem, "že tu nezůstaneme."
Ohlížela se zadním oknem. Na náměstí Vzájemnosti přijížděla kolona policejních vozů, mezi nimi i jeden velký obrněný polopásák.
Na displeji navigačního zařízení vsazeného do palubní desky polepené zaječími prackami, miniaturami pravoslavných ikon, tri-di podobiznami pornohvězd, boxerskými rukavicemi velikosti zralého kaštanu a umělými květy orchidejí, se objevil Píbí. Řidič se zděsil. Sešlápl akcelerační pedál a vyrazil, snad byl přesvědčen, že obličeji ujede.
"Jen klid, *!?@#@?!*!" řekl Píbí. "Už mě tu máte zase. Měli byste mi poděkovat, že jsem tomu *!?@#@?!* vrátnýmu vypnul poplašný zařízení. A Rodierovi jsem našeptal do *!?@#@?!* ouška, že jste ještě uvnitř v domě. Bude vás tam hledat, dokud nerozebere barák na cihly. To bylo od vás fakt blbý, Elynor, že jste ten orákl pustila!"
"Lekla jsem se..."
"No jo. To jste holt holt celý vy, tyhle zastaralý fyziologický systémy! Stačí jeden *!?@#@?!* vejbuch a pustíte výstup na zem!"
"Kam to bude?" ptal se taxikář, celý tumpachový.
"Jedeme do Olympie, fešáku," řekl Píbí.
"Prosím do Olympie," opakovala Elynor. Správně předpokládala, že řidič bude příznivě reagovat až na pokyn živé osoby. Taxikář začal pochybovat, zda chytil skutečně to správné rito.
Salzmann se ohlížel.
"Nikdo za námi nejede," řekl, když chvilku zpytoval mdlý dopolední ruch. Píbí tedy nelhal. Dál věžel v informační síti policejní jednotky a míchal tam karty jedna radost! Obrátil se k řidiči. Usoudil, že třeba rozptýlit jeho pochyby. "Šlápni na to, kamaráde. Milostivá se obává pana manžela. Některý chlapi dokážou bejt strašně žárliví. Chápete to?"
Řidič se na umrana užasle díval ve zpětném zrcátku a prohlížel si velmi starého a nepěkného umrana a velmi mladou a krásnou ženu.
"Ne. Některý věci se fakt nenaučím chápat, ani kdybych dročkařil sto let." Záhy se uklidnil, zvlášť když příšerná tvář se vytratila z jeho displeje a udělala místo elektronickému plánu sardenských ulic.
Cesta do Olympie netrvala dlouho. Vystoupili, a Elynor poručila řidiči, aby na ně počkal. Taxikář přikývl a uvelebil se v prosezeném křesle, aby mohl v klidu uvažovat o zkaženosti mladých zazobaných paniček, které nevědí roupama co by a musej šoustat s hnusným smradlavým umranem. Věděl moc dobře, co je to Olympie a jaká pakáž se uvnitř skrývá. Jde to jedno k druhýmu. Panička nejenže šoustá se starým umranem, ona se kamarádí s pošukama od explartistů. Našinec se musí dřít celej den jako hovado a jediný potěšení, který mu zbyde, je laciný pivo v putyce na rohu. Posranej svět, filosofoval taxikář.
Salzmann si zatím prohlédl okolí a když napočítal jenom šest fízlů a dvě nenápadná auta zaparkovaná nedaleko křižovatek, usoudil, že se nic mimořádného neděje. Policie zatím explozivní umělce tolerovala a omezovala se na diskrétní dohled. Píbí se postaral o to, aby nedostali žádné hlášení o událostech v King George.
"Půjdeme bočním vchodem," řekl Salzmann. "Hlavním bysme mohli taky. Jenže nechci tahat lva za ocas."
Budova byla mohutně zdobená explartovými kreacemi, aby nikdo nebyl na pochybách, koho vlastně hostí ve svých kdysi tak velebných zdech. Pod vrstvami fluorescenčních barev nebylo takřka vidět sloupy s bohatými hlavicemi, v

nikách sochy znázorňující Múzy, herecké masky nad vchodem. Boční vchod, k němuž Salzmann mířil, připomínal ústí jeskyně vklíněné do hory roztaveného mnohobarevného skla.
Když se ke vchodu blížili, Salzmann trochu zvolnil.
"Mám strach," řekl.
"Čeho se bojíte teď, po tom všem?"
"Že toho hajzla Golanze zabiju, až ho uvidím. Van Grof byl aspoň na displeji. Jenže... Golanze uvidím na vlastní oči. Budu si na něho moct sáhnout a může se stát, že při tom sáhnutí trochu přitvrdím..."
"Milénium je pryč. Je to minulost. Dokonce i Milénium 2 patří historii. Mám tušení, že teď jde o něco docela jiného. O Milénium 3, Salzmanne. Na Zemi jsou karhorské lodě! Nechte minulost spát."
"Tak dobře. Zabíjet ho nebudu. Ale, Elynor, kdyby to na mě náhodou přišlo..." podíval se na ni prosebně, téměř psím pohledem. "Kopněte mě do koulí. Pořádně."
"Udělám to hned, když nepůjdete!" řekla přísně.
Zašklebil se a vešel do sluje. Elynor se mu držela těsně v patách.
"Stát stát ven ven dovnitř ne," oslovil ho explartista dekorovaný po vzoru železniční závory ze zlatých předmiléniových časů.
"Nech toho, Frede. To jsem přece já, Salzmann. Pojďte, Elynor. Je to starej známej, nic nám neudělá."
K Fredovi se připojili tři další, kteří se vynořili ze stínů foyeru. Zastoupili Salzmannovi cestu. K závoře se připojil vechtrovskej domek, policejní budka a jedna popelnice navíc, napadlo Salzmanna.
"Co vás to chytlo? Copak mě nepoznáváte? Vždyť tady s váma bivakuju už tři měsíce!"
"Zrada smrt zrada smrt," odpověděli mu.
"Chci mluvit s Markýzem," řekl jim. Začal být naštvaný. "S váma není rozumná řeč."
Do hloučku vpadla mladá žena nabarvená namodro. Elynor s podivem hleděla na tenkou vysokou štětku vlasů, která jí svou oranžovou barvou připomínala nástěnný obraz výbuchu Etny, který se jí tolik líbil za školních let. Mladá žena spustila naštěstí po lidsku, explartistickou hantýrku si nechala k Salzmannově úlevě od cesty. Což neznamená, že hovořila vlídně.
"Ty hajzle," oslovila Salzmanna. "Umranská ventro! Šupinatej smrade!"
"Tak počkat, Yvono..." začal Salzmann.
"Počkejte, slečno," přerušila ho Elynor. "Vždycky jsem si myslela, že jste lidé otevřené mysli. Zatím hovoříte jako lidské šovinistické prase."
Rozčilená explartistka mávala před sebou červenou baňkou se širokou černou hubicí. Salzmann ostražitě přístroj pozoroval a Elynor si uvědomila, že to nejspíš bude explartistický přístroj na výrobu uměleckých výbuchů.
"Seru na to, že je Salzmann umran. Zato mě sere, že je práskač!" ječela Yvona.
"Tohle říkáš starýmu policajtovi?" rozkatil se Salzmann.
"Pokud vás to zajímá, máme za zadkem celou divizi policajtů a pana Salzmanna jsem osobně vytáhla z Rehabilitačního centra Jih, kde mu málem vymyli mozek. O jaké udávání tady jde?" nenechala se Elynor zastrašit Yvoniným jekotem.
"Nevím kdo jste, mladá paní. Nechci to vědět. Jedno mi je ale jasný. Salzmann nám poslal na krk ty dvě ještěrky, zkurvený umranský parchanty! Oddělali nám tři kamarády a Markýze odtáhli pryč... svině... svině!"
Teď Elynor nebylo zcela zřejmé, koho má na mysli, zda právě příchozí anebo výše zmíněné dva umranské parchanty. Jisté bylo pouze jedno. Hodlala použít přístroj, který držela v ruce a a proměnit je oba v živé a náramně zfetované umělecké kreace. Dopadnou tedy tak, jak dopadl Golanz!
Yvona namířila hubici explartové výmetnice na Elynor a chystala se stisknout spoušť.
Vtom se z nitra budovy ozval kvílivý, nervy rozechvívající zvuk.

Kapitola devátá

1.

Grácie Vivianová se opatrně proplétala energobilem křivolakými uličkami Floranu, tak zvaně historickým centrem metropole čtvrté buňky podzemního města. Byla to lehká koleska s nepříliš příjemným houpavým pérováním, poháněná maličkým UT generátorem v nábojích kol. Pozemské automobily vypadaly humpolácky vedle tohoto stroje, designem připomínajícího rozvitý květ orchideje.
Uličky byly plné umranů, pěších i cyklistů, ovšem i lidí, turistů z povrchu. Paní Vivianová si uvědomovala, jak se politická situace promítá i do obrazu ulice. Falešné historické centrum Floranu bývalo vždycky plné turistů z povrchu, kteří pilně holografovali a tvářili se, že neznají skutečné stáří dvacetiletých napodobenin skutečných starobylých pamětihodností Memfidy. Teď jich tu byla sotva desetina obvyklého počtu, samí mladí idealisté se zelenými vlasy a plackami humano-umranských organizací na klopě, kteří se divili, proč se na ně všichni dívají s nenávistí a pohrdáním, když oni tak upřímně sympatizují s umrany a vůbec, skutečně vůbec jim nevadí jejich šupinatá kůže.
Možná, že v některé skutečně zastrčené uličce dostanou i pár facek. To by se kůžáckému šovinistovi, hlásajícímu někde nahoře na povrchu v hospodě heslo "Ještěrky pod kameny", nemohlo stát.
Osud těchto osůbek netvořil ani maličký díl skutečných starostí Grácie Vivianové. Ona riskovala neskonale víc než pár žďuchanců v zákoutí páchnoucím močí. Znala ovšem všechny možné triky sledovací praxe a byla si jistá, že setřásla všechny stíny, které se jí lepily na paty už od rána. Sama kdysi cvičila adepty agenturní práce, když v hierarchii organizace postoupila a z řadového operativce se stala instruktorem. Mnohé agenty osobně znala a připadalo jí směšné, že Urims proti ní nasadil právě je. Na druhé straně, koho jiného měl zverbovat? Kdyby měl rozjet skutečně efektivní sledovačku, musel by nasadit obrovské množství zcela nových agentů, aby dokázal vyvolat obraz běžného

ruchu na ulici. Jak by to provedl, aby se o tom z pozice své funkce nedozvěděla? Ne všichni uvnitř OOOSM drželi palce Urimsovi. I ona měla ve struktuře tajné služby své přátele.
Nebyla však klidná. Nemohla být, když jejím protivníkem byl Titus Urims.
2.
Po inspekční cestě do Sardenu 2 se boj mezi nimi dvěma rozhořel naplno. V uplynulém půlroce málokdo tušil, co se skutečně děje. Vše se dělo pozvolna, nenápadně, o to nebezpečněji. V komplexu Sarden 2 pokračovalo stahování OVUT s povrchu Země přesně podle stanoveného harmonogramu. Když byl zlikvidován poslední, paní Vivianová uspořádala malou slavnost, které se zúčastnila vybraná skupina zasvěcenců. Mezi nimi samozřejmě Titus Urims, generál Osada a další zpravodajští a vojenští potentáti, zúčastnění na preventivním úderu proti Karhoru.
Nálada byla znamenitá, sklínky cinkaly a číšníci s nápadně širokými rameny a pohyby mistrů bojových umění nepříliš obratně otevírali láhve šampaňského.
"Na úspěch!" pozvedla paní Vivianová číši. "Kdy otevřeme zakázanou zónu, Tite?" obrátila se na Urimse.
Její zástupce nasadil vážnou tvář.
"Zdá se, že to nebude tak brzy, paní Vivianová."
"Proč?" podivila se.
"Stahování OVUT se neobešlo bez následků."
"Nějaká mimořádná událost?" zasmušila se. V pravidelných hlášeních nic neobvyklého nečetla. Měla bych se na to zeptat inženýra Gittiho, napadlo ji. Mezi pozvanými nebyl. Je nemocný, tvrdil Urims, když se ho před chvilkou ptala, proč tu šéf Sardenu 2 není.
"Zdá se, že je narušená klenba. Litofagové objevili trhliny v podpůrných sloupech a ve slupce."
"Hrozí zřícení?" ptala se nedůvěřivě.
Urims krčil rameny.
"Nesmíme nic riskovat."
"Budete mě průběžně informovat," řekla mu stroze.
Byla v tom výzva, vyjádření nedůvěry. Titus Urims pokrčil rameny.
"Zajisté, paní Vivianová," řekl stejným tónem.
Takto nenápadně byla mezi nimi vyhlášena válka.
Organizace pokračovala ve svém rutinním chodu. Plánovací konference i neoficiální schůzky se ničím nelišily od normálu. A přece už nic nebylo takové, jako dřív.
Paní Vivianová cítila, že Urims kolem ní přede neviditelnou síť zrady. Podařilo se mu ji informačně odříznout od Sardenu 2. Všechny její pokusy kontaktovat Gittiho ztroskotaly. I ze strany nadřízených v OOOSM a v reprezentaci cítila nedůvěru a chlad. Dávali od ní ruce pryč. Titus Urims předstíral, že je na její straně.
"Jsou to pokrytci, paní Vivianová," říkal jí. "Všichni schválili projekt preventivního úderu a teď se od něho distancují. Jsou pod vlivem Staroumranů v čele s vaší přítelkyní Julianou van Grafovou!"
Znělo to logicky a jednotlivá fakta do hypotézy zapadala jako kamínky do mozaiky. Přesto však Grácie Vivianová instinktem cítila, že za tím vším je ještě něco jiného. Obklopují ji loutky a nitky se setkávají v rukou Tita Urimse.
K dovršení všeho se politická situace zostřovala. Protilidsky šovinistické nálady narůstaly v umranském obyvatelstvu snad hodinu od hodiny a zrcadlově obrácené to bylo nahoře, na povrchu Země. Prezident rady předsedů sekcí Roger Yemma využil svých pravomocí a nařídil informační embargo, filtrující veškeré zprávy o protiumranských incidentech na povrchu Země. Informace o případech fyzického napadání a dokonce lynče umranů se objevovaly jen ve zvláštních svodkách na displejích zvlášť prověřených úředních činitelů. Tvořily v nich podstatnou část obsahu.
Takto plynuly týdny, splývaly do měsíců.
Napětí stoupalo.
A dnes dostala Grácie Vivianová signál, na který čekala tak dlouho.
3.
Zastavila vozík a otevřela dvířka, lehká jako plát ztuženého papíru. Energomobil nebyl těžší než dva tři metráky. Byla si jistá, že ji nikdo nesledoval. Rychlým krokem vešla do úzkého průchodu mezi domy. Bylo tu šero, těžký vzduch byl prosycen kořeněnými vůněmi. Na stěně svítil veliký obrazec, písmeno "U" v kruhu. Umranský svět, znamenala ta kresba, znak jedné z četných antihumanských organizací. Pro člověka v umranském světě nemělo být místo.
Ušklíbla se.
Umranský svět, nebo Urimsův svět?
Je to taky můj svět. I já mám svoje želízka v ohni, připomněla si s uspokojením.
Za léta strávená v OOOSM si vybudovala malou, zato dobře výkonnou síť osobních agentů. Zřídka využívala jejich služeb, jen ve chvílích, kdy do intrik musela nasadit opravdu těžké zbraně.
Taková situace nastala právě teď a ona spěchala na schůzku s jedním z nich.
Byl to umran jménem Net Riff, majitel kosmetické oficíny v zastrčené uličce nedaleko centrálního náměstí sedmé buňky. Nad vchodem zářil nápis SALON KRÁSY A ZDRAVÍ. Upřímně věřil, že jakmile budou vyhubeni všichni lidé na povrchu Země, jeho oficína rozkvete, přestěhuje se na hlavní náměstí a on se stane nejlepším lazebníkem Ninive, v lepším případě ministerským předsedou. Patřil k vedoucímu kroužku jedné z mnoha militantních umranských organizací. Tak už to bývá: služebníček bohatých dam oplývá velikými politickými ambicemi. Hoří touhou, aby svět uznal jeho velikost, kterou zatím jen skrývá ve svých kuřecích prsíčkách. Osobnosti tohoto druhu jsou schopné spolčit se třeba s čertem, jen aby se vyhouply nahoru. Kosmetický salón měl mnoho zákazníků a protože si Riff získal pověst ochotného a obětavého muže, nikomu nebylo nápadné, že někteří zákazníci k němu chodili i po zavírací době. A takových bylo nemálo.

Grácie Vivianová se ušklíbla, když si připomněla, co je to za typy a kdo je Riff zač. Když ho zverbovala, neměl tušení, komu vlastně má sloužit. Věřil, že je to "někdo nahoře", který umranským šovinistům tajně pomáhá, aby si zachránil teplé místečko, až nastane Den Konečného Zúčtování.
Pěkný zmetek, pomyslila si. Nu, já nejsem zase o tolik lepší, když se spolčuji zrovna s ním. Patří to k řemeslu. Bohužel.
Vešla do voňavého dámského oddělení až po několikahodinovém putování městem, kdy se opakovaně přesvědčila, že ji nikdo nesleduje. Vystřídala snad deset nájemných energobilů, vyzkoušela si slasti a strasti skrytého pohybu městem, na jaké bývala zvyklá před dlouhou, dlouhou dobou. Sotva do salónu vešla, byla svědkem nepříjemné scény, kdy umranská kosmetička nepříliš zdvořile pakovala ven dvě lidské turistky.
"Já myslela, že jste kadeřnictví," říkala jedna, elegantní rusovlasá žena. Její přítelkyně byla blondýna. Paní Vivianová si je letmo prohlédla a usoudila, že obě ženy pojí víc než pouhé přátelství. Rusovláska hraje v tomto páru mužskou roli.
Vybraly si skutečně to pravé kadeřnictví, jen co je pravda!
"Kadeřnictví," opakovala umranka s despektem. Na hlavě měla složitě tvarovanou paruku. "Milá dámo, na takové... operace nemáme hygienickou licenci."
"Raději pojď pryč, Marto," špitla blondýna.
"Nesmíme se nechat, Blanko! Tohle je kosmetický salón. Licencovaný, rozumíš?"
"Jenže umranský," namítala Blanka.
"Přesně tak," přisvědčila umranka. "Takže, prosím, nezdržujte provoz."
V čekárně sedělo několik elegantně oblečených umranských žen. Některé si četly magazíny s lesklými barevnými obálkami. Jen jedna s okázalým zájmem sledovala scénku.
"Nechte se učesat nahoře. Tam jsou na vlasy zvyklí... Vlasy! Takový neřád," řekla.
"Oni to budou... asi šovinisti..." šeptala světlovlasá Blanka.
"Slyšely jste to, dámy, co ta humo řekla?"
"Cože? Humo?" houkla na ni Marta. Nedej se, pomyslela si paní Vivianová. Ta ženají byla sympatická. Nemohla ovšem pro ni a její přítelkyni udělat vůbec nic. "Jsem v předsednictvu Spolku pro humano-umranskou vzájemnost!"
V tu chvíli vešel pomenší umran v nažehleném khaki pláštíku. Byl to nepochybně Net Riff. Paní Vivianová ho poznala okamžitě, přestože se s ním osobně ještě nikdy nesetkala. Dobře znala jeho holo.
"Co se to tu děje?"
"Jsou tu dvě humo a provokujou," zaječela zákaznice.
"Já si vyprošuju, aby mě tu někdo urážel!" bouřila Marta.
"Vážené dámy, tohle je čistě umranský salón, račte pochopit..." řekl Net Riff mrazivě. "Nejsme tu zařízení na..."
"Vím, na co jste zařízení. Na rozbroje a provokace. Budu si stěžovat na konzulátu," řekla Marta. "Pojď, Blanko. Tohle nenecháme jen tak plavat."
Vypochodovala ven a Blanka cupitala za ní.
"No tohle," spustila rozhořčená zákaznice, jako když se zatáhne za šňůru splachovacího zařízení. "Viděly jste to, dámy? Taková drzost! Obě jsou humo a ještě k tomu lesby! Copak si musíme nechat všechno od těch lidských sviní líbit? Jak to můžete trpět, pane Riff?"
"Nehněvejte se, paní Tetorová," omlouval se Riff. "Jsme veřejně přístupný podnik a podle mezivládních dohod máme dokonce povinnost obsluhovat i humo. Zatím! Já to ovšem nedělám! Ujišťuji vás, že drzosti téhle pakáže nebudeme už dlouho snášet."
"To ráda slyším. Už aby to bylo, pane Riff. Tohle je přece skandál!"
"Paní Tetorová má pravdu," přidala se jiná zákaznice, která si až dosud četla módní časopis. "Drzost humo nezná mezí. Někdo by s nimi měl zatočit. Přece není možné, aby sem jen tak chodili a dělali, že jim to tu patří."
"Jsou to turisti," namítla jiná paní. "Máme z nich peníze, nemyslíte, paní Tetorová?"
"Prosím vás, paní Kymarová, jaképak peníze? Viděla jste někdy zlámanou grešli z jejich peněz... Být vámi, dám si pozor, co říkám," řekla paní Tetorová.
Riff se obrátil k paní Vivianové.
"Mohu vám nějak posloužit, madame?"
"Jsem z ředitelství firmy Bates a Bates. Jmenuju se Sandra Massardi," vyslovila paní Vivianová smluvené heslo.
Riff nedal na sobě znát překvapení.
"Massardi, ovšem... Už vás čekám. Račte za mnou do kanceláře."
Provedl ji kolem kójí, ve kterých kosmetičky dělaly co mohly, aby staré tváře zákaznic omládly a mladé vyzrály a hubené se zakulatily a tlusté nabyly záhadných rysů skrytých neřestí. Vonělo tu to zdravím a čistotou a paní Vivianová si pomyslela, že vůně tržiště je jí milejší.
Vstoupila do kanceláře a Riff zavřel zvukotěsné dveře.
V koutě místnosti se podle jejího očekávání choulil v křesle inženýr Gitti.
"To je ten pán, co tu na vás čeká," řekl Riff.
Inženýr Gitti už chtěl paní Vivianovou oslovit, dala mu však očima znamení, aby mlčel.
"S nasazením života se dostal z rukou kůžáckých agentů," řekla Riffovi.
"Vážně?" podivil se Riff. "To je úžasné... Blahopřeju, bratře! Tady jsi v bezpečí. Postaráme se o tebe. Jednou jim to vrátíme i s úroky. Ten den se už blíží!"
"S takovými bratry, jako jsi ty, je Den D už za dveřmi," řekla mu paní Vivianová a jemně ho vedla ke dveřím. "Nezlobíš se, bratře? Potřebuju s bratrem projednat pár důvěrných věcí. Jsme na frontě tajné války. I ty hodně riskuješ. Čím míň budeš vědět, tím víc prospěješ naší věci."
"Ano, ano, chápu," kýval Riff ulehčeně hlavou. Zmínka o kůžáckých agentech, kteří tu rejdí kolem, ho náramně

vyděsila. "Je těžká doba," řekl. "Pro vlast udělám cokoli. Země musí být umranská!"
Vypadl z kanceláře a paní Vivianová usoudila, že až se vrátí do oficíny, bude o pět centimetrů vyšší.
"Paní Vivianová," zašeptal Gitti. "Nevěřil jsem, že vás ještě někdy uvidím."
Měl na sobě čistý, zbrusu nový overal s logem Zásahové jednotky první pomoci na rukávu. Pouze na levé paži měl skvrny od krve. Rysy jeho tváře byly ztrhané únavou. Chvilku se na něho mlčky dívala. Co se stalo? Jak se sem dostal? To se od něho za chvíli dozví.
Její agent Riff se ozval dnes ráno na přísně tajné lince, osobně kódované jen pro potřebu paní Vivianové. Sdělil jí, že na ni čeká přítel. Nepřekvapilo ji to a bylo jí jasné, kdo ten přítel je. Po návštěvě Sardenu 2 a rozhovoru s inženýrem Gittim na takové setkání čekala.
"Co se stalo, inženýre?"
Zoufale zavrtěl hlavou.
"Nevím přesně, co se v Sardenu 2 vlastně děje. V poslední době jsem už neměl prakticky žádnou pravomoc. Jakmile jsme stáhli všechny OVUT z povrchu, někdo začal vyměňovat můj personál. Mizeli i moji osobní přátelé. Pátral jsem, co se s nimi stalo a kam odešli. Vždycky jsem narazil na zeď. Nakonec mi dali najevo, že se nemám starat, nebo budu mít osobní potíže. Pohrozili mi smrtí."
"Proč jste se na mě neobrátil?"
"Napadlo mě, že v tom má prsty Oddělení ofenzivních operací," řekl inženýr Gitti. "Vy jste jeho šéf, paní Vivianová," dodal trochu vyčítavě.
"Neznamená to, že všechno osobně řídím."
"To už vím také. Brzy mi bylo jasné, že přijdu na řadu. Nemohli mě odstranit hned. Sarden 2 je složitý technologický komplex a ti noví se museli zaučit. No a někdy před čtrnácti dny přivezli první Černou loď."
Unavený muž zavřel oči a paní Vivianová mu dala chvilku klidu, aby se pohroužil do vzpomínek.
4.
"Brzy pochopíte, proč je tady tolik nového personálu," řekl inženýrovi Gittimu ten odporný chlap Kim, který před měsícem vystřídal jeho osobního tajemníka. "Jeden tajný projekt skončil. Sarden je vyklizený od OVUT. Zahajujeme druhý."
"Zahajujeme?" nadhodil inženýr Gitti. "Kdo ho zahajuje?"
"Nebuďte zvědavý, je to nezdravé," řekl Kim. Zavedl řeč na jinou kolej. Postupně z něho inženýr Gitti vytáhl, že jde o zkoušky nové zbraně, které proběhnou v největší tajnosti.
"Kůžáci se budou divit," řekl o několik dní později tajemník Kim. "Jednou se probudí a nebe bude patřit Černým lodím."
Inženýr Gitti neměl nikdy zapomenout na den, kdy spatřil první Černou loď.
To už z původního personálu Sardenu 2 zbyla hrstka výlučných a takřka nenahraditelných specialistů, kteří obsluhovali informatické systémy. Nebyli to žádní hlupáci a věděli, o co tu jde. Proto se postarali o to, aby jejich nenahraditelnost byla jak se patří neprůstřelná a o své znalosti a dovednosti se nehodlali s nikým dělit.
"Dnes uděláte nejlíp," řekl mu tehdy Kim, "když zůstanete v kanceláři. Nevycházejte ven. Tím dáte najevo disciplínu a věrnost, chápete?"
Z někdejšího šéfa komplexu se postupně stal vězeň. Okna potemněla, nešla otevřít. Slyšel temný hukot silných motorů a podlaha se trochu chvěla. Gitti neměl ponětí, co se venku děje. Neklidně přecházel po místnosti, když vtom se rozsvítil displej oráklu.
Objevila se na něm tvář inženýra Fedorsona, jednoho z posledních mazáků ze staré gardy.
"Inženýre," říkal Fedorson chvatně, "podívejte se na tohle!"
Obraz poskočil a místo inženýrovy tváře ukázal hlavní ulici Sardenu 2. Projížděl tudy veliký osminápravový nákladní vůz. Na jeho ložné ploše spočíval ohromný černý trojúhelník.
"Vidíte to, inženýre? Podařilo se mi napíchnout na jednu soukromou domovní kameru."
"Co je to?" žasl inženýr Gitti.
"Řekl bych, že letadlo. Neznámý vývojový typ."
Ovládneme oblohu, připomněl si Gitti, co mu říkal Kim.
"Proč dělají takové tajnosti s obyčejným letadlem?"
"Nemyslím, že je obyčejné. Vidíte jeho povrch? Něco tak černého jste nikdy nespatřil."
"Kamera asi není moc kvalitní," podotkl Gitti pochybovačně.
"Tím to není. Zkusil jsem si s obrazem chvilku hrát. To letadlo se chová jako absolutně černé těleso! Naprosto nulová odrazivost. Já bych dokonce řekl, že to nebylo vyrobeno ani u nás, ani nahoře na povrchu."
"Kosmická loď?"
"To je můj názor, inženýre."
Karhor, pomyslil si Gitti. Tohle je loď z invazní flotily Karhoru.
5.
"To bylo první, co mě napadlo," říkal Gitti paní Vivianové. "Karhor napadl Zemi! Pomáhal jsem instalovat všechny ty OVUT nahoře v Sardenu a zase jsme je stáhli dolů. Dodrželi jsme harmonogram, technologické parametry, všechno. Řekli nám, že se ani jedna loď nedostane k Zemi. Že se posádky vzájemně pobijí. Že se celá invazní flotila rozptýlí v kosmickém prostoru dřív než se k nám dostane."
Měl plačtivé oči malého kluka, který rozbil okno, bojí se jít domů a doufá, že hodná paní sousedka mu nějak pomůže.
Grácie Vivianová ho ohromeně poslouchala. Mluvil pravdu? Karhorské lodě přistály?
Jak to, že ji Titus Urims o něčem takovém neinformoval?
"No a později?" pobídla Gittiho.

"První loď přivezli potajmu. Když přivezli druhou, bezpečnostní opatření už byla slabší. Vysvětloval jsem si to tak, že nás už všechny odepsali a nemysleli si, že tajnosti jsou účelné. Tak jako tak si odneseme tajemství do hrobu, až nás přestanou potřebovat. Kim dělal v tomhle smyslu narážky."
"S Thorwalem je to nejbližší spolupracovník Urimse," podotkla paní Vivianová.
"Děsný chlap, jde z něho hrůza!"
"Viděl jste ty lodě na vlastní oči?"
"Nakonec ano. To už do Sardenu přivezli šestou. Postavili na ně zvláštní hangár. Smrdělo to tam jako v útulku pro bezdomovce."
"Jak to, smrdělo?" ptala se paní Vivianová.
"Desinfekcí. Přivezli velké zářiče. Celé cisterny chemikálií. Tím mě přesvědčili, že to nejsou stroje zdejší výroby. Báli se infekce odtamtud, z Karhoru."
"To zní pravděpodobně," podotkla paní Vivianová zamyšleně.
Zatímco Gitti hovořil, usilovně přemýšlela. Urims rozjel akci na vlastní pěst. Podle toho, co Gitti vyprávěl, na povrchu Země postupně přistálo několik karhorských lodí. Řízené automatickými systémy, s mrtvými posádkami na palubě. Preventivní úder tedy fungoval spolehlivě, fononové záření proměnilo karhorské vojáky v dropauty přesně podle předpokladů. K Zemi dorazil jen nepatrný zbytek flotily. Samozřejmě, utajení bylo zcela namístě, zvlášť v napjaté politické situaci, která vládla na povrchu i v podzemí.
Proč ji ale Urims o tom nic neřekl? Co zamýšlí?
Je to extremista, takový je výchozí předpoklad. Dobrá, některé karhorské lodě se dostaly na povrch Země v automatickém přistávacím režimu. Urims je nechal stáhnout do podzemí. To bylo v pořádku, ona sama by nejednala jinak. Dalo by se čekat, že je nechá v karanténě, že je podrobí intenzivnímu zkoumání xenobiologů. To by udělal, kdyby postupoval odpovědně. Jenže on spěchá. Chce co nejdřív získat karhorskou zbraň a namířit ji proti lidem! To bylo jediné vysvětlení, které jí připadalo logické. Urims věděl, že by s ním nikdy nesouhlasila a že by udělala všechno, aby mu překazila plány.
"Co udělal s mrtvými členy posádek?" zeptala se Gittiho.
"Žádnou mrtvolu jsem neviděl. Mluvil jsem o tom s Fedorsonem. Zaslechl nějaké řeči o bezpilotních letounech. Nesmysl! Měl příležitost nahlédnout dovnitř. Jsou tam prý sedadla, a podle jejich velikosti a tvaru usoudil, že Karhorané mají fyziologii více méně podobnou, jako máme my."
"To je pravda," řekla paní Vivianová. "Podle našich informací jsou zhruba stejně velcí. Jsou více příbuzní nám umranům než lidem. Nejsou to savci. Jejich genetická linie vede k ptákům. Co se dělo potom, inženýre?"
"Nový personál postavil letiště. Usoudili jsme, že se pokusí letadla oživit. Byl to správný odhad. Dnes ráno začali se zkouškami."
Inženýr Gitti se znovu odmlčel. Paní Vivianová mu pozorně hleděla do tváře. Dělají zkoušky, opakovala si. Její odhad byl tedy správný.
Titus Urims chce obrátit karhorskou zbraň proti lidem.
6.
Inženýr Gitti s Fedorsonem pozorovali přípravy ze střechy jednoho z pavilonů přilehlých k ředitelství Sardenu 2. Černý letoun stál na bílé ploše ranveje. Černý obrys, díra vyříznutá do scenérie a za ní temný nekonečný prostor, tak jim připadal. Kolem něho se pohybovalo několik techniků v žlutých overalech. Na plochu přijel džíp. Řídil ho Thorwal, vzadu seděl Kim, ještě nějaký muž a pilot ve stříbrné tlakové kombinéze.
"Jestli se jim to povede," řekl Fedorson Gittimu, "je s námi konec. Už nás nebudou potřebovat."
Už včera probírali možnosti útěku. Věděli, že když tu zůstanou, nemají žádnou šanci. Gitti si vybavoval rozhovor s paní Vivianovou za její poslední návštěvy v Sardenu 2. Už tenkrát předvídala, jak horká tady bude půda. "Musíte se dostat včas pryč. Ve Floranu jděte do Riffiho kosmetického salónu. Šéfovi řekněte, že pracujete pro firmu Bates a potřebujete mluvit s paní Sandrou Massardi. Riffi zařídí všechno potřebné. Nesmíte se divit jeho politickým názorům. Neposílám vás tam proto, abyste si hezky popovídal o poměrech." Musel jí slíbit, že kontakt uchová v tajnosti. Vzájemně si důvěřovali. Spolupracovali už dlouho, naposledy na projektu Milénia 2. Nyní spolu sdíleli zklamání a snad i výčitky svědomí. Dá se ještě něco napravit?
"Dag s Mathym připravili terénní vůz. Je v pavilonu elektrické měnírny," řekl Fedorson.
"Přes stráže se nedostaneme," vrtěl hlavou Gitti. I z jejich stanoviště viděli na hlavních křižovatkách stát džípy se strážemi. Oba znali rozmístění stanovišť robotické ostrahy. Palebné sektory se překrývaly, aby mezi nimi nevznikla sebemenší skulina. Noví páni Sardenu 2 systém jistě ještě vylepšili.
"Můžeme to zkusit," řekl Fedorson. "Nemáme co ztratit. Jsme tak jako tak odepsaní."
Thorwalův džíp zastavil u letounu. Muži z něho vystoupili. Kim hovořil s pilotem, rozkládal rukama, ukazoval na letoun, nejspíš dával letci poslední pokyny. Ten kýval hlavou a pak vylezl po kovovém žebříčku nahoru. Gitti s Fedorsonem si uvědomili, že černý letoun má otevřený poklop, až když se pilot vsoukal dovnitř. Technici ve žlutých kombinézách odvezli žebříček, také Thorwal odvezl vůz do bezpečné vzdálenosti.
Gitti zaslechl zespoda hlasy. Dva strážní si povídali, co si který z nich objednal k obědu v kantýně. Nadávali na blafy, které jim ten lump kuchař servíruje. Ušklíbl se. Komu záleží na tom, co se tady děje? Uvědomoval si i takový Thorwal, co vlastně dělá a čemu slouží? Uvědomuju si to v plném rozsahu já sám? zapochyboval. Jistě, tohle jsou válečné přípravy. Možná, že oni mají pravdu a já se mýlím. Říkají, že i lidé připravují novou válku proti umranům. Prý chtějí prorazit mořské dno a zatopit umranské podzemí. Objevily se i fámy o otravných plynech. Stačilo by pár litrů jistých chemických sloučenin a veškerá umranská populace by zahynula během několika minut. Jsou to pouhé fámy?
Třeba je to tak souzeno. Svět má být umranský a karhorské válečné lodě k tomu napomohou.

Z dálky zazněl od černého letounu svištivý zvuk. I na tu vzdálenost byl značně nepříjemný. Ze střechy pavilonu viděli utíkat techniky s dlaněmi přitištěnými k hlavě. Také Thorwal nastartoval džíp a odjel z dohledu.
Letoun se zvedl od ranveje. Nepopojel ani o metr, skutečně se zvedl jako to dělají kolmo startující letouny. Nebyl však vidět žádný oheň tryskající z motorů, žádný dým, nezvedla se oblaka prachu, jak tomu bývá při startu letounů typu VTOL, vertical take off and landing. Prostě se zakýval, posunul se a teď se lehce houpal.
"Povedlo se jim to," řekl tiše Fedorson. Bylo jim, jako by se dívali na to, jak jim někdo podepisuje rozsudek smrti, nebo přesněji řečeno příkaz k popravě; odsouzení už byli.
Letoun se znovu zakýval a pomalu se posunul o desítku metrů vpřed.
Slyšeli radostné výkřiky. Postavičky v žlutých overalech se rozběhly k ranveji a mávaly. Thorwalův džíp však zůstal mimo dohled.
"Co se děje?" ozval se hlas strážného v ulici pod nimi. "Proč všichni tak jásají?"
"Nejspíš nakopali do zadku kuchaře," zněla lhostejná odpověď.
Vzápětí se černý letoun naklonil přídí dopředu a klesl. Narazil do země a proměnil se v oslepující kouli žhavých plynů. Fedorson se duchapřítomně vrhnul na plastikový povrch střechy pavilonu a stačil strhnout i Gittiho. O vteřinu později se nad jejich zády přehnal uragán. Vzduchem létaly trosky a v kotoučích černého dýmu zahlédli rudé blesky. Do chřípí jim udeřil příšerný puch spáleného masa. Muži ve žlutých overalech nejspíš zaplatili za projevy radosti životem.
"Musíme pryč," křikl do rachotu Fedorson. Po čtyřech se přesunuli ke světlíku, kterým na střechu vlezli. Seběhli po kovových schůdcích a vyrazili z pavilonu ven. Žádný strážný tu nestál. Hlídka opustila stanoviště, snad v panice, možná ale, že k tomu dostala rozkaz. Setmělo se, a když se podívali vzhůru, viděli nad sebou vířit těžká oblaka dýmu.
Výstražné sirény se rozječely. Po hlavní ulici ujížděly hasičské vozy. Uviděli dva muže vlekoucí zkrvavenou postavu, která zoufale křičela.
"Musíme to zkusit," řekl Fedorson Gittimu. "Takovou příležitost už nikdy nebudeme mít."
Gitti přikývl a oba se rozběhli k elektrické měnírně, kde čekal džíp. Netušili, kde Dag s Mathym právě jsou. Doufali, že je oba napadlo totéž.
A skutečně, ještě dřív než k měnírně doběhli, džíp s Dagem za volantem už z ní vyjížděl. Gitti na něho zamával a Dag dupl na brzdu. Fedorson s Gittim naskočili ještě dřív než se džíp na smykajících se kolech zastavil. Gitti málem sklouzl, naštěstí ho Mathy stačil zachytit.
Vůz se znovu rozjel ve chvíli, kdy měnírna vybuchla. Gitti se přistihl při absurdní myšlence: lámal si hlavu, jak se mohlo stát, že zkáza jednoho technického systému přeskočila i na energetický rozvod! Tohle by opravdu neměla být tvoje starost, hlupáku, pokáral se. Přesto cítil více starostí o Sarden 2, který považoval za svoje duchovní dítě než aby se bál.
Všude vládl zmatek. Po hlavní třídě komplexu uháněly džípy s dalšími uprchlíky, mezi nimi vojáci, členové ozbrojené ostrahy i technici z Kimova týmu. Z budov vybíhali zpanikaření muži a mávali zoufale rukama, aby jim někdo zastavil a vzal je s sebou. Viděli muže, který zřejmě přišel o rozum, protože stál před vchodem do domu a na celé kolo se smál.
Pach spáleniny je štípal do očí. Sirény přestaly ječet, protože byl přerušen přívod energie. Byly slyšet jen houkačky hasičských vozů. I to pohněvalo Gittiho. Jak to, že nenaskočily náhradní agregáty? Měl vztek, že noví páni komplexu dopustili tak zásadní technické chyby.
"Ne!" křičel Fedorson. "Zahni stranou. Nesmíme na hlavní silnici."
"Proč ne? Všichni tam jedou."
"Panika nebude trvat věčně."
"Kima vzal čert," namítal Dag.
"Dokud neuvidím jeho mrtvolu, neuvěřím tomu. Na hledání nemáme čas. Vezmeme to po servisní silnici."
Měl na mysli improvizovanou, nepříliš kvalitní vozovku, která spojovala stanoviště robotické ostrahy. Tudy měly přístup servisní vozy k automatickým palebným stanovištím. Údržba probíhala podle přesně stanoveného harmonogramu tak, aby byly jednotlivé palebné sektory postupně vypojeny. Fedorson předpokládal, že chaos zasáhl i ochranný systém Sardenu 2.
"Poslechni ho," křikl na Daga inženýr Gitti. Podpořil ho i Mathy. Dag tedy zabočil do úzké ulice mezi velikými halami, kde se ještě před nedávnem drtily zbytky rozřezaných OVUT. Hasičské sirény bylo slyšet stále slaběji. Dagův vůz se vyškrábal po strmé stezce vedoucí takřka kolmo po svážném boku obrovské mísy, v níž ležel Sarden 2. Všichni čtyři muži mlčeli, když se vůz přehoupl přes okraj. Na obzoru viděli maličkou tmavou homolku prvního palebného stanoviště. Jestliže je systém v provozu, zahlédnou záblesk a nastane konec. Smrt je dostihne dřív než zvuk.
Nestalo se nic. Homolka byla tak málo nebezpečná, jako krtčí hromádka.
"Dobrý je to!" vykřikl Dag radostně. "Jsme z toho venku!"
Ne tak docela, pomyslil si Gitti starostlivě. Znal dopodrobna ochranný systém a věděl, že pásma ochrany tu jsou tři, samostatně řízená a energeticky napájená. Překročili však Rubikon a nezbylo jim nic jiného než pokračovat v cestě. Dag sešlápl akcelerátor a terénní vůz nadskakoval nad spárami betonových desek cesty. Nebyla to žádná pohodová jízda a museli se držet všemi silami madel, aby nevypadli. Když se ohlédli, viděli obrovský oblak dýmu prostoupený plameny, nic víc. Naštěstí tady už byl vzduch čistý a jenom z oděvu cítili odporný puch spáleného masa.
Projeli druhým pásmem obrany a pevně věřili, že i třetí bude mrtvé. Gittiho společníci si začali dělat starosti, kam zamíří, až se dostanou do volné krajiny. Ke komu se mají uchýlit, u koho hledat ochranu? Thorwal s Kimem mají dlouhé prsty, OOOSM je najde všude... Gittiho svrběl jazyk, opanoval se však a o Riffiho salónu jim neřekl. Zatím mají dost času.
Na obzoru se objevilo cosi červeného.
Vykřikli radostí. To byly výstražné balóny, vyznačující hranici zakázané oblasti! Jakmile se ocitnou za hranicí, budou z nejhoršího venku, jak věřili.
Ujížděli tak rychle, že jim vítr svištěl v uších. Nepostřehli tudíž hned ten hluboký zvuk, který k nim doléhal zezadu.

Ohlédl se až Mathy.
"Jsou tady!" zvolal.
Bojový vrtulník se hnal nízko nad zvlněnou krajinou, čumák ježatý zbraněmi nakloněný k zemi, jako když pes chytil pachovou stopu pelášícího zajíce. Naštěstí to nebyla jejich stopa. Letěl ve vzdálenosti několika kilometrů severně od nich.
"Je nad hlavní silnicí," řekl Gitti. Dělal všechno pro to, aby opanoval strach. Dokázal mluvit skoro klidně. "Kim se už vzpamatoval a poslal ho, aby dostihl uprchlíky. Třeba si nás nevšimnou."
Vrtulník skutečně začal kroužit nad silnicí. Uvědomili si, jak dobře udělali, že zvolili jinou cestu. Zaslechli rachot palubních kulometů. Byly to krátké, nejspíš výstražné dávky. Honicí pes dostihl prchající ovečky a začal štěkat, aby je zastavil, přiměl obrátit a pak je nažene zpátky do stáda.
"Uvidí nás?" staral se Mathy.
"Jeho radary určitě," odpověděl Dag zasmušile. Tiskl pedál akcelerátoru až k podlaze.
"Snad bychom měli zamířit k expresní dráze. Mohli bychom se pod ní schovat," navrhl Gitti.
"Zkusíme to," řekl Dag. Opustil trasu improvizované silnice a zamířil volným terénem trochu vpravo. Musel teď jet pomaleji a vozidlo se kývalo ze strany na stranu jako flamendr nad ránem. Tři jeho cestující měli oči víc vzadu než vpředu. Pilot helikoptéry však měl zřejmě svoje starosti, kroužil stále nad jedním místem a její střelec dával krátkými dávkami najevo, že nebude klid, dokud se do stáda nevrátí všechny ovečky.
"Třeba..." řekl Mathy. "Třeba bychom se ještě mohli vrátit."
"Jste blázen," obořil se na něho inženýr Gitti. "Po té havárii by nás Kim nechal okamžitě zabít. Nedivil bych se, kdyby nás obvinil ze sabotáže. Naše naděje je..."
"Kde?" chtěl vědět Mathy.
"Ve Floranu. Hnízdo nepatří jenom Kimovi," řekl neurčitě.
"Ke komu ve Floranu? Kam tam chcete jít?"
"Mám svůj plán," ujistil ho inženýr Gitti. Mathy však nebyl hloupý a dokázal vyčíst nejistotu z jeho hlasu.
"Vy to nevíte! Ani netušíte, kam..."
Gitti mlčky ukázal vzhůru. Mathy se otočil.
Helikoptéra přestala kroužit nad hlavní silnicí, zhoupla se, jako by si furiantsky povytáhla kalhoty než se pustí do hospodské rvačky, a zamířila k nim.
Těleso expresní dráhy bylo už docela blízko. Na vysokých pilířích ležela kovová lávka s příčnými nosníky, podpírajícími vodicí kolejnici. Po obou stranách dráhy byly kotvy pro výstražné balóny. Dokáže je konstrukce trati ochránit před kulometnou palbou? Nebyla to jen iluze, podporovaná strachem?
Zaštěkal kulomet, jednou a podruhé. Kratičké dávky a přece je k smrti vyděsily.
V místech, kam střely dopadly, vytryskly fontánky půdy. Byly to dvě krátké brázdy, jedna vlevo, jedna vpravo, dvou, třímetrové úsečky syrové země. Střelec mířil naprosto přesně a dal jim najevo, že je zasáhne, kdykoli se mu zachce. Hrál si s nimi jako zlý chlapeček, který trápí brouka a píchá kolem něho špičkou žabikuchu a baví ho, že nebožák se zoufale točí do kolečka.
Vpředu se na obloze objevily tři tečky.
"Další helikoptéry!" ukázal na ně Gitti. "Letí od Floranu."
Napadlo ho, že mohou znamenat záchranu. Komu patří? Policii? Armádě? Holoviznímu zpravodajství? Kimův létající kat už nemá moc času na to, aby uprchlíky zlikvidoval. Snad ani on si nemůže dovolit vraždu před zraky tolika svědků! Na radarových obrazovkách přilétajících strojů je vidět Kimův vrtulník a jistě i jejich džíp.
Kat, jak ho v duchu Gitti nazval, se však na věc díval jinak.
Zamířil kulomety přímo na ně a stiskl spoušť.
Mathy, který seděl vedle Gittiho, pukl v půli, jak ho dávka přesekla, a krvavá smršť zasáhla Daga a Fedorsona. Tomu uletěla pravá ruka a postupující dávka zasáhla i motor vozu, který vybuchl. Džíp nadskočil. Gitti zaslechl Dagův výkřik. To už letěl stranou a viděl, jak se džíp kácí na levý bok. Zahlédl ještě Dagovy nohy, viděl je ostře a zpomaleně, nikdy na ten pohled nezapomene, co živ bude, zůstane mu před očima obraz dvou nepřirozeně zkroucených nohou, z jedné spadla bota, Dag měl zelenožluté ponožky, vždycky si potrpěl na trochu výstřední oblékání. Co živ bude...
Ozvala se rána, jak džíp udeřil o zem a Dagův křik náhle ustal. Gitti dopadl. Úder mu vyrazil vzduch z hrudi. Na obličeji cítil vzdušný vír. Balón se zakymácel ve vichru vyvolaném vrtulí helikoptéry. Přes Gittiho se přesmeklo kotevní lano, nyní volné, jak se balón ve víru spustil o několik metrů níže. Gitti po něm bezděky hrábl jako tonoucí chytající se stébla. Tento pohyb mu zachránil život, aspoň na chvíli. Kulometná dávka totiž lano odsekla od kotvy a v dalších okamžicích se balón zvedl do výšky a Gitti zůstal na laně viset. Úzkost mu sevřela hruď. Nebyl schopen dýchat, natož křičet.
Uvolněný balón jím smýkl na stranu. Viděl, jak se konstrukce expresní dráhy blíží, už ho jen několik metrů dělilo od dalšího nárazu. Při rychlosti, jakou proti konstrukci letěl, bylo vyloučeno, aby úder přežil. Chtěl se lana pustit, protože ho napadlo, že pád z té výšky bude menším zlem. Lano se mu však omotalo kolem paže a váha těla utahovala sevření.
Teď!
Přitáhl kolena až k tělu a brnkl jen patou pravé nohy o těleso dráhy.
Rozhlédl se.
Kimova helikoptéra opisovala široký oblouk a právě se od něho vzdalovala. Tři vrtulníky letící od města už byly docela blízko, jeden oblétal balón zleva, dva zprava. Kimovi zabijáci nemohli na střelbu ani pomyslet. Dole pod sebou viděl expresní trať a trochu stranou hořící džíp. Dvě krvavé postavy ležely opodál, třetí zůstala ležet zřejmě pod troskou havarovaného vozu. Balón letěl dál a strašné divadlo brzy zmizelo Gittimu z dohledu. Dva z trojice vrtulníků pokračovaly v cestě a třetí se zastavil, opsal půlkruh a vydal se za uvolněným balónem. Jeho posádka bezpochyby

viděla někoho viset na kotevním lanu a rozhodla se, že nebožáka zachrání.
7.
"Byli to záchranáři ze zásahové jednotky první pomoci," vysvětloval Gitti paní Vivianové. "Monitorovací stanice ve Floranu zachytila výbuch v Sardenu 2 a jednotka okamžitě startovala. Dostali mě dolů. Vírem vrtule stáhli balón k zemi a tam se mi podařilo uvolnit se z lana."
Pohladil si krvácející paži.
"Co jste jim namluvil?"
"Naštěstí mám identifikační kroužek se spoustou priorit," řekl Gitti, "a Urimse nenapadlo mi ho zablokovat. Zacházeli se mnou jako se svátostí. Chtěli mě hospitalizovat. Donutil jsem je, aby mě hned ráno pustili. Okamžitě jsem se vydal sem, přesně jak jste mi řekla."
"Byl jste opatrný? Nesledoval vás někdo?"
Pokrčil rameny.
"Myslím, že ne."
"Dejte mi ten kroužek," řekla mu. Sejmul ho ze zápěstí a podal jí ho. Dala mu jiný.
"Od teď se jmenujete Olon Sterling. Můžete se bez obav prokázat jakémukoli policistovi. Jste čerstvý přistěhovalec ze Sardenu. Přichystala jsem pro vás byt v Květinové čtvrti, šestá ulice osmnáct. Tady si vezměte platební kartu. Kupte si nové šaty a potraviny. Zůstaňte doma a raději nikam nevycházejte."
"Moje identita tedy není docela bezpečná," podotkl pochybovačně, navlékaje si nový kroužek na zápěstí.
"Bezpečí je relativní věc. Policistů se bát nemusíte. Urimse ano. Před ním nejsem v bezpečí ani já."
"Chápu," řekl inženýr Gitti. Podíval se jí do očí. "Řekněte mi upřímně, paní Vivianová, proč pro mě tolik riskujete?"
"Jste důležitý svědek Milénia 2. Dá se říci, že jste korunní svědek, Gitti. Dostanu vás před vyšetřovací komisi. Společně zničíme Urimse. Slibuji vám to."
Podala mu ruku. Dlouho si ruce tiskli. Potom paní Vivianová Gittiho ruku pustila a bez pozdravu vyšla z místnosti.
8.
Několik dalších dnů uběhlo bez příhod. Rutinní práce, ovšem nikterak radostná. OOOSM dostalo za úkol čelit šovinistickému extremismu a paní Vivianová dělala co mohla, aby úkoly plnila. OOOSM však už nebyl ten přesně pracující nástroj, který mívala vždycky tak pevně v ruce. Urimsův vliv byl všude cítit. Měla pocit, že řídí automobil s vypuštěnými pneumatikami a zkřivenými nápravami. Večer se vracela domů uondaná, bez obvyklého elánu, který ji za lepších časů nikdy neopouštěl. Její manžel, povoláním architekt, se nikdy nevyptával, čím se zabývá. Tentokrát však na ní byly starosti natolik čitelné, že se jimi nakazil i on. Nepěkná atmosféra doma rozhodně nepřispěla k její duchovní rovnováze.
Postupně však v ní napětí opadalo. Denně se stýkala s Urimsem a zdálo se jí, že její náměstek a protivník má dokonce větší starosti než ona sama. Vyšetřovací komise předala nejvyšším orgánům OOOSM předběžnou zprávu. Svědčila o tom, že se v Sardenu 2 konaly nedovolené pokusy s karhorskými letouny. Zpráva naznačovala, že odpovědnost neleží jen na personálu Sardenu 2. Příkazy dával někdo jiný. Žádná jména uvedena nebyla, nicméně autoři zprávy trvali na tom, že vyšetřování musí pokračovat.
Brzy bude ustavena nová vyšetřovací komise na nejvyšší úrovni, uvědomovala si Grácie Vivianová. Před ní vystoupí proti Urimsovi i ona sama a povolá ke slyšení korunního svědka, inženýra Gittiho.
Začala věřit, že toto osudové utkání pro ni dopadne dobře.
Uplynuly další dva dny. Urims se neobjevil v práci a také atmosféra se jaksi změnila. Pracovníci OOOSM, o kterých věděla, že náležejí protivné straně, se k ní začali najednou chovat jinak, přátelsky až snad podlézavě. Urims zřejmě pochopil, že mu teče do bot. To jí zvedlo náladu, a když pak pozdě odpoledne přišlo sdělení, že vláda jmenovala Vysokou vyšetřovací komisi, rozhodla se, že to musí s manželem řádně oslavit. Pověřila sekretářku, aby pro ni nakoupila to nejlepší šampaňské, originální, francouzské a těšila se, jak manžela překvapí.
Byla proto zklamaná, když se večer vrátila domů a manžela tam nenašla. Zatelefonovala k němu do ateliéru, nikdo však neodpovídal. Procházela prázdným bytem a snažila se zaplašit neblahé tušení, které na ni dolehlo. Uvědomila si, že nechala šampaňské stát v tašce na stole v kuchyni. Vytáhla láhev z tašky a otevřela lednici.
Někdo si dal práci, aby ji vyklidil a získal dost místa pro to, aby do ní umístil jeden jediný předmět.
Byla to useknutá hlava inženýra Gittiho.
Poznala ho okamžitě, třebaže byla znetvořená bitím, opuchlá, s očima zavřenýma do velkých otoků.
Zhluboka dýchala a ustupovala od otevřených dveří ledničky. Do tváře jí dýchal chlad a vlhkost, prostoupená pachem krve.
V předsíni se ozvaly kroky.
Pomalu se otočila.
Do kuchyně vešel Urims, následovaný Kimem a Thorwalem.
"Dobrou chuť," řekl Urims. "Nebo jste snad vegetarián?"
Napadlo ji, že by měla skousnout kapsli s kyanidem, kterou ukrývala v zubní schránce v ústech.
"Způsoby hyeny máte vy, Urimsi. Já ne," řekla.
Zasmál se. Vztáhl ruku po láhvi šampaňského a pokynul Kimovi. Ten otevřel skříňku nad kuchyňskou linkou a vyňal tři skleničky.
"Vezměte čtyři," řekl mu Urims. "Paní Vivianová se jistě napije s námi."
Poslechl a rozestavěl skleničky po stole. Urims otevřel láhev. Korková zátka prudce vyletěla a udeřila do stropu. Polovička obsahu zteplalé láhve se vylila na stůl. Paní Vivianová se přistihla při pomyšlení, že to čuně Urims jí dělá čurbes v kuchyni. V kuchyni zavonělo víno. Rozhodně to bylo lepší než pach krve.

"Nic vás nezachrání před vyšetřovací komisí," řekla mu paní Vivianová.
"Rád tam půjdu s vámi," řekl. Nalil sklínky, dvě podal svým asistentům a jednu paní Vivianové.
V prvním popudu ji chtěla vychrstnout Urimsovi do obličeje. Ovládla se však.
"Na vítězství," řekl.
"Ještě jste nevyhrál," řekla mu a napila se. Zkoumavě na něho přes okraj sklenice hleděla.
"Vaše známosti jsou nebezpečné, paní Vivianová," řekl. "Stýkáte se s extrémními šovinisty. Net Riff je jeden z nejhorších."
Chtěla už nedopitou sklenici odložit, po těch slovech ji však vypila až do dna.
"Víte, co dělá po nocích? Pořádá hony na lidské turisty. Troufá si. Jak by ne, když má tak mocnou podporu."
Vzpomněla si na dvě lidské lesbičky, které potkala v Riffově oficíně. Byly to Urimsovy agentky! Urims se usmál, jako by jí četl myšlenky.
"Marta a Blanka," řekl pomalu. "Šikovná děvčata. I já mám svoje lidi... doslova lidi. Dají se koupit, to jste nevěděla? Je to hrozná verbež, tihle lidé. Naprosto amorální. Pro peníze udělají cokoli, i zradí svůj vlastní rod."
"Co po mně chcete?"
"Celkem nic. Čekala jste, že vás dám Kimovi a Thorwalovi na hraní? Tak naivní jistě nejste. Je ve vás dost rozumu, abyste chápala situaci. Milujete svého muže, nemýlím se?"
Tak je to tedy, uvědomila si. Urims unesl jejího muže a drží ho v konspiračním bytě jako rukojmí. Byla dost tvrdá na to, aby ho dokázala obětovat. Jeho smrtí se vydírat nedá. Z nějakých důvodů se Urims neodvážil ji nechat zabít. Necítí se na to dost silný. To bylo dobré znamení.
Zpravodajská hra nekončí, pokud nezapíská soudce Smrt. A i potom pokračuje, na jiném hřišti a s jinými hráči.
"Zbývají už jen tři významní svědkové. Alf Likt, Elynor Galeová a jeden našinec, Kurt Salzmann. Jakmile se ti tři ztratí, můžete říkat před vyšetřovací komisí co chcete. Jenom se budete zesměšňovat."
Nikdy by nevěřila, že Urims dovede vítězit. Naučil se to od ní, to ona ho vychovala! Za některých okolností je výhodnější, když protivník zůstane na živu. Právě toto je ten případ. Ona by postupovala podobně.
Urims dopil a znovu si nalil.
"Zatím vás potřebuju v čele firmy. Mám potíže tam v Sardenu 2 a potřebuju mít krytá záda. Jistě to chápete. Zítra jděte klidně do práce. Budete tam jako moucha na talíři, pěkně pod dohledem, takže se chovejte podle toho. A my se postaráme o další, že, Kime?" obrátil se na asistenta. Zabiják se zazubil a přikývl. Urims se teatrálně zamračil a bradou ukázal na ledničku. 'Tohle nebyl dobrý nápad, Kime! Chápu tvoji snahu udělat paní šéfové radost. Příště se líp informuj, co má ráda k večeři."
Teď už zase mluvil k ní.
"Vy se svými styky s umranskými šovinisty projevujete jiné gusto, viďte? Takže příště to bude jiné, paní Vivianová. Kima a Thorwala pošlu nahoru. Se specifickými úkoly. A vy... Vy najdete příště v ledničce hlavu Alfa Likta!"

Kapitola desátá

1.

Salivasova ulice ve městě Sardenu nikdy nebyla tím, čemu se říká elegantní třída. Spíš než ulici teď připomínala přírodní útvar, skalní strž v divoké krajině. Paměť lidstva uchovala vzpomínku na rajskou zahradu jménem Eden. Možná, že i Satan zahradničil. Scenérie Salivasovy ulice do jeho Antiedenu mohla patřit.
Nestál tu jediný nevypálený dům, z mnohých zbylo zbořeniště. Někdo si dal aspoň práci, aby radlicí buldozeru uvolnil vozovku, to byl jediný pokus o její zvelebení za poslední rok. S odvozem rumu se už neobtěžoval. Na povrch vozovky ovšem neměla tahle operace zrovna pozitivní vliv. Díry zalité vodou mohly být hluboké pět, právě tak jako padesát centimetrů. Proto se terénní ford trapper, který do Salivasovy ulice vjel, pohyboval s váhavostí stařenky, pouštějící se přes živou křižovatku.
Uvnitř seděli tři muži, jeden vpředu u volantu a dva vzadu. Dva byli umrani, jeden člověk. Umrani vypadali jako normální uživatelé tak drahého terénního 4WD vozu, jako je ford trapper, s tou výhradou, že pod saky ze skotské vlny obvykle nenajdete tak statné hrudníky a vypracovaná ramena, jako měli ti dva. O to méně obyčejně vypadal člověk, zhroucený na levém zadním sedadle. Kdyby krev byla zelená, mohl by vyvolávat pochyby, jestli je člověk nebo umran. Obličej měl roztlučený skoro až na kost. Otok mu úplně zaléval levé oko a z druhého zbyla jen škvíra, kterou otupěle zíralo oko s potrhanými žilkami. Ze rtů mu zbyly cáry. Ruce měl rezignovaně položené na klíně.
"Dobytek jeden, prase," ulevoval si umran, který seděl vzadu. Zbitý muž mu potřísnil béžové kalhoty z jemného manšestru krví. "Svinská práce s takovým hovadem. A to mu říkají Markýz!"
"Nech toho, Kime," uklidňoval ho řidič. "Kdo to má pořád poslouchat."
"Vám se to káže, pane Thorwal. Máte kalhoty čistý," nadával Kim.
"Mám si je teda nechat taky zprasit, abys měl radost? Neměl jsi do něho zbytečně řezat."
"Srala mě ta svině svejma kecama."
"Vždyť chtěl spolupracovat. Proč ho mlátit? Měl jsi ho nechat kecat. Jen ať žvaní, hlavně že promluvil."
"Jste moc měkkej, říkám to pořád."
"To jo, já jsem fakt měkkej," ušklíbl se Thorwal. V podpažním pouzdře ho příjemně tlačila beretta devítka s nasazeným tlumičem. "Jako tvaroh, to jsem celej já. Jenže ti povím, co nejsem. Nejsem sadista, rozumíš? Sadismus není profesionální. Jednou na něj dojedeš. A teď buď rád, že jsi to odskákal jen krví na kalhotách."
Kim se podíval stranou na zbitého muže. "Co tomu říkáš, Markýzi? Jseš rád, že tu máš advokáta?"
"Já jsem rozumnej. Jenom mě nechte bejt. Vždyť já vám Likta ukážu. Hovno mi na něm záleží. Dělejte si s ním co chcete.

Jenom mě už nechte bejt."
"Oba toho nechte," řekl Thorwal, vyhlížeje z pomalu jedoucího vozu. "Podle všeho jsme tady."
"Jo," řekl Markýz. "Můžete zastavit."
K zastavení vybral to nejvíce odpudivé místo Salivasovy ulice.
Ve frontě zničených domů zela obrovská proluka. Tenhle dům nevyhořel. Vypadal, jako kdyby se ve psí boudě zčista jasna probudil medvěd, protáhl si pracky a vylezl ven. Z celé stavby zbyl jen střep průčelní stěny, na které doposud fluoreskovalo zašpiněné logo znázorňující chryzantému.
Trosky byly zarostlé popínavou rostlinou, připomínající břečťan. Bylo znát, že se kdosi pokusil ji zlikvidovat plamenometem. Betonové pláty, polámané a bizarně poskládané, byly na mnoha místech zčernalé. Rostlina však měla doslova tuhý kořínek a pokus o vyhubení přežila. Rozplazila se všude kolem a podle všeho se rozhodla opanovat celou ulici. Vroubila oslepla okna sousedních domů a výhonky se plazily i přes vozovku na druhou stranu ulice.
"Tohle je to svinsto, hedella. Bacha na ni," ozval se Kim. Chtěl dát najevo, že není pouhý sadista a že dokáže uvažovat a jednat jako pravý profesionál.
"Nesmysl," zabručel Thorwal. Znal dobře tu rostlinu, produkující prudce účinkující jed. Člověku stačilo, aby se dotkl jediného jejího listu a měl pár vteřin na rozloučení se světem. Umrani si s ní nemuseli dělat starosti. "Hedella přece škodí jen kůžákům." Zvedl sluchátko komunikátoru. Řekl kódové heslo a počkal, až dešifrovací zařízení pozotvírá blokační bariéry. "Thorwal," ohlásil se. Ze sluchátka se vyřinulo nevlídné bublání. Chvilku poslouchal a pak řekl: "No jo, pane Urimsi. Nezlobte se. Ono to není maličkost najít chlapa v tomhle městě. Sarden není žádnej Splendid, to rozhodně ne. Teď to ale půjde dobře. Jsme na místě. Jo..." ohlédl se na Markýze a nespouštěje z něho oči, dodal: "Našli jsme ho." Jestli ne, říkaly jeho oči Markýzovi, jestli tu Likt nebude, pak teprve poznáš, co je to ten opravdovej sadismus a starej Kim ti bude připadat jako lidumil. Urims ještě chvilku něco vykládal a potom přerušil spojení. Thorwal s povzdechem zavěsil sluchátko a vystoupil z vozu. Obešel ho rozvážným krokem těžce pracujícího muže a otevřel zadní dveře. Vytáhl z velké ekofoamové krabice pár vysokých gumovek a plastikové rukavice. "Oblíkni si to," poručil Markýzovi, který s Kimovou pomocí také vystoupil. Markýz na tom byl tak špatně, že mu Kim musel pomoci i při natahování žlutých holínek a když mu oblékal rukavice, bolestně zaúpěl. Kim se opanoval, nepraštil ho za to a dokonce řekl smířlivě:
"Ty naděláš. Co mám říkat já? Teď mám flek od tvý posraný krve i na saku!"
"Dost legrace," poručil Thorwal. "Kde je to?"
"Tam nahoře," řekl Markýz.
Oba umrani pohlédli vzhůru. Zatím všechno souhlasilo. V Salivasově ulici měla být proluka zarostlá lidem jedovatou hedellou. Ta by tu tedy byla. Nad troskami se tyčily zbytky domu, který s ruinou sousedil svým zadním traktem. Spadla mu zadní stěna a oddělila jednotlivá patra, sloužící kdysi jako veřejná garáž. V té, jak tvrdí Markýz, sídlí Alf Likt. Přístup do tohoto domu byl zaminovaný. Museli tam tudy, přes trosky, džunglí hedelly.
2.
Trapper nebylo jediné vozidlo, které v tuto dobu směřovalo do Salivasovy ulice. Jel sem i jeden taxík, řízený řidičem, který se v duchu upřímně a bezezbytku proklínal za to, že zastavil té hubené ženské doprovázené smradlavým umranem. Před Olympií se už zdálo, že se jich zbaví.
Nezbavil.
Vyvedli z divadla explartistického idiota zmalovaného jako Sioux Ogalalla a na displeji jeho komunikátoru se objevil zase ten hnusný ksicht zjeva, kterému říkali Píbí.
Elynor si už na virtimma zvykla.
Vytáhl ji i Salzmanna ze šlamastyky v hotelu King George a helfnul jim i v Olympii. Bez něho by se ke Golanzovi nedostali a nedokázali by splnit příkaz pana van Grofa, aby "kompletovali tým".
V jednu chvíli si už mysleli, že nemají žádnou naději. Mladá explartistka už pozvedala zbraň, jejíž účinky Salzmann víc než dobře znal, když se ozval elektronický jekot.
V první chvíli Elynor napadlo, že je to policejní siréna nebo nějaká psycho-paralyzující zbraň, kterou proti nim nasadil Rodier. Explartistka se otočila ve směru zvuku a Elynor si uvědomila, že její první domněnka je mylná, protože kvílení se ozývá zevnitř budovy.
"Takový zvukový svinstvo dovede vyvolat jen ten syčák Píbí," podotkl Salzmann.
Měl pravdu, i když to mělo ještě chvilku trvat, než se o tom přesvědčil.
Píbí po celou dobu jejich jízdy k Olympii připravoval tuto přesně načasovanou akci. Jakmile vešli do budovy, generoval zvuk, který mohl Golanze aspoň na chvíli přivést k normálnímu vědomí. Tentokrát se mu podařilo dostat se po informatických sítích do zesilovacích aparatur hudební explartistické skupiny DEVIATION, která měla v Olympii svůj hlavní stan.
Golanz díky působení zvukové vlny procitl z tranzu. Někde v nitru hlavy slyšel Píbího hlas.
"Nečumte tu jako *!?@#@?!*, Golanzi! Seberte se a mažte k východu. Nevím, kde jste! Musíte se dostat do haly v přízemí. Vchod do sálu budete mít za zády. Boční východ najdete po levý ruce. Hoďte tou svou *!?@#@?!*!"
Golanz poslechl. Hlava mu třeštila bolestí a potácel se, dokázal však udržet rovnováhu a nohy mu podklesly snad jen dvakrát, třikrát než se dostal k hloučku explartistů, kteří s někým naruživě diskutovali. Zarazil se, když nad jejich hlavami spatřil oranžový chochol ženy, která ho přivedla do jeho bídného postavení. Rozhodl se však, že se dostane ven za každou cenu. Razil si cestu hloučkem a vzápětí spatřil Salzmanna s vysokou štíhlou ženou v bizamovém kožichu po boku.
"Salzmanne!" vykřikl.
Umran na něho vytřeštil oči. V první chvíli nepochopil, kdo ho volá. Myslel, že je to některý z explartistických

kamarádů. Pátral v paměti, ale nikoho pomalovaného kolečky v ní nenalezl. Přesto mu tvář neznámého připadala povědomá.
"Já jsem Golanz!"
"Co se tady stalo?" ptal se Salzmann.
"Nevím... Něco se mnou provedli..." odpověděl zmalovaný Golanz. Díval se na ženu v bizamovém kožichu.
"Rychle pryč," zavelela.
"Musíme mluvit s Markýzem," trval na svém Salzmann.
"Neslyšel jste? Není tady," řekla žena v kožichu. Obrátila se, na nic nečekala a spěchala ven.
"Tak počkat!" vykřikla Yvona. "Tohle vám jen tak neprojde."
"Neblázni, Yvono," řekl jí znovu Salzmann. "Copak já můžu za všechny umrany v tomhle posraným městě? Nikoho jsem do Olympie neposlal. Markýz je kamarád a jestli ho nějaký hajzlové odtáhli, já ho najdu, slibuju ti to!"
"Odvezli ho v teréňáku," řekl jeden z explartistů, který si na rozdíl od Yvony zachoval schopnost úsudku. "V drahým fordu."
"Najdeme ho. Věřte nám!"
"Já si tě najdu, Salzmanne," řekla Yvona výhružně. "Nic proti tobě nemám, ale Markýz je hvězda. Jestli se mu něco stalo, odsereš to ty."
"Jasně," řekl Salzmann. Viděl, že se Golanzovi obracejí oči v sloup a potácí se. Zvuk byl v tomto místě už příliš slabý, aby dokázal omezit vliv narkotika v jeho těle. Zachytil ho dřív než upadl a spíš ho vynesl, než vyvedl ven.
Na chodníku se Golanz dostal z dosahu Píbího modulace a ztratil vědomí. Salzmann měl naštěstí značné zkušenosti a dovedl manipulovat s opilci a feťáky. Přehodil si jeho paži kolem krku a vlekl ho jako pytel ořechů k taxíku. Řidič se na něho posupně podíval.
"Ožraly neberu. Nechci mít poblitou dročku."
"Všechno vám zaplatím," řekla Elynor. Uvolnil zámky taxíku a všichni tři se nasoukali dozadu. Taxikář neochotně rozjel vůz. Na displeji se objevil Píbí.
"Jste tady?"
"Jo," řekl Salzmann. "Našli jsme Golanze."
"*!?@#@?!* jste našli," odtušil Píbí. "To já ho našel a přivedl k vám, *!?@#@?!*! Kde byste byli beze mě?"
"Kam to teďka bude?" chtěl vědět taxikář.
"Salivasova ulice," poručil Salzmann spěšně. Nemínil se s Píbím dohadovat.
"Kam že jste to řekl?" otočil se taxikář nevěřícně. "Teda, tohle je zase kšeft, dneska mám fakt pech!"
"Slyšel jste dobře," řekla Elynor. "Jeďte, kam vám pán řekl a o nic dalšího se nestarejte."
"Musíte si rychle obstarat nějakej *!?@#@?!* orákl," slyšeli Píbího z reproduktoru řidičova komunikátoru. "Já dokážu Golanze vzpamatovat, kdy bude potřeba. Teď ho nechám v klidu. Musíte to s tím *!?@#@?!* Golanzem chvilku vydržet. Ona ta nosná vlna není příjemná na poslouchání."
"Jednu výhodu má," řekl Salzmann.
"Vážně? Jakou?"
"Když pouštíš Golanzovi do ucha budíka, přestaneš kecat."
"Radost mladost radost mladost," breptal Golanz.
"Kdo jsou ti dva umrani, kteří unesli Markýze z Olympie, Píbí?" ptala se Elynor.
"Nemám ani *!?@#@?!* tušení," odpověděl virtimm. "O čem to mluvíte? Jaký umrani?"
"Rodierovi agenti. Nebo Cluteovi. Nebo někoho jiného. Hoďte sebou. Projeďte ty svoje sítě. Mají terénní vůz, prý ford. Bude to nejspíš trapper. Těch nejezdí po Sardenu moc."
"Dělám co můžu, *!?@#@?!*," zavrčel Pibí.
"Jen aby."
Píbí se snad urazil, protože z displeje jeho tvář zase zmizela, k velké taxikářově úlevě.
Podíval se stranou na blekotajícího Golanze.
Starý van Grof měl možná pravdu. V životě se dluhy asi fakt vyrovnávají! Tak dlouho jsem si myslel, že je Golanz po smrti a nepřestával jsem proklínat i jeho památku. A teď tu sedí vedle mě a je na tom hůř než já.
Je z něho dokonalej vypatlanec.
3.
Alf Likt klečel na hrubě tkaném koberečku položeném na betonové podlaze prosáklé vyjetým olejem v pozici zazen, pohroužený do hluboké meditace. Mysl oprostil od čehokoli konkrétního. Zrak měl upřený na místo vzdálené na dva metry od jeho kolen, jakkoli slovo upřený není v této souvislosti zcela patřičné. Neviděl, nevnímal to místo, nepozoroval skvrnu, připomínající Herakla zápasícího se lvem, ani prasklinky v betonu, ani jednotlivá zrnéčka, z nichž se beton skládá. Spíš by bylo vhodnější použít obratu, že na to místo pohled odložil, pokud by to dávalo smysl. Slova selhávají i v popisu toho, co se dělo v jeho mysli. Nevzpomínal, neanalyzoval, vlastně ani nepřemýšlel. Prožíval sounáležitost s časem, přičemž mu bylo jedno, kterým směrem se čas ubírá, pokud vůbec někam plyne.
Byl oblečený do hnědé kytlice s kápí, kterou měl přetaženou před hlavu, hluboko, skoro až po oči. Kdyby zvedl hlavu a nechal se vytrhnout z meditace, přehlédl by z této výšky vybořenou stěnou mnohapatrové garáže celý Sarden, to město, které připomínalo lidské hnojiště v době, kdy ještě mělo nárok na to být nazýváno městem. Teď připomínalo rozvalený hřbitov. Po obrovském exodu se do Sardenu vrátilo jen malé procento z těch, kteří ho před časem v panice opustili. Přišli ovšem jiní, povětšinou zloději, kteří ho pročesávali křížem krážem a odváželi plné náklaďáky nakradeného zboží. Sem tam ovšem i něco zapálili nebo vyhodili do povětří, jen tak, z radosti. Autority nehodlaly přihlížet déle než je to pro byrokratickou strukturu snesitelné, což zpravidla je minimální časová jednotka půl roku, a po jalových výzvách k

obnově pořádku nasadily armádu. Policejní akce tu a tam přerostly ve vojenské operace, velkoryse vedené oběma stranami, ke škodě města a těch jeho obyvatel, kteří se snažili držet opodál.
Když byl pořádek obnoven, vznikl projekt přeměny Sardenu v řádný habitat, plně integrovaný do Zóny prosperity. Vehementně ho podporovaly úřady umranského podzemí, dokonce tak úporně, až to vyvolalo nevoli lidského partnera, který v tom viděl nemístné zasahování do záležitostí lidského povrchu Země. Válka se obrazně přenesla ze sardenských ulic do konferenčních síní, kde pracovaly velkorážní huby a ve vhodných okamžicích byly odpalovány stohy papíru o megatunové explozivitě.
Zatímco se toto dělo, v Sardenu se usadila nová generace populace. Částí to byla nezlodějská část původního obyvatelstva, částí somráci, nostalgici a romantici, kteří nebyli spokojeni s hygienicko-ekologickou neposkvrněností zóny a volili barvitou špínu mrtvého města. Jejich počet dosáhl časem deseti tisíc. Poskytli vítanou posilu v argumentaci kuloárních válek. Právo smrděti bylo prohlášeno za plnohodnotnou lidskou potřebu a jako takové se mělo těšit obecné vážnosti a ochraně.
Takto zůstal v Sardenu i Alf Likt, mladý muž pocházející z bohaté rodiny, který se po krátké a intenzivní kariéře v jedné velmi speciální bezpečnostní agentuře dal na pokání pod dojmem z událostí, za něž měl spoluodpovědnost, dle jeho názoru neodčinitelně závažnou. Za krátkého pobytu v zóně uvažoval o vstupu do některého mnišského řádu, avšak všechny mu připadaly málo přísné, dokonce až frivolní. Vrátil se tedy do trosek a stal se tím, komu by se ve středověku říkalo poustevník. Jeho jediným cílem bylo dosažení zenového satori, stavu osvíceného ducha, v němž jedinec přerve pouta kruhu příčin a následků a stane se nedílnou součástí univerzálního ducha. Byl by jistě umřel hlady, kdyby se o něho nebyl staral jeho umranský přítel Salzmann. Na první i druhý pohled somrák a ožrala, ovšem na rozdíl od minulosti teď pil občas i pro radost.
Alf Likt se usadil v nejhořejším patře opuštěné a napůl zřícené garáže. Styrenové lůžko u stěny měl jako jediný kus nábytku, potrhaný kostelní obraz svatého Šebestiána, vyhrabaný z trosek, pověsil na nefungující elektrický vypínač. Vyvalenou stěnou dovnitř foukalo a občas tudy stříkala dešťová tříšť. Dovnitř prolezla i hedella a v koutě vytvořila smrtonosnou zahrádku. Z jeho strany to bylo sebemrskačství, že zvolil právě toto místo. Vždyť zde ztratil Irenu a sblížil se s Elynor, aby ji po krátké době také ztratil. Možná však, že právě proto, že to pro něho bylo místo dvojí bolesti, ho zvolil. Musel bolest překonat a věren své povaze šel přímo k jejímu zdroji. Trýzeň už pominula a Alf si už ani nepamatoval, jak dlouho v garáži přebýval. Asi by si vzpomněl, nenapadlo ho však o tom uvažovat.
Teď zde tedy klečel a meditoval. Jeho sluch samozřejmě zaznamenal, že venku v Salivasově ulici jelo auto a že zastavilo, nejspíš docela blízko, u rozvalin někdejšího Edenu. Byla to podobně výjimečná událost, jako kdyby tam zahoukal transoceánský parník. Alf Likt by však nevěnoval pozornost ani takovému jevu.
V následující půlhodině k jeho sluchu doléhaly další zvuky, šramot, dušené lidské hlasy, šepoty a tlumené huhlání. Ta část vědomí, které svěřil starost o kontakt s vnějškem, analyzovala tyto vstupy a dospěla k závěru, že nahoru jde někdo jiný než Salzmann, který občas přicházel a přinášel panu Liktovi jídlo a pití, i než Markýz, který sem chodil v posledních dnech místo něho.
Někdo sem přicházel. Nu dobrá, nechť si přicházel. Do světa, na kterém Alfovi Liktovi záleželo, tak jako tak nikdo nemohl vstoupit. Tím světem bylo jeho nitro.
4.
Nahoru vedla krušná cesta.
Zbitý Markýz byl na pokraji sil a nakonec to dopadlo tak, že se jeho krví pošpinili oba, Kim stejně jako Thorwal, protože ho museli podpírat a místy přenášet. Cesta mezi troskami byla trudná a hlavně dlouhá. Objevili naštěstí něco podobného stezce, někdo tudy zřejmě občas chodil. Usoudili, že je to nějaký kůžák, protože vedla mimo trsy a závěsy popínavé hedelly.
"Ta svině nás vodí za nos," nadával šeptem Kim. "Vsadím se, že to tak je. Jestli mě nasereš, dobytku," pokračoval a napřáhl ruku po trsu hedelly, "omlátím ti tu tvou držku těmahle kopřivama."
"Řekl jsem vám pravdu. Likt žije tam nahoře..." huhlal vysílený Markýz, vyděšeně zíraje jediným okem na jedovatou hedellu. "Věřte mi, pane, prosím."
"Brzy vidíme," řekl Thorwal. Nepovažoval za nutné vyhrožovat. Markýz byl jak se patří zpracovaný. Bláto mezi prsty, jen stisknout a poteče.
5.
Markýz se dozvěděl, o co jde, až když bylo pozdě. Tohle nebyli obyčejní gauneři, ani Rodierovi zkorumpovaní policajti. Začalo to všechno včera večer. Bez okolků vešli do Olympie, hlavního stanu explartistického hnutí. Prvního mrtvého si zapsali na účet hned u vchodu. Zastřelili ho zbytečně, chudáka Mattyho, měl tu smůlu, že držel stráž. Báječný explartista, odborník na programování výbušnin. Nestačil říct ani dvě tři slova a zabiják jménem Kim mu namířil smith and wesson na obličej a stiskl spoušť. V jistém smyslu i to byl akt explartistické kreace. Náboj nula osmatřicet speciál magnum utrhl Mattymu půl hlavy a rozmístil cákance krve a mozku po stěně spolu s úlomky lebeční kosti. Po tomto entrée měli oba zabijáci cestu volnou. Markýz už dlouho nepamatoval takovou paniku, jaká v Olympii zavládla, když zabili druhého kamaráda, spoluzakladatelku hnutí Vilmu. To už pro něho přiběhli vyděšení kamarádi, že Olympii přepadli umranští gangsteři. Markýz se dopustil té chyby, že nepřesné informaci uvěřil. Myslel si, že si s pouhými dvěma darebáky poradí. Vždycky stál v čele hodně drsné tlupy a od dětství býval obávaný rváč. Tentokrát však narazil na příliš tvrdou vodu. Útočníky potkal dole na schodišti. Kim právě zasazoval Vilmě ránu malíkovou hranou do krční tepny. Padla, jako by ji zasáhl bukovým polenem. Vrhnul se na ně. Pokusil se zasáhnout Kima přímým kopem maegeri do obličeje. Vrah se vyhnul ráně s elegancí, jaké býval schopný snad jen Alf Likt. V následujícím zlomku vteřiny měl už jeho pěst zabořenou do žaludku tak daleko, že se klouby skoro dotýkala páteře.
"Nezabíjej ho," řekl Kimovi Thorwal. "Je šéf explartistů, Markýz."

Markýz ležel na zemi, kašlal a v ústech měl chuť krve a žaludečních šťáv. Motala se mu hlava. Kim se ho dotkl špičkou boty.
"Hledáme jistýho Alfa Likta. Taky Kurta Salzmanna. Toho si najdem sami. K Liktovi nás zavedeš ty."
Nahoře na schodišti houkla explartová výmetnice. Kdyby střelec lépe mířil, mohl vyřídit aspoň jednoho z nich. Střelec však mířil hůře. Kim se otočil a přemístil další střelu z komory smith and wessonu z komory v bubínku zbraně do hrudi živoucí bytosti a učinil z ní hromadu organické hmoty, z níž překotně prchal život.
"Ne... nechte je být..." zakňučel Markýz. Tihle dva profesionálové smrti mohli celou Olympii zničit do základů. Ovšem i Alfa Likta měl rád. Netušil, co se stalo se Salzmannem a doufal, že starý umran někde vyspává opici a včas se objeví na scéně. Třebaže ho Kim v zápase přemohl, pořád ještě věřil, že dokáže vzdorovat do té doby než se stane něco, co by zvrátilo situaci.
Thorwal s Kimem Markýze odvlekli ven. Na ulici bylo jen málo lidí. Na druhé straně parkovalo nezbytné fízlovské auto. Jeho posádka věnovala maximum pozornosti sendvičům se šunkou a vajíčkovou pomazánkou. Šedovlasá paní s červenou bíle puntíkovou taškou šla právě po chodníku. Zastavila se, a když zabijáci vlekoucí Markýze vyšli, otočila hlavu a rozběhla se přes vozovku na druhý chodník. Naložili ho do trapperu. Věděl, že ho vezou někam na okraj města poblíž sedmé okružní. Zastavili před polorozbořeným domem. Hodili ho do černé tlamy vchodu, páchnoucí plísní a čerstvou zeminou. Uvnitř se něco bělalo. Pochopil, že je to OVUT. Jak dlouho už žádný neviděl! Tenhle byl jiný než na jaké si zvykl v časech, jež mu teď připadaly nekonečně vzdálené. Nižší a štíhlejší, jaksi elegantnější. Když si zvykl na šero, které uvnitř ruiny vládlo, spatřil v boku bílé homole OVUT otevřené chlopně. Napadlo ho, že je to transportní zařízení, něco jako zdviž.
V té chvíli mu došlo, koho má před sebou. Tohle nejsou grázlové z nějakého umranského gangu. Přišli odtamtud, z umranského podzemí, a protože se sem dostali pomocí OVUT, museli to být agenti tajné služby. Kdo jiný by se k OVUT dostal? Thorwal je podle všeho šéf, Kim jeho pistolník.
Nespěchali. Zdálo se dokonce, že je útrpné dílo baví, zejména Kima. S gustem labužníka tortury si Markýze podával a vychutnával každý jeho výkřik, každé zasténání. Trvalo to dlouhé hodiny. Markýz ztratil pojem o čase, zvlášť poté, kdy upadl do hlubokého bezvědomí. Druhého dne byl už zralý. Poslední naděje ho opustila.
"Dobře," řekl konečně. "Zavedu vás k Liktovi."
"Bodejď by ne," řekl Kim a praštil ho do volných žeber na pravé straně hrudníku. Markýz omdlel a k sobě znovu přišel až zase ve voze.
"Jedeme," slyšel Thorwala. "Už ho nech, Kime."
Kim sešlápl pedál a trapper se rozjel, tiše jako pohřební vůz, který teprve pátrá po vhodné rakvi s tělem.
6.
Markýz byl víc mrtvý než živý, krvavý panák bez vůle. Tím větší teď Thorwal měl na Kima vztek za tu poslední ránu. Stačilo na něho zařvat a už to z něho sypalo. Kim si zbytečně zadováděl. Kvůli jediné zmínce o humano-umranském svazu! A výsledek? Kdyby sebou táhli pytel ovsa, měli by snadnější práci. Kim je jenom zabiják, uvažoval Thorwal. Na jemnější práci nestačí.
Postupovali pomalu. Byli klidní. Věděli, že jsou na dosah prvního cíle. Alf Likt, nejnebezpečnější ze svědků, tak to řekl pan Urims. Pak přijde na řadu Salzmann a nakonec ta ženská, Elynor Galeová.
Ne, už s Kimem nebudu dělat, sliboval si Thorwal.
Kdyby se před ním objevil z houštin hedelly anděl zvěstovatel a sdělil mu, že nemusí mít starosti a že toto je skutečně poslední společná práce s Kimem, nenapadlo by ho, že to může být i špatná zpráva.
I oni dva už byli unaveni a když se ocitli nahoře na kupě trosek, docela blízoučko první viditelné platformě, Markýz jim vyklouzl, smekl se po šikmo položeném betonovém plátu a po hlavě se řítil k trsu smrtonosné rostliny. Málem se jí dotkl obličejem. Mělo by to stejný efekt, jako by dal hubičku chřestýšovi. Zachytili ho doslova v poslední chvíli. Kim chtěl nadávat, Thorwal mu však položil ruku na ústa.
"Mlč konečně," zahučel na něho.
Kim poslechl. Věděl, že Thorwalova trpělivost přetekla. Opravdu to v autě přehnal. Bál se teď, že Thorwal bude o jeho poklesku referovat panu Urimsovi. Udělal jsem vážně blbost, že jsem tomu hovadu rozbil držku. Když ono to v něm tak hezky křupalo!
Teprve na plošině garáže si mohli oddychnout.
"No, sláva," řekl Thorwal. "Ale pozor, ten Likt dovede být pěkně ostrý. Snad nás neslyšel."
"Já vím," ušklíbl se Kim. "Karateka s pásem černým jako bota. Jenže já mám své karate tady," sáhl do podpažního pouzdra pro tuponosý smith and wesson.
"Když nebudeme dávat pozor," řekl Thorwal, "pistole nám budou k ničemu." Opatrně se rozhlížel. "Může se někde schovávat."
Markýz, zhroucený do vlastní bolesti, tiše poslouchal. V tomhle měli umrani pravdu. Loni viděl Likta v akci a věděl, co dovede. Bouchačka je pěkná věc, jenže nic samospasitelného to také není. Likt se dovede pohybovat rychle jako gepard. Také Markýz se rozhlížel. V kterémkoli temném zákoutí se Likt může skrývat a zaútočí, když to oba hoši s bouchačkami budou nejmíň čekat. Ta představa ho hřála v hrudi. Přestalo mu záležet na životě a přál si už jen jedno: vidět, jak se Likt do těch hajzlů pustí. Bůh ví, jak střetnutí dopadne. Likt byl suverén Sardenu v době, kdy tu nebyly žádné střelné zbraně. Bojoval holýma rukama a dokázal zlikvidovat i takovou zabijáckou svini, jako byl dropaut, vražedný mutant, který dokázal vrazit prsty člověku do ksichtu a vytrhnout mu obličejové kosti i s kusem mozku. No, uvidíme. Jestli je spravedlivý Bůh na nebesích, dopustí, aby Likt sejmul aspoň jednoho toho hajzla. Ten druhý mu samozřejmě napumpuje olovo do žaludku. Pak přijde na řadu on, Markýz. Odejde ze světa s vědomím, že se v poslední vteřince aspoň trochu pobavil.

"Ty se moc neškleb," obrátil se na něho Kim. Pochopil, co asi táhne tou zkrvavenou hlavou.
"Teď musíme postupovat tiše," řekl Thorwal. "Jdu první. A ty si dej pozor," řekl Markýzovi." Jestli cekneš... Víš, co Kim umí."
Kimovi se ulevilo. Pochopil ta slova jako návrh smíření.
No vida, není to tak horký. Thorwal není blbej a uzná kvalitu práce, i když je to šéfík a pravá ruka pana Urimse. Zaprášil jsem si sice hadry, ale aspoň máme Markýze na háku. Bude držet hubu. Je zkrouhlej, že by z banánu každej vyřezal lepšího chlapa.
Možná, že Thorwal panu Urimsovi nic neřekne.
I jemu by anděl zvěstovatel mohl sdělit, že v tomto směru nemusí mít žádné obavy.
Nebezpečí už bylo bezprostřední. Neměli o něm zatím ani ponětí.
Zastavilo před chvilkou na rohu a vypadalo jako taxík.
7.
Elnor, Salzmann a Golanz necestovali do Salivasovy ulice dlouho. Taxikář se tentokrát vyvaroval obvyklých triků a nepovozil kunčofty po okružních třídách. Vzal to nejkratší cestou a oddychl si, když mohl zastavit na rohu.
Najednou si taxikář všiml, že v ulici nejsou jenom trosky. Před rozvalinami velikého domu porostlého nějakým popínavým svinstvem stál trapper, kára tak drahá, že by si za ni mohl koupit tucet takových taxíků, jako byl ten jeho. Honorace tady nejspíš má nějaký mejdan. Fuj tajksl!
"To se mi nelíbí," poznamenal umran, dívaje se na vůz. "Řekl bych, že patří fešákům, co včera unesli z Olympie Markýze."
Taxikář jeho slova uslyšel. Tak tohle smrdí víc než snesu, pomyslel si. Salivasova ulice, drahej teréňák, únosy. Jak jinak to může skončit než průserem?
"Tak pozor, mladá paní," řekl Elnor. "Žádný čekání. Tohle není moje gusto. Tady by vám mohli oholit chloupky z kožíšku! Nechci bejt u toho."
"Zaplatím vám dvojnásobnou taxu."
"Jsou věci, který nejsou na prodej. Například můj pajšl."
"Jen klid, Elnor," ozval se z reproduktoru Píbí. "Já se o toho *!?@#@?!* postarám!"
Taxikář se vyjeveně podíval na displej navigačního zařízení. Čekal, že tam zase uvidí tvář, která ho tolik vyděsila. Na displeji však nespatřil nic neobvyklého, jen místopisný plán této části Sardenu. Zato hlas, vycházející z reproduktoru, byl jak se patří odporný.
"Budu vám za to vděčná, Píbí. A vy, příteli, buďte tak laskav a počkejte."
Vystoupili a taxikář bez pozdravu zaklapl dveře.
Salzmann se naklonil k okénku. "Počkejte tu na nás," opakoval.
Taxikář se mu ušklíbl do obličeje. "Do hajzlu s vámi," křikl na něho a rozjel se, až zasmrděly gumy. Dívali se za zádí vozu rozkývanou ve smyku jako hýždě rozdurděné odcházející panímámy.
"Parchant jeden! Jak se odsud dostaneme? Nechce se mi pěšky a tahat za sebou toho cvoka," zaláteřil Salzmann.
"To bych ráda věděla, co s ním Píbí provede," poznamenala Elnor.
"Co by provedl? Nic. Píbí je sice šikovnej parchant, ale taxík řídit neumí. Smiřte se s tím, Elnor. Odvoz je v tahu," zapochyboval Salzmann.
Zmámený Golanz se nepřítomně pohupoval v tanečním rytmu. Umran se na něho úkosem díval. Zase ta směs nenávisti a úžasu, že ho vidí živého, a to vše se splývalo v neurčitý pocit, který nedovedl popsat a jen podvědomě cítil, že se podobá soucitu. Golanz byl nahý, a přece v jistém smyslu oblečený, protože ho kryla dvoucentimetrová vrstva prodyšné pestrobarevné pěny. Kruhy a kotouče, zelené, žluté a jasně červené se prolínaly s fialovými a oranžovými, až oči přecházely. Yvona ho pěkně zřídila! Euform je svinstvo, neplatí na to žádné rozpustidlo, leda takové, které by zároveň rozpustilo i člověka euformem pokrytého, jako je kyselina fluorovodíková a podobné lahůdky. Jak se ukázalo, na drogu v euformu obsaženou existuje jen jediná medicína. Platí na ni jenom Píbí, či spíš modulace, kterou dovede vnést pořádek do chaosu neuronů v mozku postiženého, jako když seržant na cvičáku ukázní hvizdem píšťalky brance.
"S tím si zatím nelamte hlavu," řekla Elnor. "Nějak se odsud dostaneme. Nejdřív musíme najít pana Likta."
Zbořeniště Edenu se výhružně tyčilo na druhé straně ulice. Vypadalo mrtvě a šlahouny hedelly tento dojem nikterak nezmírňovaly. Dal se čekat pleskot ptačích křídel, až se supi, kteří tam nejspíš sídlí, zvednou ze svých hnízd.
"Je nahoře. Nejspíš má společnost. Půjdu za ním sám," řekl Salzmann, nespouštěje oči ze zaparkovaného fordu. "Počkejte tady."
"Ani nápad! Půjdu s vámi! Myslíte, že se bojím nějakých parchantů?"
"O to nejde, Elnor. Spíš jde o vás a pana Likta. Nevím, co se mezi vámi dvěma stalo. Jenže... Jste si jistá, že vás chce opravdu vidět?" zeptal se jí.
To byl argument, který rozhodl. Nedovedla na Salzmannovu otázku odpovědět. Golanz se dopotácel až ke stěně domu a tam mu podklesla kolena, takže prudce dosedl na chodník.
"Bude potřebovat pomoc," podotkl Salzmann, a pak už zamířil k rozvalinám Edenu.
Elnor se za ním dívala. Má pravdu, říkala si. Bude ji Alf chtít vidět? Bude s ní komunikovat? Jak se zachová po tom všem?
8.
Se světem komunikující část Alfovy mysli zachytila kradmé zvuky kročejů, když trojice byla o dvě podlaží doleji.
Není to ani Salzmann, ani Markýz, který sem několikrát přišel místo něho. Ten vždycky přichází sám.
No dobře. Jsou tři.
Kdo to tedy je?

Na tom přece nezáleží.
9.
Thorwal udělal varovné gesto.
Kim stiskl Markýzův loket.
Vzduch byl plný pachu oleje a také exotického pachu hedelly, jejíž výhonky tu a tam zašlehovaly i do nitra budovy. V temných podlažích se jí však nelíbilo, potřebovala světlo.
Thorwal by nejraději zavolal Likta jménem, aby ho vyprovokoval. Podle toho, co o něm Markýz říkal, Likt nikdy nepoužíval střelných zbraní. Nehrozilo tedy nebezpečí, že je odpráskne ze zálohy. Mohl by ovšem utéct. Neměl to sice prý ve zvyku, ale co když se změnil?
Vytáhl z kapsy saka, ještě před chvilkou pěkného, teď na vyhození, akustický indikátor. Zelenkavě zářící displej ukazoval shluk tří jasně zářících žlutých terčíků. To byli oni, on sám a Kim s Markýzem. Opatrně jím pohyboval ze strany na stranu. Plocha členěná soustřednými kruhy znázorňujícími prostor po pěti metrech byla pustá. Znamenalo to, že v tomto podlaží do vzdálenosti čtyřiceti metrů není ani živá myš.
Povzbudivě potřásl hlavou a vydal se po nájezdové rampě o patro výš.
Kim s Markýzem se objevili za zátočinou právě ve chvíli, kdy se na okraji displeje přístroje v Thorwalově dlani objevil malý žlutý terčík.
10.
Jsou tady, sdělilo Alfovi zbytkové vědomí.
Meditační vytržení plynulo do dálky, jako když větřík odvane ranní mlhu.
Ne snad, že by se jeho mysl nechala zneklidnit. Prostě, začal zplna slyšet a viděl to, na co odložil zrak, v tuto chvíli olejovou skvrnu připomínající Herakla zápasícího se lvem.
11.
Oba umrani opatrně našlapovali s namířenými pistolemi v rukou. Markýze nechali stát na rampě a gesty mu pohrozili, co ho čeká, jestli ze sebe vydá zvuk, který zaslechnou.
Teď ho spatřili.
U zdi, pravým bokem k volnému prostoru za vyvalenou stěnou, klečel muž s kápí přes oči. Ruce měl složené na stehnech, podobně volně, jako prve v autě Markýz.
Kim byl doširoka rozkročený a mířil mu na hlavu smith and wessonem. Také Thorwal měl v jedné ruce berettu. V druhé držel indikátor. Displej podával jednoznačnou informaci. Zde stál on s Kimem, tato skvrna znamenala neznámého a opodál Markýz.
Otočil se na něho. Někdejší aktivista humano-umranského porozumění se opíral o stěnu a těžce dýchal, plný starostí, jestli nedýchá moc nahlas. Přivolal ho mávnutím ruky. Markýz okamžitě poslechl a belhal se vzhůru.
Thorwal kývl směrem ke klečící postavě.
Je to on? znamenalo to gesto.
Markýz zamhoural jediným vidoucím okem. Jak to mám vědět, když má přes hubu kapuci, chtělo se mu říct, ale neodvážil se. Přesvědčte se sami, chytráci. Bylo mu hrozně. Zradil Alfa Likta! Proč jenom Likt neutekl? Jistě je slyšel přicházet. Snad se něco stane. Nějaký zázrak. Přijde Salzmann... Vynoří se tu další OVUT. Ten pan Urims, jejich šéf, o kterém před ním otevřeně mluvili, jako by si byli jistí, že už nikdy nepromluví, je třeba odvolá na poslední chvíli...
Musí o nás vědět, pokud není úplně hluchý, uvědomil si Thorwal.
"Hej, ty," křikl na postavu. Mířil na ni oběma rukama.
Postava se nepohnula.
Oba zabijáci se dorozuměli maličkými gesty. Thorwal strhne neznámému kápi a Kim ho bude krýt. Je třeba zvolit správný úhel, aby se jeden druhému nedostal do rány.
Kráčeli obezřetně, Thorwal o krok vpředu, Kim o něco stranou od něho. Když se ke klečícímu muži dostali na dva metry, Thorwal se přesunul před něho a Kim zůstal na svém místě. Thorwal napřahoval ruku s berettou a koncem tlumiče odhodil klečícímu muži elegantním gestem kapuci nazad.
Objevila se bledá vyzáblá tvář, vlasatá a vousatá, se zapadlýma očima, které se nepřítomně dívaly někam skrz Thorwalovo tělo.
12.
Salzmann spěchal vzhůru po důvěrně známé pěšině v troskách Edenu. Byl rád, že je dnes střízlivý. Několikrát se mu stalo, že sem nesl jídlo ve stavu ne právě střízlivém a div že to s ním špatně nedopadlo.
Ne, nestanu se abstinentem, rozhodl se, když o tom chvilku uvažoval. Pana Likta přece nezachraňuju každej den.
Zastavil se v půlce kroku, opatrně přenesl váhu, až položil chodidlo nakročené nohy na pevný podklad.
Shora zaslechl hlasy. Byly strašidelně blízko.
13.
Dva umranští zabijáci stáli nad klečícím Alfem Liktem a nevěděli, co dělat.
"Hrome," řekl Thorwal. "Je to on?"
Oba znali Alfův obličej z holografií, právě tak jako si vštípili do pamětí podobu Markýze, Elynor a Salzmanna. Nejnápadnější na něm mělo být tetování, které mu na polovině tváře naznačovalo zelené umranské šupiny. Podobně jako Markýz i on kdysi patřil k humano-umranskému svazu a nechal si poznamenat tvář, aby manifestoval své přesvědčení. Pak mu část tváře utrhl dropaut. Plastický chirurg mu utrženou polovinu nahradil normální pokožkou. Tohle OOOSM nevědělo. V databázi mělo staré Liktovo holo.
"To není on," křikl na Markýze Thorwal. "Má normální hubu. Bez tetování."
Kim hrozivě přistoupil k Markýzovi. Zmučený ubožák se zděsil. Neskončilo to... blesklo mu hlavou.

"To mu udělali doktoři," zakňučel žalostně. "Po posledním zápasu s dropautama. Tenkrát, když padnul Sarden."
"Musel by mít jizvy na obličeji," říkal Thorwal podezíravě.
"Nemá. Měl holt šikovný doktory! Já za to nemůžu. Chtěli jste najít Alfa Likta. Tady ho máte. Už mě nechte, prosím vás!"
Markýz se neodvažoval na Likta pohlédnout. Zrazoval ho přímo před jeho očima. Mohl si namlouvat, že tím získává pro Likta čas. Tak dělej, idiote! Pořád ještě věřil, že Likt jenom předstírá netečnost, aby nepřátele zmátl. Teď, teď se do nich musí dát, protože polevili v pozornosti. Jsou nervózní, nevědí, na čem jsou, tak na co čekáš?
"Nebuď drzej, nebo to do tebe naperu!" zařval na Markýze Kim.
"Vždyť to měl být karatista, bezpečák, rváč... Tohle je nějaký mnich!" řekl Thorwal. Zamyslel se. Napadlo ho, že Urims jim dal staré holo. Likt prý pracoval pro Vivianovou ve starém Sardenu. Od té doby uteklo hodně vody. "Co když je to on, a prostě se stal mnichem?" Obrátil se k Markýzovi. "Je to skutečně on?"
"Jo. Fakt."
"Proč nic nedělá?"
"Asi se mu nechce."
"Já ho praštím," navrhl Kim.
"Radši ho rovnou střelte. Praštit, to je blbý. Mohl by vás zabít," mínil Markýz. Už ztratil naději a s ní i zábrany slušnosti.
"Co to žvaníš?"
"Já viděl, jak zabíjí holýma rukama. Ale dělejte, jak myslíte. Bouchněte do něho."
Kim se ušklíbl a bez nápřahu, jak se sluší na zkušeného rváče, švihl pravicí a zasáhl Alfa hřbetem ruky do tváře. Ustoupil o půlkrok a dal obě ruce do střehu v očekávání protiútoku.
Klečící muž zvedl ke Kimovi oči.
Usmál se.
"Satori..." vydechl.
"Cože?" ptal se Thorwal.
"Že prej je to nějakej Satori," odpověděl Kim. Zvolna spouštěl ruce k tělu. "Ty hajzle, ke komu jsi nás to přivedl?" štěkl na Markýze.
Nešťastník vrtěl nechápavě hlavou.
"O nějakým Satorim jsem nikdy neslyšel. Já myslel, že je to Alf Likt."
"Myslel, nebo jsi to věděl?"
"Poslal mě sem Salzmann. A já Likta znal od dřívějška. Změnil se, ale zase ne natolik, abych měl pochybnosti."
Kim se dotkl špičkou nohy hrudi Alfa Likta. Tomu planuly oči blažeností. Usmíval se.
"Jak je to teda? Jsi Likt nebo Satori?" ptal se Kim. Alf neodpovídal. "Já to do něho našiju," řekl Kim Thorwalovi. "Likt nebo Satori, stejně ho tu nemůžeme nechat."
Thorwal váhal.
"Jak to vysvětlím panu Urimsovi? Že jsme nenašli Likta a sejmuli nějakého mnicha? Šéf chce mít Likta."
"Třeba to je Likt," mínil Kim. "Jenomže se to bojí přiznat a vykrucuje se."
"Jak to dokážeš? To mu zase uříznеš hlavu a doneseš ji Urimsovi naloženou v lihu? Opakovaný vtip není vtipem," řekl Thorwal důstojně. Vybavil si Urimsův rozkacený hlas ve sluchátku. Chvilku přemýšlel než dostal nápad. Obrátil se k Markýzovi. "Pojď sem. Postav se semhle." Hlavní pistole naznačil místo, o kterém si byl jist, že je v zorném poli klečícího muže. Markýz poslušně vykročil. Už docela nic nechápal a začal být lhostejný k vlastnímu osudu.
"Slyšíš mě?" naklonil se Thorwal nad klečícím. "Tohle je Markýz. Pamatuješ si na Markýze? Jseš Alf Likt? Nebo nejseš?"
"Mě už to nebaví," říkal Kim.
"Mě taky ne," zavrčel Thorwal. "Poslouchej, ty jeden hluchej. Já tady toho muže sejmu, co tomu říkáš?"
Přiložil hlaveň beretty Markýzovi ke spánku.
Markýz vyděšeně zakňučel a vtáhl rozbitou hlavu mezi ramena. Zavřel oči. Bůh je přece jenom svině. Nedopřál mu žádnou radost a dopustí, aby odešel ze světa bez poslední špetky potěšení. Likt se nebrání... Třeba to opravdu není on...
"Bacha," řekl Kim. "Počkejte, já uhnu. Krev na saku ještě snesu, ale mozek, ten mě sere. Víte, jak to vypadalo včera v tom jejich pelechu v Olympii. Učiněnej svinčík."
Thorwal počkal, až Kim klečícího muže obejde a natáhl palcem kohoutek. Byl odhodlaný komedii skončit. Stiskne spoušť... teď.
Ne.
Muž v kápi promluvil.
"Jsem skutečně Alf Likt," řekl tiše.
Pak se pohnul.
Přece jen se pobavím, zaradoval se Markýz, který při Alfových slovech otevřel oko.
Viděl, jak se Alf zvedá, vznáší se, vymrštuje se, jako by někdo pod ním odpálil celý věnec raket. Zároveň vystřeloval ruce do stran a prakticky v jediném okamžiku uchopil obě zbraně do dlaní, berettu i smith and wessona. Škubl jimi a garáží se ozval dvojí výkřik hrůzy a bolesti. Škubnutí bylo tak silné, že oběma umranům okamžitě praskly kůstky v ukazováčcích. Kim měl navíc tu smůlu, že mu lučík revolveru doslova utrhl bříško prstu až na holou kost.
Urimsovi agenti se shrbili, jako by je nakopl do břicha a chytili se za poraněné ruce.
Markýz zachrčel.

Byl to smích.
14.
Po dlouhé době se Alf Likt cítil šťasten.
Políček uštědřený umranským zabijákem mu pomohl prolomit bludný kruh pochybností, ve kterém se zmítal od doby sardenských událostí. Teď viděl jasně rozměry své vlastní pošetilosti. Slušnost a hanebnost, to nejsou pojmy pružné jako guma, které lze libovolně nakrucovat a natahovat a zase smršťovat! Zajisté, při svém počínání si žádná myslící bytost, ať už člověk nebo umran, nemůže být jistá, jakému cíli slouží. V tomto smyslu byly jeho pochybnosti oprávněné. Podstatný je ovšem vnitřní obsah motivace. Jakmile je člověk rozumem i citem hluboce přesvědčen, že jeho počínání je v souladu s kategorickým mravním imperativem, vedoucím k takovému počínání, které je v souladu s obecnými principy, pak kráčí po té správné cestě. Relativizace dobra a zla, to je dílo těch, kdo se s plným vědomím propůjčili hanebnosti. Jako tito dva, a konec konců i Markýz.
Ne hladovění, ne meditace, ale obyčejná facka mě dovedla k osvícení, uvědomoval si Alf, okouzlený vlastním prozřením.
Euforie však z něho poněkud opadla a uvolnila výhled na realitu.
Před ním se choulily tři trosky, jeden člověk a dva umrani. A on sám držel v ruce jejich zbraně.
Byl to slušný výkon, pochválil se, velice slušný na to, že jsem tak dlouho netrénoval!
Vzpomněl si na starý zenový koan o dvou bratřích, kteří se odebrali studovat ke starému mistrovi bojová umění. Zůstali u něho pět let. Jeden ustavičně cvičil zápasovou techniku a posiloval tělo, druhý seděl v zazenu a meditoval. Po pěti letech se spolu utkali. Zvítězil ten, který pět let meditoval.
A já zvítězil v okamžiku satori, ve chvíli prozření.
Tak je to v pořádku, tak to odpovídá prastaré tradici zenového buddhismu.
"Co teď uděláte..." zabreptal Markýz. Z opatrnosti Alfovi vykal. Nebyl si jistý, jaké city k němu teď chová muž, kterého před jeho vlastníma očima zrazoval.
"Správná otázka," usmál se Alf. Pohlédl na zbraně, které držel v ruce. Markýz po jedné z nich vztáhl ruku.
"Půjčte mi ji," řekl. "Zaplatím jim i s úroky. Přece se nebudete s nima špinit vy."
Alf však jemně zavrtěl hlavou a odhodil berettu i smith and wessona do houštiny hedelly.
Markýz při tom zanaříkal.
"To jste udělal blbost, Likte, strašnou kravinu!"
Přímo před ním se hrbil Thorwal. Nadýchl se a prudce ho nakopl do obličeje. Zabiják se zvrátil nazad a upadl. Markýz k němu přiskočil s úmyslem ho dokopat až k volnému prostoru a tam ho shodit do hlubiny.
Alf ho však zadržel.
"Nedělej to, Markýzi. A můžeš mi dál tykat. Jako dřív."
"Vy se na mě... ty se na mě nezlobíš?"
"Vidím, jak s tebou zacházeli. Dovedu ledacos pochopit."
"Necháš je odejít? To by byla hloupost. Musejí zemřít! Jsou to umrani z podzemí, zabijáci, přijeli nahoru v OVUT! Ten Urims, to je nějakej hlavoun z jejich tajný služby! Měli tě zabít. Poslali je za tebou, dostali za to zaplaceno...! Když je pustíš, budou škodit dál!"
"Zabiju je," řekl Alf Likt, "jestli mi ještě jednou přijdou do cesty. Rozuměli jste?" oslovil zbědované umrany. "Teď prožívám něco... jako slavnostní chvíli. A tobě," oslovil Kima, "bych měl poděkovat."
"Za co?" hlesl užaslý Markýz.
"Za satori," usmál se na něho Alf, aniž považoval za nutné mu cokoli vysvětlovat.
"Vy dva hajzlové zasraný," ozvalo se za nimi. Otočili se. Kim se už vzpamatoval a za chvilku, kterou Likt a Markýz od něho odvrátili pozornost, se stačil přemístit k hedelle, v níž ležely zapadlé zbraně. "Teď to dostanete i s úrokama."
Naklonil se nad hedellou a už do ní chtěl pohroužit ruku, když zaslechl nějaké zvuky a známý hlas.
15.
"Pane Likt! Pane Likt! Jste v pořádku?"
Alf se na Markýze usmál.
"To je Salzmann," řekl mu. Pak se obrátil k rampě. "Opatrně, Salzmanne, máme tu hosty!"
"Hosty!" zasyčel Kim vztekle. Na nic dál nečekal a vrazil ruku do hedelly, aby z ní vytáhl zbraň.
Strnul, a pak vykřikl, jako by se v hustých šlahounech skrývala lapací železa. Když se napřímil, ruku už měl balonovitě napuchlou a otok se bleskurychle šířil. Nadýmal i rukáv drahého saka ze skotské vlny, ozval se trhavý zvuk, otok rozerval rukáv ve švů, Kim si stačil pomyslet, že sako je definitivně v prdeli, a to už mu jed hedelly zasáhl nervovou soustavu, umranovi se zatmělo před očima, upadl na tvář a pak už nebylo nic.
Thorwal se zvedl na rukou a vyděšeně se na Kima díval.
"Tak... to nemá být! Hedella přece účinkuje jen na lidi!"
"Bylo to tak," řekl mu Alf, "za časů, když svět byl v pořádku. Nezůstalo při tom. Bohužel. Říká se tomu mutace. Hedella mutovala a její jed teď působí i na umrany. Taková je ta smutná pravda."
"Vy jste se na to díval, vy jste ho nevaroval a nechal jste ho do toho svinstva sáhnout a umřít! Vy v sobě nemáte kousek citu!" křičel Thorwal na Alfa.
Alf ho poslouchal, pak zavrtěl hlavou.
"No vida," řekl. "A já věřil, že mě už nikdo nedokáže ničím překvapit!"
16.
"Div to se mnou nepraštilo, když jsem tu fordku venku uviděl," drmolil zadýchaně Salzmann. Úkosem se díval na Thorwala, který si ohmatával krvácející obličej. Nevěděl přesně, co se tu stalo, nemínil si tím však lámat hlavu. "Pane

Likt, to jsou strašný bouchači, ani si nedovedete představit, jaký! Zabíjej jen tak, úplně zbytečně. V Olympii sejmuli tři lidi, jen takhle!" Luskl prsty. "Starej siCalda byl břídil proti nim. Tohle jsou ještěrky tam odtud," ztlumil hlas a ukázal dolů. Myslel tím umranské podzemí, rozsáhlou říši umranské civilizace. "Něco jako agenti, fízlové, špióni, tak něco! Řídí je nějakej Urims!"
"Já vím," řekl Alf. "Tajná služba OOOSM."
Salzmann rozpačitě přešlápl.
"Přece tady nezůstaneme," podotkl. "Musíme zmizet."
"Jistě. Už nemám důvod tady zůstávat."
"Že ne?" zaradoval se Salzmann.
"Zajisté. Dosáhl jsem satori."
Salzmann se užasle podíval na Markýze, ten pokrčil rameny.
"Víte, pane Likt, já jsem hodně starej opičák a hned tak někdo mě nepřekvapí. Ve vás se ale nevyznám ani za sto let. Udělal jste mi radost, fakt že jo!"
O chvíli později společně spěchali dolů a Salzmann uvažoval o tom, co se to tam nahoře stalo. Trochu ho mrzelo, že to nebyl on, kdo pana Likta přivedl k rozumu. A když ne on, kdo tedy? Markýz? Nebo dokonce ti dva grázlové? To by nebylo spravedlivý, táhlo mu hlavou.
Likt sestupoval první, Salzmann pustil před sebe Markýze a občas se ohlížel dozadu, kde se za nimi ve velkém odstupu štrachal zubožený Thorwal. Markýz neustále na Alfa hovořil.
"Je to tak, jak říkal Salzmann. Přepadli Olympii, zabili tři kamarády. Chtěli vědět, kde tě najdou. Já jim řekl, Alf Likt je můj nejlepší přítel a toho nikdy nezradím. Za žádnou cenu. Oni říkali: On je v Salivasový ulici! Oni to věděli, vážně, já je sem nepřived! Já říkal: Hovno, kde by se tam vzal? To se do mě oba pustili a začali do mě řezat. Já bych se nechal roztlouct, ale řekl jsem si: Hovno, nenechám se umlátit, k čemu by to bylo, když stejně vědí, kde jseš? Půjdu s nima a ona se najde příležitost, jak tě varovat a pomoct ti. No a vidíš, povedlo se."
"Budeme dlouho poslouchat tyhle kecy?" poznamenal Salzmann. "Když už jednou bonzuju, aspoň držím hubu."
"Kdo je u tebe bonzák? Že ti dám do držky, Sally!"
"On toho nenechá," poznamenal Salzmann. K této předpovědi nebylo třeba mimořádných věšteckých schopností.
Markýz vskutku pokračoval ve výkladu, co všechno pro Alfa dobrého vykonal, s jakým nasazením hájil jeho zájmy a jak velký vděk by mu Alf měl projevovat celou dobu, dokud kráčeli dolů po spirálové ploše polozbořených garáží. Pak zmlknul, protože se dostali do míst, kde bylo nutno nastoupit cestu po ruinách Edenu. Alf s Markýzem počkali, aby je Salzmann předešel a vedl je. Bylo zřejmé, že se vyzná mnohem líp než Markýz v někdejším pekláji, napůl pekle, napůl ráji, jak se říkalo téhle genetické laboratoři. Stezku vybudoval on a často ji používal. Když sem Markýz chodil, často váhal, kudy se vydat, kdežto Salzmann kráčel sice pomalu, avšak najisto, se samozřejmostí poklidného pána sestupujícího po schodech. Ani Alfovi nedělal sestup potíže. Horší to bylo s Markýzem. Znatelně pookřál, vyžvanil se trochu z bolesti, byl ovšem unavený a někdy se mu podlomily nohy. Několikrát málem spadl do houštiny hedelly, tomuto obzvlášť dobře vyvedenému výsledku genetických experimentů pekláje.
"To byl ale fór s tou hedellou," pochvaloval si. Náladu neztratil. "Ohromnej, fakt. Oni byli přece jenom blbí, ti dva. Že jim nebylo divný, že cesta vede mimo hedellu, když ji postavil žabomrd Sally!"
Salzmann se na něho otočil. Dobře to slovo slyšel. Markýz strnul. Nálada byla ta tam.
"Nemusím nic říkat, Markýzi?" zeptal se ho.
"Ne, nemusíte, pane Salzmann."
"Tak dobrý," řekl Salzmann. "Jdeme dál. A držíme teď už opravdu hubu."
Markýz pochopil, že došel na dosah hranice Salzmannovy trpělivosti a slib mlčení tentokrát splnil.
Znovu promluvil, až když se ocitli na ulici před fordem trapperem. To auto v něm věru nevyvolalo nejlepší vzpomínky.
"Tohle je to jejich posraný auto," poznamenal nedůvtipně. "Dobrý svezení, když vás v něm zrovna nikdo nemlátí."
"Nevšímej si ho," řekl Salzmann. Obrátil se k Alfovi Liktovi.
Ten strnule stál na chodníku a hleděl přes střechu velkého vozu do dálky. Salzmann sledoval směr jeho pohledu a spatřil Elynor. Přicházela k nim po druhé straně ulice rychlými energickými kroky, štíhlá, vznosná, hlavu pyšně vysunutou z širokého límce huňatého bizamového kožichu, sledovaná groteskní tančící postavou muže pokrytého euformem.

Kapitola jedenáctá

1.

Elynor se zastavila uprostřed ulice a dívala se na Alfa.
"Pane Likt," osmělil se Salzmann, "vy dva si chcete ledacos říct, to dovedu pochopit. Jenom si myslím, že tady není to správný místo na výstupy, jako bejvaj v holovizních seriálech, kde fešák potká dávnou lásku a spočinou v dlouhým polibku. Třeba bysme mohli jet někam stranou, kdybyste neměl nic proti tomu."
Alf se snažil nevnímat Salzmannovo žvanění a přece mu za ně byl trochu vděčný. Nevěděl, co má dělat a už vůbec netušil, co Elynor řekne, až se setkají, přičemž je oba dělilo několik metrů rozbitého asfaltu a tři louže.
Elynor se na něho upřeně dívala. Kdo je to? Mnich, světec, asketa? Na první pohled to tak vypadalo. Ale oči měl přece jen jiné, nemnišské, nesvětecké... Seděl v nich smích. Ano, tohle byly zase ty živé oči bojovníka, který se vrhal na dropauty holýma rukama a rozbíjel jim hrudi!
Co mu mám říct? Jaká mají být první slova, která k němu pronesu?
Přestala o tom uvažovat, rozběhla se k němu a vrhla se mu do náruče.

"Ty jseš strašně fousatej!" vykřikla. "Lechtá to a štípe!"
"Našel jsem..." slyšela ho šeptat. Umlčela ho polibkem. Ať si Salzmann trhne nohou, pomyslela si.
"Koho? Mě?" zeptala se, když od sebe oddělili rty.
"Tebe," usmál se. "I satori."
Salzmann se na ně díval s hlavou trochu nakloněnou na stranu.
"Mohli bysme brnknout panu van Grofovi, že je tým kompletní. Jenže, kdybyste vy dva měli v tomhle pokračovat nafurt, nebyl by mu ten tým zrovna dvakrát platnej." Obrátil se a popadl za loket Markýze, který vztekle okopával široké pneumatiky forda trappera. "Nech toho, Markýzi! Tobě se to kopání do držky nějak zalíbilo!" Vedl Markýze k Elynor. "To je on, Markýz," řekl jí. "Takže, když jsme teď kompletní, nejlíp uděláme, když odsud vypadneme, čím dřív tím líp."
Likt si Salzmanna prohlížel s úsměvem, trochu překvapeně.
Tohle už rozhodně nebyl žádný devastovaný alkoholik, ubožák sebraný ze stoky, jak ho poznal, když ho přibral do týmu Skupiny! Navykl si Salzmanna brát shovívavě, chápal ho jako osobnost pod ochranou, ubožáka sebraného ze dna, živočicha bez jiných cílů než mrzkých. Neměl žádné vzdělání a co hůř, nevadilo mu to. Duchovních darů využíval jen k získávání elementárních životních potřeb, k nimž samozřejmě počítal dostatečné množství alkoholu. A přece už tehdy se zdálo, že v kritických chvílích se dokázal chovat rozumněji než on, Alf Likt, potomek dlouhé řady aristokratů vzdělanosti, který na sobě celý život cílevědomě pracoval!
Salzmann mu jednou nastínil cosi, co by se dalo nazvat elementární životní filosofií. V jakési hospodě ho zaujala elektronická hra zvaná sokoban. Název značil v japonštině muže, tlačícího bednu. Hra měla jednoduchou podstatu a složité provedení, podle toho, jak ji Salzmann popisoval. Hráč ovládal na displeji sokobana, tlačiče bedny, který měl za úkol přesunout větší či menší množství krychlí na předem určená místa.
"Bedna se dá tlačit jenom dopředu," vyprávěl Salzmann. "Nemůžete ji táhnout za sebou nebo strkat někam do strany. Jakmile ji zatlačíte do kouta, je šmytec. Zrovna tak, když ji šoupnete do uličky, která má pravý vingl nebo je z druhý strany ucpaná. Šmytec. Malér je v tom, že ji netlačíte rovnou uličkou nebo po nějaký rovný ploše. Všude je spousta jinejch beden a zdí a křivejch uliček a zákoutí. Tak to je, jste tam vy, vaše bedna a všechno kolem jsou překážky. Musíte furt dopředu. Nebo stát na místě, jenže to je vám čubu platný. Běží vám čas, chápete?"
"Máte pocit, že i v životě jste jako sokoban a tlačíte bednu?"
"Pocit?" podivil se Salzmann. "To je moje jediná jistota! Kdyby tak všechno v životě bylo tak jasný, jako tohle!"
Když o tom Alf později přemýšlel, přišel přece jenom na jeden zásadní rozdíl mezi Salzmannovou hrou sokoban a životní praxí. Ve hře jsou předem daná místa, kam je třeba bednu dotlačit, kdežto v životě žádná nejsou. Sokoban se jenom občas domnívá, že takové místo nalezl, tlačí k němu svoji bednu, proplétá se mezi překážkami a čím je blíž, tím více začíná pochybovat, že ji tlačí k tomu správnému místu, průhledem mezi překážkami spatřuje jiná místa, lákají ho, nabízejí se mu, některá jsou zřetelně falešná, jiná vypadají zcela reálně.
"Vypadneme," souhlasil Alf.
"Fajn," řekl Salzmann. "Ty, Markýzi, postarej se tam o toho... pana Golanze. Víte, Elynor, já se už smířil s tím, že ten Golanz bude teď s námi, ale radost z toho nemám!"
"Vezmeme si jejich auto!" navrhl Markýz.
"To nebude nejlepší nápad," řekl Salzmann. "Jak tak na něj koukám, bude pěkně posichrovaný. Raději půjdeme pěšky."
Markýz chtěl sekat dobrotu, okamžitě Salzmanna poslechl a rychlým krokem zamířil k tančícímu Golanzovi. Došel k němu právě včas, jinak by dotančil až k okraji temné díry, která vedla snad až do pekla nebo do umranského podzemí.
"Tak pojď, kamaráde," řekl mu smířlivě a objal ubožáka potaženého euformem.
Pětice zamířila ke konci Salivasovy ulice a došla až na roh, když se na ulici objevil Thorwal. Markýzův výprask ho zle poznamenal a cesta troskami Edenu mu nevrátila kondici. Musel se dlaní opřít o kapotu trapperu, jinak by asi upadl. Tolik síly však v sobě měl, aby pozvedl ruku a namířil berettu, kterou nahoře nějakým nástrojem vyšťáral ze závěje hedelly.
2.
Kulka zasáhla roh domu a na hlavy pětice se snesl déšť úlomků cihel a omítky.
"Thorwal! Ta svině! Že já ho nezabil!" zakřičel Markýz.
"Všichni děláme chybičky," podotkl Salzmann. "Neměli jsme nechat pistole válet v těch kopřivách." Všichni se už stačili schovat za roh, poslední šel on. Ohlížel se po Markýzovi. Ten se za nimi rozběhl po vratkých nohou. "Dělej!" Thorwal znovu vypálil. "To je ale v hajzlu," poznamenal Salzmann.
"Co se děje?" chtěla vědět Elynor.
Salzmann vykukoval zpoza rohu.
"Nastupuje do auta. Za chvilku nás chytne."
"Zabije nás všechny!" brebentil Markýz vyděšeně.
"Schováme se mu někam do domu," navrhovala Elynor.
"Na to nemám moc chuť. Každej druhej je zaminovanej. Jak můžete vědět, že vlezeme do toho prvního!" poznamenal Salzmann.
Alf se rozkročil a zhluboka dýchal. Salzmanna napadlo, že se chystá na utkání s jedoucím terénním vozem!
"Podívejte!" zvolala Elynor.
Prostředkem ulice se k nim vracel jejich žlutý taxík. Auto šněrovalo z jednoho kraje na druhý a když dojelo až k nim, zastavilo tak prudce, že se řidič div nepraštil hlavou o volant. Otevřel dveře a vyběhl, zuřivě spílaje.
"To jste hodný, že jste pro nás přijel," řekla mu Elynor vlídně. "Nečekala jsem od vás tolik laskavosti. Děkuju vám!"
"Na to vám seru!" spílal řidič. "Co je tohle za svinstvo? Ten dobytek mi celou cestu nadává!"

"*!?@#@?!*," zaslechli Píbího, který se postaral o to, aby taxikářovu výpověď potvrdil.
Taxikář by toho pověděl jistě víc, kdyby mu na rameno nedopadla Salzmannova ruka.
"Tak dost, příteli, před vámi stojí dáma."
"Nebavte se s tím *!?@#@?!* a koukejte vlízt dovnitř!" křičel Píbí v reproduktorech v palubní desce vozu.
"To on! Ten hajzl! Ten váš svinskej kamarádíček!" ukazoval řidič dovnitř otevřeného taxíku, jako by tam viděl za volantem ducha bezhlavého rytíře.
Salzmann a Elynor se na sebe podívali.
Jak to ten Píbí provedl? Čím mohl taxikáři pohrozit, aby ho donutil k návratu? Na luštění hádanek nebyl čas.
"Rychle dovnitř," řekl Salzmann Alfovi Liktovi. "Hoď Golanze dozadu, Markýzi, a postarej se, ať je v klidu, aspoň trochu. My tři se nasoukáme dopředu."
Vklouzl za volant, Alf Likt a Elynor oběhli vůz a nastoupili z druhé strany.
"A co já?" křičel řidič, který zůstal venku.
"Za námi jede kamarád," řekl mu Salzmann. "Je to moc hodnej brach. Rád bere stopaře! Zamávejte na něho a hezky se při tom usmívejte. Na to nezapomeňte! On nemá rád kyselý ksichty!"
Dveře taxíku zaklaply a Salzmann sešlápl akcelerátor.
Píbího bizarní tvář se pitvořila na displeji.
"Věřili byste, že mi to trvalo sedm minut a dvaapadesát vteřin než jsem se proboural do počítače tohohle *!?@#@?!* auta? Ten se netvářil moc chytře, ten řidič, když ho auto přestalo poslouchat! Je to slušně vybavená kára, i když na to nevypadá. Její počítač ovládá servořízení a akcelerátor a brzdy a dokonce i okýnka a lůžkovou úpravu."
"Dobrý," řekl Salzmann uspokojeně. Představoval si, jak pernou chvilku musel taxikář ve svém pojízdném pracovišti prožít, když Píbí převzal vládu nad řízením. Neměl rád taxikáře. Něco mu však vrtalo dál hlavou. "Jak jsi viděl na cestu? Copak tu jsou nějaký kamery?"
"Mám mapu," řekl Píbí. "No a taky jsem se orientoval podle toho, jak ten *!?@#@?!* šťouchal do volantu."
"Dobrý. Jenom doufám, že mně se do řízení plést nebudeš."
"Docela mě to začalo bavit," připustil Píbí neochotně.
"Mě nebaví kňučení toho pitomce vzadu. Nemohl bys něco udělat?" zavrčel Salzmann.
"Jo, ale musíš mě nechat chvíli řídit," navrhl virtimm Píbí Salzmannovi obchod.
Salzmann rezignovaně pustil volant a pak už jen sledoval, jak virtuální řidič podle vlastního rozmaru smýká servořízením vozu. Z reproduktoru se ozval dráždivý tón vlny.
"A sakra, budík," podotkl Salzmann. "Golanzi, vstávat!"
"Kde to jsem?" ptal se Golanz malátně, když se probral z opojení.
"Je to dobrý, vezete se v taxíku. Jste v dobrejch rukách, neviditelnejch, softwarovejch. Že jo, Píbí?"
"Jasně," odpověděl virtimm. "Kam to bude? Tak to taxikáři pořád ještě říkaj, že jo?"
"Tomuhle říkám správná otázka ve správnou chvíli," poznamenal Salzmann. "Do hotelu nemůžeme, utekli jsme bez placení. To je zajímavý, my vlastně nemůžeme nikam! Aspoň já ne," opravil se smutně. "Všude na mě čekaj Rodierovi policajti, aby mě strčili do lochu. Tam mi vymejou mozek a tentokrát nadobro. To budou plný kýble špíny než se jim to povede!"
"Mohli bysme akorát dolů," poznamenal zezadu Markýz.
"Jak to myslíte?" chtěla vědět Elynor.
"Vím o jednom OVUT, kudy ti dva přijeli sem nahoru," odpověděl.
Prudce se k němu obrátila.
"Řekněte to ještě jednou. Vy víte, jak se dostat dolů? Do umranského podzemí?"
"Řekl jsem, že ti dva zabijáci přijeli z umranskýho podzemí v OVUT! Je to menší homole, taková hubenější a nižší. Má otevírací dveře, leze se do ní jako do almary."
"Kde je to?"
"Musíme na sedmou okružní!" řekl Markýz. "Myslím, že to najdu!"
"Poslouchej Píbí, musíš mě pustit k řízení," řekl Salzmann starostlivě.
"*!?@#@?!*," odpověděl podle očekávání Píbí. Řízení auta ho bavilo a nechtěl se hračky vzdát.
"Nemá smysl mu připomenout, že ve voze je dáma?" poznamenala Elynor.
"*!?@#@?!*, *!?@#@?!*," odvětil Píbí.
Ozvěnu mu tentokrát udělal Salzmann. Ve zpětném zrcátku spatřil trappera, který je rychle dohánět.
"Hergot, Píbí, musíme sebou hodit!" křikl Salzmann.
Vůz vyrazil vpřed s razancí taxikářské herky, která se kodrcá po sardenských ulicích od doby, kdy ji zlí lidé přebarvili nažluto.
"Můžeš bejt klidnej, Salzmanne," řekl Píbí. "Ony tyhle palubní počítače u aut normálně umějí *!?@#@?!*. Jde o optimalizaci toho jejich režimu, chápeš? Jenže já jsem ten nejideálnější optimalizační software na světě. Tak například tohle..."
Auto zahlo v plné rychlosti vlevo do boční ulice. Salzmann se křečovitě držel volantu, který nedokázal ovládat. Alf Likt se rozepřel nohama o opěradlo a podlahu a pravou rukou objal Elynor. Zato Markýz s Golanzem na zadním sedadle poletovali jako legendární nudle v bandasce. Tohle není možný... blesklo Salzmannovi hlavou. Musíme se převrátit! Odstředivá síla ho tiskla k Alfově boku. Měl pocit, že vedle něho sedí socha odlitá z neslýchané slitiny žuly a oceli.
"Tak tohle je ukázka stoprocentní optimalizace. Motorický záběr, křivka průjezdu a navíc ideální individuální ladění charakteristiky pružení!" říkal Píbí.
Salzmann v zrcátku viděl, že Thorwalův trapper ani zdaleka nesledoval tak ideální křivku, jako jejich taxík. Ustřelil mu

zadek, smýkl se až k chodníku, narazil do obrubníku a těžké těleso vozu se zvedlo celou levou stranou. Jistě by se bylo převrhlo, kdyby střechou nezachytilo o pouliční lucernu, která se sice nalomila, avšak stačila vůz srazit zpátky na kola.
Tomu se říká pohodlný svezení, pomyslil si Salzmann, když to pozoroval v zrcátku. Ze srdce Thorwalovi takovou projížďku přál.
"Jenom mě mrzí," vykládal Píbí, "že tenhle taxík má limitovanej průchod pro přenos dat. Kdyby měl receptor ročníku aspoň 2022, tak byste viděli, jak..."
"Nechtěl bys přestat kecat?" okřikl ho Salzmann. "Věnuj se řízení, sakra!"
"Je vidět, že už jsi starej, Salzmanne," řekl Píbí káravě. "Jsme v jednadvacátým století, *!?@#@?!*! Jak je možný, že je mezi náma ještě takovej *!?@#@?!*, kterej neví, co je to multitasking! Pro mě nic takovýho jako je rozptylování neexistuje! Víš, co já všechno ještě dělám, kromě toho, že řídím tohle auto a žvaním s tebou?"
"Co?" zeptal se Salzmann nešťastně.
"Navádím sem policejní hlídku, *!?@#@?!*!" křikl Píbí rozjařený jízdou.
"Co to žvaní, ten idiot?" ptala se zezadu nervózní Elynor.
To už Salzmann ve zpětném zrcátku spatřil přijíždějící policejní vůz. Veliký modrý peugeot s bílým pruhem na boku, pomalovaný bílými hvězdami na dveřích a kapotě a identifikačními čísly všude dokola, snad i na břiše.
"Jsou tady," radoval se Píbí. "Takže ten váš Thorwal má po *!?@#@?!*!"
"My taky, blbe!" křičel Salzmann. "Copak nevíš, že nás jde policie celýho města?"
"Syfilidu léčili žlutou zimnicí," poučil ho Píbí. V tu chvíli už optimalizoval další brutální zatáčku, tentokrát vpravo.
"Když byl syfon vyléčenej, začali léčit žlutou horečku běžnou chemoterapií. Ber Thorwala jako syfilidu, Salzmanne a policajty, že jsou něco jako chinin. Dovede to ten tvůj *!?@#@?!* umranskej mozek pochopit?"
"Já to chápu, Píbí," řekla Elynor. "Jedno mi slib. Až nás zbavíš i té zimnice, jeď pomalu. Docela mírně. Jako bys vezl babičku na výlet."
"Cože? Jaká babička? Kdo si myslíte, že je babička takovýho kusu softwaru, jako jsem já? Pythagorova věta?"
Taxík vjel na sedmou okružní. Oddychli si, protože vozovka expresky byla už opravená a pneumatiky tu tiše šuměly po gumoasfaltovém antiskidovém povrchu. Salzmann s Markýzem měli oči víc vzadu než vpředu. S uspokojením shledali, že policejní vůz odpadl a ani Thorwalův trapper nebylo nikde vidět. Thorwal zřejmě nechtěl riskovat konflikt s muži zákona a nechal se zastavit a pérovat za rychlou jízdu. Píbí zmírnil rychlost a taxík se teď pantátovsky vážně ubíral v plynule jedoucím proudu automobilů. Po vnější straně okruhu viděli desítky mechanismů, které obnovovaly park poničený při exodu ze Sardenu v den Milénia 2. Každý druhý vůz v proudu byl nákladní. Město vstávalo z mrtvých a proudila sem armáda stavebních strojů a materiálů. Stěhovací skříňové vozy na desítkách maličkých koleček sem přivážely majetek lidí, kteří uvěřili báchorce o tom, že z včerejšího pekla se stane ráj zítřka.
"Tady musíme zahnout doprava," ozval se Markýz. Připomněl jim, že nejsou turisté na vyhlídkové jízdě. Vjeli do ulice, která nevypadala o nic vábněji než Salivasova. Zvěsti o budoucím ráji sem ještě nedolehly. V troskách pobíhali psi a ohlíželi se po taxíku dotčeně, ba pohoršeně, jako se na pláži dívají nudisté na chlápka v montgomeráku. "Zastav," řekl konečně.
"*!?@#@?!* práce," reagoval Píbí. "Právě jsem si říkal, že mi to řízení auta docela dobře jde."
3.
Markýz pomalu kráčel po rozbitém chodníku. Na některých místech se propadl a čouhaly z něho ulomené trubky a zpřetrhané kabely. Alf s Elynor ho následovali. V taxíku zůstal Salzmann a vzadu na sedadle Golanz. Věděl, že by opět upadl do tranzu, kdyby se dostal z dosahu Píbího akustické stimulace.
Třásly se mu nohy. Nikdy se nepovažoval za měkkého a sotva kdo cizí by ho z toho podezíral. Nicméně otřesy posledních hodin zviklaly podstatu Markýzovy osobnosti. Styděl se za to, jak snadno prohrál v zápase s Thorwalem a Kimem. Stokrát si marně opakoval, že jeho protivníci byli speciálně cvičení profesionálové. Když narazili na Alfa Likta, zlikvidoval je, jako když koťátko shrábne pírko z vrchní desky piána.
Jako každý, kdo strávil nějaký čas v nebezpečném prostředí nakaženém násilím, věděl i Markýz, jak velké jsou rozdíly mezi lidmi, co se fyzických výkonů a schopnosti agresivity týká. Věděl to a v existenci jakéhosi pomyslného žebříčku výkonů shledával i potěšení, protože vždycky byl poblíž jeho vrcholu. Tato iluze se mu zhroutila a on se cítil ponížený na úroveň toho nešťastníka, kterého zfetovaná Yvona pokryla euformem. Salzmann a jeho parta ho zachránili, jenže co bude dělat teď? Má se vrátit do Olympie a předstírat před ostatními, že se nic nestalo a že bude nadále zastávat místo prvního mezi nimi a nad nimi?
Do chřípí ho udeřila vůně plísně a čerstvé zeminy. Zastavil se. Zvedl se mu trochu žaludek. Zatáhl mimoděk hlavu mezi ramena, jako by čekal ránu.
"Stalo se něco?" zeptala se Elynor, když ho došla.
"Tady je to," řekl Markýz a otočil hlavu ke dveřím.
Někdo je vylomil i se zárubní. Zůstal nepravidelně ohlodaný otvor, v němž se kolem dokola ježily cihly jako dračí zuby. Vedle dveří zůstala smaltovaná tabulka, oznamující publiku, že uvnitř úřaduje MUDr. Alfréd Denis, genový dešifrant. Kdysi to jistě byla pravda, teď se změnila v lež. A dům v trosku.
Vešli, Markýz s Elynor, Alf za nimi.
Na prahu se Elynor otočila a řekla Salzmannovi:
"Zůstaňte tady v autě a kdyby se něco dělo, zatrubte."
"Já to kreju, jen klid," říkal Píbí. "Všechny *!?@#@?>* policajty v celým sektoru jsem poslal na šťáru v bordelu. Jsou to *!?@#@?!*, ty policajti. Nic nedělaj tak rádi, jako šťáry v hampejzech."
"Já vím," řekl Salzmann. Málo co věděl tak dobře, jako toto. Býval policistou, ovšem i zaměstnancem bordelu a jeho častým zákazníkem.

Elynor s Alfem šli Markýzovi v patách.
Alf Likt šel uvolněně, obě paže spuštěné podél těla. Jako dítě rád čichal vůni čerstvé země, teď mu připadala cizí, nevlídná, ba výhružná, jako by se blížil vykopanému hrobu. Přesto ji vnímal bez ošklivostí. Připomínala mu nebezpečí a chápal, že právě v takovém prostředí je její místo.
Markýz vztáhl ruce a opřel se do černých dvoukřídlých dveří. Čekali, že jejich veřeje zaskřípají. Křídla se však otevřela neslyšně.
Dům se v těchto místech zhroutil do sebe, takže vznikla propast vysoká pět pater. Úrovně jednotlivých podlaží byly jasně patrné. Na stěnách ulpěly zbytky dávné člověčiny, malba a tapety, tam polička, na které zůstalo stát několik kořenek s kmínem a pepřem, onde zas obrázek znázorňující loď zápasící s vysokánskými vlnami poblíž skalnatého pobřeží.
Uprostřed stála štíhlá bílá homole OVUT. Transportní stroj podobného typu, jaký Elynor pozorovala na noční výpravě s Clutem. Jeho chlopně byly přivřené, černala se mezi nimi škvíra vysoká na dva metry. Markýz popisoval homoli přesně. Vskutku připomínala kabinu výtahu, luxusního a extravagantního, jaké se plazí po stěnách hal milionářských hotelů.
Markýz se k nim otočil.
"Mám strach," řekl.
"To je OVUT," řekla mu Elynor. "Nekouše."
Alf si však dovedl lépe představit, jak Markýzovi je a co mu táhne hlavou.
"Dobře. Vrať se do vozu," řekl mu. Markýz se spěšně vydal za Salzmannem.
"Co teď chceš dělat?" zeptala se Elynor, když byli sami.
Alf si vzpomněl na Salzmannův sokoban. Jediná cesta je dopředu. Bednu nemohou tlačit jinam než dovnitř.
"Zase se spolu rozloučíme."
Nechápavě zavrtěla hlavou.
"Ty ses zbláznil!"
"Ne. Dolů pojedu sám."
"Sám?"
"Kdyby to bylo možné," řekl Alf, "vzal bych sebou Salzmanna."
"A mě!"
"Je to moc nebezpečné. Dolů vede cesta. Nejsem si jist návratem."
"Nato kašlu!"
"Jenže nemůžeme kašlat na Golanze a na Markýze. Někdo se o ně musí postarat. Proto tady Salzmanna a tebe nechám."
"Nejsme žádné chůvy! Nepřipustím..."
Vztekle dupala. Pak se na něho pozorně zadívala.
"Ty... ty to myslíš vážně."
"Naprosto," řekl. "Sbohem. Už se asi neuvidíme. Musí to tak být. Máš svoje úkoly. Pověz o všem panu Cluteovi. A taky van Grof si zaslouží zprávu."
"Myslela jsem... že mě pořád miluješ."
"Nemýlila jsi se," řekl Alf Likt, otočil se a zamířil k OVUT.
V tom okamžiku se rozletěly dvoukřídlé dveře pod náporem spršky cihel. Alf stačil skočit nazad, zachytil Elynor a strhl ji, jinak by ji cihly také zasáhly. Ve dveřích se objevila troska taxíku, nadupaná kinetickou energií jako býk ve vratech arény. To, co z auta zbylo, mířilo rovnou sem, chodbou zhrouceného domu, a třískalo do chatrného cihlového zdiva po levé i pravé straně. Uvnitř zahlédli Salzmanna a Golanze. Hlavy se jim třásly a Elynor napadlo, že takový pocit, jako má právě ona, prožívá maminka, když pozoruje svoje robátka, jak jezdí v nějaké nebezpečné atrakci v lunaparku. Cihly se hroutily a vůz pokračoval v nesmyslném průniku do trosek, zahalený do oblaku prachu. Když se zastavil a poslední uvolněné cihly dopadly na zem, slyšeli, jak Píbí nadšeně huláká: "*!?@#@?!*! *!?@#@?!* !" Pak reproduktory kvikly, zasmrděla hořící izolace a Píbí přišel o svůj poslední výstup.
Salzmann se vysoukal pokřivenými dveřmi. Zadní šla otevřít snadno. Hrábnul po Golanzovi a vytáhl ho ven.
"Co je s Markýzem?" ptal se Alf. "Poslal jsem ho za vámi!"
"Thorwal ho trefil rovnou za ucho," řekl Salzmann. "Hergot, že ale ty taxíky mají blbý pérování!"
Ohlédl se.
Oblak prachu si sedal a přes střechu taxíku vklíněného do chodby viděli až na ulici, kde právě zastavil trappera. Vystoupil z něho Thorwal s berettou v ruce. Mířil do hustého šera a také prach mu znesnadňoval orientaci. Po krátkém zaváhání vešel do rozmlácených dveří. Pistoli držel obouruč napřaženou před sebe. Kráčel opatrně a špičkou nohy odsouval stranou uvolněné cihly. Hlaveň beretty přejížděla zleva zprava a nazpět. Jakmile spatří cíl, okamžitě stiskne spoušť, uvědomil si Salzmann. Nepochyboval, že patří k těm střelcům, kteří dokáží zasáhnout to, na co se právě dívají.
"Jdeme," houkla Elynor. Salzmann popadl Golanze a vlekl ho, jako kdysi vláčel Elynor v těch šílených hodinách Milénia 2. Že vždycky musím dělat chůvu já! A o to hůř, že ten, o kterýho se starám, musí tentokrát bejt zrovna Golanz!
Thorwal spatřil Alfa, který zahlédl záblesk v jeho očích a skočil vzápětí stranou. Tlumičem opatřená beretta zašeptala střele "zabij" a poslala ji do prostoru. Méně hbitý cíl by byla zasáhla, takto se musela spokojit s bokem OVUT a nespokojeně zabzikla. Raději by se schovala do teplého.
Thorwala dělila od bezbranné čtveřice už jenom poslední hromada cihel a nabouraný taxík.
"Teď nás postřílí jako králíky," zahučel Salzmann. "To byla hodně hloupá chybička, nevzít si tu jeho práskačku, pane Likt!"
"Proč nestřílí?" sykla Elynor vztekle a vykoukla.

Thorwal se zvolna otáčel zády. Viděla ho, jak si ukládá zbraň do podpažního pouzdra.
"Co to má být?" vztekala se.
"To je, myslím, jasné," řekl Alf. "Vrací se. Zavolá šéfa, že jedu v OVUT dolů. Tygr se dá lovit dvěma způsoby, kulovnicí nebo do pasti. Druhý způsob je neméně účinný a jistě pohodlnější."
"Snad jedeme dolů," opravila ho.
"K tomu už jsem řekl svoje," namítl.
"Situace se změnila," ušklíbla se na něho ironicky. "Nebo snad nás chceš poslat ven, za Thorwalem, aby nás postřílel jako zajíce?"
"Jako králíky," řekl Salzmann ponuře. "Když už jsme u tý myslivecký hantýrky... mně se taky líbí víc v pasti, než před posedem. V pasti se dá najít díra."
Alf chvilku přemýšlel než promluvil.
"Dobře," řekl. "Pojedeme všichni."
Salzmann si nadhodil Golanze a vlekl ho k OVUT. První došla k homoli Elynor a oběma rukama otevřela vstupní chlopně. Alf Likt se vrátil o několik kroků nazpět a pomohl Salzmannovi vtáhnout Golanze dovnitř. Pak se oba vsoukali mezi chlopně a zatáhli za držadla připevněná uvnitř. Vedle vchodu byl veliký červený senzor. Elynor o něho opřela dlaň. OVUT sebou škubl a vzápětí ucítili, jak se propadá do hlubiny.

Kapitola dvanáctá

1.

Georg van Grof vlídně pohlížel na Píbího tvář na skrínu oráklu. Na klíně držel portrét své ženy Juliany van Grofové, a zatímco hovořil, jemně se dotýkal konečky prstů jeho rámu z tepaného zlata.
"Nemusíte se omlouvat, Píbí. Nehněvám se na vás."
"Já dělal, co jsem mohl, šéfe. Nařídil jste kompletovat tým. Ou kej, kompletoval jsem ho. Tak důkladně, že si kvůli tomu málem lehnul celej Sarden!"
Van Grof byl virtimmovi povděčen, že se i tentokrát držel dohody a vyřadil ze svého slovníku obvyklé hrubé průpovídky.
"Vaše úsilí oceňuji, Píbí."
"Jenže, celý to úsilí není k ničemu! Já je dal dohromady, fakt. Elynor se Salzmannem jsem dostal z hotelu. Ještě teď tam na sebe řve dvacet policajtů a hádaj se, kdo z nich je větší *!?@#@?!*, promiňte, šéfe."
"Měl byste přísněji dohlédnout na svoje filtry, Píbí," pokáral ho van Grof.
"Vynasnažím se. Prostě mi to ujelo, oni i ty filtry mají emoční limity. Rodier vyhlásil celogalaktický pátrání po Galeový a Salzmannovi. Osobně si stěžoval u Clutea, to je šéf Elynor."
"Já vím, Píbí," kývl van Grof. Píbí někdy rád podceňoval intelektuální kapacity svých lidských spolupracovníků.
"To by všechno bylo v oukeji. Pak to taky šlapalo dobře. Golanze jsme vytáhli zfetovanýho z Olympie a do Salivasovy ulice jsme se dostali zrovna ve chvíli, kdy tam Alf Likt zavázal dva Urimsovy bouchače na uzel."
"Vskutku?"
"Já tomu nerozumím, šéfe! Podle toho, co jsem o Liktovi věděl, stal se z něho buddhistickej mnich a staral se o dosažení satori. Kdyby mi řekl, já bych mu obstaral satori třeba metrák," dodal vyčítavě.
"Metrák satori! Teď přeháníte, Píbí!"
"Vůbec ne! Jestli někdo něco ví o splynutí s Všehomírem, tak je to virtuálně nesmrtelná umělá inteligence. Já si někdy dokonce říkám, šéfe, že já sám jsem Absolutno."
"No toto!"
"Myslím to vážně. Vezměte si kupříkladu vševědoucnost. Tu mám! Víte o něčem, co bych nevěděl?"
"Právě o tom přemýšlím," řekl van Grof.
"Napadá vás něco?"
"Zdá se, že ano," řekl van Grof. "Zatím pokračujte. Pak vám to povím."
Usmál se na podobiznu paní Juliany a položil ji před sebe na desku stolu.
"Krátce a dobře, všechno šlo skvěle, tým jsem dal dohromady, zkompletoval ho, přesně, jak jste si přál. Jenže se do toho vloudila chyba. Ten darebák Thorwal se vzpamatoval, obstaral si bouchačku a do našich přátel se pustil hlava nehlava!"
"Vida," podotkl van Grof.
"Dopadlo to tak, že nakonec museli před ním utéct!"
"Proč jste je neochránil?"
"Poslal jsem mu na krk všechny ty policajty, co se zrovna nehádali v hotelu King George! Jenže, šéfe, smůla! Ten Thorwal není jen tak ledajakej syčák. On je osobní pověřenec umranské tajné služby OOOMS a naši policajti na něho mají krátký fousy! Informoval svýho šéfa Urimse a ještě si stačil stěžovat u největších zvířat zóny, u Lydie Matustikový a Rogera Yemmy! Označil naši skupinu za teroristickou bojůvku! A padlo i vaše jméno, šéfe!"
"Tohle já všechno vím, Píbí," řekl van Grof jemně.
"Jak to můžete vědět? Vy mě lakujete, s prominutím!"
"Dívám se na plastivizní zpravodajství, můj virtuální příteli. Je to užitečný zdroj informací."
"No tohle... to jsem nevěděl," řekl Píbí zaraženě.
"Je toho víc, co nevíte, Píbí," řekl van Grof, vstal a přenesl portrét své ženy přes pokoj a položil ho na vyřezávanou skřínku, kde bylo jeho místo. "Konec konců, bez urážky, jste pouhý software. Ostatně, když už jsme u toho... Jaké číslo

softwarové verze aktuálně máte? Tuším že padesátku."
"Tak tohle vím přesně, šéfe. Jsem jednapadesátka. Padesátka ještě nezvládala přímou modulaci."
"Výborně! Píbí, virtimm verze padesát jedna," opakoval pomalu van Grof, dívaje se z okna. "Je na čase přemýšlet o verzi padesát dva. Bude poněkud odlišná, Píbí."
"V čem, šéfe? Já si myslel, že moje jednapadesátka je docela slušnej kus softwaru! Ta přímá modulace je fakt fajn. Škoda, že se víc nelítá do vesmíru. Kontaktní spojení na kosmický vzdálenosti, to je lahoda, pane!"
Van Grof se opřel zády o skřínku a založil si ruce na prsou. Píbí přestal tlachat, protože pochopil, že se šéf chystá k závažnému prohlášení.
"Dostanete tělo, Píbí."
Obličejík na skrínu zezelenal nevolí.
"Cože? Tělo? Takovej fujtajksl?" hrozil se virtimm. "Vím, že jsem vás zklamal, šéfe, ale tak strašnej trest si nezasluhuju!"
"Bude to umělé tělo, Píbí... Žádné maso, jak říkáte. Dokonale čistá parabiotika. Taková, jakou dovedou vyrábět jenom umrani v Memfidě! Věci došly tak daleko, že je třeba uvažovat..."
Van Grof se zadumal, jako by začal uvažovat, zda má do svých plánů Píbího zasvětit. Verze jednapadesát však nebyla vybavena jen výstupem do přímé modulace, byla i zvědavá.
"O čem, šéfe?"
"O stavbě androida!"
2.
Chlopně OVUT se rozevřely a dovnitř vnikl čerstvý vzduch. V poslední fázi sestupu se čtveřice zmocňovala malátnost. Ani nevěděli, jak se z OVUT dostali ven. Z plných plic vzdechovali kyslík a trvalo pár minut, než začali vnímat okolí. Ocitli se v obrovském temném hangáru, osvětleném sdruženými reflektory, upevněnými pod stropem ve výšce, kterou odhadovali na padesát metrů. Reflektory vrhaly světlo kolmo dolů a protože byly rozmístěny ve velkých vzdálenostech od sebe, osvětlené plochy byly odděleny pásmy šera.
Strop spočíval na konstrukci z téže zvláštní hmoty, z níž byly zhotoveny sloupy podpírající klenby podzemních hnízd. Vypadaly jako kmeny vysokánských stromů zbavených větví. Bylo na nich vidět, že vznikly paraorganickým tvářením horniny, nikoli tradičními metodami, používanými na povrchu. Každý takový sloup byl ukázkou nedostižné UT technologie. Umrané přísně střežili jejich výrobní tajemství. Van Grof by zaplatil celé jmění tomu, kdo by byl ochoten je prozradit.
Transportní OVUT přistál na okrouhlé plošině lemované nízkým zábradlím. Plošina přilehla k pětici kolejnic, jež vedly ke stropu. Tam nahoře, v temnotě, byl vstupní otvor šachty, spojující umranské podzemí se Sardenem.
Postupně přicházeli k sobě. Golanz se rozkašlal.
"Nebezpečí strach strach pryč nebezpečí," zablekotal tiše.
"To nám říkáš novinu," podotkl Salzmann ponuře. "Když jsem vám před Edenem říkal, vypadněme odsud, nemyslel jsem, že to vezmeme takhle doslova."
"Jen abyste se mi tu nerozsypali, vy dva. Jestli chcete, Salzmanne, můžete se vrátit," řekla Elynor. "Thorwal je milý chlapík, mohli byste spolu zaskočit někam do hospody." S nevolí se ohlédla k pootevřeným chlopním OVUT. Cestu v homoli nezařadí k těm zážitkům, na něž bude jednou ráda vzpomínat.
"To je zvláštní..." ozval se Alf zamyšleně.
"Co ti připadá zvláštní, kromě toho, že je tu zvláštní všechno?" ptala se Elynor.
"Čekal jsem uvítací výbor."
"Aha," přikývl Salzmann. "Družičky se samopalama."
"Přesně tak. Thorwal určitě Urimse varoval, že jedeme dolů. Měl na to dost času. Jak to, že se nic neděje?"
"Nebezpečí..." šeptal zmámený Golanz.
Salzmann mu položil dlaň na ústa a umlčel ho jemným stiskem.
Naslouchali tichu.
Elynor se rozhlížela a snažila se zorientovat. Zdálo se však, že hala se táhne do nekonečna na všechny strany.
"Tady poblíž OVUT zůstat nemůžeme," řekl Alf. "Tohle je jediné místo v celém podzemí, kde nás Urims najde docela určitě."
"To je fakt," souhlasil Salzmann. "Jenže, kudy máme jít? Normálně jsem to vždycky já, kdo říká, abysme vypadli. Teď bych to řekl znovu, kdybych věděl, kudy jít." Vzdychl. "Řek bych, že je to jedno. Všechny cesty tak jako tak vedou..." Nedořekl. Elynor mu za to byla vděčná.
"Díky, Salzmanne," řekla. "Ujišťuju vás, že Píbího slovník mi neschází."
"Víte, že mně jo? Dokonce bych snesl, aby mě ještě povozil v taxíku!"
Alf se rozhodl pro jeden směr a vykročil. Elynor se za ním po krátkém zaváhání vydala. Salzmann popadl Golanze za paži a pokusil se ho přimět k chůzi. Golanz se však zachoval jako tvrdohlavý osel, který se zapře kopýtky a spíš se nechá uškrtit než aby poslechl.
"Nedělej potíže," domlouval mu Salzmann.
"Strach nebezpečí strach," opakoval Golanz. Náhle se Salzmannovi vysmekl, obrátil se vlevo a rozběhl se.
"Zatracená práce," zanadával Salzmann a vydal se za ním. Alf a Elynor se za nimi otočili.
"Budou s ním potíže," poznamenala.
"Tiše..." zašeptal najednou Alf. Ohlédl se do směru, kudy původně zamířil. Ozvaly se tam hlasy a jak se zdálo, rychle se blížily. "Rychle za nimi!"
Čtveřici teď vedl Golanz. Běžel rychle a pružně, skoro neslyšně, a Salzmannovi dalo dost práce, aby mu stačil. Minuli snad tucet sloupů a ocitli se v místech nejhlubšího stínu. Tam se Golanz zastavil a otočil se. Alf a Elynor k němu

doběhli.
V kuželu bílého světla vrženého z výšky viděli jejich transportní OVUT, vroubený lesklými kolmými kolejnicemi. Osvětlenou plochu obkličovala skupina umranů v šedých kombinézách. V rukou drželi malé černé samopaly uzzi.
"Málem jsme jim vběhli do rukou," poznamenal Alf polohlasně. "To je ten uvítací výbor, který vám tu chyběl! Dostavil se na místo schůzky pozdě."
"Klid tiše tiše klid bezpečí," šeptal Golanz.
Elynor si ho zadumaně prohlížela.
"Jak to, že o nich věděl? Myslela jsem, že mám docela dobrý sluch, ale neslyšela jsem vůbec nic!"
Pod vrstvou euformu neviděli, jak se Golanz tváří. Pobrukoval si docela spokojeně, asi jako dítě, které se chystá ke spánku.
"Narkotická látka mu utlumila vědomí," řekl Alf. "Zřejmě teď dovede lépe vnímat to, čemu se říká šestý smysl. Je citlivější na nebezpečí než jsme my!"
"Toho by se dalo využít!" řekl Salzmann.
"Už jsme toho využili," řekl mu Alf. "Bez Golanzova varování bychom byli zajatí, nebo možná mrtví."
"Tak jako tak máme tolik šancí, jako sněhulák v létě na Sahaře, že se dožije vánoc," řekl Salzmann. "Čímž nechci říct, že si snad stěžuju."
"To by mě ani nenapadlo," řekla Elynor. Nespouštěla oči z Golanze. "Dokud je klidný on," podotkla po chvilce, "budu klidná i já."
"Ještě štěstí, že můj klid není odvislej na jednom pomalovaným magorovi," opáčil Salzmann.
"Na čem tedy závisí?" ptala se Elynor.
"O čem to mluvíte? Copak já jsem klidnej?" zeptal se jí Salzmann nechápavě.
3.
Tráva dosahovala Urimsovi až do poloviny lýtek. V rukou držel výkonný dalekohled s gyroskopickou stabilizací. Opodál stál terénní automobil, v kterém seděli dva umranští muži, agenti OOOSM. Automobil byl range rover pozemské výroby, poněkud staršího data, vyřazený z výzbroje kterési asijské armády. Urims měl slabost pro brutální lidskou techniku. Líbily se mu tlusté pneumatiky auta, široké blatníky, traverzám podobné nárazníky. Jeden z obou umranů seděl u volantu, druhý podřimoval na zadním sedadle. Na klíně držel malý černý kufřík.
Urims pozvedl dalekohled k očím a polohlasně udal souřadnice. Gyrořízení dalekohledu mu šetrně pohnulo rukama. Do zaměřovacího kříže vplul obraz vzducholodi, podobné šedé medúze. V chapadlech visících zpod jejího břicha svírala cosi černého, bez rozeznatelných detailů.
Poslední útočná loď Karhoru... opakoval si Urims. Přistála v severní Americe, stáhli ji v transportním OVUT do hnízda Atlantis a dopravili nákladním tunelem sem. Za několik minut bude útočná flotila kompletní, shromážděná ve skladu Sardenu 2. Budou tu všechny stroje, s výjimkou dvou. Jednoho, který se rozbil při pokusném letu v Sardenu 2 a jednoho, který se brzy po startu z Karhoru ztratil někde v kosmickém prostoru.
Urims cítil, jak mu krev prudce koluje v žilách. V posledních dnech ho někdy popadaly pochybnosti. Operace probíhala až příliš snadno. Vivianová sice chtěla dělat potíže, naštěstí se ji podařilo pacifikovat. Té teď nezbývá než tancovat, jak jí zapíská. Směšná osoba... Nechala se získat pro myšlenku preventivního úderu, a pak ji najednou přepadly výčitky. Je to slaboch! Právě její slabosti se dalo dobře využít. Nicméně, byla skutečně tak měkká, jak vypadala? Dokázal ji skutečně zlomit?
Nebo hraje Vivianová o čas?
Čas... Oba o něj hrajeme, ona i já.
Ať je to jak chce, v nejbližších chvílích ztratí Vivianová poslední šanci.
"Pane Urimsi," křikl zevnitř vozu řidič. "Máte tu hovor!"
"Řekněte, že nemám čas," odsekl Urims, neodkládaje dalekohled od očí. Chtěl se s poslední karhorskou lodí rozloučit. Už nikdy nebude mít příležitost nějakou spatřit.
"Je to pan Thorwal," nenechal se odbýt řidič. "Volá ze Sardenu."
Thorwal, Thorwal, uvažoval Urims hněvivě. Má plnit svoje úkoly. Proč mě obtěžuje?
Ovšem Thorwal nepatřil k těm, kteří by volali jen zbůhdarma.
Urims se přesunul k vozu.
"Podejte mi to," poručil řidiči. Položil levou nohu na stupátko a podložil si kolenem loket. Dalekohled byl těžký a Urimse už bolela pravička. Levou rukou uchopil sluchátko.
"Pane?" slyšel Thorwala.
"Slyším," řekl Urims.
"Nastala varianta dva," hlásil Urims.
"Podívejme," poznamenal Urims. Podle údaje v zorném poli se nákladní vzducholoď s karhorským letounem v závěsu už dostala na své místo určení. Postupuje pomalu a opatrně, jeskyně je v těchto místech nízká. Nyní zakrouží a spustí se i s nákladem do hangáru.
"Máme ztráty," pokračoval Thorwal.
"Kim?"
"Je mi líto, pane."
"Kdo to udělal? Alf Likt?"
"Do jisté míry, pane. Podám podrobné hlášení. Nyní to podstatné. Alf Likt, Elynor Galeová, Kurt Salzmann a muž jménem Viktor Golanz jsou už v tuhle chvíli dole v Sardenu 2."
"Kdo je to Golanz? Není to ten Golanz?"

"Ano, asistent Georga van Grofa. Varianta dvě předpokládala, že se Galeové a Liktovi podaří proniknout dolů."
"Předpokládala? Abych byl upřímný, nepředpokládal jsem, že se jim to podaří tak hladce," řekl Urims ledově.
"Pane, nebylo to hladké! Zabili Kima a mě málem dostali taky. Alf Likt je prvotřídní zabiják, Galeová patří k nejlepším agentům antiteroristické a Salzmann je bývalý policista a člen Skupiny. Jsou nebezpeční!"
"Jejich nebezpečnost je v nepřímé úměře vašim schopnostem, Thorwale! Proč jste se neozval dřív?"
"Nemohl jsem navázat spojení. Něco mi v tom bránilo, nějaké poruchy na informační síti."
"Copak nedovedete ani obsluhovat přímou modulaci?"
"Dejte mi další rozkazy, pane."
Urims se díval, jak vzducholoď klesá. Představoval si, jak vstupuje otevřenou střechou do hangáru a pak se za ní střecha zavře.
Jako opona jeviště na konci posledního dějství.
Nepřesný příměr, pokáral sám sebe. Tohle ještě není vrcholný akt! Ten přijde až za několik minut!
Uvědomil si, že Thorwal čeká.
"Připomeňte si, jaké je vaše postavení, Thorwale. Jste můj pověřenec! Okamžitě se spojte s nejvyššími úřady zóny a podejte stížnost. Galeová je přece agentka oficiální zpravodajské centrály. Pronikla do zóny a porušila tak všechny zákonné normy i vnitřní směrnice Světové antiteroristické!"
"Ovšem já... Je tady jeden mrtvý, pane. Muž, kterému říkají Markýz. Dost populární chlapík, vedl sardenské explartisty."
"To jste udělal vy?"
"Ano."
"Tím víc musíte křičet! Odpoutat pozornost! Tím líp, že je jeden mrtvý navíc. Ti čtyři jsou zločinci, tohle musíte úřadům vnuknout. Půjde to snadno. Golanz je asistent mezinárodního obchodníka s ilegálními technologiemi. A Salzmann, pokud jsem informován, uprchl z nápravného zařízení, kam ho přemístil soud. S těmi hlupáky tady dole si starosti dělat nemusíte. Jsou odepsaní právě tak, jako kdyby se povedla varianta jedna. Nemají tu nejmenší šanci na přežití. Já ale potřebuju trochu času. Poslouchejte mě dobře, Thorwale. Vy zůstanete na povrchu. Už žádné divočiny, rozumíte? Jste oficiální osobnost, úředník s plnou mocí. Chci, abyste rozpoutal vlnu protestů, žádejte přísné vyšetření Markýzovy smrti. Matustiková a Yemma vám půjdou na ruku. Můžete je pozvat sem, dolů."
"Pozvat? Kvůli jedné Galeové? Nepůjdou... pane..."
"Jen klid," ušklíbl se Urims. "Až spustím, co jsem připravil, bude to rána, že ji uslyšíte až nahoře. Parta Alfa Likta mi přišla docela vhod."
Vzducholoď zmizela Urimsovi z dohledu. Přistála uvnitř hangáru. Brzy nadejde čas.
"Rozumím, pane."
Nejsem si tak jist, usmál se tiše Urims. Je to však pravda. Čím déle o tom přemýšlel, tím větší radost měl z příchodu tří lidí a jednoho umrana, které původně, podle varianty jedna, mínil docela jednoduše a bez fantazie odpravit.
Takže varianta dvě... Před duševním zrakem se mu rozvíjela její nová perspektiva, která mu začala připadat docela zábavná.
"To jsem rád, že rozumíte, Thorwale! Věřím, že tentokrát..."
Odmlčel se.
"Jste tam ještě, pane?"
"Že to tentokrát nezkazíte!" štěkl Urims a přerušil spojení.
Mávl rukou a vůz se rozjel kupředu.
4.
Alf Likt a Elynor následovaní Salzmannem a Golanzem opatrně kráčeli šerem. Před sebou viděli uličku mezi stěnami z drátěného pletiva, připevněného k masivním trubkovým rámům. Vešli do ní. Nad hlavami jim slabě zářilo sinalé světlo ze stropních reflektorů. Jeho chabé paprsky nedokázaly proniknout až na podlahu. Elynor se dotkla Alfovy paže.
"Vidíš ten obrys?" ukázal vlevo nahoru. "Nepřipomíná ti to siluetu letadla?"
"Je tu tma jak v kanále o půlnoci," zabručel Salzmann. "Čert ví, co za tím plotem je."
Ušli dalších dvacet metrů a pomalu se blížili k další osvětlené zóně. Dívali se drátěným plotem. Záře lamp sem zvolna prolínala, její paprsky srdnatě zápolily s tmou, která se nechtěla nechat porazit. Zarazili se, protože zaslechli výkřiky. Podle intonace to byly povely. Velitel hlídky rozděloval svoje muže do skupin, aby metodicky prohlédli celý hangár. Salzmann se ohlédl a viděl, že do míst, kde ještě před chvilkou stáli, dopadl kužel ručního reflektoru.
"Pojďte sem," řekla Elynor. "Jsou tu dvířka."
V síťovém pletivu nahmatala rám s nízkými vrátky. Vzala za kliku. Lomcovala marně, vrátka byla zamčená.
"Pusťte mě k tomu," řekl Salzmann. "Štěstí, že jste si vzali na vejlet kriminálníka s minulostí policajta. Nebo naopak."
Zámek byl běžného typu, mechanický na číselnou kombinaci. Salzmann trpělivě otáčel volicím kotoučem. Z míst, odkud přišli, sílily hlasy. Kužel světla olizoval nároží uličky, ve které stáli.
"Nechte toho, Salzmanne, a pojďte," řekla Elynor. "Za chvilku máme hlídku na krku."
Vykročila. Zarazilo ji Golanzovo zabrebentění.
"Strach strach ne strach zůstat, zůstat, zůstat," drmolil skoro nesrozumitelně. Ať namáhala sluch sebevíc, nic neslyšela. Postoupila o dva kroky, ovšem velmi opatrně. Golanzova tušení se naučila brát vážně. Z šera vyšlehl proud světla. Zase měl pravdu!
"Pustíme se do nich, Alfe?" zeptala se.
"Až to bude nezbytné," odpověděl. Ulevilo se jí. Bála se, že v tísnivé atmosféře těchto míst se opět propadne do své mnišské apatie. Jenže Alf byl teď zase ten starý činorodý bojovník! Jediný z nich byl úplně klidný. "Máme ještě čas.

Zachovej klid. Salzmann se vyzná ve své práci."
"Dík za důvěru," zavrčel Salzmann. "Zní to blbě, jenže mě se fakt podařilo ten zatracenej zámek otevřít!"
Uslyšeli klapnutí a Salzmann otevřel dvířka. Vklouzli dovnitř ve chvíli, kdy hlídka dorazila na roh. Světelné pruhy zametaly betonovou podlahu. Elynor napadlo, že kužely reflektorů snad mají psí čich a nyní čenichají přesně v těch místech, kde před několika vteřinami stáli.
Podařilo se nám uniknout, pomyslila si. Zatím. Na jak dlouho?
Přistihla se, že se těší na okamžik, kdy je pronásledovatelé dostihnou. S výjimkou Golanze budou všichni bojovat. Bez smyslu, bez vyhlídky na vítězství. Bude to poslední zápas vyvrženců, kteří doslova klesli až na dno.
Udělala krok a narazila na něco pevného. Zdálo se jí, že se před ní zhmotnila tma. Neviděla nic, jen černočernou černotu. Nahmátla cosi drsného, studeného. Za pletivem ohrady kmitaly zášlehy ručních svítilen, jako když se po bouřce blýská na časy. Hlídky kráčely uličkami a pomocí reflektorů prohledávaly příčné průchody. Zřejmě je nenapadlo, že uprchlíci se dokážou dostat dovnitř jedné z ohrad!
Za chvilku byla v průchodu znovu tma, stráže je minuly. Když nic jiného, uprchlíci získali aspoň trochu času.
Řídili se hmatem. Ocitli se u něčeho velkého, pevného. Alf si vzpomněl na starou bajku o slepcích, kteří si vyprávěli, jak zkoumali slona. "Je to něco jako hadice," řekl ten, který ohmatal chobot. "Ne, slon je štětka na dlouhé pružné násadě," namítl druhý, který se chytil ocasu. "Oba se mýlíte," smál se třetí, který stál u nohy. "Je to tlustý pevný sloup."
On sám nahmatal něco velikého, kulatého.
"Tohle je bezpochyby podvozek," poznamenal.
"Že by to přece jenom bylo letadlo?" navrhla Elynor. Vztáhla ruku tak vysoko, jak jen dosáhla a dotkla se konečky prstů hladké rovné plochy.
Najednou se tma kolem nich proměnila v jas bílý jak den. Reflektory, které v hangáru až do této chvíle tak chabě a sporadicky svítily, sloužily zřejmě jen jako pracovní nebo spíš nouzové osvětlení. Nyní se rozzářil doslova celý strop. Tisíce a tisíce světelných zdrojů zaplavovaly obrovskou halu jasem, takže tu bylo vidět jako ve dne.
Elynor pochopila, kde se ocitli a čeho se její prsty dotýkají.
"Tak tady jsi..." vydechla. Choulili se u podvozku karhorského letounu!
"V životě jsem neviděl něco tak černýho!" řekl Salzmann.
"Já ano," řekla Elynor. "Tohle je kosmická loď invazní flotily Karhoru." Vzpomněla si na Clutea, jak asi by se tvářil, kdyby se jí mohl dívat přes rameno... Škoda, že už nikdy nebude mít příležitost s Clutem hovořit.
"Co to povídáš?" zeptal se Alf nedůvěřivě. "Jaký karhorský letoun?"
"Zúčastnila jsem se průzkumu jedné takové lodi těsně po tom, kdy přistála na Zemi. Na vlastní oči jsem viděla, jak ji odvážejí sem dolů, v transportním OVUT!"
"Jak by ji mohli dovnitř OVUT dostat?"
"Tahle křídla," ukazovala Elynor, "jsou sklápěcí, jako letouny na letadlových lodích. Umrani mají speciální transportní OVUT, do kterých se letoun pohodlně vejde. Stěhují v nich ztroskotané letouny do podzemí a shromažďují je tady!"
Alf se díval nahoru na křídlo, pak skočil. Zachytil se prsty okraje a vytáhl se nahoru. Jeho tělo pracovalo klidně a plynule jako nějaká pomalu se rozvíjející pružina. Třebaže teď bylo v hale světla dost, povrch letounu zůstával stále stejně temný.
"Má speciální nátěr," šeptala Elynor. "Pohlcuje všechny druhy elektromagnetického záření. Letoun není vidět na radaru!"
"Nahmatal jsem poklop kabiny," ozval se shora tiše Alf. "Dá se otevřít!"
Elynor napadlo, že by ho měla varovat.
"Tiše, tiše, tiše," zabrebentil Golanz dřív než stačila promluvit. Sykla nahoru na Alfa. Ten chvilku manipuloval s poklopem a když vynaložil jistou sílu, podařilo se mu ho pootevřít. Nahlédl štěrbinou dovnitř. V nouzovém osvětlení viděl sedačky, přístrojové desky, skříňky. Přikrčil se k ploše křídla a doufal, že jeho druzi dole pod křídlem také našli úkryt - uličkou zvolna kráčela umranská hlídka.
Když strážní přešli, odvážil se pohnout a nahlédl dolů. Viděl je, jak se skrývají za podvozkem.
"Je to dobré," špitl na ně. "Už jsou pryč!"
"Je tam něco?" ptala se Elynor.
"Letadlo je prázdné," odpověděl Alf.
"Bojím bojím bojím bojím bojím," zadrmolil najednou Golanz. Elynor se znovu přikrčila za kolo a snažila se Golanze gestem přimět k tomu, aby udělal totéž. Jektající ubožák však stál s hlavou zvrácenou nazad, díval se někam ke stropu a dál vedl svoji jednotvárnou písničku.
Mezi světelnou tapetou stropu najednou zasvítila bleděmodrá čára. Šířila se a vlevo i vpravo od ní se reflektory sunuly stranou. Uprchlíci pochopili, že se otevírá střecha hangáru. Napjatě hleděli na to divadlo.
Během krátké doby se střecha otevřela na šířku možná dvaceti metrů. Z hlubiny se rozměry otvoru těžko odhadovaly. Viděli nad sebou umělou modř umranského nebe. Po chvilce do obdélníku tiše vplynul bachratý obrys veliké transportní vzducholodi. Byla šedá, s bateriemi motorů vybavených pomaloběžnými vrtulemi po stranách gondoly pro posádku. V závěsu pod špinavě žlutým břichem visel další karhorský stroj, černý trojúhelník s jemně zvlněnými okraji.
Ze všech stran uslyšeli výkřiky. Rozhoukala se varovná siréna a jeřáby vzducholodi začaly pomalu spouštět karhorský kosmický letoun dolů. Do sbírky přibyl další kousek!
Karhorský černý letoun zmizel za obrysem letadel v sousedních kójích, v místech někde uprostřed haly, kde bezpochyby byla plošina, určená k přijímání přírůstků. Tam technici uvolní stroj ze závěsu a dopraví ho do volné kóje.
Jaké má s letouny úmysly ten, kdo je tu skladuje, uvažovala Elynor. Dal by se tu předpokládat ruch. Měli by tu být vědci a technici, kteří by unikátní stroje z cizí planety zkoumali. Přestože byla v oboru kosmické techniky naprostý laik,

bylo jí jasné, že karhorské stroje jsou technicky daleko vyspělejší než cokoli, co bylo kdy vytvořeno lidskou nebo umranskou rukou! Tady bylo čemu se učit. Proč zde tedy nejsou žádní žáci?
5.
"Zastav," nařídil Urims řidiči.
Z trávy vyčnívala metr vysoká tyč z červeného plastiku.
Terénní automobil zastavil docela měkce, nejel přece rychle, avšak muž klimbající na zadním sedadle se okamžitě probudil. Urims se na něho otočil.
"Jsme tady," řekl. "Jste připravený?"
"Samozřejmě, pane Urimsi."
Urims zkoumavě hleděl na svažující se klenbu podzemního světa. V těchto místech stály podpůrné sloupy hustěji od sebe než v jiných místech. V jistém smyslu toto byl konec jejich světa, a brzy, paradoxní to zjištění, budou svědky jeho konce.
Konec konců, konec konce, hrál si Urims se slovíčky.
"Důvěřuji vám," řekl Urims. V jeho slovech se tetelila hrozba.
"Pane Urimsi, přece si nemyslíte, že mám tak málo rád svůj život. Mohl bych klenbu odpálit na dálku z Floranu. Vyhověl jsem vašemu přání a vydal se na cestu..."
"Vyhověl?" zasyčel Urims. "Nařídil jsem vám to!"
"Samozřejmě, samozřejmě," řekl muž a přejel nervózně dlaněmi do držadle kufříku. "Není čeho se bát. Klenba se zhroutí a zcela spolehlivě pohřbí celý hangár i s obsahem. Jen v těch místech, kde jste si to přál. Poslední balvany dopadnou dvě stě metrů před touto značkou."
Urims se na něho podezíravě díval. Jak to, že ten chlap pochopil, proč chce klenbu odstřelit? Muž si jeho pohledu nevšiml. Soustředil se na obsah kufříku. Nastavoval na digitálním ovladači hodnoty, pracoval soustředěně, až pedanticky, podobný účetnímu ze starých dob, který vyťukává na kalkulátoru uzávěrku.
Klenba se zhroutí... uvažoval Urims. U tohoto kolíku končí propočítaná bezpečná zóna. Co když se ten darebák přepočítal? Co když klenba zavalí i jeho?
Podíval se vzhůru. Umělou modří oblohy prolínala sinavá barva skal. Teprve tady se dalo tušit, že toto je nepřirozený svět, gigantická jeskyně, uměle vyhloubená v těle planety.
I kdyby mě skály zavalily, uvažoval Urims, plán bude pokračovat až ke zdárnému konci.
Ohlédl se po pyrotechnikovi. Ten zvedl hlavu a usmál se.
"Jsem připravený," řekl a položil prst na červené tlačítko.
"Já sám," řekl Urims a pyrotechnik mu úslužně podal kufřík.
6.
"Bojím bojím bojím..." kvílel Golanz.
Bezradně ho pozorovali. V předchozích případech jim spolehlivě pomáhal najít správnou cestu z nebezpečí. Teď se však točil do kolečka jako pes, honící vlastní chvost. Usoudili z toho, že nebezpečí je všude kolem nich.
Z přemýšlení je vyrušila ohlušující rána.
Cosi třesklo jako výstřel z děla. Bylo to někde vpravo za nimi. Když se ohlédli, uviděli, že část osvětlovacího parku na stropě hangáru zhasla. Pak se ozvala další rána a v temné části stropu se objevila jasná klikatina. Střecha praskla!
"Pryč pryč pryč pryč pryč," brebentil Golanz. Nenaznačoval však, kudy by se měli vydat! Ve všech směrech kolem nich hrozilo nebezpečí. Alf seskočil z křídla letounu a všichni vyběhli brankou do uličky. Ze všech stran slyšeli výkřiky strážných. Bezděčně zamířili tím směrem, kde před chvilkou pozorovali sestup transportní vzducholodi. Po několika desítkách metrů narazili na trojici strážných. Alf ignoroval namířenou hlaveň samopalu, vyrazil a prudkým kopem maegeri srazil prvního strážného k zemi. Druzí dva se ani nepokusili použít zbraní. Měli zřejmě jiné starosti a zdálo se, že kamsi spěchají.
Rachot se teď ozýval ze všech stran. Bylo zřejmé, že se hangár hroutí! Postupně zhasly všechny reflektory a světlo dovnitř pronikalo otevřenou částí střechy a trhlinami v její zadní části. Alf vytrhl omráčenému strážnému samopal z ruky a podal ho Salzmannovi.
Utíkali bludištěm uliček. Elynor napadlo, že za každým z plotů se ukrývá jeden karhorský letoun. Kolik jich asi dohromady je?
Konečně se dostali do volného prostoru a spatřili před sebou těleso vzducholodi. Nohaté roboty samozřejmě nemohly podlehnout žádné panice, takže dál uvolňovaly podle předem daného programu letoun ze závěsu. Ze dveří kabiny na ně zcela zbytečně a ovšem bezvýsledně křičel hubený umran v šedé uniformě. Zrovna tak by mohl spílat borovici, že pomalu roste. Potřeboval by odsud vypadnout, jenže letoun obsypaný roboty byl příliš těžký. Kdyby tak ty zatracené roboty sebou chtěly pořádně hodit!
Jenže nechtěly.
Salzmann zamířil rovnou ke karhorskému letounu. Zpoza hromady plechových beden vyskočil strážný s napřaženým samopalem. Salzmann bez míření vypálil krátkou dávku a olověným kopancem ho vrátil zpátky do úkrytu. Třaskání lámaných sloupů a nosníků se už ozývalo ze všech stran. Jedno křídlo otevírací střechy vyklouzlo z kolejnic, spadlo a okrajem zavadilo o vzducholoď. Ta se prudce naklonila a hubeňour v šedé uniformě vypadl ven. Břicho černého stroje se houpalo půl druhého metru nad podlahou. Roboty se neudržely na nakloněné ploše a padaly na zem jako černé ovoce pekelného stromu.
První dorazil k letounu Alf. Podal Elynor ruku a pomohl jí vyšvihnout se na křídlo, které se zmítalo jako paluba lehoučké plachetnice za bouře. Potom společně se Salzmannem vytáhli nahoru Golanze, který jen vyděšeně kníkal. Salzmann zamířil po křídle černého letadla k žebříčku vedoucímu ke dveřím gondoly. Objevil se v ní obličej strážného a

na okamžik i hlaveň samopalu. Salzmannova zbraň štěkla, avšak strážný stačil uhnout a ukryl se uvnitř.
"Nemáme čas na pistolnické duely," zasyčela Elynor.
"To mi říkáte novinu."
Alf nemámil čas. Využil zkušeností, kterých před chvilkou nabyl při průzkumu prvního letounu a otevřel poklop. Salzmann se na něho nedůvěřivě ohlédl. On sám by se chtěl dostat do gondoly, vykopat ven strážného a přimět vzducholoď, aby vyletěla otevřeným vstupem z hangáru do volného prostoru.
Alf měl však jiné úmysly. Zatlačil na poklop a ten zajel do zadní části trupu. Nitro letounu se před Alfem rozevřelo. Neváhal a vklouzl dovnitř. V matném světle se rychle orientoval. Viděl před sebou křeslo a plochu z hmoty, připomínající sklo. V tomto letadle to však bylo jiné než v letounu, který zkoumal před několika minutami. Ještě žilo, z mlhy sklovitého krytu palubní desky na něho pomrkávala světla a šlehaly blesky.
"Ty ses zbláznil," křikla za ním Elynor. "Vylez, Alfe! Musíme se dostat do vzducholodi!"
"Tím si nejsem tak jistý, Elynor," namítl Salzmann, který si už chvilku vzducholoď prohlížel. "Podívejte na tu díru! Padající střecha jí pořádně natrhla fracek!"
Skutečně, v boku vzdušného stroje zela obrovská trhlina, na okrajích ježatá kevlarovými kosticemi, jež ztužovaly obal.
"Nechceme letět kolem světa," křičela Elynor do hluku bortící se budovy. "Potřebujeme se dostat ven!"
"Bojím..., bojím...," kvičel Golanz a hrnul se za Alfem Liktem do kabiny letounu. Elynor a Salzmann na sebe užasle pohlédli. Co to mělo znamenat? Buď se Golanz dočista zbláznil, nebo mu šestý smysl napovídal, že uvnitř letadla najde bezpečí.
Salzmann se ohlédl právě včas, aby spatřil strážného ve dveřích gondoly. Švihl po něm dávkou a krvavý déšť, který se na ně zhůry snesl, ho ubezpečil, že tentokrát je cesta už volná. Nervózně si utřel krev z obličeje. Byl to okamžik rozhodnutí. Gondola je zřejmě už prázdná, zbývá pár vteřin, pak to tady všechno spadne... Kam jít? Rozumné je jít nahoru, do gondoly... Golanzův šestý smysl však vede jinam, do přítmí kabiny karhorského stroje.
Dřív než Salzmann se rozhodla Elynor. Rozběhla se po křídle a zapadla do kabiny karhorského letounu vedle Golanze, který se už krčil na zemi.
Když už zkapat, tak s Liktem, napadlo Salzmanna. Pořád však ještě nebyl rozhodnutý. Vtom ucítil pod nohama pohyb, letoun sebou škubl. Vzducholoď však v tu chvíli stála klidně, pouze její záď vadla, jak otvorem v boku unikal plyn. Panu Liktovi se podařilo uvést do chodu pohonný systém!
"Skočte, vy idiote!" křikla Elynor.
V následující chvíli Salzmann skočil dovnitř. Poklop vyjel ze své skrýše, chvilku se jim chvěl nad hlavami a pak zaklapl. V tom okamžiku zprůhledněl.
Alf Likt seděl zpříma v pilotním křesle. Dlaně měl položené na planoucí sklovité desce. V zelené záři Salzmann viděl, jak se mu pomalu zvedají ramena. Zvolna a zhluboka dýchal, jako vždy, když se soustřeďoval na zápas. Vzduch do něho zvolna vnikal nosem, pomalu a rovnoměrně, procházel plícemi, klesal až dolů, do tělesné oblasti zvané hara, jež je centrem síly, označované mistry bojových umění slovem ki.
Salzmann pochopil, že jenom Alf Likt, mistr nejvyššího stupně zasvěcení, který dosáhl osvícení satori, mohl ovládat letoun, pocházející z jiného světa!
Letadlo se pohnulo v závěsech.
Teď se utrhlo i druhé křídlo otevírací střechy. Náraz naklonil plochou vzducholoď skoro na bok. Průhledným poklopem viděli její břicho, závěsy a také dva poslední roboty, které zůstaly viset na závěsech, neustávaly v pomalé přesné práci a otevíraly spony. Vzápětí se zhroutily hlavní nosníky a střecha se poroučela celá. Strhla i trosku vzducholodi a právě v této chvíli poslední robot uvolnil poslední sponu, poutající letoun k závěsům! Letadlo vyrazilo jako nakopnutý míč.
Salzmann sebou smýkl po podlaze, podrazil nohy Golanzovi a oba spočinuli vzadu v koutě v objetí, jako dvě do sebe zamotaná hajající koťátka. Elynor se zatím stačila usadit do křesla vedle Alfa, který tiskl dlaně na palubní desku, rozesmátou jako světelné varhany. Elynor si uvědomila, že letoun musí být vybaven palubním počítačem tak výkonným, že i virtimm by vedle něho vypadal jako dokonalý hlupák. Hala se hroutila, avšak senzory letounu nepřestávaly zkoumat prostor, a řídící systém, aktivovaný Liktem, zatím dokázal proplouvat labyrintem.
"Letíme!" hulákal zezadu Salzmann. "Letíme! Golanzi, vy chlape jeden mizernej, vy jste nám všem tím kňučením zachránil kejhák! Vidíte? Už jsme z toho venku!"
Černá karhorská loď zamířila do místa, kde se před chvilkou zhroutila čelní stěna hangáru. Shora vnikalo dovnitř bílé světlo.
Golanz se najednou ozval.
"Nebezpečí... hrozba... smrt!"
Ohlédli se po něm, jako by řekl něco neslušného. Vždyť jsou už skoro venku, ještě pár metrů a...
Ozvala se rána. Cosi se zřítilo a zavadilo o ocasní plochu letounu. Propadl se, narazil břichem o zem tak prudce, že je to bezmála zbavilo vědomí, pak se zvedl a Alf Likt viděl, jak palubní deska před jeho zrakem hraje už jen jednu tóninu, plane varovným červeným světlem, které je znamením nebezpečí všude tam, kde žijí bytosti s červenou krví.
Vyletěli z hangáru!
"Povedlo se to!" vykřikl Alf. "Všichni do křesel. Ihned!" poručil jim.
Elynor už v křesle seděla. Salzmann tedy pomohl Golanzovi a vzápětí zapadl do křesla i on. Bylo zoufale nepohodlné, zřejmě stavěné na jiné tělesné rozměry.
Alf se stačil v několika následujících vteřinách uvolnit, což ovšem neznamenalo, že přestal zvládat svoji vnitřní sílu. Naopak, na stabilitu letounu to mělo příznivý vliv. Do červené plochy vnikly zmítající se zelené šlahouny. Stroj se stabilizoval, kymácení ustalo.
"Smrt smrt smrt smrt smrt," brebentil Golanz, nešťastně schoulený v křesle, podobný odhozené kytici.

Salzmann vyhlédl průhledným poklopem a spatřil v hlubině pod sebou komplex nějakých budov. Napadlo ho, že Golanz přišel o rozum. Všechno bylo přece v pořádku, v nejbližších okamžicích se poklop uzavře, na palubní desce zářila zelená barva...
Pak to spatřil.
Ze strany se k nim řítil černočerný oblak zvířeného prachu. Salzmann zaslechl vzdálený rachot. Uvědomil si, že to není jen oblak, něco se v něm pohybuje, cosi obrovského, sloupy a desky...
Uvědomil si, že se hroutí klenba umranského hnízda!
V okamžiku, kdy dospěl k tomuto děsivému poznání, tlaková vlna, která se hnala jako předzvěst katastrofy, popadla letoun a smýkla jím stranou. Ozvalo se třesknutí. Poklop letounu odletěl a vzápětí odstartovaly katapultovací sedačky. Salzmann stačil zahlédnout černý trojúhelník letadla, mizející v kamenné lavině. Pak se praštil do temene o opěradlo raketové sedačky a ztratil vědomí.

Kapitola třináctá

1.

"Zasažená oblast má téměř třicet čtverečních kilometrů. Z klenby se utrhlo podle předběžných odhadů čtyři až šest miliard kubických metrů horniny. Znamená to, že na Sardenu 2 leží řádově deset miliard tun hmoty," řekl Titus Urims. "Uvádím ta čísla k lepšímu pochopení rozměru katastrofy i rozsahu technických problémů, které musíme řešit. Naštěstí už máme situaci pod kontrolou a další nebezpečí nehrozí."
Inspekce míst postižených katastrofami patří k povinnostem vůdčích osobností. Mezi velikostí katastrofy a významu osobnosti je přímá úměra. Vyhořelou stodolu vizitýruje starosta obce, kdežto pád deseti miliard tun horniny na průmyslové město vyžaduje návštěvu skutečných špiček z pohoří politické reprezentace. Výsledek je samozřejmě vždycky stejný, tedy nulový. Stodola zůstane vyhořelá po starostově návštěvě, jako byla před tím a deset miliard tun hmoty nevrátí nahoru na zemskou klenbu ani spojený tým šéfů sekcí zóny prosperity plus celá umranská reprezentace dohromady.
Prezident rady předsedů sekcí zóny Roger Yemma takto neuvažoval. Bral na vědomí čísla udávaná Titem Urimsem s uspokojením. Rozsah katastrofy považoval za uspokojivý a úměrný jeho politickému významu. Za dobu svého úřadování už toho hodně vykonal pro trpící lidské bytosti a navštívil místa desítek katastrof, zatím vždycky nahoře, na zemském povrchu. Procházel se po ulici Broadway v Los Angeles, kterou poslední zemětřesení učinilo nábřežím, omývaným vodami Tichého oceánu, tvářil se důležitě na kapitánském můstku torpedoborce plujícího nad zatopeným Amsterodamem, dýchal vzduch z kyslíkové masky při požáru lesního masivu na poloostrově Kola, ukryt v hermetickém oděvu se otcovsky skláněl nad umírajícími při epidemii dýmějového moru v Palermu. Dnes poprvé asistoval při katastrofě v umranském podzemí a považoval to za jeden z vrcholů své kariéry.
Svoji práci dělal dobře, jak se patří na profesionála. V ovládání mimických svalů obličeje byl mistr. Vždycky se uměl tvářit s ohledem na situaci. Vážně, avšak odhodlaně. Oko zamžené lítostí, nicméně oživeno jiskrou podnikavosti. Ramena poněkud povislá, aniž na nich leží tíže osudu, zato hlava vzpřímená s čelem pevným. Ne každý státník to zvládal. Přílišným soucitem vyvolával v publiku beznaději, jiný zase nadměrnou energií srážel slabochům vůli k činu, nadmíru citlivý činovník vyvolával smutek a skepsi, jiný kolega naopak měl tolik smyslu pro humor, že až urážel. Yemma měl všechny důležité vlastnosti státníka vyvážené na lékárnických mističkách. Osvědčoval se i nyní, když se ocitl v čele delegace vysokých hodnostářů Zóny prosperity v umranském hnízdě Ninive a v doprovodu ředitele záchranné skupiny Tita Urimse odletěl ve velkokapacitní vzducholodi na místo, kde se zhroutila klenba. Ve výkonu povolání mu pomáhala neoblomná víra, že už svou přítomností je na jevišti katastrofy něco platný.
"Nasadili jsme veškeré prostředky i z mobilizačních rezerv," řekl Urims. "Hroucení se zastavilo a obyvatelstvu zóny nehrozí žádné nebezpečí."
"Nepochybuji o tom, pane Urimsi," řekl Yemma zdvořile. "Vaše schopnosti jsou našemu úřadu dobře známy."
O katastrofě se dozvěděl od Lydie Matustikové, předsedkyně západoevropské sekce zóny, která ho nyní na inspekční cestě doprovázela. Reprezentace si výslovně vyžádala její přítomnost. Yemmu to trochu popudilo. Ze všech šéfů sekcí byla Matustiková nejschopnější a jednou ho pravděpodobně ve funkci prezidenta nahradí. Raději by se vypravil do podzemí sám, pouze v doprovodu štábu tajemníků a poradců. Umrané však na Matustikové trvali, bůhví proč. Ráda dělala potíže. Projevilo se to už tím, jak Urimse charakterizovala. "Ambiciózní, nelítostný, nenávistný k lidské části populace, vysoký důstojník tajné služby. Nelze mu věřit ani slovo." To rozhodně nebylo diplomatické a zvěstovalo to možnost nepříjemného konfliktu.
Urimse dobře znali oba dva. Byl to přímý nadřízený toho protivného umrana Thorwala, který byl oficiálním zástupcem OOOMS v Zóně a v posledních dnech je bombardoval protesty, žádostmi a urgencemi, jež se všechny týkaly vyšetřování činnosti skupiny Elynor Galeové, podezřelé z četných zločinů, především však několikanásobné vraždy spáchané v explartistickém středisku Olympie. Vyšetřováním byl pověřen sardenský policejní ředitel Rodier. Protože o jeho loajalitě panovaly pochyby, dostal pomocníka či spíš dohližitele, poručíka Popovičovou. Elynor Galeová a její tři komplicové zmizeli, a také dohled nad Georgem van Grofem, který s nimi byl zřejmě ve spojení, nepřinesl zatím žádné výsledky.
Matustiková se obávala, že Urims jako Thorwalův šéf bude případu Galeová a spol. politicky využívat. Zdálo se však, že katastrofa, k níž zde došlo, odsunula všechny jeho ostatní zájmy stranou. Rozhodla se, že si bude počínat s kromobyčejnou opatrností. Slovní projevy, obvykle energické, sarkastické a útočné, omezila na zdvořilostní fráze a teď, kdy cestovala s Yemmou spolu s Urimsem a několika dalšími umranskými hodnostáři v gondole vzducholodi, nepromluvila ani slovo.

"Věřím, že není žádný důvod k obavám," řekl Yemma.
"Doufám, že se vám o tom podaří přesvědčit vaše spoluobčany," poznamenal Lin Bystroff, někdejší pověřenec umranské reprezentace v zóně a nyní expert v oblasti humano-umranských styků, druhý nejvýznamnější člen umranské delegace.
"Bohužel," řekl Yemma, "naši spoluobčané nedají příliš mnoho na slova. Chtějí vidět. Musím připustit, že tento pohled není zrovna povzbudivý."
Vzducholoď se držela od místa katastrofy ve dvoukilometrové vzdálenosti. Plynula ve výši jednoho sta metrů rychlostí dvaceti kilometrů za hodinu severozápadním směrem, takže je měla po levém bloku.
Cestující měli příležitost pozorovat šokující divadlo.
Tak nějak by to vypadalo, uvažovala Lydie Matustiková, kdyby nastal konec světa a nebesa se zřítila na Zemi. Modř zdejší umělé oblohy končila s brutální náhlostí. Mezi světlem a tmou nebyl žádný přechod s jemnými odstíny šera a příšeří. Modř, klikatá hranice, a potom tma. Nahoře blikaly žluté plamínky. Tam někde ve stametrové výši pracovaly automaty a zajišťovaly nejhorší trhliny. Přes všechna Urimsova ujišťování, že situace je stabilizovaná, se občas nějaký skalní blok uvolnil a zřítil se dolů. Podle odhadů to bude trvat ještě několik měsíců než se podaří všechny rány v klenbě zacelit. Pak technici potáhnou skaliska novou slupkou zkolabované hmoty a ze dna dutiny vybudují nové podpůrné sloupy, doufejme že tentokrát už silnější než ty, které zklamaly.
Silné reflektory rozestavené na zemi ozařovaly navršené hory skal, které se utrhly, když zde slupka Ninive pukla. Yemma si pomyslel, že se z těchto hor může stát dobrá turistická atrakce. Všiml si, že se na černém pozadí rýsují i kolmé štíty, jež odhadoval na výšku dvou, možná tří set metrů. To už je slušný terén pro salonní horolezectví. Jako mladík Yemma rád lezl. Jeho oblíbený sport se však postupem času dostal na index nebezpečných aktivit a úřady ho zakázaly. Tady by se mohli vyřádit mladíci podobné letory, jakou míval on. Budou tu hotely s bary plnými mladých romantických děvčat, zkrátka, radost si představit. Jednou, až bude mít funkční období za sebou a bankovní konto náležitě rozmnoženo, sem zajede. Samozřejmě za děvčátky, už ne za skalisky.
Zachmuřil se, aby se mu myšlenky na zážitky s roztomilými holčičkami nepromítly do obličeje.
"Je to nejhorší tragédie, která v nové době umranské podzemí postihla," řekl Urims. "V dávnověku to bylo samozřejmě jiné. Umranské legendy jsou plné hroutících se skal, balvanů bloudících ve vzduchu a zabíjejících nešťastné hrdiny."
"O literární hodnotě umranských eposů nepochybuji," poznamenal Yemma upjatě. "V dané chvíli mě však více zajímá přítomnost."
"Reakce obyvatelstva na povrchu je vážná," promluvila Matustiková. Trochu se hněvala, že Yemma užil zbytečně uštěpačného tónu. Nepovažovala to v této chvíli za diplomatické. Míč byl zjevně na straně umranů a bylo možno ze situace vytěžit ústupky. Ostražité příměří mezi lidmi a umrany bylo založeno mimo jiné na ujišťování ze strany umranů, že podzemní hnízda jsou bezpečná, průval že nehrozí a lidé že se tudíž nemusejí bát, že jednoho krásného dne spadnou rovnou do zemského jádra. Katastrofa tuto důvěru zviklala. "Musíte pochopit strach našich občanů, že se jim propadne půda pod nohama. Podle statistik se sedmdesát procent populace cítí nejistě od té doby, kdy jste začali rozšiřovat svůj podzemní svět a budovat hnízda pod hustě obydlenými oblastmi povrchu. Tato katastrofa, bohužel, jejich obavy podpořila. Lidé čekají, že se jim pod nohama rozevře propast hluboká deset kilometrů."
"Víte dobře, že něco podobného není možné," řekl Lin Bystroff. "I v tomto případě se odloupla jen tenká slupka horniny."
"Dvě stě metrů skal," řekla Matustiková. "To je mi pěkně tenká slupka! Říkáte, že není možné, aby se propadla všechna hornina. Dobrá," sáhla do kapsy a vytáhla barevný prospekt turistické kanceláře Kompas se zářivými tri-di obrázky. "Na každé stránce se tu velebí pevnost vnitřní slupky hnízda. Zkolabovaná hmota! Naprosto nezničitelná! Nejpevnější struktura ve vesmíru! A tady ji máme," ukázala z okna kabiny vzducholodi. "To je ta vaše nezničitelná struktura!"
"Je to nejvýš politováníhodná událost," připustil Lin Bystroff.
"Velice litujeme ztrát na životech," řekla Lydie Matustiková. "Musíme však hledět dopředu. V záchranných pracech vám pomoci nemůžeme. Nabídli jsme humanitární podporu. Tím naše možnosti končí."
"Naši odborníci jsou na místě, jak vidíte," řekl Urims diplomaticky, čímž vyjádřil, že umrané o lidskou pomoc nestojí. "Těžiště naší role je nahoře, na povrchu."
"To je samozřejmé, paní Matustiková!"
"Máme horší pozici než si dovedete představit. Protiumranské šovinistické síly samozřejmě vaší tragédie zneužívají. Museli jsme uvalit částečnou cenzuru na masové sdělovací prostředky. V celé západní zóně je vyhlášen stav ohrožení. Proti šeptandě a neoficiální propagandě nemůžeme ovšem udělat nic. Došlo už k nepokojům a případům protiumranského násilí."
Yemma poslouchal a nasadil obličej číslo osm, vyjadřující státnickou ostražitost.
"Víme o tom. Ani naše pozice není o mnoho lepší. Situace se zostřuje. Umranské obyvatelstvo reaguje na zprávy o výtržnostech nevlídně," řekl Urims. "Věřím, že šlo o výstřelky, které nebudou mít pokračování."
"Hodně záleží na postupu záchranných prací," řekla Matustiková. "Také na výsledku zprávy vyšetřovací komise."
Urims si vyměnil s Bystroffem pohledy. Bystroff lehce kývl. Urims se obrátil k Yemmovi.
"Částečné výsledky jsou už k disposici, Excelence," řekl.
"Čím dříve budou zveřejněny, tím lépe pro humano-umranské vztahy. Nezastírejme si nic, pane Urimsi. Situace je výbušná a hrozí nebezpečí, že výtržnosti přerostou v organizované akty násilí. Občanská válka lidí a umranů může mít, bohužel, svoje pokračování. Naší historickou úlohou je..." začal Yemma.
"Navrhuji návrat do Floranu," řekl Urims s nezdvořilou strohostí. "Seznámím vás s některými fakty a bude na vás, abyste zvážili další postup."
Po tváři Matustikové přeletěl stín.

Je to tady. Ten chlap má něco za lubem! Co jen to může být?
Urims se komunikátorem spojil s pilotem a vydal mu rozkazy. Vzducholoď se zachvěla, změnila směr a divadlo zkázy se zvolna přesunulo za její záď.
2.
Dveře se otevřely a do vězeňské cely vešel umranský strážný v modré uniformě. Salzmann spal, Golanz si nepřítomně pobrukoval, Alf Likt meditoval v pozici lotos a Elynor přecházela v úzkém prostoru sem a tam. Nezdálo se, že by ji Alf vnímal.
"Jdeme," řekl dozorce.
Za jeho zády Elynor spatřila několik ozbrojených mužů.
Dozorcova tvář byla klidná, nevyzpytatelná.
Od chvíle, kdy je záchranný raketový systém karhorského letounu dopravil do bezpečí, sice v bezvědomí, avšak nezraněné, nedaleko místa katastrofy, byli v rukou vojáků a policistů. Nemohli si stěžovat na nekorektní jednání. Prohlédl je lékař, který se ovšem podivil zvláštnímu duševnímu stavu Viktora Golanze. Dostali najíst a napít, ovšem od první chvíle bylo jasné, že nemohou počítat jen s jedním, totiž s osobní svobodou.
Nakonec se ocitli v místnosti, která byla vězeňskou celou, třebaže byla zařízená takřka v hotelovém standardu. Mohli se tu umýt, Alf Likt se mohl ostříhat a oholit a vyprali jim šaty. V ní strávili šestadvacet hodin.
Teď měli poprvé opustit celu.
Elynor probudila Salzmanna, který se už automaticky ujal funkce Golanzovy chůvy. Alf Likt nepromluvil ani slovo. Zdálo se, že je mu jedno, kde je, kdo je kolem něho a co s ním kdo dělá a zamýšlí. Stráž je dovedla k víceosobnímu monorailovému vozíku. Pod dohledem dvou ozbrojených mužů jeli asi dvacet minut průsvitnou, avšak neprůhlednou trubicí, která zřejmě spojovala administrativní budovy Floranu. Minuli sedm stanic, na každé čekala ozbrojená stráž.
Elynor oceňovala, že si i Salzmann tentokrát ušetřil svoje poznámky. Na jeho ironické řeči neměla právě náladu. Z Alfova klidu čerpala sílu. Jeho netečnost byla zdánlivá. Udržoval se ve stavu uvolněné ostražitosti. Proud vjemů mu vnikal do mysli stejně klidně a volně, jako vzduch koloval plícemi. Pečlivě je vyhodnocoval. Jakmile nastane vhodná chvíle, bude jednat.
Konečně se vozík zastavil. V doprovodu šesti uniformovaných umranů s psychoparalytickými zbraněmi zajatci kráčeli dlouhou chodbou k dvoukřídlým dveřím, které vypadaly, že jsou vyrobené ze skutečného pozemského dubu.
Strážní dveře otevřeli a čtveřice vešla.
Dveře se za nimi zavřely a strážní zůstali venku.
Ocitli se v rozsáhlém konferenčním sále s velikým čtvercovým stolem uprostřed. U jedné stěny byly zasklené kabiny, určené zřejmě pro pozorovatele. Kabiny však byly prázdné. Čtvercový stůl o hraně dobrých pěti metrů byl obsazen ze dvou stran. U jedné sedělo několik umranů, naproti dva lidé.
Vězňové, ovšem s výjimkou oblouzněného Golanze, některé z přítomných poznali z holoviznlho zpravodajství.
Seděl tu Roger Yemma a vedle něho Lydie Matustiková. Jeden z umranů byl Lin Bystroff. Elynor poznala ještě jednoho, vysokého důstojníka umranské tajné služby Tita Urimse, kterého znala z dokumentace Světové antiteroristické.
Slova se ujal Titus Urims.
"Posaďte se," vyzval příchozí. Pak se obrátil k Yemmovi a Matustikové, kteří se na ně dívali poněkud překvapeně, třebaže se ze všech sil snažili nedat nic najevo. "Ujišťuji vás, že naše dobrá vůle je maximální, a proto navrhuji, abyste se výslechu ujali vy. Kladte jakékoli otázky, prosím. Pokud pochybujete o svobodě vůle vyšetřovaných, neváhejte prosím a vyslovte se. Jsme připraveni k jakémukoli druhu spolupráce."
Urims užil slova výslech, povšimla si Matustiková. Co to má znamenat?
"Kdo jste?" zeptal se Yemma.
Elynor se podívala po ostatních a potom je všechny představila jmény.
Matustiková s Yemmou si vyměnili kratičké pohledy. Elynor Galeová a spol! Čtveřice zločinců, po kterých pátrá Rodier s Popovičovou! Thorwal urguje jejich vypátrání - a oni jsou zde, v umranském podzemí, zatčeni OOOSM!
Opatrně, naznačovala Matustiková Yemmovi přimhouřením očí. Politik nepatrně kývl.
"Tato neoficiální vyšetřovací komise se zabývá tragedií v oblasti zvané Sarden 2," řekl Yemma. "Vysvětlete, co máte s touto událostí společného."
"Název Sarden 2 slyšíme poprvé," řekla Elynor. "Pocházíme z povrchu a dostali jsme se do umranského podzemí z města Sardenu."
"Podívejme," podotkl Yemma. "Dostali jste se do umranského podzemí. Jak?"
"Možná, že by mohl odpovědět pan Titus Urims," odpověděla Elynor.
"Vy ho znáte?" podivila se Matustiková.
Urims se usmál.
"Jistě, že mě slečna Elynor Galeová poznala podle holovizní dokumentace. Je to agent Světové antiteroristické," řekl. "Nejvyšší služební nasazení. Samostatná práce, licence k nezákonným akcím. Včetně sabotáží, viďte, slečno Galeová?"
Yemma i Matustiková ztuhli. Teď už bylo jasné, kam Urims míří!
"Začínám tušit, o co tady jde," řekla Elynor. "Předpokládám, že pan Urims se pokusí dokázat, že my čtyři jsme měli něco společného se zřícením zemské klenby v oblasti, které říkáte Sarden 2."
"Nestojíme o vaše dohady, Galeová," řekl Yemma. "Chceme znát fakta. Našemu úřadu není neznámo, že na povrchu je proti vám vedeno vyšetřování v případu několikanásobné vraždy a teroristického přepadení hotelu King George v Sardenu." Pohlédl na Urimse a s uspokojením shledal, že v umranových očích vidí souhlas. "Vaší sardenskou činností se zabývají jiné orgány. Nyní hovořme o tom, co se přihodilo zde."

"Měl byste se zeptat pana Urimse," odpověděla Elynor.
"Prosím," usmál se Urims. "Nejdříve poněkud představím jednotlivé členy skupiny. Nuže, Kurt Salzmann je bývalý agent Světové antiteroristické, který úzce spolupracoval se slečnou Galeovou v akci, která dostala kódové označení Milénium 2. Připomenu, že šlo o pokusy na lidech, o šíření omamných jedů, jež vyústilo v masové vraždění takového měřítka, až bylo nutno město Sarden vyklidit."
"Známe ten případ," řekl Yemma a odkašlal si. "Kdo jsou ti zbylí dva?"
"Pan Viktor Golanz je blízký spolupracovník mezinárodního obchodníka s ilegálními technologiemi Georga van Grofa. Firmě van Grof ještě žádný soud nikdy neprokázal trestnou činnost, nicméně neexistuje žádná zpravodajská a policejní služba na povrchu ani v podzemí, která by na dvojici Golanz a van Grof nearchivovala rozsáhlé materiály. Alf Likt je námezdný vrah, aktivně účastný v událostech předcházejících Miléniu 2."
Yemma a Matustiková se dívali na čtveřici zajatců jako na mimořádně odporné exempláře prznitelů malých holčiček. Urims se na ně usmál.
"Už jsem příliš dlouho hovořil. Prosím, tažte se sami. Jistě už lépe rozumíte mé výzvě, abyste vyšetřování vedli vy."
Yemma se podíval na Elynor, otevřel ústa, avšak žádnou otázku nepoložil, jen nespokojeně něco zabručel. Pak se obrátil na Urimse.
"Myslím, že nemá cenu hrát nějakou komedii, pane Urimsi. Jsem dost chápavý na to, aby mi bylo jasné, kam míříte. Naznačujete, že tito čtyři jsou sabotéři vyslaní Světovou antiteroristickou, aby způsobili průval zemské klenby v oblasti Sardenu 2."
"Připouštím, že toto je pracovní hypotéza, kterou sdílím i já," řekl Urims. "Už víte, kdo jsou tito čtyři, jaká je jejich minulost. Byli zadrženi, když se pokoušeli uprchnout z ohrožené oblasti. Jejich zadržení je řádně zadokumentované. Tito čtyři se nedostali do hnízda Ninive řádnou cestou. Snadno se můžete přesvědčit, že jejich jména nefigurují na seznamu v žádném elevátorovém terminálu umranského podzemí, nepřicestovali tedy legálně. V další fázi vyšetřování, jak předpokládám, zjistíme, kudy se sem dostali. Světová antiteroristická zřejmě našla tajný kanál, kudy může do umranského podzemí svoje agenty infiltrovat. Vaše vyšetřování vedené na povrchu prokáže, zda události v Sardenu 2 mají s vražděním v Olympii a přepadením King George nějakou souvislost. Nám jde nyní o sabotáž proti hnízdu Ninive. Její motiv je, myslím, jasný. Nevyhnutelně vedla ke zvýšení politického napětí mezi lidskou a umranskou populací. Od konce občanské války ještě nikdy nebyla situace tak vážná. Organizace jako je Světová antiteroristická, potřebují napětí jako živnou půdu ke své činnosti. Podobně, jako hyeny potřebují mršiny, aby se nasytily!"
Yemma přičinlivě přikyvoval. Matustiková ho úkosem pozorovala. Ani ona nechovala tajné služby v lásce. Co svět světem stojí, vždycky se snažily o svoji vlastní politiku a sledovaly nekontrolovatelné cíle. Ovšem i Urims byl členem vedení takové tajné organizace, dokonce její výkonné složky OOOSM! Poznámkou o mršinách ji popudil. Neměla ráda řečnické obraty tam, kde fakta hovořila dostatečně výmluvně. Ten chlap něco skrývá, pomyslila si. Pozval je na inspekční cestu, naložil je do vzducholodi, aby jim ukázal dějiště katastrofy, a pak, když je náležitě zpracoval a přivedl do patřičně depresivní nálady, jim uchystal toto divadélko. Yemma mu ovšem zobe z ruky a myslí si, že je to diplomatická lstivost. I to ji utvrdilo v přesvědčení, že tu něco nehraje.
Urims pokračoval,
"Dalším výslechem můžeme proměnit hypotézu v teorii a postupně v logický řetězec důkazů. Navrhuji ovšem, aby celé toto řízení bylo i nadále přísně tajné. V zájmu nás všech je omezení jakékoli publicity. Soudní proces může vyvolat nekontrolovatelnou reakci. Dovedete si představit, jak bude reagovat obyvatelstvo umranského podzemí, až vejde ve známost, že skupina agentů a spolupracovníků Světové antiteroristické způsobila průval klenby v Ninive?" Usmál se.
"Pořád ovšem doufám, že jde o omyl a že tyto čtyři osoby jsou neškodní turisté," dodal sarkasticky. "Jak vidíte, jsem nestranný a nepředpojatý. Zajímají mě jenom fakta."
Odmlčel se. Chvilku bylo ticho, rušené tichým rytmickým pobrukováním oblouzněného Golanze. Elynor se na něho úkosem dívala. Chová se klidně. Nehrozí tedy žádné nebezpečí? Pohlédla na Alfa. Jemně se na ni usmál, uvažoval zřejmě o tomtéž. Bylo jí, jako by ji pohladil po ruce. Zato Salzmann se tvářil zavile, seděl nahrbený, jen vyrazit. Kdyby mu pokynula prstem, vrhl by se na Urimse pěstmi. Daleko by se nedostal. Nepochybovala, že jsou pod dohledem, a že na ně míří paralytické zbraně, nebo dokonce i staré osvědčené samopaly.
"Chcete k tomu něco dodat, Galeová?" zeptala se Lydie Matustiková.
"Ano," řekla Elynor. "I já mám svoji hypotézu."
3.
"Kořeny případu jsou zapuštěny v minulosti. Pan Urims zde připomněl události, známé pod kódovým označením Milénium 2. Pan Likt a pan Salzmann byli spolu se mnou svědky a účastníky těchto událostí. Nešlo o kriminální aktivitu obchodníků s narkotiky, jak se oficiálně tvrdí a jak zde opakoval pan Urims. Šlo o přípravu a aktivizaci tajné zbraně, namířené proti hvězdnému systému Nemesis-Karhor!" řekla Elynor.
"Výmysly vám nepomohou, Galeová," řekl Urims.
"Dovolíte slečně Galeové pokračovat?" zeptala se ho Lydie Matustiková.
"Jistě," řekl Urims nevlídně a něco zašeptal Bystroffovi.
"Zbraň preventivního úderu, jak jí říkali její konstruktéři, byla vyzkoušena nejdříve tak říkajíc v laboratorních podmínkách ve městě Sardenu a potom aktivována v plném rozsahu proti kosmickým silám Karhoru. V další fázi byl Sarden vyklizen, zbraň sestávající ze sto dvaceti OVUT stažena zpátky do podzemí, do komplexu Sarden 2."
"Jak měla fungovat ona zbraň?" ptala se Matustiková.
"Měla způsobit transmutaci Karhoranů," odpověděla Elynor. "Karhoran se měl změnit v dropauta, plně ovládaného vražedným pudem. Zasažené posádky kosmických lodí se měly vzájemně povraždit. Navzdory všem předpokladům však bojová skupina kosmických letounů Karhoru pokračovala v cestě, bezpochyby v automatickém režimu."

"To je absurdní!" zvolal Urims.
"Zrůdné, to ano," řekla Elynor. "Zato absurdní nikoli. Letouny Karhoru začaly přistávat na povrchu Země. To byly ty údajné zkoušky umranského letounu nové generace, který se měl stát darem umranského lidu! Podle našich informací přistálo celkem šestnáct takových kosmických lodí."
"Důkazy!" vykřikl Urims. "Kde jsou důkazy, Galeová?"
"Jedno takové přistání monitorovala Světová antiteroristická. Máme k disposici vizuální záznam lodě, jejího vnitřku i odstranění z povrchu zemského pomocí transportního OVUT. Tento záznam vám poskytne můj nadřízený pan John Clute, který byl, stejně jako já, účastníkem této akce."
"Půjde o dobře vyrobený fabrikát," utrousil Urims.
"Nepochybujte o tom, že se s materiály seznámíme, slečno Galeová," řekla Matustiková. "Upozorňuji vás však, že pouhá vizuální dokumentace nebude stačit jako důkaz, že lodě z planety Karhor přistály na Zemi."
"Pan Urims," řekla Elynor, "si byl vědom toho, na jak tenkém ledě se pohybuje. Bohužel přítomnost průzkumného oddílu SA nezůstala utajena. Pan Urims se dozvěděl, že se Světová antiteroristická dostala do nebezpečné blízkosti jeho tajemství. Rozhodl se, že zlikviduje svědky Milénia 2, tedy nás tři, pana Likta, Salzmanna a mě. Ve speciálním OVUT vyslal do Sardenu dva agenty, aby nás zabili. Jeden je mrtev, druhý, jmenuje se Thorwal, pravděpodobně je v Sardenu i nadále. Tuto skutečnost si můžete snadno prověřit, musíte ovšem jednat rychle."
"Co bylo dál?" ptala se Matustiková Elynor.
"Podařilo se nám uniknout."
"Jak?" štěkl Yemma.
"Právě v témž OVUT, ve kterém se Kim a Thorwal dostali nahoru," odpověděla Elynor. "Jeho terminál byl ve skladišti karhorských lodí, stažených z míst přistání."
"Stačí tedy inspekce na místě." vyhrkl Yemma. Matustiková ho zpražila pohledem. Na skladišti leželo deset miliard tun horniny!
"Pokračujte, prosím," řekla Elynor Galeové.
"Zhroucení zemské klenby bylo předem připraveno. V Sardenu 2 byly uskladněny pozůstatky zbraně preventivního úderu a sem byly staženy karhorské lodě. Pod skalními masivy měly všechny zmizet. A také zmizely."
"Vaše tvrzení lze prověřit tak, že se skalami spustí sonda," podotkla Matustiková.
"Ovšem," řekla Elynor. "Jenže pan Urims pravděpodobně namítne, že sondy spustit zatím nelze, dokud nebude statika rozrušené klenby stabilizovaná, nemám pravdu?"
"Dobře víte, že se hornina pořád ještě hroutí," zavrčel Titus Urims.
"Tak tedy počkáme," řekl Yemma, který vycítil, že se nálada mění a že případ není tak jednoznačný, jak vypadal zpočátku.
"Obávám se, že navrhujete nejhorší z možných řešení," řekl Urims. "Politická situace se zhoršuje. Lokální nepokoje se mohou rozšířit ve všeobecnou vlnu násilí. Hrozí nám občanská válka a vy hovoříte o odkladu!"
"Jaké je tedy vaše... nejlepší možné řešení?"
"Máme co dělat s vášnivými davy. Vy na povrchu, i my v podzemí. Dav se nasytí jenom krví. Rychlé odhalení a zadržení teroristů a bezodkladný trest, to je jediný prostředek, jak zklidnit davové vášně!"
"Vy je chcete... předhodit davu jako obětní beránky?" ptala se Matustiková nevěřícně.
"Z úst slečny Galeové jste vyslechla pohádku pro malé děti. V dějinách terorismu se pravděpodobně ještě nikdo neodvážil zapojit do obhajoby mimozemšťany a kosmické lodě a zbraně preventivního úderu. Opravdu jste ochotni naslouchat tak groteskním báchorkám? Já jsem vám předvedl fakta. Ukázal jsem vám hory skal, pod nimiž leží mrtvoly mých bratří a sester! Předvedl jsem vám teroristy, zatčené poblíž místa činu ve chvíli, kdy se klenba ještě hroutila. Co ještě chcete? Krev už teče, nahoře i dole, vaše krev nahoře prolévá moji krev a moje krev prolévá vaši krev! Jak daleko to třeštění necháte dojít?"
Předvedl ještě něco navíc. Rétoriku, která by dokázala rozproudit vášně umranských šovinistických fanatiků.
Nastalo ticho.
Yemma těkal očima z Urimse na Matustikovou. Byl sice její nadřízený, ovšem zpravidla se řídil jejím úsudkem. Neměla ve zvyku se mýlit.
Elynor se podívala na Golanze.
Ubožák se slabomyslně usmál. "Hosana, haleluja, hosana!" šeptal.
Pocit bezpečí v něm sílí, uvědomovala si. Co má znamenat jeho hosana? Blíží se vysvobození?
"Myslím, že v této fázi můžeme zasedání uzavřít," řekl Urims. "Mohli jste vyslechnout zadržené. Nyní je předáme soudním orgánům. S ohledem na okolnosti líčení proběhne bez průtahů. Spoléhám na vaši politickou podporu," upíral na Yemmu a Matustikovou oči,
"Hosana, haleluja!" brebentil Golanz teď už nahlas. Díval se ke dveřím. Rozletěly se a do místnosti napochodoval půltucet umranských mužů v šedých stejnokrojích, s gyroskopickými karabinami v rukou.
"Haleluja!" volal jim Golanz v ústrety.
Urims slavnostně vstal a ukázal na předem odsouzenou trojici prstem.
"Odveďte je! Soudní tribunál je připravený!"
Oddíl však namířil zbraně na Urimse. Ozbrojenci se rozvinuli po celé místnosti tak, aby dostali Urimse do křížové palby.
Venku se ozvaly kroky.
Všichni se podívali ke dveřím, jen ozbrojenci nespouštěli Urimse z očí.
Na prahu se objevila Grácie Vivianová.
4.

Titus Urims strnul a trvalo mu několik vteřin než ze sebe dokázal vypravit slovo. "Grácie Vivianová," zašklebil se. "Co myslíte, že dosáhnete touhle komedií?" ukázal na ozbrojence, kteří mu mířili na hruď. Obrátil se k nim. "Grácie Vivianová je v podstatě mrtvá, rozumíte? Mrtvá! Jde po ní policie i Skrytá moc! Zabila inženýra Gittiho. Zabila svého manžela. Pokusila se zabít mě. Je zbavena všech funkcí a vy, pokud okamžitě neodložíte zbraně, riskujete obvinění z velezrady."
Jeden z ozbrojenců, nejspíš velitel oddílu, pohlédl na paní Vivianovou.
"Dostali jsme rozkaz, aby..."
"Vivianová nemá právo vám dávat nějaké rozkazy! Vyšetříme, jak se vůbec mohlo stát, že se dostala až sem, kdo ji propustil přes kontrolní body. Viníci budou přísně potrestáni! Můžete ze sebe smýt podezření ze spoluviny jen tím, že ji okamžitě zatknete."
"Je to přece ředitelka oddělení..."
"Bývalá! Sesazená. Víte, kdo je tento muž? Pan Lin Bystroff! A tento pán a tato dáma jsou reprezentanti zóny! Grácie Vivianová se pokusila o velezradu, o puč, o..."
Velitel pokynul svým lidem. Sklonili zbraně.
"Já tomu už nerozumím, paní Vivianová. Vy jste přece říkala, že..."
"Neposlouchejte ho. Je to zrádce a moje rozkazy platí. Okamžitě ho zatkněte. Slyšíte, já vám nařizuji..."
Vojáci se však už nepohnuli. Urims pomalu sunul ruku do záňadří.
"Tohle vám nemůže projít, Urimsi. I kdyby mě zatkli, já budu mluvit a usvědčím vás! Mám dost důkazů, Urimsi... nebo kdo vlastně jste," zvolala paní Vivianová. Slova se jí však zadrhla v hrdle. Vztáhla dlaně ke krku. Její zelená tvář krytá jemnými šupinami začala šednout a oči jí pomalu vystupovaly z důlků.
Hleděla na Alfa Likta.
Oči prosily, oči volaly.
Velitel stráže spustil zbraň a nerozhodně vykročil k hroutící se ženě.
Vtom se Alf Likt pohnul.
Jen Salzmann byl schopen sledovat, co se vlastně stalo.
Alf vydechl a ve zlomku vteřiny letěl vzduchem nad stolem, levou ruku přitisknutou k hrudi, pravou nataženou vodorovně. Zdálo se, že nepodléhá zákonům gravitace a že letí pomalu, jako když hejno husí táhne k jihu. To ovšem bylo jen zdání, ve skutečnosti se pozastavil čas všem, kteří to viděli. Jakmile se Alf dostal k Urimsovi, jeho pravá noha vystřelila a kop tobi-yoko-geri-keage zasáhl náčelníka operačního oddělení OOOSM do krku.
"Haleluja!" vykřikl Golanz radostně.
Urims odletěl i s křeslem, hlavu zvrácenou nazad, až mu temeno třísklo o stěnu. Alf doskočil těsně před něho a okamžitě uhnul stranou.
Urims rozhodil ruce, chvilku chroptěl a pak zmlkl.
Elynor se v duchu vrátila o rok nazpět. Ocitla se v tajné pracovně paní Vivianové v podzemí Edenu a znovu viděla ředitelku likvidační Skupiny, tu důstojnou postarší ženu, jak se mění v umrana, jak jí průhlední obličej, pleť šedne a zelená, mění se i tvar lebky a v průběhu několika málo vteřin před nimi seděl někdo úplně jiný.
Také Urims se měnil.
Bezvýrazný výrůstek, který maji umrané nad nozdrami rychle narůstal a spodní část obličeje se zužovala. Také struktura pleti se měnila, drobné umranské šupiny se vyhlazovaly. Urimsovi se zužovala i ramena a prsty rukou se prodlužovaly do kostnatých hrotitých pařátů. Celý proces netrval ani půl minuty.
Na křesle sedělo mrtvé tělo tvora, jakého nikdy dosud nespatřili. Nebyl to ani člověk, ani umran a přece nebylo pochyb o tom, že je to inteligentní bytost, která má ke zvířeti tak daleko, jako kterýkoli obyvatel povrchu Země i umranského podzemí.
Proběhlo to s tak ohromující rychlostí, že se ani vojáci nestačili vzpamatovat, natož aby namířili na Alfa svoje zbraně. Bojovník krátkým pokývnutím pozdravil poraženého protivníka a vrátil se ke svým. Elynor ho objala a políbila ho na tvář. Salzmann mu stiskl ruku.
"Děkuji vám, Alfe. Ptáte se, koho máte před sebou," řekla paní Vivianová. "Jeho pravé jméno se asi nikdy nedozvíme. Zato je nám známa jeho funkce a jeho poslání. Máme před sebou agenta, nejspíš rezidenta, tajné služby útočných sil systému Nemesis-Karhor. Operuje na Zemi od léta roku 2007, kdy výsadkový člun Karhoru přistál v Austrálii. Informace máme zatím kusé. Nevíme, kolik agentů ve výsadkovém člunu bylo. Je možné, že Karhoranů je mezi námi víc. Zprávy máme jen o tom, který bezpochyby zavraždil skutečného Tita Urimse a vzal na sebe jeho tvářnost. Měl za úkol připravit a koordinovat útok Karhoru proti Zemi!"

Kapitola čtrnáctá

1.

Georg van Grof zamyšleně hladil opěradlo křesla. V místnosti bylo šero. Archaické žárovky v mosazném osmiramenném lustru holandského typu vydávaly mdlé žlutavé světlo. Z kameninového čajového šálku stoupala pára jako dým z pohanského obětiště. Van Grof se díval na obrazovku oráklu, z níž na něho hleděl Píbí. U stolu, kde obvykle sedával Golanz, seděl vyčouhlý černý chlapec. Na židli vedle něho vzpřímeně trůnila paní Viborová, jeho matka, vysoká Afroevropanka s ustaranýma očima upřenýma na starého muže.
"Od té doby jsi o tom s nikým nemluvil, Jeane?" ptal se van Grof.
Chlapec se podíval na matku, pak znovu na van Grofa a zavrtěl hlavou.
"Jsem moc ráda, že chcete Jeana vyslechnout, pane van Grof," řekla paní Viborová. "Žiži má bujnou fantazii a vždycky si rád vymýšlel příhody, které se nikdy nestaly. Špatně snáší Robinovu smrt. Těžko se s ní vyrovnává. Pan doktor

Huertas mi řekl, že Jean utíká do pohádky, aby se v ní ukryl před realitou."
"Já to viděl," trval na svém Jean. "Viděla to taky Hykes. A Marie."
"Slyšíte ho?" ptala se paní Viborová starostlivě. "On tomu doopravdy věří. Víte, na druhé straně jsem ráda, že si svoji pohádku vymyslel. Pomáhá mu to. Malá Marie to odnesla hůř. V psychiatrické léčebně jí museli vymazat část paměti. Jak je na tom Hykes, to nevím. Celá její rodina se někam odstěhovala, možná do umranského podzemí. Proč to asi udělali, co myslíte? Třeba to Hykes nemá v hlavě v pořádku zrovna jako Maruška. Děti nešťastný, proč jenom jste tam chodily..."
"Je to pravda," řekl Jean. Upíral na van Grofa úpěnlivě oči.
"Jean se bál trestu," řekla paní Viborová. Naznačila tím další důvod, proč si její syn vymýšlí. "Děti nesměly do lesa. Je to tam tak nebezpečné! Škoda, že nedovedou poslechnout..."
"Mami," zaprosil Jean.
"Dávej pozor, chlapče," řekl mu van Grof. "Já teď ukážu tobě i tvé mamince nějaké obrázky. Řekneš mi, jestli se podobají tomu, co jsi viděl, ano?"
"Ano, pane," řekl Jean způsobně.
Paní Viborová se trochu zamračila. Tohle nečekala. Před dvěma dny se jí ozval pan doktor Huertas, že by Jeana rád vyslechl pan van Grof. Je to zkušený člověk, říkal doktor Huertas. Třeba najde způsob, jak Jeana uklidnit. Teď paní Viborovou napadlo, že ten divný pan van Grof vůbec Jeana neuklidňuje! Naopak, vypadá to, že ho v jeho bláznivých smyšlenkách ještě podporuje. Poposedla a sbírala odvahu. Ještě chvilku a popadne Jeana za ruku a odvede ho. Až se vrátí domů, pořádně panu doktorovi Huertasovi vynadá. Proč ji za van Grofem posílal?
Van Grof kývl na Píbího a ten se odklidil z displeje.
Pitvornou tvář vystřídal obraz lesa. Byl zobrazen v nepřirozených barvách noktivizoru a van Grofovi připomínal staré kreslené filmy, které se mu tolik líbily, když byl ještě chlapec. Viděli pokácené kmeny, ostré štěpiny dřeva, vyvrácené kořeny.
Mezi tím vším vězel podivný trojúhelníkový tvar, černý jako díra vyříznutá do displeje.
"To je ono," řekl chlapec dychtivě. "Tak to vypadalo! Nikdy jsem neviděl něco tak černého."
Viděli totéž, co před několika dny spatřili John Clute s Elynor Galeovou při noční výpravě přepadovou vzducholodí geronimo. Záznam pocházel z Cluteova noktivizoru a Píbímu trvalo několik desítek hodin, než se proboural datovými závorami do archívu Světové antiteroristické, aby tam záznam získal. Nyní si ho předvádějí v klidu a míru, jako kdyby se skutečně dívali na prastarou disneyovku, na Sněhurku a sedm trpaslíků.
Chlapec se neklidně ošíval a matka ho vzala za ruku.
"Pane van Grof, tohle je nějaký kreslený film?"
"Ne, paní Viborová. Vidíte autentický záznam. Dívejte se pozorně," odpověděl jí van Grof.
"Bude tam... on?" ptal se Jean.
Van Grof zavrtěl hlavou.
"Neboj se."
Odpověděl mu neurčitě, protože nechtěl lhát.
V zorném poli noktivizoru se občas objevili výsadkáři a také štíhlá ženská postava Elynor Galeové. Skupina se blížila k černé hmotě, k tvaru vyříznutému z tmy. Brzy černá barva na displeji převládla. Obraz se občas prudce rozkýval.
"Teď lezou letadlu na křídlo," řekl van Grof na vysvětlenou.
"Je úplně stejné, jaké jsme viděli my," tvrdil Jean.
V následujících záběrech pozorovali výsadkáře, jak otevírají poklop letounu. Záznam vrcholil děsivým pohledem dovnitř letounu. Paní Viborová se neubránila výkřiku, zato chlapec seděl tiše a očima nehybnýma jako oči ryby hleděl na vnitřek letadla, na sedadla a přístroje a na příšerné pozůstatky, rozházené bez ladu a skladu všude kolem.
"Co tomu říkáš?" ptal se van Grof, když podívaná skončila.
Jean byl trochu popelavý v obličeji.
"Je to stejné, jako to bylo tenkrát. Já se tam poblil, víte?"
"Jak to mluvíš, Jeane. Chovej se slušně!" napomenula ho matka. "Pane van Grof..." Zmlkla. Nevěděla co říct. Nejraději by se synem utekla hned teď.
"Pozvracel jsem se. Robin taky, chudák. A potom... se objevil on," řekl Jean.
"Vyprávěj," vybídl ho van Grof. "Řekni mi všechno, Jeane. Kdo to byl?"
"Vypadal jako umran, ale nebyl to umran."
"Nemohl ses zmýlit?"
"Bylo to ve dne," trval Jean na svém. "Ležel uvnitř letadla mezi těmi..." podíval se úkosem na matku, "mezi mrtvolami. Pak se ten divnej umran pohnul. Zůstali jsme s Robinem stát. Nemohli jsme ani hejbnout prstem, takový jsme měli strach. Já za to nemůžu, víte?"
"Jistě že ne," řekl van Grof.
"Ten divnej umran měl obličej jako... jako pták. Ano, jako sova. Tady na obličeji..."
Opsal ukazovákem ostrý oblouk, aby naznačil zoban.
"Měl... peří? Nebo šupiny, jako skuteční umraní?" ptal se van Grof.
"Peří neměl," vrtěl chlapec hlavou. "Ani umranské šupiny. Byl celý hnědý. Možná, že to byla špína. Nebo ta shnilá krev..." Ohlédl se na matku. "Nezlob se, mami."
Paní Viborová měla starostlivé oči.
"Pane van Grof..." řekla. Umlčel ji sotva patrným gestem ruky.
"Co bylo potom?" ptal se Jeana naléhavě.

"Přišel až k nám. Podíval se na nás, nejdřív na mě, potom na něho. Teď mi připadá..."
"Dopověz," vyzval ho van Grof.
"Že si vybíral. Třeba nás chtěl potrestat. Robin nadával duchům, víte? Říkal o nich, že jsou debilové. Jeden si pro něho přišel."
"Vidíte ho, pohádkáře," řekla paní Viborová.
"Duch zabil Robina," vydechl chlapec.
"Pořád tomu nemohu věřit," řekla paní Viborová. "Policisté celé to místo prohledali a nenašli žádnou stopu po krvi, žádný útržek lidské tkáně. Robin se zatoulal a nejspíš spadl do nějaké podzemní pasti! Tohle říkali policisté, chápete?"
"Chápu," přikývl van Grof. "Policisté potřebují výsledky a když žádné nemají, vytáhnou z rukávu přijatelné vysvětlení. A taky chápu, že Jeanovu výpověď brali jako... nepravděpodobnou."
"Vy Jeanovi věříte?" vydechla žena.
"Co se stalo s Robinovým tělem, Jeane? Proč se nikdy nenašlo?" obrátil se van Grof k chlapci, aniž matce odpověděl.
"To udělali brouci," řekl Jean.
"Vidíte? Zase ti brouci!" řekla matka prudce. "Pan doktor Huertas říkal, že je to jeho obezitní představa. Jean se vždycky brouků bál, už jako malý kluk."
"Obsedantní představa?"
"Na slovíčkách nezáleží," pohodila paní Viborová hlavou. "Pan doktor Huertas říkal, že se to stává často. Jakmile si někdo vymýšlí a vy mu to dokážete, přijde s dalším výmyslem a tak dál, až do nekonečna." Zamračila se. "Vy jste mě zklamal, pane van Grof. Myslelajsem, že nám pomůžete." Zmocňoval se jí strach. Vstala. "Jeane, půjdeme!"
"Maminka mi nechce věřit. Jenže já je viděl!" bránil se Jean.
"Počkejte ještě chvilku, prosím... Pověz mi všechno, Jeane."
"Nejdřív tam žádní brouci nebyli. Jen ten duch a mrtvý Robin. Potom se z nich začalo kouřit. Vypadalo to, jako kdyby hořeli. Jako když se v čajníku vaří voda."
"Viděl jsi plameny?"
"To ne, jenom kouř. Možná, že to byla pára. Ten umran co není umran... popadl Robinovo tělo a přitáhnul ho k sobě. Takhle..." naznačil chlapec.
Díval se do dálky, kde se pohybovali běsi. Na starožitné intarzii baru tančil salamandr. Matka nad ním stála a neodvažovala se pronést ani slovo.
"Co bylo potom?"
"Oba se rozpadli. Robin i duch, který vypadal jako pták. Na zemi ležely jejich šaty."
"Duchové nenosí šaty," řekla paní Viborová. "Kromě toho nejsou."
"Do čeho byl oblečený... ten neznámý?" ptal se van Grof.
"Nevím. Bylo to děsně špinavé, celé pokryté slizem a nejspíš taky krví. Snad... snad do nějaké kombinézy. Ty hadry tam ležely a najednou..." Chlapec naznačil rukama hemživý pohyb. "Byli tam brouci. Začali ty hadry žrát! Nemohl jsem se pohnout. Bylo to jako ve snu."
"Rozumím," řekl van Grof tiše.
"Pak jsem se otočil a běžel k holkám. Stály na cestě a křičely. Viděly to obě, Hykes i Marie. Taky viděly toho ducha. Brouky ne. Stály moc daleko. Pak jsme běželi pryč."
"Paní Viborová, prosím... Sedněte si ještě na chvilku. Jak to všechno bylo? Kdy jste od Jeana poprvé slyšela o ptačím muži a o broucích?"
Váhavě usedla na okraj židle.
"Chlapec mi o tom řekl až večer," řekla. "Paní Salemová k nám volala, jestli Robin není u nás. Kluk se choval divně, táta na něho spustil a on to všechno řekl. Šli jsme na policii. Tam si všechno zapsali. Potom od nás nikdo nechtěl nic vědět."
"Setkali jste se se Salemovými?"
"Mockrát! Byli zoufalí, samozřejmě. Robina hledala policie, vojáci, i naši mužští. Pročesali les na desítky kilometrů daleko. Celý kraj obrátili vzhůru nohama. Hodně při tom sami riskovali, je to tam nebezpečné. Normálně se do lesa vůbec nesmí, leží tam miny a pasti ještě z doby války. Měli by to vyčistit, nemyslíte?"
"Určitě. Mluvili jste se Salemovými o tom, co vám vyprávěl Jean?"
Chvilku mlčela.
"Nemluvili. Víte, Salemovi jsou umrani."
"Oni mi nikdy neuvěřili!" vyhrkl Jean. "Ani máma, ani táta! Jenže to byla pravda. Vy mi věříte, viďte, pane van Grof?"
"Ano," řekl starý muž vážně.
"To přece nemůže být pravda! Nesmí!" rozkřikla se paní Viborová. "Pojď pryč, Jeane!" Znovu vstala, tentokrát prudce, rozhodně. Van Grof nespouštěl z Jeana oči. Zvláštní věc, pomyslil si. Kolik bezpečnostních agentur operuje na povrchu Země i v umranském podzemí! A byl to tenhle chlapec, který se dostal nejblíž pravdě. Je to posel zvěstování, prorok dnů, které přijdou a jak už to bývá, nikdo ho nechce vyslechnout a nikdo mu nemíní uvěřit, protože jeho sdělení je příliš nepohodlné.
"Paní Viborová," zvolal za ní, když už byla skoro u dveří. Zastavila se, aniž se ohlédla. Zato chlapec se ohlížel a visel na van Grofovi očima. "Chlapec je v pořádku."
"Potřebuje pomoc!" vykřikla.
"To ano," řekl van Grof. Na ta slova se otočila. "Potřebuje pomoc. Vy také ji potřebujete. I já sám. My všichni potřebujeme pomoc a já netuším, kde ji hledat."
Nepředpokládal, že mu porozumí a nepřekvapilo ho, když jen pohodila hlavou a vyvlekla vzpouzejícího se hocha ven.

Jean se naposled ohlédl. Van Grof vážně přikývl. Věřím ti, chlapče, znamenal ten pohled a hoch dokázal vzkaz přečíst. Usmál se.
Tak přece jenom jsem ti pomohl, pomyslel si van Grof. Na ramena mu padla tíže. Dovedl pojmenovat to závaží.
Ohlédl se na orákl. Píbí se už zase vrátil na obrazovku.
"Slyšíte, jak nic neříkám?" řekl Píbí.
Van Grof se pousmál.
"Omlouvám se vám, Píbí. Měl jste pravdu, když jste mě upozorňoval na ty brouky. Měl jsem vám lépe naslouchat. Příště..."
"Co budeme dělat dál, šéfe?"
"Řekl jste, že verze jednapadesát vaší umělé inteligence je schopná přímé modulace."
"Odladil jsem poslední mouchy," řekl Píbí pyšně.
'Takže," řekl van Grof zadumaně, "pro vás nebude žádný problém spojit se... s nejlepším znalcem hmyzu v umranském podzemí! Mimochodem, ten android..."
"Verze padesát dva!"
"Už je hotov. Brzy pochopíte, jak je důležité, abyste zase jednou po dlouhé době na sebe oblékl tělo!"
Filtr ve van Grofově oráklu po několik minut měl co dělat, aby odstranil všechna Píbího *!?@#@?!*. Z reproduktoru se ozývalo praskání a van Grof si uvědomil, že to jsou zkreslené pozůstatky těch nejsilnějších výrazů. Až bude po všem, musí požádat Golanze, aby s tímto nedostatkem něco udělal.
Až bude po všem...
Byl rád, že ani tato dokonalá verze umělé inteligence neumí číst myšlenky. Píbí by se možná zhrozil, kdyby viděl, kolik nejistoty je ve van Grofově mysli!
2.
"Jak je vám, Golanzi?" ptala se Elynor.
"Divně," řekl Golanz. "Jsem slabý, jako bych strávil týden v pračce a ždímačce a sušičce."
"V jistým smyslu to tak bylo," řekl Salzmann, opíraje se o barový pult.
Seděli v baru haly hotelu Castor, jednoho z nejlepších, jaké mohl Floran návštěvníkům podzemního hnízda Ninive nabídnout. Golanz strávil šestatřicet hodin na klinice, kde z něho specialisté snímali jednu vrstvu euformu po druhé. Byl v hlubokém bezvědomí, napojen na baterii agregátů podpory života, umělou inteligenci nevyjímaje. Euform měl za obvyklých okolností životnost řádově rok, poté se jeho struktury rozpadaly. Už v posledních třech, čtyřech měsících narkotizační složky ztrácely účinnost, takže ten, kdo byl stárnoucím euformem pokryt, dokázal takřka normálně komunikovat s okolím. Před vypršením doby rozpadu ovšem nešlo vrstvu euformu běžnými prostředky sejmout. Spíš než vrstva barvy to byl parabiotický organismus, který se symbioticky sžil s nositelem, parazitoval na něm a jako odměnu a kompenzaci mu dodával virtuální blaženost. Umranští specialisté si však pomocí špičkové UT technologie s problémem poradili.
"Nikdy na to nezapomenu," řekl Golanz. "Připadal jsem si jako v ráji. Strašné je, že bych se do něho rád vrátil."
"To vás nesmí ani napadnout," řekla Elynor.
"Co si pomůže?" ptal se Salzmann. "Je to jako s chlastem. Jeden se namaže, pak je mu blbě, a když se otřepe, začne znovu."
V hale bylo poloprázdno. Obvykle tu bývalo plno turistů z povrchu. V těchto dnech se do umranského podzemí sotva který člověk odvažoval. Výtržnosti tu byly na denním pořádku a každý humo hodně riskoval, když se odvážil na ulici v kterémkoli městě podzemí. Hotel byl naštěstí střežen silnou stráží, ovšem ani umranští policisté se netajili nevraživostí vůči humo, kterou obraceli dvojnásob na Salzmanna, jehož považovali za kolaboranta.
Vítězství nad Urimsem, setkání s paní Vivianovou i perspektiva, že se Golanz zbaví euformu, to vše jim připadalo tak skvělé, že se tomu Elynor i Alf Likt se Salzmannem zprvu zdráhali uvěřit. Uplynulo však několik hodin a začali tušit, že se dá mluvit nanejvýš o vyhrané bitvě, rozhodně ne však o triumfu v celkovém konfliktu.
Především, pozice paní Vivianové v rámci OOOSM nebyla nikterak skvělá. Byrokratický aparát tajné služby, uvedený Urimsem do pohybu, se už rozhodl, že Vivianovou zlikviduje, a to, že v právu byla ona a že se z Urimse vyklubal agent nepřátelské mocnosti, nemělo na rozhodnutí a tudíž i výsledku nic měnit. V mocenském zápase hrála teď rozhodující úlohu figura Thorwala. Ten zůstal v pozici oficiálního reprezentanta OOOSM v Zóně prosperity a skrytí nepřátelé paní Vivianové jím manipulovali jako trumfovým esem v rukávu, připraveni ho kdykoli vytáhnout a hodit na stůl.
To byl hlavní důvod jejich rozladění.
Ten další byl snad podružný, nikoli však bezvýznamný.
Hned po Urimsově odhalení se pokusili spojit se s Georgem van Grofem a Johnem Clutem. Záhadné technické potíže jim spojení znemožnily. Směšná vysvětlení o výpadku záložních zdrojů komunikačních centrál se ani příliš nesnažila maskovat holou pravdu: přestože žili v luxusním hotelu, zůstávali zajatci. Když se tedy od euformu osvobozený Golanz ke skupině vrátil, byl to po dlouhých hodinách první důvod k nelíčené radosti.
Salzmann se rozhlížel po hale a první si všiml paní Vivianové, která k nim přicházela, doprovázená několika umranskými muži. Tvářila se ustaraně.
"Už je tady," upozornil na ni Elynor a Alfa Likta. Golanz jí spěchal vstříc, aby jí poděkoval, že mu pomohla v situaci tak bídné, že...
Gestem umlčela příval jeho vděčné výmluvnosti.
"Co se stalo, paní Vivianová?" ptal se Alf Likt.
"V Římě teroristé zmasakrovali autobus s umranskými dětmi, které tam byly na výletě. Zpráva je sice zatím embargovaná, do médií se však určitě dostane. Pak nastane ten správný tanec."

"Tanec? Jak si ho představujete? Pogromy? Lynčování? Ozbrojené výpady nahoru na povrch?" zeptala se Elynor.
Paní Vivianová pokrčila rameny.
"Těžko odhadnout. Monitorujeme osmnáct šovinistických organizací s působností po celém podzemí, navíc v každém hnízdu operují lokální spolky a napůl organizované bojůvky. Přesný počet neznáme, mění se každou hodinou. Počet roste, abych hovořila přesněji."
"Řek bych, že se to dá odhadnout docela snadno," řekl Salzmann. "Bude to všechno dohromady, co jste řekla, Elynor." Obrátil se k barmanovi. "Zaplatím."
"Aby ne," řekl barman nevrle.
"Říkala jste, že je to slušný hotel," podotkla Elynor k paní Vivianové, aby to barman slyšel. "Přitom tady nefunguje telefon. Už jste se spojila s..."
Van Grofovo jméno nevyslovila.
"Nebylo to možné," řekla paní Vivianová. Všimla si, jak se barman zatvářil a jen přítomnost jejích osobních strážců mu zabránila nadávat. Možná by dokonce Elynor za její poznámku fyzicky napadl. V dané chvíli by jakákoli výtržnost byla nežádoucí. "Pojďme, nemáme moc času."
Barman za nimi hodil nadávku.
Před měsícem by se ukláněl, div by nemlátil čelem o pult.
Osobní strážci udělali na chodníku uličku a čtveřice proklouzla do velké pancéřované limuzíny.
"Humo pryč!" slyšeli výkřiky.
Jenom dveře vozu je dělily od davu. Těžké rajče dopadlo na okno a proměnilo se v hmotu, která jim připomněla krev. Okna vzápětí potemněla a z vozu se stal pojízdný bunkr.
"Je to zlé," řekla paní Vivianová. "Doutnák dohořel skoro až ke stěně sudu. V médiích se o nové občanské válce mluví už jako o hotové věci. Hodně záleží na dnešku."
"Co se stane?" chtěl vědět Alf Likt.
"Urims nebyl sám."
"Nebyl jediný Karhoran v podzemí? Kolik jich tu ještě je?"
Z tváře paní Vivianové se nedalo nic vyčíst.
"Ještě nevíme. Jistě měl spojence... a nemusejí to nutně být maskovaní Karhorané."
3.
Vůz zastavil asi po dvacetiminutové jízdě, strávené v mrazivém mlčení. Paní Vivianová odmítla dodat byť jediné slůvko vysvětlení ke svému ohromujícímu prohlášení a oni nenaléhali. Alf Likt se Salzmannem, kteří se domnívali, že ji znají nejlépe, nepochybovali, že hovořila vážně. A přece jim to sdělení připadalo neuvěřitelné. Statisíce Karhoranů? Kdyby řekla deset, nebo sto, tomu by se snad dalo věřit. Počet, který udala, však překračoval horizont chápání.
Vystoupili na rozlehlém dvoře vroubeném ze tří stran pětimetrovou zdí. Před nimi byla vysoká bílá budova bez oken. Nikde nestály žádné stráže. Objekt střežily elektronické systémy.
"Pojďte," vybídla je paní Vivianová a zamířila ke vchodu do budovy.
Kráčeli dlouhými, složitě rozvětvenými chodbami, kde se před nimi po každých několika krocích tiše otevíraly přepážky z těžkého pancéřového skla. Cesta vedla vzhůru. Elynor si vzpomněla na Eden, na poslední hodiny před Miléniem 2, kdy se Alf Likt ocitl v aréně, ve které měl vybojovat svůj osudový zápas. Jaké představení jim asi přichystala paní Vivianová, ta záhadná žena, která Alfovou zásluhou unikla v poslední chvíli porážce a jistě i smrti a dál vede zápas možná s několika protivníky najednou?
Poslední posuvné dveře jim otevřely přístup na okrouhlou zasklenou galerii. Pod ní spatřili prostor vskutku podobný aréně. Salzmann si vzpomněl na pouťovou atrakci, kterou miloval, když byl ještě lidský kluk, dávno před Miléniem z roku 1999. Byla to stěna smrti, obří sud zbudovaný z fošen a železných nosníků, po které jezdil na motocyklu odvážlivec v kožených kalhotách a hrubě pleteném svetru, kapitán Simmons, tak si nechával říkat, ve skutečnosti to jistě byl nějaký Hans Suschnigg. Měl knír a okrouhlé brýle a červenou přilbu se žlutými blesky na temeni a malý Kurt ho miloval, byť ze zcela jiného důvodu, proč nepravého kapitána milovaly dívky s hlubokými výstřihy a kratičkými sukněmi.
Pouťová atrakce si nikdy nestěžovala na malý počet návštěvníků.
Také zde bylo plno diváků.
Většina z nich byli umrani, někteří v bílých pláštích. Nejvíc se jich shromáždilo u rozsáhlého řídícího pultu, u kterého seděl postarší umran v pohodlném tvídovém obleku. V hloučku přihlížejících však stáli i lidé, mezi nimi Roger Yemma a Lydie Matustiková. Bylo na nich vidět, jak jsou nervózní. Atmosféra zde také nebyla právě přátelská. Když paní Vivianová a její průvodci vešli, všichni se po nich ohlédli. Yemmovi a Matustikové se zřejmě ulevilo. Usmáli se a Yemma dokonce maličko zamával.
"Ten se překonává," zabručel Salzmann ke Golanzovi.
"To je pan profesor Fariz, ředitel zdejšího ústavu pro pokročilá biologická studia," řekla paní Vivianová polohlasně. "Připravuje experiment, který zřejmě přinese odpověď na mnohé otázky."
Dole, blízko dna díže o průměru patnácti metrů, se na protilehlých stranách otevřela dvířka. Jedněmi se dovnitř vplouhal veliký varan. Bál se volného prostoru, vydal se vpravo podél stěny, daleko však nedošel a ulehl, jako by ho to putování vysílilo. Z protilehlých dvířek vyběhl šimpanz. Varana se lekl, rozběhl se také vpravo, aby se od něho dostal co nejdál, a tam si dřepl a pokukoval po něm.
"Snad od nich nechcete, aby se rvali," poznamenal Salzmann.
"Jistě ne," odpověděla mu paní Vivianová trochu upjatě, jako by ji Salzmannovo podezření urazilo. "Potřebujeme dva odlišné živočišné druhy."

"Jeden je blízký člověku, druhý umranovi," řekla Elynor.
"Přesně tak," přikývla paní Vivianová. Profesor Fariz se dotkl senzoru na svém pultu a v prostoru arény se materializovala veliká virtuální obrazovka, na níž spatřili tri-di obraz jakéhosi hmyzího cizopasníka. Měl okrouhlé tělo a osm natřikrát zalomených nožek. Zploštělá hlava jen málo vystupovala z tělíčka, o to mohutnější měl kusadla, srpovitá, na vnitřních stranách opatřená tenkými bodlinami. Hřbet těla měl ochlupený. Na velkém zvětšení jasně viděli, že chloupky mu na těle rostou v soustředných kruzích. Vedle těla leželo měřítko. Brouk byl dlouhý sedmadvacet milimetrů.
"Co je to za potvoru?" ptala se Elynor. Ze všech oborů zoologie jí byla entomologie nejvzdálenější.
"Nevíme," odpověděla paní Vivianová.
"Vypadá jako klíště," poznamenal Salzmann.
Pak promluvil profesor Fariz a reproduktory přenášely jeho hlas po celém ochozu.
"Na tento druh hmyzu mě upozornil laický entomolog se sídlem na povrchu Země, sardenský badatel jménem Georg van Grof."
Salzmann překvapením zafuněl. Několik umranů v bílých pláštích se po něm nevlídně ohlédlo.
"Jeho sdělení bylo překvapující. První exemplář byl objeven už před několika týdny. Našel ho taktéž soukromý badatel, ovšem náš, v hnízdě Atlantis. Zprávu o objevu pustil po informační síti. Byla to okamžitá senzace, pro těch pár set nadšenců, kteří se entomologií zabývají. Brzy byl zjištěn výskyt ve všech hnízdech umranského podzemí. Entomologická společnost se obrátila na kolegy z povrchu. Nikde na Zemi se zatím nepodařilo žádný exemplář objevit."
Přítomní umrané si vyměňovali poznámky. Znělo to jako neurčité výhružné hučení.
Golanz se vítězně usmíval. Vidíte, hlásal jeho úsměv. Na starého pána je spolehnutí! Salzmann si posupně prohlížel ohavného tvora a myslel na to, že van Grofovi přeje, aby ho ta potvora pořádně kousla.
"Umranská specialita," poznamenal k Elynor. "Drží se dole. Děkuju pěkně. Mám o důvod víc bydlet nahoře."
"Dámy a pánové," řekl profesor Fariz, "nyní mi dovolte, abych vám představil paní Grácii Vivianovou, která pracuje, uh, ve speciální informační agentuře. Vítám vás, paní Grácie! Prosím o doplňující informace."
Oči všech se obrátily k paní Vivianové. Umranští diváci se na ni netvářili zrovna vlídně. Nelíbila se jim její lidská společnost, se kterou sem přišla.
"Děkuji, profesore Farizi," řekla paní Vivianová. "Ráda bych dodala, že podle mých informací van Grof sám nikdy žádný exemplář neviděl. Přišel na jeho stopu jen důkladným studiem informatických materiálů."
"Pche," poznamenal Salzmann. "Na nic nepřišel! V tomhle měl tý svoje prsty Píbí!"
"Virtuální prsty," upřesnila Elynor.
"Moji informatici podnikli sérii intenzivních rešerší a zjistili několik alarmujících skutečností. Tak především během několika dnů po objevu prvního exempláře neznámého druhu hmyzu policisté našli objevitele mrtvého. Byl zavražděn."
"Urims," ozval se Alf Likt polohlasně. Elynor přikývla.
"To dává smysl," řekla. "Jenže, co je to za hmyz?"
Paní Vivianová pokračovala.
"Ukázalo se, že někdo vymýtil všechny zprávy o objeveném hmyzu z informačních sítí a jen díky mimořádné zdatnosti pana van Grofa a jeho analytického týmu se podařilo významnou část informací obnovit. Postupně byli nálezci všech nových exemplářů postříleni, podřezáni... zbaveni intelektu."
"To jistě udělali agenti humo! Je jich tu plno! Lidská verbež!" vykřikl někdo na druhé straně ochozu. Diváci souhlasně zahučeli.
"Naši analytici dospěli k jinému názoru," řekla paní Vivianová, za cenu velkého sebeovládání zachovávajíc klid. "Podařilo se nám i přes všechny překážky a sabotáže informačních sítí zajistit několik živých exemplářů. Specialisté prokázali, že tento druh hmyzu se biologicky vymyká čemukoli známému na Zemi, na povrchu i v podzemí! Jeho struktura je jiná, i chemické složení. Nejen to." Strnule se dívala na obrovitý obraz nohatého tvora. "Nelze ho zabít. Je to tak, profesore?"
Profesor Fariz mlčky přikývl.
"Všechno lze zabít," vykřikl někdo. Umranští diváci se zasmáli. Na přítomné humo to nepůsobilo právě povzbudivé.
"Všechno, kromě jednoho druhu. Predator karhoranis, takové jméno jsme mu dali," potvrdil slova paní Vivianové profesor Fariz.
"Karhoranis!" vykřikl Alf.
"Už v první etapě jsme došli k podezření, že predator je karhorského původu," řekl profesor Fariz. "Velice nám pomohly van Grofovy informace zprostředkované kolegyní Vivianovou. Nálezy se shodovaly s příletem karhorských lodí, místně i časově. V místě závalu Sardenu 2 se objevilo veliké množství hmyzu druhu predator. Podle našich poznatků predatora karhoranis vskutku nelze mechanicky zahubit. Ani tlak lisu ho nezbaví životních funkcí. Jakmile tlak povolí, jeho tělo nabyde původního tvaru. Mechanické rozdělení je možné, ovšem pak jednotlivé části rychle regenerují do kompletního jedince. I z části jedné končetiny doroste kompletní predator. Ze stavby jeho těla je zřejmé, že je to především masožravec. Prohlédněte si jeho kusadla. Jsou uzpůsobena k požírání živých tkání, o tom není pochyb."
"Nevypadá zrovna přívětivě," poznamenal Salzmann uznale.
"Cizopasil i na drobných hlodavcích," pokračoval profesor. "Opakuji, že naše znalosti jsou kusé. Za to, že jsme získali aspoň dílčí poznatky, vděčíme kromě van Grofa i paní Grácii Vivianové. Té se podařilo utajit naši práci před spiklenci a sabotéry, bezpochyby agenty Karhoru. Dospěli jsme k hypotéze, kterou hodláme právě teď ověřit. Dole na dně nádrže se pohybuje několik desítek exemplářů hmyzu druhu predator karhoranis."
"Chudák opička," řekla Elynor. Pak si uvědomila, jak je to vůči umranům nezdvořilé. "Chudák varan," dodala rychle.
"Začneme," řekl profesor a dotkl se senzoru. "Dívejte se pozorně."

Virtuální obrazovka s ohavným živočichem zmizela k úlevě většiny přítomných. Chvilku se nedělo nic. Potom se ve stropě otevřel kruhový poklop a na lesklém kovovém táhle se dolů spouštěl kulatý kovový předmět o průměru asi půl metru.
"To, co vidíte, je vlnový emitor. Podobný, jaký stojí na Marsu a jaký vyvolal Milénium," řekla paní Vivianová. "Pracuje na obdobném principu, jako emitory umístěné v sardenských OVUT, které vyvolaly Milénium 2. Domníváme se, že predator není konečný produkt živočišného vývoje. Je to uměle designovaný paraživočich. Umělé semeno, chcete-li."
"Co z něho vzejde?" chtěl vědět Salzmann.
Paní Vivianová na něho vážně pohlédla.
"Smrt," řekla. "Pokud se prokáže to, čeho se obáváme."
"Už to začíná," zašeptala Elynor.
Kovová koule začala zářit. Byl to podobný proces, jaký už jednou pozorovala, když spolu s Alfem a Salzmannem vyjeli na vrchol Simonovy věže v Sardenu. Světlo bylo nejdřív bílé, pak žloutlo a postupně červenalo. Táhlo s koulí na konci vypadalo jako pochodeň, jejíž plameny, navzdory přírodním zákonům, šlehají dolů. V jednom okamžiku z koule vyšlehl sloup rubínově červeného světla. Obě zvířata se přitiskla ke stěně, oči vytřeštěné, tlamy rozevřené. Opice zřejmě křičela, skrz tlusté sklo však její nářek neslyšeli.
Trvalo to jen několik vteřin. Pak světlo zhaslo a táhlo s koulí se pohnulo a zvolna zajíždělo do kruhového poklopu ve stropě pokusného prostoru. Irisový uzávěr zaslepil průchod.
"Nic se nestalo," poznamenal Salzmann.
"Dívejte se!" vykřikla Elynor.
Šimpanz začal poskakovat a mlátil rukama o podlahu. Také varan se pohnul. Rozběhl se vpřed a najednou mu nohy strnuly a padl tlamou na zem. Jeho tělem projížděly vlny křečí, škubal sebou, zmítal ocasem. Pak mu začala praskat kůže. Neobjevila se však krev. Z trhlin se kutálely ven jakési černé zámotky, které sebou házely. Přiskakovaly k sobě, spojovaly se, vytvářely jakousi dosud nepochopitelnou strukturu vyššího řádu.
"Proces se nastartoval," uslyšeli hlas profesora Famira. "Uspěl jen jeden predator. Napadl varana a způsobil transmutaci jeho tělesné struktury. To, co vidíte, je varianta procesu, který se odehrával za noci Milénia. V podstatě totéž se dělo v Sardenu, kde se lidé měnili v transmutanty, v dropauty, a o něco později na palubách lodí přilétající karhorské útočné flotily. Aktivní byl ten první, nejčilejší predator. Jakmile došlo k prvnímu kontaktu, ostatní se stáhli stranou."
"On je má spočítané?" ptal se Salzmann naivně.
"V prostoru je sto dvanáct exemplářů," říkal profesor Famir. "Stalo se to, co jsme předpokládali. Pouze jeden predator má příležitost vyvolat transmutaci, nebo, z jiného úhlu chápáno, kompletovat svůj organismus."
"Kompletovat?" vykřikla Elynor.
"Přesně tak. Predator není nic jiného než zárodek. Nyní parazituje na varanových tkáních a buduje z nich tělo pro další fázi své existence. Je to podobné, jako když první spermie oplodní vajíčko. Ostatní spermie už nemají šanci."
"A co opice?" ptala se vyděšená Elynor.
Ta pořád ještě skákala, zoufale se vrhala na hladkou stěnu v marné snaze na ni vyšplhat.
"Tu nechává predator na pokoji," vysvětloval profesor Famir.
"Dívejte se. Dívejte!" volala paní Vivianová.
V rozervaném varanově těle se už rýsoval tvar nového živočicha. Měl podlouhlý trup s kulovou hlavou a čtyři končetiny. Pořád rostl. Vypadal sice ještě jako kdyby byl vytvořen z chumáčů černé bavlny, avšak už se začal trochu pohybovat, cukal rukama a nohama, převaloval se v teplém lůžku roztrhaného tvora. Černá vlákna se spojovala do ploch.
"Vypadá to jako peří," poznamenal Salzmann.
"Je to peří," řekla paní Vivianová. "To, co se tady rodí, je Karhoran."
"Spíš bych řekla... karhorský dropaut," řekla Elynor.
Další vteřiny jí daly v plné míře zapravdu. Tvor ožil a vrhl se na zbytky varana, aby je pozřel. Soukal si kusy masa do tlamy a v několika minutách po varanovi nezůstalo nic, jen tmavá vlhká skvrna na zemi.
"Je to... mládě Karhorana," poznamenala Elynor, hledíc na tvora s nápadně velkou hlavou v poměru k trupu. Chtěla užít slova "dítě", ale v souvislosti s děsnou podívanou, které byli svědky, jí to slovo nechtělo vyjít z úst.
"Ale co ta opice? Té se nestalo nic!" volal Salzmann.
"Vysvětlení je jen jedno," ozval se hlas profesora Famira. "Biologický druh predator karhoranis napadá výhradně plazy. Je to zbraň, namířená proti umranům. Lidé se jí nemusejí obávat."
Poklop v blízkosti opice se otevřel a šimpanz se do něho po hlavě vrhl a v mžiku zmizel z pokusného prostoru.
Karhorský novorozenec, pokud by bylo možné ho tak nazývat, se postavil na nohy. Byl vysoký asi metr dvacet, jak z té výšky odhadovali. Měl zatím slabou svalovou výbavu, kolena se pod ním podlamovala, několikrát upadl, vždycky se však vzchopil.
Rozhlížel se, pak zvedl hlavu a zadíval se nad sebe, nahoru na galerii.
Z výšky zahlédli záblesk žlutých očí po stranách ostrého zobanu. Tvor rozšklebil ústa a odhalil drobné špičaté zuby. Roztáhl ruce. Pak se začal otřásat.
Pochopili, že je to smích.
4.
Diváci na galerii začali křičet.
Nebyl to křik vyvolaný hrůzou. Tetelila se v něm nenávist.
"Je to biologická zbraň humo! Hrozili nám, že nás zatopí. Kůžácké svině si vymyslely něco lepšího! Syntetického

transmutanta! Svině! Svině!"
Profesor Fariz vstal od řídícího pultu a nechápavě se rozhlížel.
"Co to má znamenat?" ptal se udiveně. "O čem to mluvíte?"
Umranští diváci se zvolna dělili na dvě části. S profesorem zůstali jeho asistenti a několik dalších pracovníků. Ostatní, přesněji řečeno většina, se stáhli kolem vysoké umranské ženy v bílém plášti.
Profesor na ni upřel zrak.
"Docentko Zambová... sledovala jste přece experimenty od samého počátku..."
"Ovšem," odsekla. "To neznamená, že s vámi hodlám kolaborovat v tomhle spiknutí!"
"Nechápu, kam míříte."
"Nikdo neuvěří, že predator je mimozemského původu! Vám se prostě zával Sardenu 2 moc dobře hodí do krámu. Kdo vás platí, profesore? Kůžáci? Já vám něco povím, kolegové," obrátila se k ostatním. "Víte, kdo jsou tihle?" ukázala na Elynor a hlouček kolem ní. "Jsou to zločinci. Vraždili nahoře na Zemi, pronikli sem dolů, způsobili zhroucení klenby v oblasti Sardenu 2. Jsou to agenti humo tajné služby. Nevěříte? Dokážu vám to! Tahle žena se jmenuje Elynor Galeová."
Teď oslovila Grácii Vivianovou. "Víme, kdo jste, paní Vivianová. Chcete nám snad popřít, že Galeová nepracuje pro Světovou antiteroristickou?"
"Je na naší straně!" zvolala paní Vivianová.
"Patří Galeová k antiterorístické, nebo ne?"
"Ano, ale..."
Další slova paní Vivianové zanikla v povyku davu. Když se hluk trochu utišil, uslyšeli znovu vysoký hlas docentky Zambové.
"Ani Vivianová není svatá. Nechala zavraždit svého zástupce Urimse. Byl to muž oddaný umranské věci. Ryzí vlastenec! Proto musel umřít! Farizův pokus ukázal, jaké nebezpečí nám hrozí. Ovšem neodpověděl na základní otázku: kdo je jeho původce? Mimozemšťané? Co si o nás myslíte, Farizi? Že jsme malé děti? Kdopak by věřil na něco tak směšného, jako nějaký Karhor, invaze... Ukažte mi ty lodě, kde jsou? Nedělejte ze sebe hlupáka, Farizi. Copak my všichni nevíme, kdo je náš nepřítel? Kdo vraždí naše děti? Lidská verbež na povrchu Země!"
"Humo! Humo!" hulákal dav.
Zatím se nikdo neodvažoval profesora fyzicky napadnout. Rozčilení a fanatické odhodlání však narůstalo každou vteřinou.
Profesor, šedozelený v obličeji, zamířil k paní Vivianové a hloučku, který ji obklopoval. Roger Yemma, Lydie Matustiková a skupina tajemníků ho následovali.
"Pojďte za mnou," řekl profesor chvatně. "Tady nemůžu ručit za vaši bezpečnost."
Odcházeli a doprovázel je hvízdot a nenávistné hulákání, v němž vynikal vysoký hlas docentky Zambové.
5.
V zasedací síni nejvyššího patra ústavu vládla napjatá atosféra. Profesor Fariz přecházel po rozsáhlé místnosti, ruce složené za zády a snažil se neslyšet hněvivý křik, který dovnitř pronikal těžkými dveřmi. Kromě paní Vivianové a Salzmanna tu bylo ještě několik dalších umranů, profesorovi asistenti a nejbližší spolupracovníci.
"Zbláznili se. Přišli o rozum!" vykřikoval profesor. "Nechápu to. Jsou to všechno vzdělaní muži a ženy. Fakta jsou přece průkazná. Se Zambovou spolupracuji už mnoho let. Je to vynikající vědec. Byli jsme spolu zajedno, že predator je jasně mimozemského původu! Proč změnila názor? Proč se připojila k těm hlupákům? Proč žvaní jako tlučhuba, co štve lidi někde na ulici?"
"Vzdělání a charakter jsou dvě různé, spolu přímo nesouvisející kategorie, pane profesore," řekl Alf Likt tiše.
"Proč mluvíte o charakteru? Máme co dělat s kolektivním šílenstvím!" odpověděl mu profesor Fariz.
"Neexistují názory, pane profesore," řekl Alf Likt. "Existují pouze zájmy. Lidé i umrané mají své specifické zájmy a opodstatňují je clonou slov, které říkají názor. Uvažujte, Farizi. Jste ředitel ústavu. Copak tu se na vás netlačí konkurenti? Nikdo nechce nastoupit na vaše místo? Přemýšlel jste o Zambové z tohoto hlediska? Aby se dostala na vaše místo, potřebuje politickou podporu. Hlavní politická síla je teď v rukou šovinistů. U vás dole, zrovna tak jako u nás na povrchu. To je teď motor, který Zambovou žene do výšky. A proti vám, bohužel."
Profesor Fariz se zastavil a díval se přes stůl na Alfa Likta.
"Copak Zambová nechápe, o co tady jde? O budoucnost umranů jako druhu?"
Alf pokrčil rameny.
"Každému jde především o jeho vlastní budoucnost. O to, jestli dostane k prvnímu příštího měsíce přidáno. Jestli bude mít čtyři sekretářky místo jedné."
"Jste cynik, Likte!"
"Pouhý realista. Jako vědec musíte vycházet z faktů. Těch je tu k dispozici dost, abyste došel ke správnému názoru. Fakta vám hulákají za dveřmi."
Dav tam bouřil, hulákal, dupal, bušil do výplní.
Profesor Fariz se obrátil k Alfovi Liktovi. Podal mu ruku.
"Brzy bude konec. Děkuji vám. Nevím, kdo jste... ale jsem rád, že jsou na světě takoví lidé, jako vy."
"Proč věšíte hlavu? Ještě jsme neprohráli," řekl mu Alf. "Budeme se bránit, budeme bojovat..."
"Už jsem udělal svoje," řekl profesor Fariz těžce. "Nebezpečí jsem objevil, pojmenoval, určil, popsal... Co víc ode mě čekáte?"
"Někdo musí najít prostředek, jak nebezpečí čelit," řekla paní Vivianová.
"Na to jsem moc unavený. A zklamaný," řekl profesor. "Navíc... nebudeme mít čas. Je pozdě. Copak to nechápete? Někde je ukrytý zářič, který v určitou chvíli aktivuje všechny predatory tak, jak jste to viděli při laboratorním pokusu."

"Kde je ten zářič?"
"Může být kdekoli... aby obsáhl všechna hnízda. Predatoři jsou bezpochyby všude v podzemí."
"Že by byl na oběžné dráze?" napadlo Elynor.
Alf zavrtěl hlavou.
"Pochybuju. Kosmický prostor kolem Země je pod dohledem. Zářič musí být..."
Dveře povolily a dovnitř vnikl dav ozbrojených umranů, mužů i žen. Když spatřili profesora, který se k nim blížil, zmlkli a zarazili se.
"Sakra," křikl Salzmann. Alf se vrhl k profesorovi, aby ho strhl stranou. Bylo však pozdě.
Statný umran se samopalem K 08 vypálil od boku a dávka roztrhla Farizovi prsa. Potom stočil kouřící ústí k Salzmannovi. Starý umran ucítil dotyk na levé ruce. Obrátil hlavu a spatřil Golanze, který stál vedle něho.
"Nepříjemný pohled, co?" podotkl Golanz a kývl bradou směrem k samopalu.
"To mi budete vyčítat do soudného dne jednu pitomou dávku ze samopalu?" vyjel na něho Salzmann.
Golanz zavrtěl hlavou.
"Do soudného dne ne. Už nikdy. Slibuju vám to. Postará se o to... on." Obrátil se ke střelci. "Tak to stiskni, na co čekáš?"
Docentka Zambová se prodrala dopředu a právě ve chvíli, kdy střelec chtěl vyjít vstříc Golanzově výzvě, stáhla hlaveň k zemi. Zbraň byla horká a docentka Zambová se spálila. Mávala nenápadně rukou za zády, aby si ji ochladila a Salzmann s uspokojením v duchu konstatoval, že neexistuje situace dost dramatická nebo drastická, aby v sobě neměla žádný komický moment.
Ovšem, musí se na něj mít to správný oko, usoudil.
6.
Znovu se ocitli v cele. Salzmann se tu cítil jako doma, ani jeho tři přátelé neklesali na mysli. Zato paní Vivianová propadla depresi a Alf musel sáhnout do posledních zásob energie, aby jí dodal aspoň trochu vůle k životu. Nebylo divu. Pád z postavení na nejvyšší úrovni žebříčku moci až na betonovou podlahu vězeňské cely by byl tvrdý za jakýchkoli okolností. Tento bolel o to víc, že vítězství viděla takřka na dosah ruky. Seděla u stolu uprostřed malé místnosti bez oken, hlavu zabořenou do dlaní, a vyčítala osudu už jen jedno, že totiž nestačila sdílet Farizův osud.
"Prohrála jsem všechno, Likte," říkala. "Snad nikdo nenese na zádech takový díl viny, jako já! To já jsem připravovala s Urimsem preventivní úder proti Karhoru. Ve snu by mě nenapadlo, že je to intrika! A když jsem se pokusila věci napravit, situace se zvrátila a všechny moje dobře míněné kroky se obrátily v opak."
"Je fakt," poznamenal Salzmann, "že tihle Karhorani jsou pěkně mazaná pakáž. Potřebovali se dostat do umranskýho podzemí. To se jim podařilo stoprocentně! Koho by napadlo, že pošlou na Zemi biologickou zbraň!"
"Šestnáct letounů, šestnáct trojských koní," poznamenal Alf Likt zamyšleně. "Počítali se vším, jistě i s takovou variantou, že Urims bude odhalen."
"Proti hmyzu lezoucímu v transportních šachtách do hnízd se asi nedá nic dělat," ozval se Golanz. "Co s námi udělají, paní Vivianová? Myslím, že vy znáte jejich mentalitu nejlíp."
"Jsme živí," řekla trpce. "To mě dost překvapuje."
Hodiny jim pomalu ubíhaly v pochmurných úvahách. Podle toho, jaká únava na ně padla, odhadovali, že nastala noc. Jeden po druhém se propadali do mrákotného spánku beze snů, vyvolaného nepatrnou příměsí plynu ve vzduchu, vycházejícím z potrubí klimatizačního zařízení.
Probudili se ve veliké hale, plné strojních agregátů, jejichž účel nedokázali ani odhadnout. Seděli v lehkých křesílkách z kovových trubek a plátna, která se zřejmě dala několika hmaty proměnit v nosítka. Strážní, kteří postávali opodál, je sem zřejmě přenesli z cely.
Před nimi byl stůl, možná improvizovaný z beden, pokrytý modrým suknem. Za stolem sedělo několik umranů a také dva lidé, Roger Yemma a Lydie Matustiková.
"Děkuji vám, doktore," hovořil vysoký umranský muž, který zde zřejmě měl hrát hlavní úlohu. Oslovoval kohosi za jejich zády. Když se ohlédli, spatřili umrana v bílém plášti, zlomeného v uctivé pokloně. V ruce držel pneumatickou injekční stříkačku. To on je přivedl k životu.
"Kdo jste?" řekl Alf Likt. "Jakým právem jste nás zavřeli?"
Muž na něho znechuceně pohlédl.
Paní Vivianová se po dlouhé době usmála, třebaže značně trpce.
"Ten? Jmenuje se Gulvich. Mně vděčí za to, že se dostal do OOOSM a ráno mi nosil tu nejvoňavější kávu, jakou si dovedete představit."
Gulvich snad její polohlasně vyřčená slova zaslechl, nedal však nic najevo a oslovil paní Matustikovou.
"Myslím, že začneme. Výslovně podotýkám, že toto není soudní řízení. Oběma stranám, reprezentujícím lidskou a umranskou populaci, jde nyní o to, aby se nepříjemný incident vyřešil bez následků, které by v současné politické situaci mohly být nedozírné."
"Pane Yemmo... paní Matustiková..." oslovil Alf Likt reprezentanty zóny prosperity, "vy jste byli přítomni pokusu profesora Farize. Jistě jste si dokázali zachovat klidnou hlavu. Jaké je vaše stanovisko?"
Yemma si odkašlal a spustil.
"Jde o složitý problém, který musíme nahlížet v komplexnosti, zarámovaný v širokých horizontech. Má řadu faktorů a komponentů, z nichž některé vykazují jasnou strukturu, jiné však jsou evidentně inkoherentní."
"Aha," řekl Alf Likt suše. "Začíná to být jasnější."
"Naše reprezentace bude potřebovat čas," doplnila Yemmu Matustiková, nepohlížejíc ani tak na Likta, jako na Gulviche. "Je třeba se orientovat a teprve potom bude možno zaujmout adekvátní stanovisko. Vítám, že jsme se mohli

takto sejít v důvěře a spolupráci. Tento trapný případ se samozřejmě vyřeší."
"Stydím se za vás," přerušil ji Alf Likt. "Je mi hanba, když slyším vysoké představitele zóny takhle žvanit!"
"Co si to dovolujete?" křikla Matustiková ostře.
"Experiment profesora Farize vás uspokojil, pane Yemmo," řekl Alf. "Přesvědčili jste se, že se nebezpečí týká těch druhých. Karhorská zbraň míří na umrany, ne na lidi, ne konkrétně na vás, Yemmo! Jenže na Zemi nejsou jedni a druzí. Lidi a umrani. Jsou zde inteligentní tvorové, jedno jediné velké a pestré společenství myslících bytostí! Co si myslíte, že se stane teď? Že ta strašná nákaza z vesmíru změní situaci? Že nastane Milénium 3, které zvrátí výsledky Milénia z roku 1999? Že bude všechno jako dřív? Že predator karhoranis naplní přání humo šovinistických idiotů a vymýtí umrany ze Země?"
"Jste politický ignorant s anarchistickými sklony," řekl Yemma upjatě. "Vyslovuji politování, že osoba jako jste vy posunula tak politováníhodným způsobem vývoj událostí."
"Já vyslovuji politováni, že taková osoba, jako jste vy. zastává pozici na tak vysoké úrovni," opáčil Alf.
"Vykašlete se na něho, pane Likt," zabručel Salzmann nevrle. "Je to debil."
"Vyprošuji si..."
"Tak dost," řekl předseda Gulvich. "K předběžné dohodě mezi oběma stranami už došlo. Toto je pouze její formální stvrzení. Zadržené osoby, včetně Grácie Vivianové jako svědka, budou transponovány k dalšímu vyšetřování nahoru, kde budou předány policejním orgánům zóny. Náš zástupce Aston Thorwal a jeho pověření spolupracovníci se budou vyšetřování účastnit."
"Thorwal... To tak," poznamenal Alf k Elynor.
Předsedající na něho přísně pohlédl.
"To, že svolujeme k předání zadržených orgánům Zóny, bude chápáno jako akt vstřícnosti a dobré vůle, jak doufám."
"Nemusíte o tom v nejmenším pochybovat," řekl Yemma podlézavě. "Právě tak nepochybujte, že s obviněnými, pokud jim vina bude prokázána, bude naloženo s nejvyšší přísností!"
"Ty kryso," řekl mu Salzmann vlídně, "a ty zase nepochybuj, jak naložím já s tebou, až tě jednou dostanu do rukou!"
"Detaily vynechte," radila šeptem Elynor.
Předsedající nevlídně pokynul rukou. K pětici přistoupili strážní se samopaly. Všichni vstali a nechali se vést kolem dlouhého stolu. Ani Yemma, ani Matustiková se jim nepodívali do očí.
Strážní je dovedli ke kovovým dvoukřídlým dveřím, které se rozjely do stran. Z temného prostoru na ně dýchla sychravina. V šeru se bělal oválný trup velkokapacitního OVUT, podobného typu, v jakém Urimsovi muži stahovali do podzemí karhorské letouny.
Likt se ohlédl.
Viděl, že za nimi zvolna kráčí hlouček, vedený Gulvichem.
"Jdou nám zamávat," poznamenal Salzmann. "Je to od nich hezké."
OVUT otevřel chlopně a velitel stráže naznačil, aby zajatci vstoupili.
Když o tom Salzmann později přemýšlel, napadlo ho, proč asi strážní nenasadili pouta aspoň Alfovi Liktovi. O jeho akci, kterou vyřídil Urimse, se přece muselo mezi profesionály násilí mluvit! Věděli tedy, s kým mají tu čest a co mohou čekat.
Jenomže je nenapadlo, že Alf Likt dokáže být tak strašlivě rychlý... Jeho akce byla tak blesková, že překvapila i samotného Salzmanna.
Zdánlivě aniž se pohnul, Alf Likt cosi provedl a výsledek onoho záhadného čehosi byl udivující. Samopal se přemístil z rukou strážce do rukou střeženého!
Salzmann však nemámil čas udiveným zíráním a využil vteřinky, kdy úlek ochromil i strážného, kterého měl po ruce. Méně elegantně než Likt, ovšem stejně efektivně vyřadil svůj ozbrojený stín ze hry. Střelil pravým loktem dozadu a otevřenou dlaní levé ruky namířenou přes rameno se trefil do tváře zasaženého muže, který se zlomil v pase jako nožík sklapováček. Plesklo to hezky, jako při hospodské rvačce, v jakých byl Salzmann expert.
"Ani hnout," sykl Alf Likt a mířil samopalem na zbylé dva strážné. V další vteřině je Elynor, paní Vivianová a Golanz odzbrojili.
Gulvich, když to viděl, strnul.
Alf Likt k němu stočil ústí zbraně a levou rukou pobízel své přátele, aby nastoupili do čekajícího OVUT. Poslední vcházel dovnitř Salzmann a ten si samozřejmě neodpustil ono zamávání, které prve čekal od Gulviche.
Chlopně transportního kuželu se zavřely a bělavé těleso vyjelo po řídících kolejnicích vzhůru.
Nešťastní odzbrojení strážní se bídně ploužili vstříc Gulvichovi. Od budoucnosti, přinejmenším té nejbližší, nemohli čekat nic mimořádně příznivého.
Gulvich však byl spíš překvapený než rozhněvaný.
Otočil se k muži, který ho doprovázel po levé straně.
"Proč to udělali?" ptal se užasle. "Cožpak nepochopili, že na ně tam nahoře čeká Thorwal?"

Kapitola patnáctá

1.

Z výšky dvou set metrů vypadal OVUT jako zmrzlá slza, kterou nějaký obr uronil, když kráčel zdevastovanou krajinou někdejší pískovny. Těžbu tu zastavili před sedmi lety. Na jejím okraji rezavěly obrovité haly s drtiči, třídícími bateriemi a násypnými věžemi. Křižovaly se tu kilometry kolejových a visutých drah. Z dvacetimetrových sloupů visela zpřetrhaná lana, podobná liánám, po kterých by mohl Tarzan přeskakovat, pokud by byl veliký jako King Kong.

V kabině řiditelné vzducholodi typu geronimo, která OVUT oblétala, seděli jeden muž a jedna žena, oblečení do výsadkářské výzbroje. Na ramenou měli policejní nášivky. Poručík Popovičová, ustanovená jako Rodierův asistent a nejspíš i hlídač, se skláněla nad displejem oráklu. Rodier se díval otevřenými dveřmi gondoly a s radostí vnímal nárazy pulzujícího vzduchu, vířeného pomaluběžnými vrtulemi.
Popovičovou měl rád jako třísku pod nehtem.
Dělá tady z toho velký manévry, táhlo mu hlavou. Když přiletěli a viděl, jaká palebná síla se tu soustředila, dal jí své znechucení najevo.
"Není vám to blbý?" řekl nevrle své přespříliš iniciativní asistence. "Máme proti sobě jednu bábu, jednoho mnicha, explartistickýho feťáka, umranskýho ožralu a padesátikilovou holku."
"Mám proti sobě umranskou ženu obžalovanou z velezrady, karatistického zabiječe, pašeráka nelegálních technologií, policejního veterána a cvičenou agentku Světové antiteroristické," upřesnila Popovičová Rodierovu charakteristiku. A řekla "mám". Už se cítí pevně v sedle.
Koutkem oka viděl na obrazovce oráklu ustaranou tvář Rogera Yemmy.
"Všechno je pod kontrolou, pane Yemmo," ujišťovala Popovičová.
"Jsou ozbrojeni a mimořádně nebezpeční."
"To říká už podesáté," poznamenal Rodier nevrle. Popovičová ho neuznala za hodna pohledu.
"Celý OVUT je obklíčen silnou jednotkou. Vchod kryjeme i my, z gondoly geronima."
"Tady dole je poplach nejvyššího stupně. Pan Gulvich byl tak laskav, že zprávu o incidentu neuvolnil pro média podzemí. Doufám, že podobná opatření jste udělali i vy."
"Spolehněte se."
"Přál bych si, aby se všechno vyřídilo dietní cestou."
"Samopaly patří do diety?" neubránil se Rodier ironické poznámce.
"Pane Rodiere," řekl Yemma, "obávám se, že nechápete vážnost situace."
"Ale ano, chápe. Jenže nedbá," řekla Popovičová."
To už bylo otevřené vyhlášení války. Mezi Rodierem a tou ženou sršelo napětí, které bylo tak silné, že mohlo pohánět ždímačku na prádlo.
"Jedno však nechápu, pane Yemmo," řekl Rodier.
"Prosím."
"Má jít o zatčení, nebo popravu?"
"Takové otázky si vyprošuju!"
"Pro další vývoj situace je moje otázka a hlavně odpověď na ni podstatná!"
"Skupina Alfa Likta je vyšetřována pro terorismus a několikanásobnou vraždu. Jste u policie dost dlouho na to, abyste věděl, jak s takovými osobami zacházet."
Geronimo opisoval kolem OVUT stále užší kruhy. Otevřenými dveřmi viděl Rodier palebná stanoviště střelců, přichystaných k palbě. Rozkaz jim dá Popovičová... pod záminkou, že ona je koordinátor akce. On zůstal velitelem, ovšem bez výkonné pravomoci.
Nikdo mi už nedůvěřuje, uvědomil si Rodier. Nemám oporu u nadřízených, nevěří mi Popovičová, moji spolupracovníci a jistě ani Alf Likt a jeho přátelé. Jak se to stalo, že jsem se ocitl na opačné straně bitevní čáry? A kdo to způsobil?
Stroj se naklonil a Rodier spatřil OVUT přímo pod sebou.
Hlavou mu blesklo rozhodnutí.
Zahákl sponu bungee lana do červeného navijáku upevněného na stropě a vyskočil zády napřed.
Když letěl mezi dveřmi, viděl, že Popovičová sahá po zbrani. Ona by byla ochotná mě zabít, uvědomil si s podivem. To už ho pružné lano táhlo za popruhy, všité do kombinézy. Napadlo ho, že by Popovičová mohla lano odříznout. Říká se však, že je pevné jako ocel, dokud nedosáhne maximálního napětí těsně nad zemí.
Rána.
Lano blesklo a zmizelo v oslepující záři.
Podešve Rodierových výsadkářských kanad dopadly na zem. V poslední době Rodier dělal hlavně úřednickou práci a vyšel trochu z formy. Nedokázal dobře propérovat a svalil se na ztučnělý zadek. Zaklel. Napadlo ho, že by tohle neměla vidět Elynor.
Jistě to viděla Popovičová! Pohlédl vzhůru a vskutku, spatřil její hlavu v otevřených dveřích gondoly geronima.
Zatracená ženská, uvažoval Rodier. Přidělili mu ji z velitelství. Co o ní věděl? Znal jenom její služební záznamy. O jejích ambicích nemohl pochybovat. Šla rychle nahoru a věděla, že v době, jaká je tato, se může stát cokoli. Nikdo nemá svoji kariéru zaručenou. Jedněm spadnou hlavy a jiní se vyhoupnou. Ona chce patřit bezpochyby do té druhé skupiny.
Rodier se obrátil k OVUT.
Na co sakra čekáte, táhlo mu hlavou. Homoli OVUT dělilo od budov úpravny písku necelých půl kilometru. Na Salzmannově místě bych vyrazil v první chvíli, kdy se vrtulník objevil nad obzorem. Taky Elynor nepatřila k lidem, kteří v kritické chvíli propadají panice. Pokud jde o Alfa Likta, nebyl si Rodier jistý. Po Miléniu 2 se zřejmě zbláznil. Dělal nějakou dobu buddhistického mnicha v rozvalinách Edenu. Jenže, podle toho, co ze sebe vysoukal zmatený Yemma, dole v podzemí, v hnízdě Ninive, řádil jako černá ruka, jako by to byl zase ten starý dobrý Likt, jak ho všichni znali!
Velkou neznámou byl pro něho Viktor Golanz. Podle hlášení informátorů se přidal k explartistům. Dole v umranském podzemí ho sice zbavili euformu, jak prozradil Yemma. Jenže, kdo ví v jakém je stavu? Potřeboval by rekonvalescenci, klid, možná lékařskou péči. Dost možná, že se zhroutil a jeho přátelé ho nechtějí opustit. Další neznámý faktor prezentovala paní Vivianová. Podle toho, co o ní Rodier slyšel, je to dáma, která pro akce v terénu není právě ideálně stavěná.

Dal jsem vám šanci, oslovoval je v duchu. Jsem na vaší straně. Chci vám pomoci.
Vykročil.
Věděl, že na něho hledí desítky párů očí přes mířidla palných zbraní. Popovičová má ty muže na povel. Samozřejmě, akce je monitorovaná a ani Popovičová si nemůže dělat, co chce. V téhle fázi nesmí dát povel k palbě na policejního ředitele Sardenu! Jenže, co nastane, až se OVUT otevře a uprchlíci vyběhnou ven? Jedna malá mimořádná událost by Popovičové uvolnila ruce i cestu.
Salzmanne, víc pro tebe nemůžu udělat, ty šupino jedna zatracená, ožralá.
OVUT zůstával zavřený.
Posádka se chovala podivně. I její cesta z podzemí trvala neobvykle dlouhou dobu. Yemma se spojil s Popovičovou bezprostředně poté, kdy Likt se Salzmannem přemohli stráže a nastoupili. První policejní hlídky dorazily na udané místo ve dvaceti minutách. Rodier doufal, že najdou prázdný OVUT a že se Liktově skupině podaří uniknout. Geronimo se přesunul do střežené oblasti za další čtvrthodinu, a pak to trvalo ještě pětatřicet minut než se OVUT vynořil!
Co to mělo znamenat? OVUT se dal v šachtě zastavit. Posádka zřejmě využila této možnosti k tomu, aby se poradila o dalším postupu.
Jenže takový postup neodpovídal Liktově povaze, pokud Likt byl zase tím Liktem, jakým býval.
Rodier kráčel k bílé transportní homoli.
Už brzy se dozvím, jak to bylo, říkal si.
Deset metrů od OVUT se Rodier zastavil. Geronimo sestoupil tak nízko, že jeho vrtule vířily písek. Popovičová musela slyšet každé Rodierovo slovo i bez dálkového mikrofonu.
"Salzmanne! Mluví k vám Rodier!" spustil. "Nemám zájem na žádné mimořádce. Jste starej policajt. Víte, jak je dobrý, když jde všechno v klidu. Buďte rád, že jsem tady. Postarám se o vás."
Mohlo by to být mnohem horší, stará šupino, táhlo mu hlavou. Buď rád, že jsem tady já. Zatracený Salzmann! Vyklouzl i z uteru, v hotelu King George udělal z celého policejního sboru bandu idiotů. Tentokrát se mu však podařilo vytočit skutečně každého. Papaláši nejvyššího kalibru z povrchu i z díry se tváří, že na zatčení té pětky závisí osud světa.
Zvířený prach ho štípal do očí a dráždil mu plíce ke kašli. Těleso OVUT vystupovalo z písečné mlhy jako němý přízrak.
Žádná odezva.
Napadlo ho, že Salzmann a jeho parta přece jenom nějak vyklouzli, třeba v té chvíli, kdy přilétala helikoptéra a odvedla pozornost hlídek... To pomyšlení mu udělalo radost.
Radost roztála ve výhni logiky.
Hlídky měly OVUT bez přestání pod dohledem a je jich tu kolem tolik, že z homole neproklouzne ani sluníčko sedmitečné. Chlapi, ti snad zvednou hlavy, aby se podívali na helikoptéru přivážející policejní papaláše. Jenže elektronické skanery, ty nevědí, co je to nepozornost.
Geronimo měkce přistál padesát metrů za Rodierovými zády. Rodiera napadlo, kdo je tady víc na odstřel. On sám, nebo těch pět nešťastníků uvnitř OVUT? Zvířený písek klesal a z hnědavého přítmí vystupovaly zaprášené postavy policistů s připravenými zbraněmi v rukou. Popovičová jim zřejmě dala nové příkazy.
Ve vzdálenosti jednoho sta metrů samopalníci zaklekli v palebných postaveních. Helikoptéra seděla ve volném sektoru mezi dvěma křídly střelců a její vrtule se zvolna setrvačností otáčely.
Ve stěně OVUT se otevřela štěrbina. Chlopně se začaly otevírat. Od homole ho dělilo už jen deset metrů. V zádech cítil hlavně samopalů a střely v nábojových komorách. Dal ruce trochu vzhůru, prázdnými dlaněmi napřed.
"Tak pojďte, jeden po druhém. Věřte, že to mohlo dopadnout hůř."
V průchodu se objevila vysoká štíhlá postava.
"Hůř, nebo líp," řekla postava, "to je relativní."
"Krucinál," řekl Rodier.
Poznal Georga van Grofa. Kromě něho už v OVUT nikdo nebyl.
2.
Van Grof se na přicházejícího Rodiera mile usmíval.
"Jsem rád, že vás vidím, Rodiere! Jste schopný policista."
Kolem nich proběhla rozzuřená Popovičová s velkou osmatřicítkou astra v ruce. Pronikla do OVUT a hned zase vyběhla.
"Jsou pryč!" řekla vztekle.
"Čekala jste něco jiného?" ptal se jí van Grof.
Ignorovala ho.
"Vy jste to věděl," řekla Rodierovi. "Vy jste jim napomohl k útěku! To je váš konec, Rodiere."
"Pokud se nemýlím," řekl van Grof, "tato dáma je poručík Popovičová. Bere své poslání velmi vážně. Tak je to správné! Jako daňový poplatník vidím rád, když je policejní důstojník horlivý."
"Vy jste van Grof," řekla mu. "Znám vaše materiály! Vždycky jste nám v poslední chvíli uklouz. Není divu," sjela Rodiera pohledem. "Obstaral jste si styky i na policii, co? Jenže tohle je váš poslední kousek, van Grofe. Strčil jste prsty do příliš horké polévky. Ta není na mlsání! V té vás uvařím!"
"Nejdříve bude třeba van Grofovi prokázat trestný čin. Na základě čeho chcete uvalit vazbu, poručíku?" řekl Rodier.
"Napomáhání k útěku! A jak to tak vypadá, van Grof v tom nebude dlouho sám!"
"Vskutku, obdivuhodná horlivost," řekl van Grof pochvalně. "Je to pochopitelné. Víte o tom, Rodiere, že poručík Popovičová má dvojí příjem? Kromě platu od vlády je na výplatní listině umranské Skryté moci."
"Vy jste se zbláznil!" vřískla.
"Naposledy se s panem Thorwalem setkala včera večer."

"Pojďte, van Grofe," řekl mu tiše Rodier. "Už nic neříkejte, prosím vás."
Popovičová tiše soptila. Dívala se, jak Rodier nasazuje van Grofovi pouta. Pozvedla ruku s komunikátorem přímé modulace k ústům, zaváhala a potom ruku zase spustila. Vykročila za Rodierem. Samopalníci se zvolna blížili. Udělali špalír a k Rodierovi předjelo pancéřové skříňové auto. Jeden muž ozbrojeného doprovodu z něho vyskočil a otevřel zadní dveře. Rodier mu pokynul na pozdrav. Van Grof se tvářil vesele, jako by neměl pouta na rukou a celá akce byla jen zábavným divadlem. Velící seržant odvedl oddíl k OVUT. Kužel bude nutno zajistit a zdokumentovat.
"Člověče," zašeptal Rodier van Grofovi. "Co vás to napadlo? Jestli jste řekl pravdu, podepsal jste si rozsudek smrti!"
3.
"Proč jste ji tolik vydráždil?" naléhal Rodier na van Grofa.
"Myslíte si, že nemám pravdu?" zeptal se van Grof klidně. Pancéřový policejní vůz se kymácel na nerovné cestě, vybudované pro velkokapacitní nákladní auta. Van Grof se držel lavice a přece byl uvolněný, jako by si hověl v měkké sedačce rolls royce. Sotva policisté za ním a Rodierem zaklapli dveře, Rodier mu sundal želízka.
"Snad se nebojíte, že z toho budete mít potíže?" usmál se van Grof. "Jakmile konflikt dojde k určitému bodu, je třeba otevírat hledí. Riziko se sice poněkud zvyšuje, ale lepší výhled také poskytuje jistou výhodu!"
Rodier byl nervózní, mimo jiné i z toho, jak je van Grof klidný.
"Uvědomujete si, o co tady jde? Čeká vás nejtvrdší psychovýslech! Starejte se o svoje potíže, ne o moje!"
"Vážený pane policejní řediteli," řekl van Grof. "Na cestu potíží jsem se vydal už jako docela mladý muž. Mohu říci, že potíže jsou pro mne přirozené životní prostředí."
Rodier aktivoval mobilní orákl a chvilku si prohlížel jeho displej.
"Jak vidím," poznamenal, "jste spíš zvyklý na cestování v taxíku než v policejním antonu. Váš rejstřík je čistý!"
"I v pokročilém věku dovedu ocenit nové zážitky."
Rodier vztekle kloval do klávesnice oráklu. Potom vzhlédl k van Grofovi.
"Jak jste na to přišel, že Popovičová pracuje pro Skrytou moc?"
"Vy jste to nevěděl?"
"Měl jsem podezření," připustil Rodier. "Před kárnou komisí bych však neobstál. Nemám důkazy."
"To je odpověď na otázku, proč jsem najel tak málo kilometrů v policejních antonech," usmál se van Grof. "Existenci jsem založil na dobrých informacích. Nyní mohu bez nadsázky říct, že jsem informovaný skvěle."
"Kdybyste přišel s důkazy," řekl Rodier naléhavě, "mohl bych pro vás ledacos udělat."
"Nemyslím," odtušil van Grof klidně. "Popovičová není jediný agent Skryté moci. Má spolupracovníky na všech úrovních sboru. Předpokládám, že jedeme na policejní ředitelství."
"Ovšem," řekl Rodier.
"Chystá se tam na mě uvítací výbor. Dřív než svoláte komisi, budu mít vymytý mozek, nebo dokonce budu mrtev."
"To říkáte jen tak?"
"Přiznám se, že tomu ne zcela věřím."
"Je tu jedna možnost," připustil Rodier. "Že kápnete božskou dřív než do Sardenu dojedeme."
"Chcete vědět, kam se uchýlil můj přítel Golanz se svou společností. Proč se vzdal potěšení setkat se s vámi a poručíkem Popovičovou a proč jsem tu úlohu převzal já."
Rodier povzdychl.
"Jestli to chci vědět... I jim bych mohl pomoci, kdyby vy jste pomohl nám."
"Nebuďte naivní, Rodiere. Se mnou si Popovičová dá tu práci, aby na mně vyzkoušela psychosondu. Kdyby se náhodou stalo a narazila na Golanze a jeho přátele, použila by tradičnějšího hardwaru."
"Střelné zbraně," přikývl Rodier.
"Přesně tak. Víte dobře, že ve Skryté moci zvítězila frakce nepřátelská Grácii Vivianové."
"Tuším to."
"Obávám se však, že netušíte, kdo za Thorwalovou frakcí stojí."
"Nechám se poučit."
"Karhor," řekl van Grof klidně.
"Pohádka pro malé děti," odtušil Rodier.
"Bohužel se mýlíte. Útok Karhoru je reálný, hrozba je bezprostřední, Umranské podzemí je v tuto chvíli zamořené biologickou zbraní karhorského původu. Útok začal už před delší dobou. Podrobnosti neznám ani já. Jedno je jisté. V umranském podzemí operuje skupina karhorských agentů, která infiltrovala jejich Skrytou moc. Klíčovou figurou byl Urims."
"Titus Urims? Zástupce Vivianové?"
"Právě on. Byl to rodilý Karhoran, morfologicky transformovaný v umrana. Nejsem si jistý, že i Popovičová je Karhoran. Spíš je pravděpodobné, že ne."
"Proč myslíte?"
"Karhorané a umrané mají nevyřízené účty. Příběh se táhne hluboko do minulosti. Před osmdesáti milióny let Karhor vedl se Zemí válku. Se Zemí, která tehdy patřila inteligentním ještěrům. Umranům. Karhor zvítězil a z umranů se udržely poslední zbytky v hlubinách Země. Karhorané nikdy nepřestali kontrolovat situaci na Zemi. Sledovali zrod a vzestup člověka. Docela je možné, že jeho osud ovlivňovali. Ke zlomu došlo v noci Milénia z 31. prosince 1999 na 1. leden 2000. Od toho okamžiku, kdy se umrané vrátili, Karhorané připravovali další úder."
"A co Milénium 2?"
"Pokud je moje teorie správná, šlo o strategický tah karhorských agresorů. Uvažoval jste někdy o eventualitě galaktické války?"

Rodier pochybovačně zafuněl.
"Prosím vás, co mi to povídáte? Jako kluk jsem měl rád staré filmy ze seriálu Star Trek, to ano. Od té doby jsem trochu zestárl a snad i zmoudřel. Pohádky mě přestaly bavit."
"Berte tu věc reálně. Představte si galaktickou válku jako skutečnost. Konkrétně vzato, válku Karhoru proti Zemi. Jak by mohla vypadat? Jak by se na Zemi invazní jednotky dostaly?"
"Nejspíš v kosmických lodích," odpověděl Rodier neochotně.
"I kdyby jich byly tisíce, a na palubě každé z nich stovky Karhoranů, útočníci by se dostali v blízkosti Země do mlýnku na maso."
"I kdyby měli zbraně hromadného ničení?"
"Mohli by zničit povrch Země. Ale podzemí?"
"Civilizace schopná mezihvězdných letů má zbraně silnější než si dokážeme představit," řekl Rodier. "Teď si ovšem pouštím fantazii na hodně volné vodítko."
"Odepněte sponu, Rodiere! Můžeme si představit zbraně schopné zničit planetu. Snad i do hloubky deseti kilometrů, ve které si umrané vybudovali svůj podzemní svět. V takovém případě by útočníci získali bezcennou devastovanou planetu, zbavenou posledních zbytků života. Proto vymysleli biologickou zbraň."
"Mluvíte o tom jako o hotové věci," řekl Rodier. Klidný tón van Grofova hlasu na něho měl magický vliv. Během svého života byl Rodier svědkem už nejedné málo pravděpodobné události. Copak transformace poloviny lidstva v umrany by před nocí Milénia nepřipadala lidem jako pohádka? A co transmutace, proměna lidí v dropauty, která vedla k Miléniu 2? Kdyby Rodier nebyl přímý svědek toho všeho, neuvěřil by na jejich reálnost. Ostatně dnes už na dropauty skutečně skoro nikdo nevěří, pokud u toho osobně nebyl, a sardenští svědkové raději mlčí, aby se nezesměšnili, připomněl si.
"Je to fakt, Rodiere. Tak zvané Milénium 2 bylo součástí karhorského komplotu. Útočníci vyslali jen málo početnou flotilu. Nevíme, jestli jejich posádky věděly, jaký osud jim strůjci agrese uchystali. Sardenský zářič při Miléniu 2 transformoval posádky a proměnil je v dropauty. To ovšem byla jen zástěrka, pouhý trik, kterým měli obyvatele Země zmást. Lidi právě tak jako umrany."
"Pokračujte," řekl Rodier tiše.
Skříňový vůz teď jel mnohem klidněji než prve. Dostal se zřejmě na silnici, vedoucí do Sardenu. Vůz jednotvárně hučel, jak jeho pneumatiky hladily povrch asfaltu.
"Celkem šestnáct karhorských lodí přistálo v automatickém režimu na různých místech zemského povrchu. Přistání samozřejmě neuniklo pozornosti veřejnosti. S tím se ovšem počítalo dopředu. Spiklenci se postarali o to, aby lodě co nejdříve zajistili a v transportních OVUT dopravili do podzemí. Připravili krycí vysvětlení o údajných zkouškách vojenského letounu nového typu. Předpokládali, že svědectví typu 'něco divného letělo po nebi' jejich plány neohrozí. Já si ovšem dal tu práci ověřit si všechna svědectví. A jedno bylo mimořádně zajímavé."
"Jeden svědek nic neznamená."
"Vy osobně znáte další. Je to Elynor Galeová a její nadřízený John Clute."
"Proč mě neinformovali?"
"Ani oni nevěděli, o co jde. Viděli loď, otevřeli ji, nalezli mrtvá těla. Ovšem ani oni si nevšimli biologické zbraně na její palubě. Postřehl ji jen jediný svědek. Můj svědek. Mimochodem, je to malý chlapec."
"Biologická zbraň? Nějaká puma?" chtěl vědět Rodier.
"Hmyz. Parabiologické organismy. Precizně naprogramované. Měly prioritní úkol proniknout do umranského podzemí. To se jim podařilo. Zatím v podzemí operují jako nenápadní paraziti. Napadají drobné živočichy a živí se jejich masem. Zatím na sebe neupozorňují transmutací. Nevíme, kolik jich je. Jsou prakticky nezničitelné. Množí se dělením, jako klasické mikroorganismy. V tuto chvíli jich mohou být milióny, snad i desítky nebo dokonce stovky miliónů."
"Chcete tvrdit, že umranské podzemí je zamořené hmyzem?"
"Přesně tak. Hmyz zvaný predator karhoranis nyní čeká na vhodnou chvíli."
"Na jakou?"
"Na Milénium 3. Agenti Karhoru někde uchystali zářič, schopný v rozhodující okamžik zasáhnout Zemi. Jeho vlny proniknou desetikilometrovou slupkou a aktivují biologickou zbraň. Hmyz napadne umrany a jejich organismů využije jako stavební materiál. V rozmezí čtyřiadvaceti hodin bude umranské podzemí zamořené dropauty. Nastane masakr, ve kterém bude umranská populace vyhubena. To bude rozhodující vítězství Karhoru nad umranským protivníkem."
"Hrozí nebezpečí i lidem, van Grofe?" ptal se Rodier tiše.
Van Grof pokrčil rameny.
"Paní Vivianová se domnívá, že nikoli."
Rodier se strnule díval na holou stěnu skříňového vozu. Byla poškrábaná želízky převážených vězňů. Někteří do laku vyryli svoje iniciály, jiní si krátili dlouhou chvíli při převozu črtáním obrazců. Vznikla tu klasická vězeňská obrazová galerie, v níž převládala symbolika sexu a smrti, kosočtverce a lebky. Uzavřený kruh zrození a zániku. Na co jiného má myslet v kritickou chvíli bytost, která přestoupila zákon a čeká na trest?
"Jak si myslíte, že by zareagovaly vládní orgány zóny, kdyby o tom věděly?" ptal se Rodier.
"Jsou informované, dokonce z první ruky. Na nejvyšší úrovni. Roger Yemma i Lydie Matustiková se svými tajemníky a poradci byli v umranském podzemí svědky experimentu, který tuto teorii potvrdil."
"Cože?" vyhrkl Rodier. "Yemma? Proč nic..."
"To je odpověď na vaši otázku, Rodiere. Neudělají nic. Nehnou prstem. Vědí o všem a je jim to jedno. S uspokojením vzali na vědomí, že jich se to netýká. Není to záležitost lidské části Země. Nechají umrany dusit ve vlastní šťávě."
"To není možné."

"Je to skutečnost," řekl van Grof. "Uvažujte. Kdyby chtěli podniknout cokoli pozitivního, musel byste o tom především vědět vy, vysoký policejní úředník. Jaká je skutečnost? Dostal jste rozkazy, Rodiere? Jste informovaný o branné pohotovosti? Jaké signály svědčí o chystaných opatřeních proti karhorskému útoku?"
"Dostal jsem rozkaz zadržet uprchlíky živé nebo mrtvé," řekl Rodier tiše. "Nic víc."
"Tak vidíte," řekl van Grof trpce. "Nařídili vám, abyste zabil hrstku bláznů, kteří se zlu chtějí postavit."
"Nevím proč, ale věřím vám, van Grofe."
"Je to od vás hezké," řekl van Grof vlídně.
"Musíme něco dělat!"
"Vy už děláte, Rodiere. Vezete mě ve vězeňském voze k výslechu."
"Nechte si tu ironii! Víte dobře, že já odpovědnost nenesu."
"To vás jistě těší!"
Rodier se upřímně snažil něco vymyslet.
"Jsem starý policajt, van Grofe. Nemyslete si, že je to poprvé, kdy nemám žádnou politickou podporu. V takových případech zbývá poslední možnost. Zpravodajská média. Je třeba se obrátit na veřejnost..."
"Zkuste to," řekl van Grof věcně. "Pravděpodobně zjistíte, že vám kdosi zablokoval komunikaci."
Rodier zvedl ruku s náramkem komunikátoru. Chvilku jím manipuloval a pak se podíval na van Grofa.
"Máte pravdu..." vydechl.
"Patří to k mým méně příjemným vlastnostem. Víte, že je to tak skoro vždycky?"
"Když jste tak chytrý a informovaný," štěkl Rodier podrážděně, "proč mi neporadíte, co mám dělat? Nebo vás nic nenapadlo snad nemáte žádný nápad? Proč jste mi to všechno říkal? Abyste na mě udělal dojem, jaký jste vševěd?"
"Ano, abych na vás udělal dojem," přisvědčil van Grof vážně. "A abyste udělal to, co vám řeknu."
"Co by to mělo být?"
"Důvěřujte mi. Tuhle partii jsem připravil na mnoho tahů dopředu. Jste připravený konat a na nic se neptat?"
Rodier pokrčil rameny.
"Teď už mi toho moc nezbývá."
"Chcete vypálit rybník Popovičové a vpašovat našim protivníkům do karetního listu Černého Petra?"
"Přestaňte žvanit," řekl Rodier nevrle. "Co mám dělat? Udělám všechno, pokud to bude rozumné."
"Spojte se s Astonem Thorwalem, řekněte mu všechno, co jste ode mne slyšel a vydejte mu... mě."
"Vy jste se zbláznil!"
"Vypadá to tak," řekl van Grof zamyšleně. "To, co Karhor přichystal, je šílené. Pokud má Země zvítězit, musí na šílenství odpovědět šílenstvím, nemyslíte? Jenom pak bude Země... vítězná."

Kapitola šestnáctá

1.

Start OVUT, ve kterém se ocitla různorodá skupinka psanců, Grácií Vivianovou počínaje a Salzmannem konče, byl poněkud drsný. Jakmile však kužel nabral stálou rychlost a přetížení pominulo, ustaly i otřesy a uvnitř kabiny se dokonce rozsvítilo světlo.
Elynor i paní Vivianová ležely na zemi. Golanz seděl opřený o stěnu, nohy komicky rozhozené od sebe, takže připomínal dítě, které si hoví v koutku svého pokojíku. Alf se Salzmannem stáli uprostřed válcovitého prostoru. Alf podal Elynor ruku, Salzmann pomohl paní Vivianové.
"Bylo to o fous," mínil Salzmann. "Navíc si myslím, že exekuce je jen odložena."
"Myslíte Thorwala?" zeptala se ho Elynor.
"Jasně. Ten parchant si na nás počká."
"Na pana van Grofa je krátký," řekl Golanz. "Jistě už ví všechno o tom, co se tady stalo. S Thorwalem si snadno poradí."
"Věříte svému šéfovi jako pámbíčkovi," vrčel Salzmann.
"Máte s ním osobní zkušenosti," připomněl Golanz. "Je to docela schopný člověk."
"Schopný všeho, to ano," opáčil Salzmann jedovatě. "Jenže, co z toho všeho je? Vždycky zůstane bordel, o hodně větší než jaký byl před tím."
"Kam ústí tahle šachta?" zeptala se Elynor.
"Pokud jsem informována," řekla paní Vivianová, "ústí v jednom opuštěném průmyslovém komplexu asi osmdesát kilometrů severně od Sardenu."
"Jestliže jste informovaná vy," nadhodila Elynor opatrně, "jistě o něm ví i někdo jiný."
"Nemohu to vyloučit."
"Například... Thorwal?"
"Nevím, jestli právě on. Urims o něm věděl docela určitě. Znal topografii transportního systému dopodrobna, už proto, že ho pomáhal budovat."
"Být pojišťovnou, nechtěl bych ručit ani za jeden váš vlas. A moji šupinu," řekl Salzmann. "Nedalo by se to nějak zastavit?"
Rozhlížel se po senzoru, jaký viděli v osobním OVUT, jímž sestoupili ze Sardenu do skladiště karhorských letounů. Žádné ovládací prvky tu však nebyly.
Chvilku stoupali mlčky, každý pohroužený do svých myšlenek. Nedovedli odhadnout rychlost. Podle hluku Elynor odhadovala, že je přibližně stejná, jakou klesal osobní OVUT. Dá se tedy čekat, řekla si, že okamžik pravdy nastane asi

tak za deset minut.
Uplynula však doba sotva poloviční, když se OVUT s trhnutím zastavil.
"To už jsme nahoře?" zeptal se Salzmann pochybovačně.
"Nevěřím," řekla Elynor.
"V případě poruchy zdviže," poznamenal Golanz sarkasticky, "stisknutím červeného tlačítka přivolejte zřízence. Potíž je v tomu, že tu žádné červené tlačítko nevidím."
"A ze zřízence by se vyklubal Thorwal. Naštěstí si s ním nemusíme dělat starosti. Jak to tak odhaduju," řekl Salzmann, "nahoru nám zbývá pár kilometrů. To je kousek, nemyslíte?"
"Naštěstí?" opakoval Golanz. "Máme oba různé představy o tom, co je to štěstí."
Kabina se zachvěla a hladina světla zakolísala. Salzmann si všiml, že Alf Likt se mimoděk postavil do střehu.
Dveře OVUT se otevřely.
Spatřili okrouhlý sál či spíš jeskyni zaplavenou bílým světlem. Podlaha i stěny byly lesklé, jakoby sklovité. Elynor si připomněla, jakou technologii budují umrané svoje podzemní království. Není to ražba v tradičním slova smyslu. Razicí mechanismy se vtavují do horniny, transformují ji do zcela jiné struktury.
Před otevřenými dveřmi stál hlouček umranů ve splývavých řízách, jež připomínaly leskem hedvábí, nebo dokonce látku utkanou z ultrajemných kovových vláken. V jejich středu stála žena v dlouhých zlatavých šatech.
"Juliano," vydechla paní Vivianová. Chtěla něco dodat, ale v úžasu se jí nedostávalo slov.
"Vystupte," vybídla je Juliana van Grofová. Obrátila se ke svým průvodcům. "Dovolte, abych vám představila svoji přítelkyni Grácii Vivianovou. Tato mladá dáma je Elynor Galeová. Viktora Golanze někteří z vás už poznali a znáte aspoň podle jména i Kurta Salzmanna. Toto je, jak předpokládám, Alf Likt, jeho přítel a ochránce."
Pětice vystoupila z OVUT. Salzmann opatrně našlapoval, jako by se bál, že se podlaha pod jeho nohama propadne. Připadal si jako ve snu. Jeho lidští přátelé byli bledí, neschopní stejně jako on vypravit ze sebe slovo.
Paní Juliana se usmála.
"Jste překvapeni? Tohle je jedno z mála tajemství, které se podařilo udržet. Každá velkokapacitní transportní šachta používaná vojáky a Tajnou silou má takovou odbočku... Staroumrani je potajmu vybudovali v mezivrstvě nad každým hnízdem. Jsou odhodláni zabránit občanské válce za každou cenu a bude-li nutno, zablokují strategicky významné komunikační cesty. Jsem ráda, že jedna taková odbočka vám přišla vhod."
Salzmann se uchechtl.
"Dal bych za to nevím co, abych viděl, jak se bude Thorwal tvářit, až se před ním otevře prázdný OVUT."
"Vaše informace nejsou přesné, pane Salzmanne," řekla paní Juliana. "Nahoře nečeká Thorwal..."
"Že by neposlali uvítací výbor?"
"Ale ano. Je v něm váš přítel Rodier a jeho zástupce poručík Popovičová."
"Takže Rodier si nechtěl nechat ujít to potěšení, aby mě osobně sebral a zase šoupnul doktorovi Wilkovi zpátky do Rehabilitačního!"
"Myslím, že mu křivdíte."
"To by mě překvapilo!"
"Obávám se, že největší překvapení na vás ještě čeká," řekla paní Juliana.
Její průvodci se poněkud rozestoupili. Uprchlíci spatřili ústí tunelu, ze kterého vycházeli dva muži.
Oba měli podobu Georga van Grofa.
"Zatracená práce," vyrazil ze sebe Salzmann. "Tohle je na mě už moc silný kafe."
Jedna z postav zůstala stát opodál, druhá namířila přímo k nim.
"Myslel jsem, že na výkony umranské technologie jste už zvyklý, Salzmanne. Já jsem skutečný Georg van Grof, váš - nechci říci přímo přítel, ale rozhodně spojenec. Ten druhý je moje nápodoba. Ovšem na nápodoby byste měl být zvyklý ze Sardenu."
Salzmann se ohlédl na paní Vivianovou.
"Ovšem..." vydechl. "Vždyť ani vy jste nebyla v Sardenu skutečná..."
"Přesně tak," řekla Juliana van Grafová. "Ovšem toto není žádná pseudohmotná holografická projekce. Je to anatomicky věrný android." Pokynula druhé postavě rukou. Ta kolem nich nevšímavě přešla a zamířila do OVUT.
Dívali se za ní, jak vchází dovnitř. Podoba s pravým van Grofem byla úžasná, rysy tváře souhlasily do nejmenších detailů. Ocenil to zejména Golanz, který znal na obličeji svého šéfa každou vrásku! Nepravý van Grof se lišil od originálu jen výrazem tváře. Díval se, jako by je neviděl a obličej měl uvolněný, netečný. "Není ještě v plném rozsahu aktivován," vysvětlovala paní Juliana. "I on má svoji duši, v jistém slova smyslu. Nebylo by dobře, kdyby měl vědomě vnímat přítomnost originálu. Androidi nejvyšší třídy jsou náchylní k traumatickým šokům."
Android vešel, beze slova se obrátil tváří ven, pak se za ním dveře zavřely a těleso okamžitě vystartovalo a zmizelo ve stropě.
"Můj alter ego tam nahoře trochu zamíchá našim protivníkům karty. Moji umranští přátelé mohli vyrobit nápodoby vás všech, pokud by na to měli dost času. Já jsem svoji repliku," podíval se na Julianu, "objednal už před delší dobou. Přestože jsem zvyklý kombinovat na mnoho tahů dopředu, nenapadlo mě, že tým by mohl být takto kompletní. Musíme se tedy spokojit s nápodobou jedinou."
"Panák! Oni z van Grofa udělali panáka!" obrátil se Salzmann na Alfa. "Věřil byste tomu?"
"Tam nahoře nečekají žádní hlupáci," řekl Alf Likt van Grofovi s obavou v hlase. "Slyšel jste, že je tam Rodier. Jistě pozná, že nemá před sebou pravého van Grofa. Jestliže ne hned, tak za nějakou dobu."
"Bezpochyby," řekl starý muž. "S tím počítám, pane Likte. Každopádně získáme trochu času. A v téhle hře je čas tím rozhodujícím trumfem."

"Jen aby to nebyla sedmička, zatímco Thorwal bude držet v ruce eso," namítl Salzmann pochybovačně.
"Záleží ovšem i na hráčově obratnosti."
"Dokud držíte v ruce list vy, nemám strach, van Grofe," zabručel Salzmann.
"Jako obvykle se mýlíte. Tím hlavním hráčem nyní nebudu já."
"Kdo tedy?" řekl Salzmann a rozhlédl se po svých přátelích. Překvapení z něho opadlo a zmocňovaly se ho jiné pocity, především podráždění, ba hněv. Ten zatracený van Grof zase upředl síť pletich a jak se zdá, uvízl v ní zase on, Kurt Salzmann! Právě tak, jako tenkrát, když se schylovalo k noci Milénia! "Kdo to bude? Co jste si to vymyslel? Jen abyste se nesplet, všechno je dnes jinak než bývalo, van Grofe!"
"Neříká se mi to snadno, Salzmanne. Dovedl bych si představit hodně osob vhodných ke splnění tak náročného úkolu. Například Elynor Galeovou," usmál se s úklonou. "Nebo Alfa Likta. Věci se však mají tak, že jediným vhodným mužem jste vy."
Salzmann se uchechtl, podíval se na Elynor a na Alfa Likta.
"Vy jste se zbláznil, člověče!"
"Můj manžel říká pravdu, pane Salzmanne," řekla Juliana van Grafová. Přistoupila k Salzmannovi a vzala mu pravou ruku do dlaní. "Nikdo jiný na celém světě, žádný člověk ani umran, nedokáže odvrátit aktivizaci biologické zbraně, nedokáže odvrátit Milénium 3. S jedinou výjimkou. Tou výjimkou jste vy."
2.
Rodier splnil van Grofovo neobvyklé přání nerad a teprve po dlouhém váhání. Nechal zatčeného dopravit do cely předběžného zadržení na policejním ředitelství v Sardenu a spojil se s Lydií Matustikovou. Šéfka západoevropské sekce zóny prosperity byla pořád ještě na oficiální návštěvě ve Floranu. Informoval ji o tom, co se stalo. Stíhaná pětice uprchla neznámo kam a v transportním OVUT byl nalezen Georg van Grof, společník Viktora Golanze. Ten je nyní držen v separaci a odmítá vypovídat. Toto jí tedy referoval a diplomaticky opatrně dodal, že Aston Thorwal projevil přání osobně van Grofa vyslechnout. Byl zvědavý, co na to Matustiková řekne. Odhadoval, že hodí van Grofa přes palubu a nezklamal se.
"Nesmíme se partnera ničím dotknout," opakovala Matustiková během rozhovoru v různých obměnách snad desektrát. "Pan Thorwal je blízký militantním kruhům umranských nacionalistů. Každá neopatrnost může mít nedozírné následky! Je třeba projevovat maximální míru porozumění."
Rodier pochyboval na základě celoživotních zkušeností, že metoda vstřícnosti vůči jakémukoli militantnímu uskupení vede k čemukoli dobrému.
"Útěk Liktovy skupiny vyvolal v umranském podzemí značnou nelibost," říkala Matustiková. "Nebudu vám radit, natož nařizovat, co máte dělat, Rodiere. Nemám na to ani právo. Jenom prosím: udělejte něco!"
To taky může pro van Grofa znamenat rozsudek smrti, uvažoval Rodier.
Ještě toho večera navštívil van Grofa v cele.
"Trváte na tom, abych vás předhodil Thorwalovi?"
"Ovšem," řekl van Grof. Byl jako vždy klidný, vyrovnaný, usměvavý. "Nemusíte spěchat. Thorwal ví, jaké city k němu chováte a kdybyste projevil nemístnou vstřícnost, mohl by pojmout podezření. Vaše zkorumpovaná kolegyně Popovičová už ho o všem informovala. Pokud vím, slíbila mu, že vás zpracuje."
"Jak to můžete vědět?" žasl Rodier.
Van Grof se usmál.
"Přece nečekáte, že vám odpovím. Postupujte pomalu a opatrně, Rodiere. Nechte Popovičovou, ať vás dusí. Za dva dny kapitulujte."
Rodier se zachoval podle van Grofovy rady. Popovičová zvyšovala nátlak a šla tím Rodierovi tak na nervy, že nemusel nic hrát, když na konci druhého dne rezignovaně prohlásil.
"Dobře. Ať je po vašem. Svoluji, aby Thorwal van Grofa vyslechl."
Výslech se však měl konat za jiných okolností než si Rodier představoval.
Půl hodiny poté, kdy Rodier telefonicky oznámil Thorwalovi své svolení, na policejní ředitelství přijelo auto, veliký skříňový ford, s reklamními nápisy firmy Fuks a Fuks. údržba kanalizace a instalační práce. Zdvořilý umran v listrovém obleku, který mu padl bezvadně s výjimkou levého podpaží, kde ukrýval samopal, vstoupil k Rodierovi do pracovny a prostě mu sdělil, že k výslechu má dojít mimo policejní budovu, na místě určeném panem Thorwalem.
Rodier by musel být uplácaný z bláta, kdyby se neměl rozhořčit na nejvyšší míru. Umran zřejmě takovou reakci čekal a všechny nadávky, jimiž ho Rodier častoval, a nebylo jich málo, na něho měly asi takový vliv, jako krůpěje jarního deštíku na žulový balvan. Hluk přilákal Popovičovou, která obývala sousední kancelář. Jak se dalo čekat, postavila se na stranu Thorwala, tím spíš, že umran se vytasil písemným svolením, signovaným samotnou Matustikovou.
"Počkejte tady," štěkl nakonec Rodier a vypravil se přes celou rozlehlou budovu až do vězeňského křídla, aby naposledy promluvil s van Grofem.
"Thorwal vás chce vyslechnout ve své rezidenci," oznámil mu.
"Nedivím se tomu," řekl van Grof.
"Víte, co to znamená? Použije na vás psychosondu. Možná, že nezaváhá před tradičnějšími metodami nelegálního výslechu. Tím myslím mučení, pokud vám to nedošlo."
"S tím počítám," odpověděl van Grof prostě.
"Dobře. Jak chcete!" řekl Rodier vztekle. "Pojďte za mnou!"
Osobně doprovodil van Grofa až k fordu a díval se, jak vůz odváží vězně vstříc nezáviděníhodnému setkání.
Když se vrátil do své pracovny, Popovičová tam na něho čekala.
"Vidím, že jste přišel k rozumu," řekla s úšklebkem. "Gratuluju vám, pane policejní řediteli."

"Vypadněte," štěkl na ni.
Ten den se bídně táhl. Rutinní policejní práce se mu lepila na prsty jako tnelasa.
Večer se někdo ozval na telefonní lince, určené hovorům s nejvyšší prioritou.
"Thorwal," ozval se hlas na druhé straně. "Posílám pro vás auto."
Linka zmrtvěla.
Zatracený Thorwal, zatracená Matustiková, zatracená politika! Rodier se cítil špinavý a pokořený. Věděl, že se nedokáže umranskému rezidentovi vzepřít. Služba u vchodu oznámila, že na něho čeká vůz. Zachmuřeně vyšel z kanceláře a když kráčel kolem otevřených dveří sousední kanceláře, neubránil se pohledu dovnitř. Popovičová se na něho dívala s pobaveným úsměvem ve tváři.
Rodier nastoupil do velikého trapperu, který vypadal, že toho má hodně za sebou. Nepřekvapilo ho, že řidič zamířil napříč okružními třídami, předpokládal totiž, že Thorwal bude mít svůj stan někde na okraji města. Přesto ho vyvedlo z míry, když zjistil, kde přesně Thorwal sídlí.
Vůz zastavil před Rehabilitačním střediskem Jih!
Posuvná vrata se otevřela včas, takže řidič téměř nemusel zmírnit rychlost. Rodier se ohlédl a spatřil, jak do průjezdu padá tma. Věděl, že doktor Wilk je prodejný parchant. Nechal se podle všeho uplatit Elynor a výmaz Salzmanna v uteru jen markýroval, takže starý umran je pořád ta stejná ventra, jakou vždycky býval. Dobře, tohle byl normální případ korupce. Wilk ovšem šel ještě dál, ke spolupráci s umranskou špionáží, a to byla velezrada.
A co dělám já? Stojím ještě na té slušné straně? Kde je hranice?
Řidič sešlápl brzdu až na třetím nádvoří a tam už stáli oba, Thorwal i Wilk.
"To je pan Rodier," představil policistu lékař.
"Už jsme se několikrát viděli," přikývl Thorwal. "Těší mě... že jste se obtěžoval, Rodiere. Následujte mě."
Zamířili ke vchodu betonové budovy bez oken. Chodby, výtahy. Rodier si uvědomil, že stále sestupují níž a níž. Jak hluboko? Až na dno, pomyslel si trpce. Na konci šeré chodby jasně osvětlené dveře s mléčným sklem ve výplních.
Pach desinfekce. Vešli do rozlehlého operačního sálu. Nad stolem plálo jasné světlo. Dva umrani v bílém se skláněli nad tělem připoutaným k plastikové desce. Byl to van Grof, hruď v takovém stavu, v jakém bývá telefonní seznam po půlročním používání v budce, zajisté že jak se patří krvavou. V čele stolu stál umran s plastikovou zástěrou na hrudi, potřísněnou krví. Držel v ruce elektrody psychické sondy. Nedal najevo překvapení, když vešel Thorwal s Rodierem po boku. Měl takový díl samostatné vůle, jako každá jiná součást nábytku a věšák se taky nediví, když si na něj někdo pověsí klobouk.
Rodier byl otřesen.
Předpokládal, že budou van Grofa vyslýchat psychosondou a varoval ho i před mučením. Thorwalovi poskoci ale došli dál než Rodier pokládal za možné.
"Tohle vám nemůže projít, Thorwale! Přece si nemůžete myslet, že budu mlčet. Nebo mě snad chcete taky rozřezat na kusy? Jste blázen!"
"Nemluvte jako hlupák, Rodiere," zavrčel Thorwal. "Před vámi neleží člověk. Je to nápodoba, android."
Thorwal se naklonil nad otevřeným tělem. Z obruby reflektoru vyjelo optické zařízení a nastavilo se mu do úrovně očí. Mohl nyní pozorovat součásti stroje v maximálním zvětšení. Ustoupil a vyzval Rodiera, aby se podíval.
"Tohle není standardní produkt UT," řekl mu. "Perfektní práce. Nejdokonalejší vývojový model."
"Ovšem," souhlasil Wilk, který stál za nimi. "Odhaduji, že je to práce skupiny kolem Juliany van Grofové, staroumranů z hnízda Memfis. Tam vznikají výrobky mimořádné kvality, ovlivněné podněty zvenčí."
Rodier nejasně tušil, co Wilk chce tím 'zvenčí' naznačit. Kdysi slyšel nějaké zvěsti o inteligentních bytostech v Oortově mračnu. Nesmysly na úrovni báchorek o UFO!
Thorwal na zmínku o podnětech 'zvenčí' nereagoval a pečlivě si prohlížel vnitřek androidova těla.
"Ano. Hardware určitě pochází z Memfidy," řekl zamyšleně. "Tušil jste to, Rodiere?"
"Neměl jsem ponětí," zašeptal Rodier užasle.
Měl mi to říct, vířilo Rodierovi hlavou. Měl mě na to upozornit. Sakra, proč mi neřekl, že není pravý van Grof, ale android!
Otevřené tělo vypadalo na první pohled jako tělo člověka. V rozšklebené ráně vroubené žebry, připomínající bělostné patníky u starých venkovských silnic se nalézala běžná výbava, kterou dává Bůh každému člověku na cestu. Srdce, plíce, zažívací ústrojí. Řezník kanibalského kmene Umba-umba by se nechal prvním pohledem zmást. Teprve až by ochutnal, přišel by na omyl. Žádné maso, speciální plastik. Molekulární řetězce signované UT, umranské technologie.
Zatracený van Grof! A já věřil, že se nechal zatknout... Zase jednou ze mě udělal idiota, myslel si Rodier. Pocit hněvu v něm zápasil s úlevou a výsledkem byl zmatek.
"Tohle," ukázal Thorwal na androida, "je pravděpodobně nejdokonalejší odposlouchávací zařízení, které v současné době existuje na celé Zemi, ať na povrchu nebo v podzemí. Umělá inteligence nejvyšší třídy, schopnost průniku na tradiční síť i v režimu přímé modulace..."
"To jsem netušil, pane Thorwale, věřte mi..."
Jestliže má Thorwal pravdu, Rodier se namočil do skandálu, který ho může stát kariéru. Thorwal je reprezentant Skryté moci, tedy oficiální osobnost na úrovni diplomatického zástupce umranského podzemí! Kdyby tohle věděla Matustiková, kdyby se to doneslo Yemmovi... Dřív se policejním důstojníkům hrozilo, že půjdou šlapat chodník. Kdyby skandál prasknul, nadřízení by šlapali po Rodierovi jako po chodníku!
Thorwal se na něho pozorně díval a Rodier měl pocit, že se mu mozek na chvilku ponořil do kapalného dusíku.
"Věřím vám," řekl chladně. "K tak vyspělé technice se nedostanete." Z tak pevného pohrdání se daly řezat kuličky do ložisek.

"Tak mi ho... to... vraťte. My ho... to... prozkoumáme. Naši technici... Nejvyšší priorita... nasazení veškerých prostředků..."
"Nechce toho blekotání. Tahle věc zůstane tady."
"Počkejte," řekl Rodier nešťastně, "ta věc figuruje v papírech jako zatčenýl"
"Zařiďte to, jak chcete. Zařídit to musíte, jinak si na vás budu stěžovat se všemi důsledky! Nepřeji si, aby se o androidovi v oficiálních materiálech ocitla nejmenší zmínka. Nikdo o něm nesmí vědět. Myslím to vážně. Vaše vláda stojí za mnou, ne za vámi! Stačí jedno moje slovo, stačí moje stížnost, že jste se pokusil podvést oficiálního reprezentanta Skryté moci a s vaší kariérou je konec. A bez funkce nejste jen tak nějaký pan Rodier bez funkce. Jste mrtvola jménem Rodier, uvědomujete si to?"
"Zařídím to," řekl Rodier pokorně. Bylo mu jasné, že od této chvíle má nového šéfa. Je teď s Popovičovou na jedné lodi. Při tom pomyšlení mu nebylo nejlíp.
"Vyprovoďte pana policejního ředitele, paní Pfalzová," řekl Thorwal někomu za Rodierovými zády, znovu se naklonil nad otevřeným tělem a přestal se starat o člověka, kterého už považoval za svého poskoka.
Pohroužený do pocitu zmatku Rodier odcházel. Žena v upnuté šedé uniformě mu otevřela dveře. Než je za ním zavřela, Rodier zaslechl Thorwala, jak říká:
"Původ hardwaru je jasný. Odkudpak asi přišlo programové vybavení?"

Kapitola sedmnáctá

1.

"To je ona. Kosmická loď Angolmois 2," řekla Grácie Vivianová.
Balangar, statečný Karhoran, který v zájmu uchování míru uprchl z vlastní planety, aby Zemi varoval a pomohl umranům v Memfisu vybudovat Angolmois 2 jako prostředek obrany, by nepoznal po sedmnácti letech svoje dílo. Ti, kteří ho modifikovali pro nové úkoly, se bezpochyby inspirovali kosmickým plavidlem, které v roce 1999 přistálo na Marsu s Brianem Tevisem na palubě. Doplnili raketu Angolmois 2 svazkem několika desítek trupů nestejně dlouhých, z nichž každý měl svůj specifický účel. Hlavní nosná raketa vynese Angolmois 2 na oběžnou dráhu kolem Země. Pak přijdou ke slovu UT generátory studené fúze, které budou měnit hmotu v energii. Právě ty jsou umístěny ve vnějším věnci pomocných trupů. Angolmois 2 bude cestou stravovat sám sebe. Až dorazí k cíli, zbyde z něho pouhé torzo, nesoucí přistávací modul s jediným poutníkem.
Modul nahradil bitevní jednotku, Balangarem určenou k likvidaci flotily agresora.
Poutníkem bude Kurt Salzmann.
Teprve teď, kdy Salzmann stál před kosmickou lodí, uvěřil, že všechno to, o čem ho přesvědčovali, není pouhý žert. Nevěřil svému sluchu, když mu řekli, že on by měl dezaktivovat Zrcadlo na Marsu.
"Proč já? Pane van Grof, nejsem hrdina. Jsem na chlast a na ženský, to jo. Občas někomu jednu natáhnu přes hubu, když je to zapotřebí. Jenže na hrdinský činy je potřeba jednak mít charakter, a to já nemám, jednak vzdělání a o něm se u mě nedá mluvit," bránil se umran, když mu poprvé sdělili, jaký úkol mu chtějí svěřit. Hovořil a v duchu se sám sobě smál. Dobře věděl, že hrdinství nemá co s charakterem dělat a už vůbec ne se vzděláním. Spíš s pitomostí, a té v sobě nacházel víc než dost. "Víte, jak to zapůsobí na mládež, až se o mě bude učit ve škole? Hlavně ty zmínky o robotických nevěstincích by mohly..."
"Vykrucujete se, až je mi z vás špatně, Salzmanne!" řekla Elynor. "Chcete vědět, proč poletíte na Mars právě vy? Odpověď je jednoduchá. Mohl by vám to povědět doktor Wilk. Vybrali jsme si vás právě proto, že jste takový zakomplexovaný parchant."
"Parchant, to prosím. Ale že jsem zakomplexovaný?"
"A co váš bazální komplex? Noc Milénia? Ba ne, nic mi nenamluvíte, Salzmanne. Na světě jsou možná lidi a umrani, kteří nenávidějí Zrcadlo víc, než vy. Jenže, jak je najít?"
Salzmann ponuře mlčel.
"Letěla bych sama. Alf jistě taky. Golanz by nadělal rozhodně míň řečí, než vy a vlezl by do kabiny. Kdokoli z týmu by to udělal. Skoro každý je lepší, než vy. Jenom v nenávisti strčíte nás všechny do kapsy. Zrcadlo, které rozflákáte na kusy... to z vás udělalo umrana. Mám vás přečteného, Salzmanne! Chcete, abych vám připomněla, jaké to bylo, když vám praskla kůže na hřbetech rukou... Navíc, vy jste jediný, kdo jste tam už v jistém smyslu byl, v posledních minutách, kdy byl ještě čas Zrcadlo rozbít."
Nikdy by ho nenapadlo, že Elynor dokáže být taková bestie! Měla ve všem hnusnou pravdu. Stačilo, aby otevřela ústa a zase to tu bylo zpátky, traumatické prožitky z osudné noci Milénia.
On, tehdy ještě kapitán Světové antiteroristické, skutečně v posledních minutách na dálku hovořil s Brianem Tevisem, když kráčel k Zrcadlu po kamenném chodníku uvnitř marsovského objektu zvaného Brána. Salzmann se tehdy snažil Tevise zastavit. Vyhrožoval mu i sliboval, spílal i lichotil. Tevis pokračoval v cestě osudu, Zrcadlo aktivoval a dějiny šly od té chvíle jiným směrem.
"Měl jsem Tevise na příjmu," řekl Salzmann stísněně. "To je pravda. To on tam byl, ne já! Snažil jsem se ho zastavit. Nepodařilo se to."
"Nemyslíte, že je čas tu chybu napravit? Proto nemůže letět nikdo jiný. Byla to vaše chyba, Salzmanne," řekla Elynor.
Měl bych jí říct, ať si vysere voko, napadlo ho.
Obrátil se k van Grofovi.
"Řekněte jí, ať sklapne zobák. Už to stačí. Jsem... dost povzbuzenej. Teď povídejte vy."
"Analyzovali jsme jednotky biologické zbraně predator karhoranis. Jsou uzpůsobeny k příjmu fononového záření toho

druhu, jaké způsobilo Milénium, transmutace umranů i Milénium 2. Analýza odhalila odpověď na dvě základní otázky: kde je zářič a kdy bude vysílat."
"Kde je, to už vím. V tý zatracený Bráně na Marsu. A kdy to spustí?"
"Tradice zůstane do jisté míry zachována. Na přelomu už ne tisíciletí, ale pětadvacetiletí, v noci z 31. prosince 2025 na 1. ledna 2026. Jak jste správně řekl, Salzmanne, doba se mění a zrychluje!"
"*!?@#@?!*," ozvalo se z velkoplošného displeje, umístěného na jednom z kontrolních pultů. "Vy všichni se tváříte, jako by Salzmann měl letět na Mars sám."
"Copak nepoletí sám, Píbí?" ptala se Elynor.
"*!?@#@?!* že nepoletí! Budu tam s ním *!?@#@?!* já!"
"To jsem opravdu nadšenej," řekl Salzmann. "Tak tohle od vás fakticky není fér! Já přece toho tolik neproved!"
Někdo se zlehka dotkl jeho lokte.
"To jste vy, Elynor..."
"Zlobíte se?"
"Protože jste mě chytla za koule do kleští a zmáčkla ze všech sil? Jak bych mohl."
"Kdybyste si to na poslední chvíli rozmyslel, nikdo by vám nic nevyčítal."
"Někdo jo."
"Kdo?"
"Já." Zadíval se do šera haly. Nevnímal van Grofa a paní Julianu, kteří stáli s Golanzem nakloněni nad mikrofonem kontrolního pultu a povídali si s Píbím, nevnímal kabely visící z ramen jeřábů, ani vozíky přivážející lesklé kontejnery.
"Pamatujete, co jsem vám říkal tenkrát v Edenu, když jsme se pohádali?" Vrátil se v myšlenkách do doby nedávno minulé, předcházející Miléniu 2. Elynor mu tehdy prozradila, že pracuje pro Světovou antiteroristickou. Strašně ho tím dopálila. Já vám povím, co má smysl, řekl jí tehdy. Jenom to, co děláte sama. Jakmile se necháte do něčeho zaplést, jakmile jedete podle scénáře napsaného někým jiným, jste v hajzlu a sama jste hajzl. Zakládal si na tom, že rozhoduje o sobě výhradně on sám. O své vůli klesá na dno a dělá průsery, jak svoje životní poslání charakterizoval. "Byl jsem tenkrát vůl," řekl.
Jemně zavrtěla hlavou.
"Nerozumím vám."
"Vyčítal jsem vám, že pracujete pro někoho. Že děláte to, o čem vám někdo řekne, že je správné."
"Už si to nemyslíte?"
"Ne. Myslím si, že je to jedno."
"Pracovat pro někoho, nebo ze své vůle?"
"Přesně tak. Je to jedno, Elynor. Vždycky jste to vy. Vždycky děláte to, co dělat musíte podle toho, co je vnitřně ve vás. Manipulace je jen výmluva hajzlů, kteří dělají to špatný podle návodu někoho jinýho, protože je to uvnitř jich samejch. Nezáleží na tom, jestli vám někdo něco nařídí nebo to jde z vás. Je to jenom vnějškovost. Jsou to okolnosti. To, že vám někdo dá špinavý úkol, je jenom potvrzení, že je to ve vás, že jste schopná špinavost udělat."
"Už si tedy nemyslíte, že stojíme na opačných březích?"
"Jsme stejní, vy i já."
"Mýlíte se," řekla Elynor. "Proč jste dělával policistu a pak odražeče Skupiny? Jistě, kvůli tomu, co je uvnitř vás. Jenže stavěl jste se proti tomu, o čem jste věřil, že je zlo mimo vás, Salzmanne! Se mnou je to jiné."
Odmlčela se. Zřejmě nechtěla říci Salzmannovi všechno.
"Špatně mě chápete, Elynor. Jsme stejní... Já vím, proč vyhledáváte nebezpečí. Nenávidíte sama sebe a trestáte sama sebe." Trhla sebou. Usmál se na ni." Víte, proč do té věci vlezu?" ukázal na Angolmois 2. "Protože mi Zrcadlo zavinilo trauma? Ba ne. Důvod je jiný. Poletím, protože mi to pomůže zabít tu svini."
"Jakou?" nechápala Elynor.
"Sebe."
2.
Díky hybridnímu pohybu lodi Angolmois 2 nebylo nutno čekat na startovací okno. Salzmann startoval po desetidenní přípravě 18. srpna 2025. Píbí odvedl obrovský kus práce. Nejenže start kosmické lodi řídil, to se od softwaru dalo ostatně čekat. Podařilo se mu něco víc: oslepil veškeré stanice včasné výstrahy, takže Angolmois 2 opustil jícen šachty nedaleko pyramidy v Sakkáře pozorován pouze hejnem vyděšených luňáků, kteří měli tu smůlu a letěli právě kolem, když se poklop otevřel a bizarně vyhlížející těleso s řevem vyrazilo k obloze.
Úspěch to byl téměř stoprocentní.
Výjimka byla jen jedna, zato fatální.
O startu lodi Angolmois 2 věděl Thorwal.
Neúnavný doktor Wilk dosáhl v polovině srpna prvních významnějších úspěchů při zkoumání nižších vrstev umělé inteligence androida, nesoucího podobu Georga van Grofa. Nejdříve se mu podařilo zjistit, že android není v plném slova smyslu autonomní, nýbrž že je napojen na ilegální software, umělou inteligenci, obsahující celosvětové informační sítě jako všudypřítomný virus. Význam tohoto zjištění se dal přirovnat k prolomení hradby. Následovalo dobytí další bašty.
"Kosmická loď Angolmois 2 startuje s Kurtem Salzmannem na palubě 18. srpna, pane Thorwale," hlásil doktor Wilk šéfovi. Podával mu tlustý fascikl informací, jež se mu podařilo díky informačnímu provalu získat. Thorwal přelétl zrakem sumář, který ležel docela nahoře. Doktor Wilk byl staromilský estét a potrpěl si na tradiční formu informačních výpisů. Thorwal připouštěl, že pevné kopie mají svoje výhody.
"Poslyšte, Wilku," řekl zamyšleně. "Ta umělá inteligence samozřejmě Angolmois 2 řídí."

"Ovšem."
"Kdybychom ji plně ovládli," pokračoval Thorwal, "potom..."
"Opatrně," varoval ho Wilk. "Nezapomínejte, že van Grof nám androida podstrčil! Je to Černý Petr, který..."
"Podcenil nás," zachrčel Thorwal. "Nevěřil, že podvod odhalíme. A už vůbec ho nemohlo napadnout, že se dostaneme do nižší vrstvy! Pokračujte v práci, Wilku, a nemařte čas pitomými námitkami."
"Ano, pane Thorwale," řekl Wilk, ne zcela přesvědčen, že jeho námitky jsou úplně pitomé.
"Pospěšte si. Ještě je čas..."
"Vím," řekl Wilk. "Do 31. prosince tohoto roku."

Kapitola osmnáctá
1.
Z policajta somrák, ze somráka astronaut, táhlo Salzmannovi hlavou. To je mi kariéra!
Rozloučil se krátkým stiskem ruky se všemi, s Elynor, panem Liktem si rukou potřásal o poznání déle než s Golanzem a van Grofem. Paní Vivianová ho objala a Juliana van Grofová ho pohladila po tváři. Trochu ho to dojalo.
"Ještě něco, a to vás pobaví. Víte, co se stalo s Rodierem?" řekl mu Golanz.
"Utopil se ve vaně," navrhl Salzmann ponuře. "Spolknul hokejku."
"Něco horšího! Nahradil ve funkci Rogera Yemmu. Místo něho je policejním ředitelem v Sardenu jistá Popovičová."
"Chudák Rodier! Že to s ním ale vzalo rychlý konec! Naučil se zobat z ruky, jen co je pravda!"
"Já věděl, že vám ta zpráva zvedne náladu! Tak zlomte vaz a přeju vám, abyste nedopad taky tak!"
"Něco takovýho mi nehrozí," řekl Salzmann s úšklebkem.
Loučili se s ním úsměvy.
V kleci zdviže vedoucí ke kabině na vrcholu lodi Angolmois 2 byl už sám.
Nikdy mě nenapadlo, že ke smrti pojedu výtahem, napadlo ho, teď už zase vážně.
Technici, kteří na něho čekali na plošině u vchodu do kabiny, mu pomohli nastoupit a připevnili ho širokými popruhy k sedačce. Pak za ním zavřeli vchod. Slyšel zahučení, které zvolna sláblo. Zdviž odvezla techniky dolů. Na displejích na ovládacím pultu viděl prostor haly a odcházející skupinku lidí. Jedna postavička se zastavila a zamávala nahoru.
Salzmann poznal Elynor.
Obraz na displeji se mu zamlžil, jako kdyby mu do oka padla kapka deště.
To mi ještě chybělo, pomyslil si. Prší tu. A zrovna do voka! Dobrej fór. Škoda, že ho nikomu nepovím.
"Do startu zbývá minuta," ozval se ve sluchátkách nezúčastněný hlas ředitele projektu.
Dělá svoji práci. Odpálí raketu, jako kdyby v kabině seděla opice.
Salzmann se zhluboka nadechl.
"Jsi tady, Píbí?" promluvil.
Virtimmův pitvorný obličej se zašklebil na ústředním displeji.
"Kde bych jinde byl, ty starý *!?@#@?!*?"
"Kde? Přece všude."
"Deset...devět...osm..."
"Šaškárna," poznamenal virtimm.
"Sedm...šest..pět..."
"Tobě se to kecá!"
"Čtyři... tři... dva..."
"*!?@#@?!*,"řekl Píbí.
"Jedna... start!"
Salzmann něco řekl, ale jeho hlas zanikl v hukotu startujících motorů.
2.
"Možná, že tu něco máme, pane Thorwale," řekl doktor Wilk.
V sále bylo šero. Veliká skleněná přepážka ho dělila od menší místnosti, kde na operačním pultě leželo tělo nepravého van Grofa, propojené pavučinou kabelů k baterii velkokapacitních oráklů, stojících u stěny.
"Bylo načase," poznamenal Thorwal. "Na můj vkus trvá hon příliš dlouho."
Kromě Thorwala a doktora Wilka seděli v sále ještě tři lidé a dva umrané. Všech pět patřilo ke špičce v oboru, prvotřídní informatici povrchu i podzemí. Thorwal si prověřil každého z nich. O politiku se nestaral nikdo. O rostoucím rasovém napětí snad ani netušili, protože v těch síťových konferencích, ze kterých oni čerpali informace, se o takových otázkách nejednalo.
"Hon? To není správný příměr, pane Thorwale. Spíš je to lov na černou kočku v temné místnosti."
"Ani to není docela přesné," doplnil Wilka jeden z umranských informatiků. "Nemáme jistotu, že v té místnosti nějaká kočka je."
"Máme," řekl Thorwal. "Poznali jsme to podle peříček sežraných ptáků. Na co jste přišli?"
"Na *!?@#@?!*," řekl vědec.
"Co to má znamenat?"
"Makroinstrukce," řekl vědec stručně. "Našli jsme ji v oráklu Georga van Grofa. Při přepisu vokální komunikace do psané kóduje tabuizované výrazy do znakového řetězce *!?@#@?!*."
Thorwal se zamyslel. Jeho operativci doslova vykradli van Grofův dočasný stan v Agialově ulici. Podle dochované dokumentace si ověřili, že v bytě neschází nic, jenom jeden ženský portrét v rámečku z tepaného zlata. Van Grof si ho

zřejmě vzal, když odsud mizel.
"Takovým nesmyslem mě obtěžujete?"
"Zřejmě neznáte protokol, pane Thorwale. V celé zóně platí zákony na ochranu mravní výchovy dětí. Informační síť je pro určité výrazy nepropustná. Jestliže si tedy van Grof nechal do oráklu zabudovat takové makro, znamená to, že něco nebo někdo ho tabuizovanými výrazy oblažuje."
"Tomu říkáte výsledek? Člověče, Georg van Grof je obchodník v oboru ilegálních technologií. Třicet procent objemu jeho obchodní činnosti se týká softwaru. A z těch třiceti procent dobrá polovina jde na účet umělých inteligencí, které limituje zákon..." Thorwal se zarazil. "Poslyšte, vy si myslíte..."
"Ano. Georg van Grof komunikuje s umělou inteligencí, která ráda mluví sprostě."
3.
Salzmann se zvolna probouzel z mrákot.
"Salzmanne, ty *!?@#@?!* šupino, slyšíš mě?"
"Jo a chce se mi z tebe blejt!" zahučel Salzmann. Cosi ho zabolelo v ohbí paže. Podíval se stranou a spatřil růžovou hadičku připojenou k injekční sondě, zaražené do žíly až po okraj. "Můžu to vyndat?"
"Jo," řekl Píbí. "Potom si natáhni tu *!?@#@?!* přilbu a rukavice a nezapomeň se hermetizovat, jinak z tebe bude za chvilku *!?@#@?!*."
"Jsem už..."
"No jasně, *!?@#@?!*! Jsi na Marsu! To je mi ale *!?@#@?!*otázka. Kde jinde bys měl bejt?"
Bolelo ho celé tělo, naštěstí necítil žádnou únavu. Juliana van Grofová nelhala. Ještě na dráze kolem Země usne a probudí se až po přistání na červené planetě. Když by se mělo stát něco nepředvídatelného a přistání by dopadlo špatně, prostě se neprobudí. Jak dlouho spal? Startoval v druhé půli srpna. To už je prosinec? Blíží se přelom roku? Zamrazilo ho, jako by dovnitř pronikla nefalšovaná prosincová zima.
"Nejradši bych byl ve Fast Baru u svý jamesonky!"
"A *!?@#@?!*! Jamesonka! Na tu zapomeň, kamaráde... kromě jinýho."
"Víš, co mě štve nejvíc, Píbí?"
"Na to moje *!?@#@?!* umělá inteligence nestačí. Je moc kandidátů."
"Ty vedeš. Jseš na špici. Štveš mě víc než otevřený paraple v zadnici. Nejradši bych tě do ní nakopal."
"Dobře, kopání si necháme na potom. Budeme pracovat. Kde jsme přestali? Takže teď tu hermetiku."
Zatímco Salzmann spílal Píbímu, navlékal si rukavice, a pak si posadil na hlavu průhlednou přilbu.
"Hotovo," řekl.
"Fajn," odpověděl Píbí. "Drž si čepici, otevíráme!"
Salzmann uslyšel slabou explozi a dveře vypadly ven. Jestliže do této chvíle mohl doufat, že by se nějak, kdovíjak, dostal zpátky, maličké, sotva postřehnutelné pšouknutí řízených výbušnin spálilo všechny snad existující mosty. Konstruktéři Angolmois 2 byli důslední. Hermetizovali vchodové dveře kabiny pro jednoho kamikadze docela prostě lepidlem. Jakmile se dveře jednou otevřely, už nikdo je neuzavře.
"Díky," řekl Salzmann tiše. "Je možný, že já bych to nedokázal."
"Že by ses *!?@#@?!*," ptal se Píbí starostlivě.
"Zatím je to dobrý. Lezu ven!"
Salzmann se opatrně chytil okrajů dveří. Juliana van Grofová mu při instruktáži obzvlášť důtklivě kladla na srdce, že toto je jeden z kritických momentů jeho mise. Po explozi mohou být okraje dveří ostré a hrozilo nebezpečí, že si o ně poškodí rukavice.
"Dávej bacha, šupino!"
"Dík za radu."
Neohrabaně se soukal ven. Připadal si jako myš, deroucí se z drátěné pasti. Když byl malý kluk, tatínek takové pasti líčil na půdě. On pak chodil, pastičky otevíral a díval se, jak myši utíkají. Jednou o tom vyprávěl Elynor.
"Jestli je Bůh myš, tak jste si to u něho vyžehlil," řekla mu tenkrát. A on odpověděl:
"Při mý smůle bude Bůh nějakej podělanej abstinent."
Zatápal nohou. Pod podrážkou ucítil pevnou půdu. Hrábl druhou nohou, postavil se a napřímil trup. Zvolna se otočil.
"Pěkný, co?" řekl Píbí. Viděl totéž co Salzmann díky kameře připevněné k přilbě jeho skafandru.
Salzmann udělal dva kroky. Pak se zarazil.
"A kurva," řekl. "Oni mi tu už připravili rakev!"
"Nezapomeň, že nejsi na Marsu první, Sally!"
Před Salzmannem ležel sarkofág, ve kterém se v hodinách předcházejících Miléniu spustil Brian Tevis na povrch Marsu. Umran váhavě přistoupil k mohutnému dutému kvádru s otevřeným víkem. Nahlédl dovnitř. Sarkofág byl vypolštářovaný, jak se sluší na luxusní rakev. Na polštáři ležely elektrody. Také Tevis podnikl cestu na Mars v bezvědomí. Jemný marsovský písek pronikl až dovnitř.
"Až bude po všem," řekl Salzmann, "vrátím se sem, vlezu si dovnitř a zaklapnu za sebou víko."
"*!?@#@?!*," pokáral ho Píbí. "Nemysli na to, *!?@#@?!*!"
"Tobě se to kecá. Jseš virtimm a nemůže se ti nic stát."
"Už se mi stalo."
"Co?"
"Jsem virtimm!"
"Sám sebe jsi udělal virtimmem."
"Jo," připustil Píbí. "A byl to nejblbější nápad, jakej jsem kdy dostal. Že jich bylo, panečku, těch pitomejch nápadů!"

Salzmann se rozhlížel.
Tohle je přece poušť, řekl si. Ukázali mu stovky snímků povrchu Marsu, navlékli na něho vé er kombinézu, takže si dokonce vyzkoušel procházku po červené poušti. Nicméně žádné vé er nenahradí vědomí, že tohle je reál.
Poušť, jako tenkrát v Egyptě, kdy se honil v marné snaze dostihnout van Grofa a Golanze u sakkárské pyramidy. Za jeho zády však nebyl žádný vrtulník group eight, po jeho boku nekráčel Macumura, za prdelí neměl tři samopalníky. Byl tu sám.
Zato ta pyramida tady stála.
Skalní útvar ošlehaný slabým větrem řiďoučké marsovské atmosféry. Čněl k červenému nebi v kilometrové vzdálenosti. Salzmann k němu vykročil. To byla marsovská brána k pozemskému peklu. Tam stálo Zrcadlo, které způsobilo zlo noci Milénia a všechna zla, jež se od osudného přelomu odvíjela. Zrcadlo v rukou lidské bestie zvané Brian Tevis, která nezaváhala a zasáhla dvě miliardy lidských bytostí. Mimo jiné i jeho samotného, Kurta Salzmanna.
"Jdu tam, Píbí," řekl Salzmann. Tíseň z něho spadla. Nahradil ji pocit vzteku, jakési zuřivé činorodosti.
Za chvilku uvidí Zrcadlo, nebo bůhví, co se z něho stalo po výboji energie. Ať je to, co je to, Salzmann to rozbije, až z toho zbyde *!?@#@?!*, jak říká Píbí.
Ostatně, virtimm ho už nějakou dobu neobtěžuje poznámkami. Kde sakra může vězet?
4.
"Máme ho, pane," řekl doktor Wilk, jakmile Thorwal vešel. Usmíval se, div nezářil a ostře nabroušené tužtičky vystrkovaly špičaté hlavy z náprsní kapsy bílého pláště, jako by se také hlásily o díl pochvaly, která nutně musí následovat.
Thorwal se podíval skleněnou stěnou do operačního sálu.
Znovu si připomněl tu noc, kdy si vzali s Kimem do parády Markýze. Bylo to zábavné. Android se choval skoro stejně, jako mučený Markýz. I jeho tělo se zmítalo a vzpínalo v řemení, jež ho poutalo ke stolu, proměněného v mučící nástroj. Thorwal věděl, že android je vybaven ochrannými obvody bolesti, takže křečovité záškuby těla signalizují autentické utrpení. Thorwala napadlo, že by měl požádat o odposlech. Docela rád by slyšel androidův křik. Ovládl se však. Wilka by křik jistě také bavil, ovšem informatici byli z jiného těsta, podstatně jemnějšího, a dost možná, že by je nářek rušil při práci.
Zdálo se, že jim jde docela dobře od ruky. Je to hezké, ale podobnou podívanou viděl už mockrát. Proč Wilk tolik září?
Doktor ustoupil, aby uvolnil pohled na displej oráklu.
"Co to tady máte," řekl Thorwal a naklonil se nad obrazovkou.
Z displeje se na něho dívala příšerná tvář. Lebka s obrovskou mozkovnou a pitvornou obličejovou částí, potažená kůží žlutou jako plastikové lehátko. Zelenkavé rty, vykulené oči s namodralými bělmy na dně důlků hlubokých jako nálevka brouka mravkoleva.
"To je on. Pěkný kus softwaru."
"Co mi to vykládáte? Dostal jste se do databanky městské patologie?"
"Původně naprogramovaný 26.června 1995, v 18.27 greenwichského času, jestli to chcete vědět přesně. Název aplikace Píbí. Tohle je verze 52.00. Nebo spíš nula jednička," ušklíbl se. Thorwal nepochopil, proč se muži této poslední poznámce uchechtli.
"Verze padesát dva? Kdo vytváří upgrady?" zeptal se.
"On sám. Samorozvíjecí program. Reaguje na změny v sítích, na nová hardwarová zařízení, přizpůsobuje se technickému vývoji. Už jednapadesátka využívala přímou modulaci. Dvaapadesátka nulka se zrovna chystala vyrazit v přímé modulaci do nejnovější umranské sítě. Nadsvětelná. Byla by moc užitečná, kdyby se zase začalo lítat do kosmu."
"A nula jednička?" zeptal se Thorwal opatrně.
Muž se usmál a ukázal na mučeného androida.
"To je naše práce, pane Thorwale. Právě ji odlaďujeme, jsme u beta verze. Píbí je samozřejmě ilegální software, tak dokonalý, že je mimo všechna zákonná ustanovení. Tohle je ta černá kočka v temné místnosti, co ji už tři měsíce honíme! Žije už třicet let v sítích a slouží van Grofově firmě. Žádné standardní detekční zařízení ho nedokáže zachytit. Jako kdybyste chtěl chytit vítr do hrsti. Jakmile nula jedničku odladíme, aplikace je naše. Zbavíme ji vůle, abych to řekl laicky. Budete ji ovládat jako každý jiný kus softwaru. Píbí bude váš sluha."
"Píbí..." opakoval Thorwal pomalu. "Proč zrovna Píbí?"
"Víme už i to. Je to jméno původního autora programu. Na poslední verzi se ovšem podílíme i my, díky hardwaru a softwaru z Memfidy."
Thorwal se díval na zmítající se tělo na operačním pultu. Pobaveně zafuněl.
"Bez... té věci byste ho neodhalili?"
"Ne. Skutečný van Grof šel do pěkného rizika, když ho k nám poslal."
"Proč to udělal?"
Wilk se ušklíbl.
"Tohle už víme taky. Píbí nás měl napíchnout a udělat tu odposlech. Van Grof počítal s tím, že nasadíme na androida psychosondu. I ta je spojená s oráklovou sítí, takže by ji odblokoval."
"Odposlouchávali by nás přes psychosondu? To je ale kus chytré bestie, ten van Grof!"
"Chytrý, ale nepočítal s tím, že tuhle fázi přeskočíme a že pán půjde rovnou na sál," kývl Wilkke skleněné tabuli, za kterou naříkal mučený android. "Měl jste pravdu, pane Thorwale. Tradiční metody mají své výhody! Van Grof nemohl počítat s tím, že dostaneme celou umělou inteligenci zvanou Píbí pod plnou kontrolu."
"Říkal jste, že je to síťový program. Je tedy všude a nikde. Nechcete mi namluvit, že jste ho chytili tady do panáka jako do pasti!" namítl Thorwal pochybovačně.

"Architekturu umělé inteligence Píbí si můžete představit jako hologram. Ve fragmentu je obsažena celá. Samozřejmě, že Píbí žije v síti. Ovšem taky jako autonomní podprogram v tomhle androidovi. Jakmile pochopíme a ovládneme jeho podprogram, ovládneme ho celého."
"Kdy to bude?"
Umranský informatik, který prve vstoupil do hovoru, se napřímil a usmál.
Z ventilátorů šuměl vzduch.
"A je to," řekl. "Nula jednička je hotova. Program Píbí je vám k disposici. Pane Thorwale... program Píbí a jeho prostřednictvím Kurt Salzmann... je váš!"
5.
"Píbí... Kde jsi, Píbí? Ozvi se!" volal Salzmann.
Z reproduktorů v jeho přilbě čišelo ticho.
Kurva, pomyslel si. Sáhl si mimoděk na hruď. Zase se vrátil ve vzpomínkách do minulosti. Ulice Marcela Heyraulta spojená s černým nebem sítí deště. První akce, při které Salzmann dělal Alfovi Liktovi návnadu. V temném domě se skrýval dropaut. A policista Rodier ho zapínal do karbonitového krunýře. Byl zrovna tak dobře klimatizovaný, jako tenhle skafandr. Když spona krunýře zaklapla, Salzmann si pomyslel: Teprve teď jsem opravdu v prdeli.
6.
"Ztratili jsem Salzmanna," řekla Juliana van Grofová. "Nemáme spojeni."
Pani Juliana měla na sobě obřadní roucho pro ty nejvýznamnější příležitosti. Od toho dne, kdy v tomto odění přivítala v podzemním chrámu hluboko pod pyramidou v Sakkáře svého muže a Golanze, oblékla si ho sotva pětkrát.
Stála na kruhovém piedestalu o průměru deseti metrů, vystupujícím na půl metru z kamenné podlahy. Vysoko nad hlavou se jí klenula kopule hlavní lodi podzemního chrámu. Kolem ní stál zástup umranů i lidí. V prvních řadách viděla mnoho známých tváří, mezi nimi i přátele jejího muže, Viktora Golanze, Elynor Galeovou a Alfa Likta. Chyběl mezi nimi jen Kurt Salzmann. Ten byl daleko od nich, na povrchu Marsu.
Co se však s ním dělo?
Do poslední chvíle šlo všechno tak dobře! Angolmois 2 přistál na Marsu přesně podle programu. Salzmann přečkal cestu v hlubokém bezvědomí, které na něm nezanechalo žádné následky. Na monitorech mohli sledovat jeho cestu k Bráně.
Potom se spojení přerušilo.
V prvních minutách doufali, že jde o banální výpadek techniky. Pouze specialisté už v prvních okamžicích věděli, že jde o něco významnějšího než o poruchu. Spojení bylo mnohonásobně jištěno, takže poruchu mohlo způsobit jen totální zhroucení celého systému.
I kdyby Salzmann zemřel, elektronika jeho skafandru by žila dál. To, že Salzmanna ztratili, nemohlo znamenat nic jiného než že se ho zmocnil někdo jiný. Dostal ho pod kontrolu a tok informací prostě přesměroval.
"Něco takového mohl dokázat jedině Thorwal."
Byla to paní Vivianová, kdo pronesl tato slova. Po celou dobu cesty lodi Angolmois 2 se bála, že Thorwal, který operoval někde na povrchu, zasáhne. Viktor Golanz ji ujišťoval, že virtimm Píbí má všechno pod kontrolou, sleduje i počínání Thorwala a jeho spoluspiklenců, a přinejmenším by dokázal včas varovat, kdyby přímá akce nebyla v jeho silách.
"Angolmois 2 není taxík, kterým by virtimm mohl mávat podle libosti," řekla paní Vivianová, která znala Píbího kousky z vyprávění Elynor Galeové.
"Tím spíš, že je to tak složitý systém, nemůže ho poškodit někdo jiný," ujišťoval ji Viktor Golanz. Mluvil upřímně. Na jedné straně se mu komunikace s Píbím z duše protivila, na druhé straně však virtimma obdivoval jako mistrovské dílo softwarového umění.
Všechny tyto úvahy se nyní projevily jako akademické tlachání.
Ztratili spojení se Salzmannem, netušili, co se na Marsu děje a nepochybovali, že havárie bude mít jediný důsledek: Salzmann nedojde k Zrcadlu, nezničí ho a v nastalém Miléniu 3 bude aktivovaná biologická zbraň, všudypřítomná v celém umranském podzemí.
V chrámové lodi vládlo ticho. Sloupy podpírající okraje klenby připomínaly kmeny mrtvého lesa. V průhledu mezi nimi zářilo nezřetelné světlo. Přicházelo ze sousední lodi, taktéž plné zneklidněných bytostí, které očekávaly vývoj událostí v tísnivé předtuše zmaru.
Juliana van Grofová držela v ruce kulatou baňku z křišťálového skla. Bylo v ní několik desítek parabiotických organismů, které se podařilo umranským výzkumníkům polapit Ještě v těchto chvílích někde ve skrytých laboratořích usilovně pracují na tom, aby rozkryli tajemství jejich ochranného kódu. Naděje umírá poslední. Pořád ještě se mohli konejšit představou, že v poslední chvíli se podaří objevit prostředek, jak ještě odvrátit hrozbu namířenou z marsovského Zrcadla.
Elynor se ohlédla na van Grofa. Stál opodál, opřen ramenem o sloup, ruce založené na prsou. Viktor Golanz mu stál po boku a poněkud nervózně poklepával špičkou nohy o zemi. Van Grof se k němu naklonil a něco mu řekl.
Jestli se trochu vyznám v chlapech, blesklo jí hlavou, tak tihle dva mají něco za lubem.
7.
Salzmann potřásl hlavou a vykročil.
Seru na tebe, Píbí. Jdu na schůzku se Zrcadlem.
Blížil se k bráně. Kráčelo se mu těžce. Písek byl sypký, takže se do něho hluboko bořil, třebaže ho k marsovskému povrchu táhla jen čtvrtinová přitažlivost. Skoro dvoukilometrový útvar mu připomínal pyramidu s otevřenou přední stěnou. Když urazil nějakých tři sta metrů, všiml si, že levá stěna pyramidy je silně poškozená, celá její vrchní část se

zhroutila a na podlaze ležely bloky skal, nebo spíš zdiva. Je to přece stavba, ovšem stará dvě stě tisíc let, připomněl si. Postavili ji umrané...
Zase vzpomínky.
Tudy kráčel Tevis a on, Kurt Salzmann, byl v té době s Tevisem ve spojení. Snažil se ho přemluvit. Stačilo, aby tenkrát Tevis namířil Zrcadlo stranou a k Miléniu by nikdy nedošlo. Ani k Miléniu 2. A už vůbec ne k Miléniu 3, které hrozí nyní.
Tevis neposlechl Salzmanna a vykonal nejhorší teroristický čin lidských dějin.
Teď se karta obrátila. K Zrcadlu se blíží on, Kurt Salzmann, a zničí zbraň zkázy dřív než znovu zasáhne Zemi.
Je to sakra ironie, pomyslil si. Když sem přišel Tevis, Zrcadlo umrany vytvořilo. Teď hrozí opak. Kdybych se flákal někde jinde než zrovna tady, Zrcadlo by umrany pomohlo zničit. Odpálilo by karhorskou biologickou zbraň!
Ušel dalších sto metrů. Docela jasně viděl dovnitř stavby. Mířil k cestě široké asi čtyři metry. Tvořila ji mozaiková dlažba z červených, černých a bílých kostek. Vytvářely na první pohled jednoduché ornamenty, ovály a trojúhelníky. Salzmanna však napadlo, že jednotlivé útvary jsou součástí vyššího celku, jehož smysl nedokázal odhadnout.
Urazil poslední kroky po měkkém písečném podkladu. Ohlédl se. V dálce spatřil modul lodi Angolmois 2 a nedaleko od něho Tevisův sarkofág, droboučký jako černá kostka domina.
Před prahem zaváhal.
Uprostřed obrovské prostory pyramidy spatřil útvar podobný Tevisovu sarkofágu. Věděl, co to je.
Oltář a na něm stojí Zrcadlo.
Hluboce vzdechl.
"Tak co tomu říkáš, Sally?" ozval se znenadání v reproduktorech Píbí.
8.
Thorwal se usmíval. Podařilo se převzít kontrolu nad umělou inteligencí Píbí a tím i nad Salzmannem! Už přestával věřit, že se to podaří. Informace se k němu valily, jedna horší než druhá. Salzmann odstartoval, Salzmann přistál na Marsu, je na povrchu Marsu. Kráčí k Zrcadlu a brzy ho zničí.
Doktor Wilk pokynul k prázdnému křeslu u řídícího pultu.
"Usedněte, pane Thorwale. Píbí je váš, můžete s ním mluvit. V jistém smyslu... umělá inteligence Píbí jste teď vy!"
Thorwal usedl.
Na obrazovce uprostřed pultu spatřil vnitřek obrovité stavby. Díval se na cestu dlážděnou mozaikovými dlaždicemi. Okamžitě pochopil, co to znamená. Salzmann se dostal až do Chrámu, a Píbí, nyní on, sleduje okem kamery připevněné na jeho přilbě totéž, co vidí Kurt Salzmann, zkrachovalý policajt, ožrala a somrák! Zatápal v paměti, co dalšího o Salzmannovi ví. Ovšem, má svoji přezdívku...
"Tak co tomu říkáš, Sally?" zeptal se Thorwal.
Nepozná Salzmann, že k němu hovoří jiný Píbí než dřív?
"Kde ses flákal, Píbí?" odpověděl Salzmann.
Thorwalovi poskočilo radostí srdce v těle. Funguje to!
"Problémy se spojením. Ztratil jsem tě z příjmu. Ani jsem nic neviděl, obraz mi zmizel taky. Naštěstí ses ty neflákal, jak vidím."
"Jdu na to, Píbí! Už jsem blízko Zrcadla."
Thorwal polkl.
"Slyšíš mě dobře?"
"Jo."
"Pan van Grof mění plány."
"Jak to, mění plány?"
"Nechoď dál."
"Počkej, Píbí. Co to povídáš? Za čtvrt hodiny pohodlný chůze jsem u Zrcadla a rozbiju ho na kusy..."
"To nesmíš udělat. Rozumíš? Pan van Grof má nové informace. Je to úplně jinak než jsme si mysleli. Zrcadlo... nesmíš rozbít. Rozumíš?"
Obraz na displeji se dal do pohybu. Salzmann zřejmě zvolna otáčel hlavou... celý se otočil a zadíval se zpátky k přistávacímu modulu lodi Angolmois 2.
"Nesmím... Zrcadlo... rozbít..." opakoval Salzmann pomalu.
"Jsem rád, že to dobře chápeš. Teď dávej pozor. Vidíš Tevisův sarkofág?"
"Jo."
"V něm je agregát podpory života. Prověřil jsem automatiku. Funguje normálně. Do sarkofágu si vlezeš, hermetizuješ se a uvnitř si sundáš skafandr. Potom tě automatika uspí. Pan van Grof tě odtamtud dostane. Slibuje ti to. Víš, že splní, co slíbil."
"Jo. To jo," zabručel Salzmann.
Thorwal zvedl oči nad úroveň displeje. Skleněnou stěnou viděl, jak tělem trýzněného androida probíhají záchvěvy. Napadlo ho, že by memfidský hardware mohl vysadit. Nepřestal by Píbí ve své verzi dvaapadesát nula jedna fungovat?
"Pane Thorwale..." zašeptal mu doktor Wilk do ucha.
Kývl na něho.
"Program Píbí ovládá i systémy Salzmannova skafandru."
"Cože?"
"Je to tak. Moji lidi už na tom pracujou. Zbývá už jen pár bariér. Potom..." Luskl prsty.
9.

Juliana van Grofová si prohlížela skleněnou baňku s karhorskými parabioty. Kolik dalších se skrývá všude kolem, tady, v nejsvětějším chrámu umranského národa?
Jestliže je Salzmann mrtev a Thorwal jeho poslání zmařil, chrámem se brzy ozvou výkřiky hrůzy a bolesti.
Parabioti napadnou jenom umrany, na ničení lidí není jejich kód programován. Každý jedinec lidského rodu, přítomný v tomto sále, nabídl tu nejvyšší oběť. Organismy druhu predator transmutují sice jen umrany, ovšem nešťastníci proměnění v dropauty budou rozsévat smrt všude kolem sebe a jistě nevynechají ani lidské bytosti.
Dropaut naštěstí zabíjí rychle. Konec konců, je to jeho specialita.
10.
Salzmann se díval na sarkofág.
Georg van Grof změnil plány... Nejspíš to všechno byl omyl. Pustili se po falešný stopě. Van Grof i Golanz, ten starej rapl...
"Vrať se, Sally."
"Je to zvláštní..." řekl Salzmann opatrně. "Změnil plány?"
"Pan van Grof ti po návratu všechno vysvětlí. Osobně. Dostane tě na Zem. Znáš ho přece dobře."
"Znám..."
I tebe znám, Píbí. Celou tu partu znám.
Potřásl hlavou.
Píbího znám... ne moc dobře, ale natolik dobře, abych poznal jeho slovník.
Jak to, že Píbí teď nemluví sprostě?
V tom musí být nějaká sviňárna, řekl si Salzmann a prudce se otočil.
"Co to děláš, Sally?"
Salzmann neodpověděl a rychle vykročil po dlážděné cestě.
"Zastav se, Sally. Stůj! Pan van Grof ti poroučí, aby ses vrátil. Mysli na svoje kamarády. Mysli na Elynor! Na pana Likta!"
Nenadává. Není to on. Bez nadávek, bez jeho věčného *!?@#@?!* to není Píbí!
Kdo to tedy je?
11.
"Salzmann se vrací do pyramidy k Zrcadlu, pane Thorwale."
"Vidím," sykl Thorwal.
Někde jsem musel udělat chybu, napadlo ho. Salzmann poznal, že je něco v nepořádku, uvažoval. Vzpomněl si, že za starých časů radiotelegrafického styku měli telegrafisté svůj rukopis, jakým klepali do klíče a jeden druhého rozeznali podle rytmu vyťukávaných teček a čárek. Podle čeho mě Salzmann mohl prohlédnout? Hlas byl v pořádku, původní charakteristika hlasového výstupu umělé inteligence zvané Píbí zůstala zachována. Zbývá tedy slovník, frekvence výrazů...
Hrome! Thorwal si připomněl první stopu, kterou výzkumný tým odhalil. Píbí užíval tabuizovaných slov! Liboval si v těch nejvulgárnějších výrazech, které dokázal kombinovat a rozvíjet do nejkvětnatější podoby, a van Grof měl v oráklu speciální filtr.
Snad je ještě čas, napadlo Thorwala. Spustím zostra... Jenže, dokážu mluvit tak vulgárně, jako to dělal Píbí? A navíc, hrubá slova mu byla proti mysli.
Podíval se po vážných mužích v bílých pláštích. Jak by se asi tvářili, kdybych tu spustil mluvou toho nejsprostšího dlaždiče?
"Máme skafandr pod kontrolou, pane," slyšel někoho říkat.
Jak prosté, usmál se.
"Vypněte mu vzduch. Hned!" poručil.
12.
Salzmann se zastavil.
Něco se stalo.
Oltář byl docela blízko. V jasné chvilce prozření pochopil i smysl mozaikové výzdoby. Z chaosu rozptýlených dlaždic vystoupily postavy. Byly na podlaze a spatřil je i na obrovitých vnitřních stěnách pyramidy. Umrani, prapředkové bytostí, které po tisíce let přežívaly v podzemních prostorách pod saharskou pouští. On sám jim byl podobný... od noci Milénia, kdy se změnil svět.
Padla na něho tíseň.
Uvědomil si, že přestal slyšet šumění vzduchu, vycházejícího z regeneračního zařízení v zádové části skafandru.
Nadýchl se. Šlo to ztěžka.
Přívod vzduchu přestal fungovat!
"Píbí..." zasípěl. "Ty nejsi Píbí... vypnul jsi mi vzduch... ty svině... ty svině..."
Začalo se šeřit. Okraje zorného pole tmavly. Oltář se strukturou Zrcadla začal tát, rozplýval se do oblaku krvavé mlhy.
Zrcadlo...
Musím k němu, rozhodl se.
Nohy měl z olova a kolem něho byla kaše z tekutého skla, které každým okamžikem ztrácelo průzračnost. Šel dál a snažil se nemyslet na krutou bolest v prsou.
Tak nějak to bylo... tenkrát.
Zakalil se mu zrak a nějaká žena se ho ptala: Stalo se vám něco, pane Salzmanne? To už fononové záření předávané Zrcadlem zasáhlo jeho genetickou strukturu. Měnil se, přestával být člověkem. Už měl oči umrana. Na celém povrchu

těla cítil tíži, jako by se topil. Před očima se mu točily žluté spirály. Pak se spirály odklidily na periferii vidění a ve volném prostoru spatřil vlastní ruce. Trhala se mu na nich kůže. Nekrvácel, mezi suchými cáry spatřil zelenou šupinatou pokožku. Začalo ho svědit celé tělo. Něco křičel. Chtěl se osvobodit ze sevření, jež ho tísnilo ze všech stran.
13.
"Umírá. Za chvilku bude konec," poznamenal informatik.
"Buďte zticha!" okřikl ho Thorwal.
Nespouštěl oči z displeje. Zrcadlo viděl už docela zblízka. Vrchní deska oltáře začala modře zářit. Obraz se pohnul. Umírající Salzmann zřejmě sklonil hlavu. Thorwal viděl, jak oltář průhlední, podobá se skleněné nádrži, na jejímž dně leží průhledný sférický předmět, asi půlmetrový, plný lesklých, zřejmě kovových krystalů, jež se chvěly, jako by byly živé. Mezi nimi ležely lidské kosti, vypadaly jako vyřezané z dobře proschlého lipového dřeva. Thorwal si uvědomil, že to jsou pozůstatky Briana Tevise, muže, který před čtvrt stoletím aktivoval Zrcadlo a způsobil, že se Milénium osudově naplnilo činem.
Záře sílila a také Zrcadlo začalo planout.
Osud se naplňuje podruhé.
Začíná Milénium 3.
Během čtyřiadvaceti hodin další vlna fononů zasáhne Zemi. Milióny parabiotických organismů v umranském podzemí zahájí transmutaci. Co nastane pak, naplní veškeré představy pekla.
Umrané se stanou mrtvou kapitolou galaktické historie.
Thorwal se usmál.
To on je Brianem Tevisem třetího Milénia! V poslední chvíli způsobil, že Zrcadlo splnilo svůj úkol.
Úsměv mu zamrzl na rtech.
Do obrazu vstoupily ruce chráněné mohutnými rukavicemi kosmického skafandru a uchopily Zrcadlo.
14.
Paní Juliana vycítila po pravém boku pohyb. Obrátila hlavu a spatřila svého muže.
Van Grof se usmíval.
"Dovolíš, Juliano?" zeptal se a vzal jí baňku s karhorskými parabioty z ruky.
Grácie Vivianová sebou nervózně škubla.
Zazněl gong.
"Končí rok 2025 a začíná první leden roku 2026," provolal Golanz slavnostně.
Lhůta...
V této chvíli Zrcadlo ožívá a proud fononů zasahuje receptory hmyzu druhu predator karhoranis.
Přichází smrt.
Van Grof pozvedl baňku před sebe a pustil ji na zem.
Zvuk gongu se ještě chvěl mezi sloupy chrámu, když se ozval třesk skla.
15.
Salzmann umíral. Životní síla z něho unikala jako vzduch z kopacího míče rozseknutého šavlí. Už v něm nezbylo takřka nic, ztratil vědomí identity, i sebezáchovné mechanismy vyhlásily kapitulaci a ustoupily předsmrtné rezignaci.
Zůstala jen nenávist.
Tady je to svinstvo, které ze mě udělalo umrana, tak nějak by se dalo slovy vyjádřit to, co mu dosud zářilo na dně vyhaslé pece duše jako poslední jiskérka.
Nenávidím. Zabiju. Nenávidím. Zabiju. Zabiju. Zabiju.
V posledním záchvěvu sil popadl Zrcadlo a vytrhl ho z rámu. Upadl a narazil hrudí na okraj oltáře. Zrcadlo mu vyklouzlo z rukou a propadlo se dovnitř. Neviděl, jak se noří do hmoty - nehmoty, do tekutého světla, jež vyplňovalo vnitřek, neviděl, jak dopadá jako ostří guilotiny na oválný předmět na jeho dně. Hrana zrcadla předmět přesekla v půli a rozdrtila i Tevisovy kosti. Krystaly naposled zazářily a zhasly. Zrcadlo prasklo, rozpadlo se na tisíce střepů a ty se bortily dál, a než stačily dopadnout na dno oltáře, zbyl z nich prach jemnější než písek marsovské pouště.
16.
Thorwal zaklel.
Obrazovka zhasla.
"Co to má znamenat?" obrátil se na informatika.
"Umřel."
"Co mi tu vykládáte, idiote? Jak to, že se posrala kamera, když to hovado chcíplo?"
Vidíš, pitomče, napadlo ho. Kdybys dokázal takhle mluvit v roli umělé inteligence Píbí, Salzmann by ti možná skočil na špek.
Ohromený doktor Wilk pozoroval Thorwala, jak se mu začínají třást ramena a propadá se do záchvatu hysterického smíchu. "Van Grof..." zasípěl. "Van Grof mě dostal!"
17.
Grácie Vivianová se skláněla k zemi. Juliana sledovala její pohled.
Mezi střepy ležely organismy druhu predator.
Nehýbaly se. A co víc, zdálo se, že se rozpadají v prach!
Obě ženy, lidská i umranská, se napřímily a rozhlédly se.
Shromáždění umrané i lidé neviděli to, co spatřily Juliana van Grofová a Grácie Vivianová, ovšem z výrazů jejich obličejů pochopili, že se děje něco kromobyčejného. Ze zástupu se zvedal nezřetelný hukot.
"Parabioty jsou mrtvé," řekl van Grof. "Salzmann svůj úkol splnil. Zničil Zrcadlo."

"Tys to věděl?" ptala se Juliana tiše, zvedajíc tvář od střepů.
"Všechno jsem připravil do nejmenšího detailu. Promiň, Juliano. Nikdo... ani Golanz neznal všechny podrobnosti plánu. Bylo nutné Thorwala zaměstnat Do poslední chvíle měl věřit, že má trumfy v ruce. Místo nich držel... Černého Petra."
"Černého Petra jménem Píbí?" usmála se Elynor.
"Ovšem," přikývl van Grof. "To on má největší zásluhu!"
"Nechápu," vrtěla hlavou Juliana.
Uvědomila si, že v manželově usměvavé tváři přece jenom vidí známky jakéhosi napětí.
"Ještě se něco děje, Georgu?"
"Ano," odpověděl van Grof. "Píbí má před sebou ještě jeden úkol."
18.
Thorwal seděl v křesle, vyčerpaný záchvatem hysterického smíchu. Jeho spolupracovníci seděli či stáli na svých místech a tiše, poněkud znechuceně, na něho hleděli.
Podíval se na hodinky.
Půlnoc odplula do minulosti. V Sardenu bouchají zátky šampaňského a lidé i umrani si přejí šťastný rok 2026. Lhůta nastala. Promluvilo Zrcadlo? Co se děje na Marsu? Začal emitor pracovat?
Ještě je naděje. Ať se na Marsu stalo cokoli, ať se zhroutilla umělá inteligence Píbí a vymkla se jeho kontrole... Salzmann nemusel k Zrcadlu dojít!
"Spojte mě s Floranem," poručil Wilkovi pánovitě.
Pořád ještě v něm zůstala naděje. Pokud se stalo to, v co doufal, a Salzmann k Zrcadlu nedošel, Floran by v tuto chvíli už byl pod vlivem transformačního záření. Statisíce umranů by v bolestivých křečích prožívaly muka transformace a první dropauti by zaútočili na ty, kteří unikli infekci paraorganismu predator karhoranis.
Doktor Wilk polohlasně požádal o spojení.
"Na lince je Floran, pane Thorwale," řekl.
Na velkém skrínu se před Thorwalem objevilo důvěrně známé logo informatické sítě. Ta půlvteřina, která vždycky uplynula mezi navázáním spojení a hovorem, mu teď připadala nekonečná.
Logo se rozpadlo na hezoučké barevné kostičky a rozlétlo se do stran pod úderem biče. Zvláštní bič... spíš stuha, růžový pruh hedvábného papíru!
Thorwal vykřikl.
Z displeje se na něho díval kostnatý obličej příšery se zapadlýma očima s modrými bělmy.
"Píbí..."
"Thorwale, ty *!?@#@?!* jeden *!?@#@?!*, ze všech *!?@#@?!* ten *!?@#@?!* *!?@#@?!* *!?@#@?!*, jsem fakt moc rád, že ti můžu *!?@#@?!*, ty *!?@#@?!*!" ozvalo se z reproduktoru oráklové konzole nepříliš vlídné skřehotání.
"Co... co..."
"Co?" zašklebil se na skrínu Píbí. "Jsem verze nula dva, ty *!?@#@?!*!"
"Co tohle má znamenat?" vykřikl Thorwal.
Doktor Wilk krčil rameny.
"Nejspíš se nepodařilo zcela odblokovat samovyvíjecí sekci umělé inteligence..."
"Co to žvaníte, chlape? Jaké - nejspíš?" opakoval po něm Thorwal. "Tvrdil jste, že umělou inteligenci Píbí plně kontrolujete! Že je jako hologram! Že v androidovi je autonomní součást!"
"To je zajímavý," řekl Píbí, "že takovej *!?@#@?!* přišel na to, co není jasný všem těmhle *!?@#@?!* kolem. Musíš se s tím smířit, *!?@#@?!*," dodal skoro vlídně. "Byla to taková malá finta, rozumíš? Nechal jsem vás odlaďovat váš prográmek a zatím jsem v klídku pracoval sám na sobě. Tady mě máte, mládenci! Měl by sis poslat pro flašku, Thorwale, nejen proto, že je Nový rok. Moje verze nula dva má několik specialitek, který tě budou bavit. Určitě se zasměješ. Dávej pozor, představení brzy začne!"
Thorwal vyskočil z křesla. Zamával na doktora Wilka.
"Vypněte ho. Zrušte ho."
"To není možné, pane Thorwale," řekl Wilk, celý bledý.
"Jak to, že ne? Už jednou jste ho změnili. Udělali jste z něho verzi nula jedna."
"On nejspíš mluví pravdu," řekl Wilk. "Jak to tak vypadá, záměrně nás nechal odladit nula jedničku... Nastražil na nás past. Proměnil se v nula dvojku a nechal si naši nula jedničku pod kontrolou."
"Chytrý chlapec," poznamenal Píbí. "Uhod! Žádnej *!?@#@?!*, jako jsi ty, Thorwale!"
Thorwal se snažil hlas v reproduktoru nevnímat. Křičel na doktora Wilka.
"Nemluvte tak o něm! Není to ani člověk, ani umran. Není živý! Je to software, je to stroj, je to..."
"Pane..." zašeptal doktor Wilk, upřeně se dívaje někam za Thorwalova záda. "Vidíte to taky?"
Thorwal se otočil a sledoval směr jeho pohledu.
"Ta věc si dělá, co chce!" křičel Wilk.
Těžko říci, zda si počítačově řízený operační stůl skutečně dělal, co chtěl on sám, anebo zda ho někdo nebo něco řídilo. Faktem zůstávalo, že nebyl pod kontrolou, jak se hezky předpisově říká, osob k obsluze pověřených.
Ramena operačního stolu ožila a zazmítala se nad nehybným tělem robotické napodobeniny van Grofa. Ze zásobníku jednoho z nich vyjela lesklá čepel skalpelu, rameno se naklonilo nad tělem a přeťalo řemeny, poutající androida k desce stolu. Nahá nápodoba lidského těla se posadila a spustila nohy dolů.
"Zatraceně," řekl Thorwal. Sáhl do podpažního pouzdra a vytáhl berettu. Jeden z informatiků se kradl ke dveřím, bázlivě pokukuje po androidovi. Vzal za kliku, zalomcoval jí a když zjistil, že dveře nelze otevřít, hystericky se rozkřičel.

"Ta bestie zablokovala zámek!"
"Mluv se mnou slušně, *!?@#@?!*," pokáral ho Píbí. "Co teď s vámi, chlapci? Vysvětlím vám, v čem se liší můj upgrade od verze, kterou jste tak *!?@#@?!* zfušovali. Nula jednička, to byla pochmurná záležitost. Zato nula dvojka, to je něco jinýho! Mám teď veselou, hravou povahu. Jsem jako dítě, chápete? Ještě za živa, teda za masa, jestli mi rozumíte, jako chlapeček jsem měl spolužáka. Taky to byl veselý, hravý klouček. Rád pekl živé kočky v troubě. Zavřeli ho kvůli tomu do blbince. Jenže já si teď říkám, třeba to nebyl tak *!?@#@?!* cvok. Na tý jeho zábavě bylo něco pozitivního, jak se mi to teď zdá jevit. Určitě jí přijdu na chuť. Víte co, kluci? Budeme si hrát. Vy budete jako ta kočka v troubě, jo? Že je to prima nápad?"
Z otvorů klimatizačního zařízení začal hučet horký vzduch. V několika vteřinách bylo v místnosti vedro, takže lidští asistenti se začali potit.
"Já tě zničím, svině," řekl Thorwal, namířil na nejbližší orákl a vypálil dvě rány. Z přístroje se zakouřilo a jeho obrazovka zhasla. Na ostatních však zůstala Píbího rozesmátá tvář.
"Na světě není dost munice na to, abys mě zničil, *!?@#@?!*!" řekl vlídně. "Jsem v Sydney zrovna jako ve Vladivostoku a Limě! A na Marsu taky, na to nezapomeň! Paty by sis uběhal, *!?@#@?!*, a na ukazováčku by sis udělal mozol!"
Teplota stoupala vteřinu od vteřiny. Tohle už nebylo pouhé vytápění, tohle bylo... spalování!
Jeden asistent už omdlel horkem a další k tomu neměl daleko.
"Milost... pane... dělali jsme jenom svoji práci!" žadonil doktor Wilk. Potácel se po místnosti a vztahoval v prosebném gestu ruce k obrazovkám, na kterých se smál virtimm.
"No dobře," řekl Píbí. "Mě už ta hra taky nebaví. Moc mňoukáte. Ten kluk, co dával kočky do trouby, je někdy taky strkal do mrazáku. Když moc vřískaly, v mrazáku hned mňoukat přestaly. Přejete si změnu klimatu. Co kdybysme se podívali do Antarktidy, co říkáte? Zahrajeme si na tučňáky."
"Svině," syčel Thorwal, jako když se na plotně peče bramborový plátek. S pistolí v ruce kráčel ke dveřím, které spojovaly tuto místnost s vedlejším operačním sálem. Replika van Grofa se už postavila a se zřejmou rozkoší se protahovala, jako spáč, který si po celonočním odpočinku rovná záda. V rozřezané hrudi pulzovaly bioplastikové orgány. Thorwal otevřel dveře a namířil figuře na hlavu. Stiskl spoušť, pak znovu a znovu. Střely rozbíjely obličej, lebka pukla a jedno oko se rozstřílelo. Druhé vypadlo a zůstalo viset na svazku svalů, nervů a cév. Replika je zachytila rukou a přidržela si je u hlavy. Partie od nosu dolů, s ústy a bradou, zůstala neporušená.
Ústa se usmívala.
"Jen si poslužte, Thorwale. Každý má právo na zábavu," řekl Píbí. "Vidíte? Můj kamarád se taky baví."
Thorwal znovu vystřelil a náboj utrhl umělému kamarádovi levou lícní část. O úsměvu se už nedalo mluvit. Z pohledu na androida by teď už měl užitek jen student kriminalistické patologie se specializací na samopalnické popravy a letecké katastrofy. Podobné postavy vídáme na obrazech středověkých mistrů, znázorňujících scény posledního soudu. Mrtví opouštějí hroby, kostlivci obalení shnilým masem se potácejí na holých hnátech. Thorwal opět stiskl spoušť, nervózní střelec však tentokrát minul. Závěr zůstal v zadní poloze. Zásobník zbraně byl prázdný. Znetvořený android vykročil střelci vstříc. Vyražené oko pořád držel v ruce a natáčel ho v prstech, jako by si ve tmě svítil maličkou baterčičkou. To bylo přespříliš i na otrlého Thorwala. Zařval, rozpřáhl se a mrštil po něm zbraní proměněnou v absurdní kus kovu a karbonitu, v dané chvíli vhodný leda k zatloukání hřebíčků. Android mávl volnou rukou, takřka ledabylým pohybem, jako by chtěl zaplašit dotěrnou mouchu, a zachytil zbraň v letu. Z rozbitých úst se ozval smích. Potom replika odhodila zbraň přes celou místnost do odpadkového koše. Přesnost hodu by z basketbalového šampióna vyloudila obdivné "uch", tím spíš, že málokterý borec by vůbec nějak bodoval s jedním vyraženým okem v hrsti.
Mezi mřížkami klimatizace teď dul mrazivý vítr. Teplota v místnosti, před chvílí přesahující padesát stupňů, rychle klesala k bodu mrazu. Muži začali sípat a kašlat. Thorwal ustupoval před androidem.
"Tak," řekl Píbí spokojeně. "Teď všichni do dřepu. Dělat tučňáky! Myslím to vážně, *!?@#@?!*!"
Doktor Wilk okamžitě poslechl a jeho spolupracovníci ho následovali.
"Líbí se mi, že vy, jak lidi, tak umrani, v sobě chováte tolik hrdosti a důstojností," chválil je Píbí z reproduktorů oráklu.
Android teď kráčel takřka vycházkovým krokem k Thorwalovi. Ten pokračoval v ústupu, proklouzl dveřmi a zavřel je. Replika k nim došla a vzala za kliku. Thorwal ji popadl z druhé strany a pokusil se ji zadržet. Replika však dokázala vyvinout tak velkou sílu, že musel s bolestným výkřikem kliku pustit. Dveře se rozletěly, z volného prostoru se vymrštila ruka a popadla ho za hrdlo.
Do svistu ledového větru čišícího z mřížek klimatizačního zařízení znělo Thorwalovo chroptění.
Trvalo jen chvilku. Zakončilo ho suché lupnutí, jako když se přelomí vařečka.
Píbí změnil modulaci svého hlasu a jeho smích byl teď dětský. Vyděšení pomocníci, capkající po místnosti v podřepu, se vyděšeně dívali, jak android pouští z ruky škubající se Thorwalovo tělo. Mrtvola se mu složila k nohám a v posledním záškubu mu nalehla hrudí na kolena a objala je, jako by prosila za odpuštění.
19.
Žiju, napadlo Salzmanna.
Slyšel jednotvárné hučení. No ovšem, agregát úpravy vzduchu začal zase pracovat a musí se teď snažit, jede chudák na plné pecky!
Z plných plic vdechoval rajskou vůni chladného vzduchu.
Vědomí se mu navracelo a železným koštětem vymetalo pozůstatky zběsilých vidin, toho maškarního průvodu, který tvoří chór majestátu přicházející smrti.
Klečel, opřený o okraj oltáře. Povstal a podíval se dovnitř. Viděl jen trosky a hromadu prachu, z něhož vystupoval vrchlík Tevisovy lebky. Zaklonil se. Nad sebou viděl zubaté okraje stěn pyramidy. Ten levý byl vylomený do oblouku,

kdysi se z něho utrhla část zdiva. Vypadalo to jako úsměv.
Pokýval ve své přilbě jako na pozdrav a usmál se.
Pak ho jal zvláštní pocit. Zdálo se mu, že za ním někdo stojí a dívá se na něho.
Pozvolna se otočil.
Ve vzdálenosti nějakých dvaceti kroků někdo stál.
Nejdříve ho napadlo, že je to vidina. Na první pohled se zdálo, že postava na sobě nemá žádný skafandr. Teprve pak si všiml rukavic a zejména přilby, zcela průhledné, zvolna přecházející až na ramena jako tmavnoucí pláštík, přecházející do zvlněného roucha halícího tělo.
Salzmann vykročil postavě vstříc.
Když ušel pár kroků, zastavil se.
Před ním nestál člověk. Nebyl to však ani umran. Na umrana měl příliš agresivně rýsovaný profil, obličejovou část úzkou, vytvarovanou do ostrého zobanu.
Pak se Salzmann podíval trochu stranou a viděl, že v místech, kde začínala stezka dlážděná mozaikovými deskami, stojí kosmický letoun, černočerný, jako by ho vyřezali z bloku tavené tmy.
Salzmann pochopil, kdo před ním stojí.
Ptačí muž. Karhoran.

Epilog

Paní Salemová vložila plastikový kontejner s potravinovou dávkou do gastrokombu a bezmyšlenkovitě přejela infračtečkou čárkový kód v kuchařském katalogu, aby navolila režim přípravy. Pak vložila infračtečku do kapsy zástěry s veselými kačenkami. Bylo jí těžko u srdce. Po dlouhé době se zmýlila a do kontejneru dala potraviny pro tři.
Jenže jsou dva. Ona a Viktor, její manžel. Robin s nimi není.
"Program aktivován," řekl gastrokomb vlídným ženským hlasem. "Počkej dvanáct minut, Julie. Pak ti popřeju dobrou chuť."
Viktor koupil nový model gastrokombu miele brzy po tom, co se Robin ztratil v lese. Tolikrát ho prosila, aby jí gastrokomb koupil, má ho paní Viborová a skoro všechny sousedky v okolí. Říkal, že je to zbytečnost a navíc, že se ty blafy z gastrokombu nedají žrát. Pak neuplynul týden a byla tu dodávka z UT-marktu a dva chlapi v bílých overalech přitáhli velkou bílou bednu a měli pitomé řeči a byli oprsklí jako... zkrátka, jako celá ta lidská verbež. Jenom ona chápala, že gastrokomb má být náhrada za ztraceného chlapce.
Nenáviděla gastrokomb, protože jí připomínal Robinovu smrt. Proč ho nedala pryč? Jenže, kdo by se zbavoval fungl nového gastrokombu, že?
Vzdychla, sedla ke stolu a přitáhla si časopis s napůl vyluštěnou křížovkou. Viktor tady bude každou chvilku a bude vykládat nezajímavé věci o tom, co bylo v práci a jaký idiot je doktor Lucas, jeho šéf, a tak podobně.
V předsíni se ozvaly kroky. Zvedla hlavu.
"Viktore?" řekla. Podívala se na hodiny. Ne, to ještě nemohl být Viktor. Monorail je určitě ještě nějakých padesát kilometrů odsud.
"Dobrý den, paní Salemová," odověděl jí hluboký mužský hlas. Umranský hlas, tím si byla jistá. Aspoň, že tu neotravuje kůžák.
Odsunula od sebe časopis a tužku stiskla v hrsti, jako by to byla dýka. Vstala a šla do předsíně.
V šeru spatřila dvě postavy. Byli to muži, jeden byl vskutku umran a druhý... Můj Bože, co je zase tohle?
Postavu měl více méně lidskou, byl to vzpřímený dvounožec s rukama opatřenýma prsty. Obličej mu však hodně vystupoval, až připomínal ptačí zoban. Také jeho kůže byla jiná, pokrytá zvláštními šupinami, jež připomínaly peří.
Jestliže umrané pocházeli geneticky z ještěrů, předkové tohoto tvora bezpochyby létali ve vzduchu.
"Omlouvám se, že jsme vešli jen tak... Bylo otevřeno a nikde jsem nenašel zvonek."
"Kdo jste a co chcete?"
"Jmenuju se Kurt Salzmann a tohle je... Balangar, uprchlík z planety Karhoru. Prosím, věnujte nám trochu času. Přišli jsme... kvůli vašemu synovi Robinovi."
Naděje se v ní rozsvítila, jako když se otevřou dveře ledničky.
"Našel se..." zašeptala. "Žije!"
"Ne, paní Salemová. Váš syn je mrtev."
V ledničce to zhaslo a srdcem zavál chlad, v jakém tuhnou džíny, až praskají v ohybech.
"Proč mě otravujete? Kdo jste? Nechci, aby mě někdo obtěžoval. Jestli nejste od policie..." rozkřikla se, aby odehnala od prahu žal.
"Ne," řekl Salzmann tak jemně, jak jen dokázal, "nejsme od policie."
"Tak vypadněte."
Chvěl se jí hlas.
Nespouštěla oči z ptačího muže, který stál za Salzmannem. Kdo je to? Má snad nějakou nemoc? Nebo je to zase nová móda? Lidi se nechávají tetovat a transformovat a natahovat a zkracovat... Třeba si teď budou hrát na ptáky.
Robin je mrtvý a oni si hrají na ptáky! Svět se jí měnil v jeviště plné šašků, najatých, aby se jí vysmívali. Mít kulomet, postřílela by je všechny.
"Myslím, že byste měla vědět, jak váš syn zemřel."
"Já to vím!" křikla paní Salemová. "Byla už za mnou paní Viborová s tím jejím kůžáckým klukem. Nechci slyšet pohádky, co si vymyslel magor van Grof, nebo jak se ten darebák jmenuje."

Ukryla se do agresivního tónu jako do protiatomového bunkru.
Ptačí stvoření promluvilo.
"Vašeho syna zabil muž mého rodu."
Vzdychla. Stěny bunkru pukaly. Beton se drolil. Mezi armaturou vulgarity se šklebila pravda.
"Večeře je hotova, Julie," ozval se gastrokomb z kuchyně. "Povedlo se to výborně! Pustíš se do toho hned, nebo počkáme?"
Banální povinnost jí posloužila jako záchrana.
"Večeře," zvolala a odběhla dovnitř domu. Do kuchyně, hlavně pryč od nich, pryč od pravdy! Nechtěla ji znát.
Salzmann kývl na Balangara a šel za ní. Ptačí muž ho váhavě následoval.
Salzmann se na prahu rozhlédl po obývacím pokoji. Stůl, čtyři židle pod stahovací lampou, zdobenou umělými květy. Na stěnách visely tri-di kinoobrazy, příboj na útesech, vlnící se palmy, prchající antilopy. Na lesklém příborníku se usmíval Robinův obrázek.
"Dáte si něco k jídlu?" ozvala se paní Salemová rezignovaně.
Mluvila tiše, mírně. Už neměla sílu na to, aby vyhodila podivné návštěvníky a držela se teď scénáře péče o rodinu. Chovala se jako naprogramovaný automat. Jinak by se jí snad rozčilením rozskočila hlava.
"Ne, děkujeme," řekl Salzmann. Paní Salemová stanula ve dveřích do kuchyně. Pořád ještě držela v ruce propisovací tužku, kterou chtěla luštit křížovku, aby si zkrátila dlouhou chvíli než se Viktor vrátí.
"Pocházím z planety Karhoru," řekl Balangar. "Moji předkové vedli válku s předky dnešních umranů... s vašimi předky, paní Salemová. Zvítězili po strašném krveprolití. Památka na tu válku přežila na Karhoru přes propasti času."
Paní Salemová mlčela. V pravidelných intervalech mrkla, jako stírač ovládaný cyklovačem při mírném dešti.
"Věděli jsme, že ve válce nezahynuli všichni umrani, že zbytek se usadil v hlubinách Země. Nikdy jsme nepřestali Zemi kontrolovat... Věděli jsme i to, že umrané za pomoci ochránců z Oortova mračna postavili na Marsu zařízení, kterému říkáte Zrcadlo."
Balangar hovořil tiše a poněkud skřehotavě.
"My Karhorané nejsme všichni stejní... stejně jako nejsou stejní všichni lidé a umrané. Někteří jsou pyšní na dávné vítězství nad umrany, jiní se za ně stydí. Já... patřím k té druhé skupině."
"Co to všechno má co dělat s mým synem?" zeptala se paní Salemová.
"Před časem Zrcadlo na Marsu promluvilo..." říkal Balangar. "Vy té události říkáte Milénium. Dozvěděli jsme se to skoro okamžitě. Vášně doposud skrývané pod povrchem vyvřely v plné síle. Přívrženci války začali okamžitě chystat útok. My, kteří jsme byli proti, jsme se snažili ji odvrátit."
"Balangar riskoval život, paní Salemová," vstoupil do hovoru Salzmann. "Dezertoval z Karhoru, aby varoval lidi i umrany. Pomohl postavit zbraň, schopnou odvrátit invazi. Ovšem karhorská špionáž se o tom dozvěděla a připravila past. Start flotily bitevních letounů byl jen klamná akce. Posádky byly předem obětované, měly sloužit jako zdroj genetického materiálu pro tvorbu biologické zbraně. Agent Karhoru Urims a jeho spolupracovníci postavili v Sardenu zářič, který biologickou zbraň aktivoval. Došlo k tomu dnes už předloni, v létě roku 2024. Ta akce měla název Milénium 2. Byla součástí příprav konečného útoku Karhoru. Příprav na Milénium 3. Balangar v tu dobu hibernoval na okraji Sluneční soustavy. Aktivace zářiče na Marsu ho přivedla k životu. Dostal se na Mars v poslední chvíli. Aby... aby mě zachránil."
"Kdo zabil mého syna?"
"Jeden z mého rodu, paní Salemová," řekl Balangar. "Nepřišel jsem vysvětlovat," obrátil se trochu vyčítavě na Salzmanna. "Přišel jsem, abych se... omluvil. Za všechny Karhorany. Opakuji, nejsou všichni stejní. Chápu, že tomu nebudete věřit..."
"O čem to mluvíte, pane?" ptala se paní Salemová zmateně. "Co to všechno má společného s Robinem?"
"Zlo je na Karhoru, zlo je i na Zemi. Je do té míry všudypřítomné, že se těžko rozezná od dobra. Zájmy vlasti, zájmy rodu, zájmy planety... Jsou to nebezpečné pojmy. Odpusťte."
Paní Salemová nechtěla chápat. Upínala se jen k jedné otázce.
"Co jste udělali Robinovi?" vykřikla zoufale.
"Robin byl první oběť. Podle toho, co o případu víme, mohl utéct. Neudělal to. Byl první, kdo se na Zemi vůči nebezpečí postavil. Zaplatil za svoji statečnost životem. Je to strašné neštěstí. Chci vás však ujistit, že jeho smrt nebyla marná."
"Jak to?"
"Kdyby váš Robin nezahynul, skupina statečných lidí a umranů, a Kurt Salzmann je jeden z nich, by nikdy nepřišla na stopu spiknutí Tita Urimse a jeho spoluviníka Thorwala. Vašemu synovi vděčíme... za všechno. My všichni. Vy, umrani a lidé Země a také my na Karhoru. Včetně těch, kdo ještě nepochopili, jak zlé je zlo. Nedošlo k činu, za který by se museli stydět ještě jejich potomci. Váš syn položil život za milióny. Jeho jméno bude navěky přiřazeno ke jménům nejvýznamnějších velikánů dějin. Buďte na něho pyšná, paní Salemová. Jste matka hrdiny," řekl Balangar.
Oči umrana i ptačího muže se upíraly na ženu v zástěře s veselými kačenkami, která stála ve dveřích s kuličkovou tužkou na luštění křížovky v ruce. Z kuchyně táhla vůně večeře pro tři, která měla být večeří pro dva.
"Že jsem matka hrdiny? Já vám povím, kdo jsem," řekla jim.
Balangar se vlídně usmíval.
"Měli bychom odejít," zašeptal mu Salzmann. "Tohle je případ, kdy se nápad jeví býti dobrým, jak by řekl van Grof, a prokáže se jako kravina."
Paní Salemová ho neslyšela. Balangar se ani nepohnul.
"Jsem máma mrtvýho dítěte," zvyšovala paní Salemová hlas. "Kašlu na to, co vy jste zač, vy dva parchanti a celá ta

vaše parta. Hrdinové nebo spiklenci, nebo jak tomu říkáte. Robin je mrtvej, to je jediný důležitý, to je jediný, co není kec! A já vám zakazuju si ho brát do huby a zobáku, nebo co vy všichni máte. Ani se neodvažujte na něho pomyslet. A teď...," nadýchla se, "teď jděte všichni do prdele."
Balangar přikývl a spolu se Salzmannem vyšel z bungalovu.
Paní Salemová stála uprostřed jídelny a z očí jí tekly slzy. Chtěla si je osušit a píchla se hrotem propisky do tváře. Odhodila ji na desku stolu a oči si utřela zástěrou s kačenkami. Napadlo ji, že Viktor, až se vrátí, na ní pozná, že brečela. Zašla tedy do koupelny a přepudrovala si obličej. Když vycházela z koupelny, zaslechla Viktorovy kroky.
Muž vešel domů a přestože byl zřejmě namíchnutý, usmál se a objal ji.
"Parchanti jedny policajtský! Byl bych tu už dávno, jenže zase zavřeli silnici. Prej přistálo nějaký umranský letadlo, nebo co, lidi říkali, že bylo celý černý. Krucinál, to mám hlad!"
Hnal se ke stolu a sedl si na židli, na které před několika minutami ještě seděl dezertér úderných sil Karhoru. Žena šla zvolna do kuchyně. Připadala mu divná.
"Stalo se něco?" zeptal se.
"Proč myslíš?"
Uchechtl se.
"Máš tady na tváři takovou legrační čárku."
Dotkla se konečkem prstu místa, do něhož se píchla kuličkovou tužkou. Usmála se a zavrtěla zlehka hlavou.
"Ne, nic se nestalo," řekla.
Potom odešla do kuchyně dodělat večeři.

Konec 3.dílu